BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ

KADIKÖY CİNAYETLERİ

ÇAĞATAY YAŞMUT

"DÜNYA KİTAP" POLİSİYE ÖDÜLÜ

2. BASKI

Macera Perest kitaplar

ÇAĞATAY YAŞMUT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Beykent Üniversitesi Sinema Bölümü'nde derslere katıldı. Hâlen Maltepe Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde yüksek lisans eğitimine devam ediyor. Yazarın "Başkomiser Galip Polisiyesi" dizisinin ilk dört romanı, *Beyoğlu Çıkmazı, Şarkılar Susunca, Beni Yavaş Öldür* ve *Kadıköy Cinayetleri*, Oğlak Yayınları'ndan yayımlandı. *Kadıköy Cinayetleri*, 2012 Dünya Kitap Altın Sayfa Polisiye Roman Ödülü'ne layık görüldü.

Çağatay Yaşmut'un Maceraperest Kitaplar'daki Başkomiser Galip Polisiyeleri:

Beyoğlu Çıkmazı
Şarkılar Susunca
Beni Yavaş Öldür
Kadıköy Cinayetleri

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Kadıköy Cinayetleri / Çağatay Yaşmut

© Çağatay Yaşmut, 2012
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2012
Sertifika No: 12149

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05
Sertifika No: 12148

İkinci baskı: 2013
ISBN 978 - 975 - 329 - 800 - 1

"Maceraperest Kitaplar" bir *Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.* ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: info@oglak.com
www.oglakkitap.com
www.twitter.com/oglakkitap
www.facebook.com/oglakkitap

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ

KADIKÖY CİNAYETLERİ

ÇAĞATAY YAŞMUT

Maceraperest kitaplar

Ömer Ege, Bora ve Kaan için

Bu kitaptaki bütün olaylar ve kişiler kurmacadır. Herhangi bir ülke ve o ülkenin devlet kurumlarıyla ve yasal ya da yasadışı kişileriyle hiçbir benzerlik kurulamaz. Her ne kadar kitaptaki adlar, güvenlik kuruluşları ya da kişiler, AB üyesi olmak üzere olan bir ülkeye benzemekteyse de, aksine kişilerin, kurumların ve olayların tamamı bir başka Ortadoğu ülkesinden alınmadır.
YAYINCININ NOTU

1

Bir kadının işveli ve yumuşak sesinin harmonisiyle güne gözlerimi açtığım için şanslı bir hergeleydim. Bu duyguyu hissetmek bünyeme iyi geliyordu.

"Günaydın" dedim, yatağın içinde iyice gerinerek. "Geldiğini duymadım."

Oya yüzümü sıcak ve yumuşak ellerinin arasına aldı, dudağıma kondurduğu sıkı bir öpücükle şımarıklığımı ödüllendirdi. "Yarım saat oldu. Horul horul uyuyordun."

"Hiç sorma ya, bu yeni ilaçlar götümde pireler uçurtturuyor."

"Kalk bakalım koca bebek. Kahvaltıyı hazırladım."

"Her sabah, her sabah, mahcup oluyorum sana, hakkını nasıl ödeyeceğim?"

"Bilmiyorum artık."

Üzerinde üsten ilk iki düğmesi açık, beyaz bir gömlek, darca siyah etek, tenini göstermeyen siyah çoraplar, baş döndürücü bir parfüm... İş kadını hâli, her yanından buram buram tütüyordu.

Yorganı üzerimden atıp yataktan don fanila çıktım. Ev sıcaktı. *Aferin*, dedim yöneticimize içimden. Önümüzdeki ay maaşımı alır almaz ilk işim, aidatı ödeyerek, onu sevindirmek olacaktı.

"Pantolonunu, gömleğini ütüledim. Küçük odadalar."

"Allah razı olsun!"

"Hadi, elini yüzünü yıka."

"Peki, anneciğim."

Oya mutfağa giderken, ben de banyoya girdim. Önce aynanın karşısında iyice bir gerindim. Sonra güzelce bir işedim. Şifonu çekip tekrar aynanın karşısına geçtim.

Kendime güvenle baktım. Hayattan bezmiş o yorgun adamı son zamanlarda artık görmüyordum. Hatta kendimi yakışıklı bile buluyordum. Kirli sakalımı sıvazlayarak, gözlerime, alnımdan açılmış ama henüz tepemde varlıklarını sürdüren kırlaşmış saçlarıma gülümseyerek baktım. Saçlarımı elimle sağa doğru taradım. Önce dişlerimi uzun uzadıya fırçaladım, sonra tıraş oldum. Işığı kapatıp tuvaletten çıktım. Küçük odaya geçtim. Çekyatın üzerine serilmiş ütülü pantolonumu, gömleğimi giydim. Oradan tekrar yatak odasına geçtim. Dolabın çorap gözünü açtım, istiflenmiş siyah çoraplardan bir tane seçtim. Yatağa otururak, çorapları ayağıma geçirdim. Bir ara yatağı toplamayı düşündümse de hemen vazgeçtim. O kadar da değildi.

Başucumdaki komodinin çekmecesinden sabahları ve akşamları düzenli olarak içtiğim ve bir süre daha içmekle yükümlü olduğum anti-depresandan bir tane aldım, susuz mideye gönderdim. Tabancamı, sigaramı, çakmağımı, cüzdanımı, rozetimi yanıma alarak salona doğru yürüdüm. Mutfağın önünden geçerken başımı içeri uzatarak, laf olsun diye, "Yardım ister misin?" diye sordum. Oya, "Canım sen geç, otur, ben hemen çayları getiriyorum" dedi, teklifimi ciddiye alarak. İçimden gülümsedim.

Mis gibi taze çay kokusu, kızarmış ekmek kokusuyla birleşmiş, başımı döndürüyordu. Hemen teslim bayrağını çektim.

Oya kahvaltılıkları pencerenin önündeki küçük sehpaya çoktan dizmişti. Medeni insanların üzerinde yemek yedikleri bir masam ve ona eşlik eden sandalyelerim olmadığı için, bu küçük ama şirin sehpa, masa yerine geçiyordu. Bundan şikâyetçi değildim, çünkü hiçbir zaman bir masayı dolduracak kadar misafirim olmamıştı. Bu gidişle de olmayacaktı. Evime kadınlardan başka misafir gelmezdi. Ayrıca kahvaltımı pencerenin önünde, park manzarasına bakarak yapabiliyor olmak büyük zevkti.

Peynir, zeytin, yağda yumurta, domates, biber, salata-

lık, reçel, bal, kaymak sehpayı süslemişti. Tabaklar sığmayınca, bir kısmını pencerenin kenarına dizmişti. Beklemek için bir neden göremedim, saldırdım!

"Çaylar nerede kaldı?" diye seslenmeyi de ihmal etmedim.

Oya dumanı tüten çaydanlıkla holün ucunda göründü. Sehpaya yaklaşarak, çayları bardaklara döktü.

"Koyu olmasın."

"Ekmekler de kızardı, hemen getiriyorum."

"Gelsinler" dedim, ağzımdaki peynirin işini bitirirken.

Çaydanlıkla mutfağa döndü. Bu defa elinde ekmeklerle göründü. Küçük dilimler hâlinde kesilmiş ekmekleri tabakta üst üste dizerek kule yapmıştı.

En tepedekini alıp yağda yumurtaya bandım, sarısına buladım, birlikte mideye gönderdim.

"Sucuk yok mu?"

"Çüş artık canım."

"Şöyle cızır cızır, yağına da ekmeği banardık, ha?" dedim, elimi iki yana çevirerek.

"Hiç boşuna ağzının suyu akmasın. Sucuk almadım."

"Akşam dönerken alırım."

"Alma sakın, atarım."

"Allah Allah... Niye?"

"Zararlı da ondan."

Otoriter bir öğretmen gibi parmağını salladı. Oya'yı az çok tanıdığım için sucuktan umudu kestim. Canım tatlı çekti, çilek reçelinin peşine düştüm. Bir çay kaşığını reçelle doldurup peynir ve domatesle donattığım ekmeğin üzerine yaydım. Enfes bir karışım oldu. İyi gitti. Sucuğu da unutturdu.

"Domates güzelmiş. Nereden aldın?"

"Kadıköy çarşısında Hamdi Abi'den."

"Biliyorum orayı. Caminin karşısında."

"Evet, peynir de lezzetli, değil mi?"

"Lezzetli."

"Onu da çarşıdan alıyorum."

"Kadıköy çarşısı iyidir."

Sigara paketine uzandım.

"Aşkım bana söz vermiştin, evde içmeyecektin!"

"Aşkım" dedim, üstüne basa basa, "sucuk yok, anladık ama ev benim, sigara da benim."

Yaktım.

"Söz vermiştin ama."

Sucuğun intikamını böyle alıyordum.

Kahvaltıyı çabucak bitirip tabakları sıyırdıktan sonra, "Hele bir de Türk kahvesi yapıver de şöyle güzel bir içelim karşılıklı" dedim.

"Emredersiniz efendim. Çay dökeyim mi?"

"Olur, dök."

Mutfağa giderken arkasından, "Kahveden sonra kahvaltıyı toplamana yardım edeceğim, söz" dedim.

"Toplarsın bilirim."

Elinde çaydanlıkla geldi, benim bardağı doldurdu, kendine dökmedi.

"Sen içmiyor musun?"

"Kahve içeceğim. Sonra çarpıntı yapıyor."

"Amma narinsin ha."

Pencereden parka bakınca, aklıma Aylin geldi. İçimi saran mutsuzluğun dalga dalga kabardığını hissettim, ter bastı. Depresyon zor atlatılan bir hastalıktı. Yeni ilaçlarla ancak toparlayabilmiştim. Bazen kısa süreli ama etkili ve vurucu derin hüzünler yaşıyordum. Aldığım ilaçlar bu hüzün bulutlarını dağıtmaya yarıyordu. Aylin bütün dengemi altüst etmiş, kan dolaşımım kontrolünü kaybetmiş, baş ağrılarım sıklaşmıştı. Üstüne üstlük bir de eşekler gibi uyuyordum. İki aydır gittiğim yeni psikiyatriste iyi para dökülüyordum. Her ay iki seans yapıyorduk. Aramızdaki elektrik tutmuştu. Konuştukça rahatlık ve huzur buluyor-

dum. Bir gün bana inançlı biri olup olmadığımı sordu. Bu konuya pek kafa yormadığımı söyledim. Tamam, kafa kâğıdımda İslam yazıyordu ama dinle en ufak bir ilgim yoktu. Şimdiye kadar bu biçimde yaşayıp gitmiştim. Bana bir güce, bir yaradana inanmanın ve kendimi ona teslim etmenin vereceği güvenden bahsetti. Ben de ona, "Benim gücüm bu" diyerek tabancamı gösterdim. Güldü. İnançlı olmayı denememi, en azından bu konuda biraz kafa yormamı rica etti. Bunun ruh hâlim üzerinde olumlu etkisi olacağını söyledi. Camiye gitmemi önerdi. Terapi olurmuş. Pek aldırış etmedim doğrusu. İki farklı ilaç yazdı. Biri rahat uyumam içinmiş. Yatmadan yarım saat önce alıyordum. Sonra da eşekler gibi sızıyordum. Sabahları aldığım ilaç ise ayrı bir anti-depresan grubuymuş. Uyku yapmıyor ama içimdeki mutsuzluğu silip süpürüyordu. Yan etkileri varmış ama pek kafayı takmamamı önerdi. Daha fazla ayrıntıya girmedi, çünkü kesin bir şey söylemek zormuş. Bünyeden bünyeye yan etkiler değişirmiş. Yaşayıp görecektik. Yan etkilerin ne olduğunu sormadım. Nasıl olsa bana bir şey olmazdı.

Oya, geyşa gibi kızdı. Ne istesem yerine getiriyordu. Her sabah erkenden geliyor, kahvaltımı hazırlıyor, o gün giyeceğim giysilerimi ütülüyordu. Akşamlarıysa maalesef benimle kalmıyordu. Bahane olarak da annesini gösteriyordu. Yemesem de yemiş gibi duruyordum. Kendini benim gibi yalnız bir kurda teslim etmekten çekiniyordu. Tamam, bu aralar sakindim ama neticede koyun kılığında bir kurttum.

Oya kahvelerle geldi. Kahveleri üçümüz karşılıklı içtik: Ben, Oya ve sigara.

Kahvaltıyı toplamaya tabii ki, yardım etmedim.

Kalkıp sehpanın üzerindeki kumandayı aldım. Bu defa

sandalye yerine çekyata kendimi bıraktım. Kumandanın düğmesine basıp televizyonu açtım. İlk çıkan kanalın sesini açtım. Makyaja boğulmuş bir kadın gazete haberlerini okuyordu. Hakkari'deki hain saldırıda sekiz şehit vermiştik. Bu kötü haberdi. Sekiz evlat, vatan için yaşama veda etmişti. Bahar ayları gelince maalesef her yer neşelenmiyor, çiçekler açmıyor, kelebekler uçmuyordu. Komutanların şehit evlerine ziyaretleri, yetkililerin yine o alıştığımız "çökerteceğiz, kökünü kazıyacağız" açıklamaları, kaçan teröristlerin arkasından başlatılan çaresiz kovalamaca... Kadın, bu haberi okuduktan sonra ünlü iş adamının vergi dolandırıcılığı haberine geçti. Televizyonu kapadım.

İşte bu kadardı. Sekiz hayatla ilgili haber yalnızca birkaç dakika sürdü. Çok doğal bir şeymiş gibi anlatıldı ve bitti.

Bir sigara daha tüttürdükten sonra deri kabanımı ve ayakkabılarımı giydim.

"Seni bırakayım mı işe?" dedim.

"Sağol canım ama Göztepe'de bir müşterimle randevum var. Oradan şubeye geçerim ben."

"Sen bilirsin."

"Canın mı sıkıldı senin?"

"Boş ver."

Dudaklarımız kısa bir an da olsa tekrar buluştu.

Böyle anlar tehlikeliydi. Oya her an bir şey patlatabileceği için hemen tüymeliydim.

Merdivene adımımı attığım anda bir şey patlattı.

"Bu akşam için tiyatroya iki bilet aldım" dedi, müjdeli bir haber veriyormuş gibi.

Gerçekten bir şey patladı, ben patladım.

İşte hayat, sürekli devam eden bir döngü hâliydi. Bir yerlerde insanlar ölürken, bir yerlerde tiyatro planları yapılıyordu.

Ona doğru döndüm, bir elimi tırabzana koydum. Vücudumun ağırlığını hafifçe oraya doğru verdim.

"Nereden çıktı şimdi bu tiyatro miyatro?"

"Caymak yok Galip. Söz vermiştin."

"Ne zaman söz verdim ya!"

"Geçen gün konuştuk ya, 'tamam, gideriz' demiştin."

"Ben sinemadan bahsediyorsun zannetmiştim."

"Yalan söyleme Galip. Tiyatro dedim sana."

"Vallaha sinema zannettim."

"Bu oyunu çok görmek istiyorum."

"İyi o zaman, sen git. Ben istemiyorum oyun moyun!"

Suratı asıldı, kızgınlık da eklenince anneanneme benzedi.

"Komedi mi bari?"

"Dram. Ama gülünecek sahneler vardır mutlaka."

"Tabii, tabii mutlaka vardır."

"Bu akşam beni ekersen bir daha konuşmam seninle Galip."

Ellerimi havaya kaldırdım, "Allahım" dedim, "ben sana ne yaptım?"

Yüzü iyice asıldı. Bazı şeylere katlanmak gerekiyordu. Müşterek hayat böyle bir şeydi. Biraz ondan, biraz benden.

"Tamam, tamam asma suratını, bakarız" deyince eski neşesi yerine geldi.

"Saat kaçta?"

"Sekiz buçukta, Kadıköy Halk Eğitim'de."

"En azından yürüyerek gideceğiz. Akşam trafiğinde araba maraba kullanamam."

"Ben seni düşünmez miyim aşkım."

"Bilirim, düşünürsün ya."

Merdivenlerden inerken kapı arkamdan kapandı, kilit bir tur döndü. *Aferin* dedim içimden, *tedbir her zaman iyidir.* Apartmanın sokak kapısını açıp caddeye çıktım. Temiz havayı ciğerlerime çekerek derin bir nefes aldım, iyi geldi. Sokağın karşısına geçip yukarı baktım, Oya'nın sevgi dolu

el sallayışına karşılık verdim. Bir aile babası gibi uğurlanıyordum. Güzeldi. Ama aile babalarının çoluk çocuğu olurdu. Bu, güzel değildi.

Megane'ın uzaktan kumandasıyla kilitlerini açtım, içine girdim, kapıyı kapadım. Kaloriferi açacak kadar soğuk değildi otomobilin içi. Anahtarı kart yerine soktum, düğmeye basıp motoru çalıştırdım. Bir defada çalıştı. Günümüz otomobilleri hep bir defada çalışırdı ama canları istediği zaman da yolda bırakabilirdi. Teknoloji böyle bir şeydi. Bu konuda fazla kafa yormadım. Otomobil benim olsaydı, belki yorardım. Korna çaldım camdan bana el sallayan sevgilime, yola çıktım.

Şükrü Saracoğlu Stadı'nın arkasından çevreyoluna bağlandım. Metrobüsler vızır vızır geçiyordu. Yol açık görünse de az ileride duracaktık. Bugüne kadar bir istisnası olmamıştı. Bugün de olmayacaktı. Çamlıca bağlantısının tam önünde peş peşe sıralanacaktık. Rampada, hatta rampaya gelmeden, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü bağlantısı önüne kadar uzayabilirdik. Fikirtepe'deki gecekondudan büyümüş, tek depremlik canları olan, çevreyoluna tepeden bakan biçimsiz binaların önünden geçerken, arkamdaki sarı dolmuşun selektör yapmasına fırsat tanımadan yolun hakkını verdim.

İki dakika sonra hesapladığım yerde frene bastım. Metrobüsler frene basmadı ama.

Canım sıkı bir müzik dinlemek istedi. Dur kalk, gaz debriyaj stresine de, ruhuma da iyi gelecekti. Reklam olmayan, müzik çalan bir kanal bulmak için epeyce çabaladıktan sonra, otomobilin içine Türkçe melodiler yayıldı. Elimi cebime atarak sigara paketini çıkardım. İçinden bir tane çektim. Kanal, eskilerden çalıyordu. Keyiflendim, sigaramı yaktım. Pencere düğmesine basarak camı yarıya kadar indirdim. Yanımdaki kırmızı Peugeot'nun içindeki kadın, dikiz aynasına bakarak dudaklarını boyuyordu. Sonra kır-

mızı dudaklarını emdi. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Fönlüydü galiba. Bir an göz göze geldik. Diğer tarafımda çok daha lüks ve büyük bir otomobil içinde beyaz gömlek giymiş, afili kol düğmeleri gözümü alan sürücü, cep telefonuyla konuşuyordu. Trafik pek umurunda değildi. Aslında trafik benden başka kimsenin umurunda değildi. Yıllarca adım adım ilerleyen bu Köprü trafiğinin içinde olmanın bir alışkanlığı, bir vurdum duymazlığı vardı insanlarda.

Yanımdan bir servis minibüsü geçti. İçindekilerin hepsi uyuyordu. Sarı dolmuşlar, aralara girip çıkarak, başarıyla slalom yapıyorlardı. Yan şeride geçmek gibi manasız bir çabaya girip yol vermeyen araçlara sövmeyi ya da sövülmeyi göze alamadım.

Boğaziçi Köprüsü'nün üst direğini gördüğümde radyodaki müzikten sıkılmıştım. Eski müzikler içimi baymıştı. Şarkıların bir müddet sonra bende bıraktıkları tek iz, kafa şişkinliğiydi. Tekrar kanal düğmesiyle oynamaya başladım. Bu defa sıkı bir haber dinlemek istedim. Şanslıysam iyi bir tartışmaya bile rastlayabilirdim.

Üçüncü sigara izmaritini metrobüs yoluna fırlattım. Kıskançlığımı bu biçimde yansıttıktan sonra, biraz üşüdüğümü fark edip camı kapadım. Yürümeyen otomobillerin arasına dağılmış simit satan çocuklar, fırsattan istifade iyi iş yapıyorlardı. İnsanlar da çekinmeden bu pis simitleri alıyorlardı. Bazısı işi daha da ilerletmiş, simidin yanında karper peynir bile veriyordu. Parasıyla tabii...

Altunizade birleşiminde trafik polisleri toplanmış sohbet ediyorlardı. Arada sırada da gözleriyle sol şeridi kesip uyanık bir ticari aracı yakalar mıyız diye bakınıyorlardı. Dikiz aynasından arkayı kestim. Henüz bir akıllı düşmemişti ama eninde sonunda düşerdi. Düşmezse emniyet şeridi ne güne duruyordu. Orası emniyet şeridi değil, uyanıklar şeridiydi. Altunizade birleşiminden sonra trafik biraz daha rahatladı.

Kanalların birinde tok sesli bir adamın konuşmasına denk geldim. Önce haber sandım ama adam ne borsadan, ne bir cinayetten, ne siyasetimizin aktörlerinden, ne de hava durumundan bahsediyordu. Bir sohbet programıydı. Sinema hakkında konuşuyorlardı. Çok önceleri severek izlediğim bir filmin adı geçince merak ettim, radyonun sesini açtım. Film hakkında konuştuktan sonra, geçen yıl çekilen başka bir filmden bahsettiler. Filmin çekimlerinde yaşanan talihsizliklerden söz ettiler. Filmin başrol kadın oyuncusunun sette ayağının kırılması, yönetmenin kardeşinin bir trafik kazasında ölmesi, film setinde yangın çıkması ve bunun gibi istenmeyen pek çok olay sıraladılar. Talihsizlik mi, yoksa bir uğursuzluk mu, bilmiyorlardı. Zaten film de istenilen başarıyı ve hasılatı sağlayamamış. Filmi hiç duymamıştım.

Sohbet sarmıştı. Öyle ki, Köprü'ye nasıl geldiğimi bile fark etmemiştim. Bir anda kendimi İstanbul'un mavi sularının üzerinde buldum. Soru soranın adının Yener, sinema yazarının da Sefa olduğunu öğrendim. Sefa donuk sesli bir adamdı. Konuşurken hiç gülmüyordu. Programın sunucusunu kafamda orta boylu, esmer, güler yüzlü bir tip olarak şekillendirmeme rağmen, Sefa hakkında bir şey canlanmadı zihnimde. Türk film endüstrisinin beşiği olan İstanbul'daki durumdan bahsedildi. İstanbul'un sinema, dizi ve reklam olmak üzere üç ayağının önemine vurgu yapıldı. Daha sonra risk faktörlerini sıraladılar. Sonunda İstanbul'un, sinema sektörü için vazgeçilmez olduğuna karar kıldılar.

Yalnızca sinema sektörü olsa yine iyiydi, maalesef suç açısından da vazgeçilmez bir şehir, diye geçirdim içimden.

Haliç Köprüsü'nün üzerindeyken kaynakların yetersizliğinden, beklenmeyen harcamalardan, maliyet artışlarından, finans zorluklarından, ağır çalışma şartlarından bahsedildi. Bu konular beni zerre kadar ilgilendirmese de canım bir türlü radyoyu kapatmak istemedi. Ayrıca, dikkatimi radyoya verince trafikteki geri zekâlılara daha az sinirleniyordum.

Topkapı-Aksaray sapağından sapıp Emniyet'e yaklaştığımda konu seri katil filmlerine gelmişti. Sefa bu sefer, ünlü bir yönetmenin filmlerinden hareketle cinayet işleyen bir seri katilden bahsediyordu. Filmlerde kurbanlar nasıl öldürülüyorsa, gerçek hayatta da katil kurbanlarını aynı biçimde öldürüyor ve filmlerden bir ipucu bırakıyor, filmlere gönderme yapıyordu. Peki, böyle bir film çekilmiş miydi? Hayır, çekilmemişti ama çekilebilirdi. Güzel bir konuydu.

Emniyet'in parkına girdiğimde Sefa'nın sesine son vermeye hazırlanırken kendisiyle aynı semtte ikamet ettiğimizi öğrendim. Kadıköy'de ufak bir sineması varmış. Sinemanın adını söyledi. Hayır, onu da duymamıştım. Oya mutlaka biliyordur. Kesin biliyordur. Radyoyu kapadığımda Sefa'yı da sonsuza kadar susturmuş oldum. Otomobilden inip günde onlarca kez katettiğim basamaklardan çıkarak kasvetli binamıza girdim.

Bizimkilerin hararetli konuşmaları, odalarının kapısını açtığımda kesildi.

"Günaydın" dedim Mustafa, Serdar ve Melike'ye.

"Günaydın amirim" dediler.

"Muhabbetiniz bol olsun."

Masada çay, simit, peynir. Köprüden aldıklarından kuşkulandım.

Serdar, "Abi, gel gel, Ekrem'den havadis var!" dedi sırıtarak.

"Hayırdır" dedim, odaya girip kapıyı kapadım. Oturmadım ama.

"Güvenlik Müdürü olmuş" dedi Serdar.

"Genellikle emekli polisler ya da işten ayrılanlar güvenlik müdürü olurlar Serdar'cım. Ne var bunda?"

"Nereye olmuş?"

"Nereye?"

"Senin evin dibine."

"Benim evin dibine mi?"

"Yani, Kalamış Marina'ya" diye ekledi Melike.

"Bütün olanlar bir yana, iş bulduğuna sevindim. Keşke kötü ayrılmasaydık."

"Böyle olmasını o istedi amirim" dedi Melike. "Az kalsın Serdar'ı öldürüyordu."

Sevgilisinin gözlerine şefkatle baktı.

Ekrem muhabbeti beni açmamıştı. Cebimden sigara paketini bir kez daha çıkardım, içinden bir tane alıp yaktım.

Serdar, "Sigarayı değiştirmişsin, Camel içmiyor muydun?"

"Şimdi de bunu içiyorum, bir itirazın mı var?"

"Yok abi, ne itirazı, bu marka hafif diye söylüyorum, seni kesmez."

Melike, "Keşke bir bırakabilseniz."

"Allah Allah" dedim, "anam babam bu kadar karışmadı bana."

Telefon çaldı. Mustafa açtı.

"Buyrun bayan, nasıl yardımcı olabilirim? Anlayamadım, bir cinayeti mi ihbar etmek istiyorsunuz?"

Az önceki yılık tavırlar, yerini ciddi ifadelere bıraktı. Kulak kabarttık Mustafa'ya.

"Nerede?" dedi Mustafa.

Heyecanla masasındaki kalemliğe saldırdı, içinden bir tane kurşun kalem alırken kalemlik devrildi, içindeki bütün kalemler masaya saçıldı.

"Yavaş, sakin ol" diye çıkıştı Serdar.

Kâğıda, *Acıbadem* yazdı.

"Öldürülen kadın mı, erkek mi? Kuş mu? Kuş mu öldürüldü?"

Mustafa, telefon kulağında bize anlamsızca baktı.

"Az önce cinayet dediğiniz olay, bir kuş cinayeti mi? Adamın biri balkonda kuş mu boğazladı? Demek kuş uçamıyordu. Yavruydu. Yavru karga. Anladım."

Mustafa kâğıda karga yazdı. Bir kuş resmi çizip içini kalemle karaladı.

"Demek öyle bayan. Peki, siz nasıl gördünüz adamın kuşu öldürdüğünü? Pencereleriniz çok mu yakın?"

Dalga geçiyordu.

"Çok yakın demek. Adamı tanımıyorsunuz. Yeni taşındı öyleyse."

"Bakın bayan, burası Cinayet Büro. Siz Hayvanları Koruma Derneği'ne başvuracaksınız. Onlar size yardımcı olurlar."

Birkaç saniye karşı tarafı dinledi.

"O söylediklerinizi size iade ederim. Gidin, nereye şikâyet ederseniz, edin."

Birkaç saniye daha bekledi.

"Tamam, biz ilgileniriz. Açık adresinizi ve telefon numaranızı verin" dedi, bıkkın bir ifadeyle. Bize doğru, eliyle, kimlerle uğraşıyoruz, işareti yaptı. Deftere adresi ve bir cep numarası yazdı.

"Hemen bir ekip gönderiyorum" dedi. Telefonu kapadı. "Çatlak karı!"

"İyi ya oğlum, gidin bakın. Ekrem hakkında dedikodu yapacağınıza çalışın biraz!"

2

Tiyatrodan kaçışın mümkün olmadığını bildiğim için, hiç değilse bu gecenin bir kısmını mutlu geçirmenin yollarını aradım. Buldum da! Ortaokuldan beri abonesi olduğum Beşiktaş Vapur İskelesi'nin önündeki büfede ikişer sosisli sandviçleri ayran eşliğinde mideme gönderdim. Tabii ki, Oya yemedi. Ona çift kaşarlı tost söyledim. Sosislileri bol hardallı sevdiğimi bilirler ve bu konuda cömert davranırlar. Her ısırıktan sonra burnumdan çıkan alevler eşliğinde mazoşistçe bir zevkle öğüttüm sandviçleri. Oya'nın sosisler hakkında pek olumlu olmayan sağlık yorumlarına hiç kulak asmadım.

Bu lezzetli ve ucuz yemekten sonra, rıhtıma bağlanmış yolcu teknelerinin önünden büyük balona doğru yürüdük. Bir sigara yaktım, birbirimize sarılı hâlde Topkapı Sarayı'na, Ayasofya'ya, Cihangir'e baktık, durgun denizi seyrettik. Bir vapur iskeleye yanaştı. Akşamın insan seli Kadıköy'ün içlerine ve duraklara doğru aktı. Vapur yolculukları eğlenceli olur. Eskiden çok binerdim merete. Arka güvertede çay eşliğinde sigara tüttürüp martıları izlerdim. Bazen onlarla simidimi bile paylaşırdım. Çay servisi hâlâ vardı ama sigara içilmiyordu. Belki de vapurlardan uzak durmamın nedeni budur.

"Bu balona hiç bindin mi Galip?"

"Aklıma bile gelmedi."

"Bir gün beraber binelim mi?"

"Ne gerek var?"

"Yukarıdan Kadıköy'e bakarız."

"Moda Burnu'ndan bak."

"Aynı şey mi!"

"Doğru, aynı şey değil elbette. Benimki bedava."

"Sinir ediyorsun insanı."

"Sen de."

Serdar ve Melike, Galata Kulesi'nin kapısından içeri girdiler. Serdar iki bilet aldı, asansöre bindiler.

"Pahalıymış be!" dedi Serdar, biletlere bakarak. "Soyuyorlar adamı."

"Kaç para verdin?"

"On kâğıt."

"Ne gerek vardı buna Serdar? Tutturdun tepeden İstanbul'a bakacağız diye. Bir şeye taktın mı takıyorsun."

"Sen hiç İstanbul'u gece tepeden seyrettin mi?"

"Seyrettim. Hatta her akşam seyrediyorum."

"Nasıl seyrediyorsun?"

"Köprüden geçerken."

"Buradaki manzara bambaşka ama."

"Senin asıl amacını gayet iyi biliyorum."

Melike gergindi. Asansör tırmanırken onun da midesi bulanıyordu.

Serdar, "Yanındayım, korkma sakın" dedi.

"Elimde değil."

"Bu korkunu yenmen gerekiyor Melike. Bir kere aşağıya baktın mı, gerisi çok kolay."

"Yapamıyorum işte."

Serdar sevgilisinin alnında oluşan terleri sildi, alnına bir öpücük kondurdu. Melike titriyordu.

Asansör üst kata geldiğini belli eden ufak bir sarsıntıyla durdu, kapıları açıldı.

"Basamaklardan bir kat yukarı çıkacağız" dedi Serdar, Melike'nin elinden sıkı sıkıya tutarak.

Bulundukları kat lokantaydı. Masalar doluydu. Kadınlar,

erkekler, sohbetler, çatal bıçak sesleri, kadehler, anason kokusu. Garsonlar etrafta koşturuyorlardı. Barın yanındaki ufak sahnede, sandalyeye tünemiş, gitar çalan gözlüklü, gür saçlı, üzerinde kareli bir ceket olan, Kayahan'a benzeyen bir şarkıcı vardı. Sesi kadife gibiydi. Eskilerden çalıp söylüyordu..

Basamaklara yöneldiler. Dışarı açılan kapının önüne geldiklerinde Melike kasıldı. Rüzgâr sert esiyordu, âdeta onu karanlık boşluğa sürüklemeye çalışıyor gibiydi. Serdar sevgilisinin belinden kavradı, iyice sarıldı, ufak adımlarla terasa çıktılar.

Şehir bütün ışıklarıyla ayaklarının altında seriliydi.

Serdar, "Şu manzaraya bir bak. Korkulur mu bu güzellikten? Hadi, birkaç adım daha" dedi.

"Yapamam Serdar. Yapamayacağım. Ne olursun, geri dönelim."

Melike kaskatı kesilmiş, olduğu yere mıhlanmıştı. Güçlü elleriyle Serdar'ın kolunu morartırcasına sıkıyordu. Serdar'ın canı yansa da aldırmadı.

"Bak şu turistlere, ne kadar rahatlar. Adamlar şu manzara için ta Uzakdoğu'dan geliyorlar. Hadi, korkacak bir şey yok."

Gerçekten de Uzak Doğulu turistler gece manzarasının keyfini doya doya çıkarıyorlardı. Kendi aralarında Japonca, Korece ya da ona benzer bir dil konuşuyorlar, şehre hayranlıkla bakıyorlardı.

Tam o anda göğe ezan sesleri yükselmeye başladı. Süleymaniye, Sultan Ahmet, Beyazıt, Yeni Cami ve bir sürü başka camilerden yükselen ezanın sesi, İstanbul'un üzerine ruhani bir huşulukla yayıldı.

"Yatsı okunuyor" dedi Serdar. "Ezan sesini hiç yukarıdan dinlememiştim. Muhteşem bir duyguymuş."

"Ben yapamayacağım Serdar, içeri girelim. Başka zaman geliriz."

Serdar sevgilisinin korkusunu yenemeyeceğini anlayınca, fazla üstelemedi. İçeri girdiler. Merdivenlerden inerler-

ken Melike'nin gerginliği de yavaş yavaş eriyordu. Serdar'ın kolunu bıraktı. Kayahan'a benzeyen şarkıcı, şarkısını bitirmişti. Masalardan alkış sesleri duyuluyordu. Şarkıcı, başıyla selamlayarak karşılık verdi, rakısından bir yudum aldı, mikrofonunu düzeltti, yeni bir şarkıya girdi.

Serdar, "Bir şey içelim mi?" dedi.

"Boş ver, çok pahalıdır."

"Olsun, kırk yılda bir geliyoruz."

"Yalnızca birer kadeh ama."

Yanlarına gelen garson onları bir masaya yerleştirdi.

Tiyatrodan çıktığımızda saat gece yarısını bulmuştu. Kadıköy tenhalaşmış, sokaklarda in cin top oynuyordu. Bahariye'den Boğa heykeline doğru yürüdük. Ufaktan yağmur da atıştırıyordu. Hava serinlemişti. Birkaç taksinin kornalarına yüz vermeyerek, Halitağa Caddesi'ne girdik. Köşedeki büfe hâlâ açıktı. Portakallar filelerle asılmıştı. İçeride birkaç kişi tıkınmakla meşguldü.

"Portakal suyu içer misin?" dedim.

"İçmem, gaz yapar."

"Tost yer misin?"

"Yemem, şişkinlik yapar."

"Gazoz ister misin?"

"İstemem, asit yapar."

"Süphanallah!"

Dershanelerin önünden yukarı yürüdük.

Oya, "Oyun güzeldi, sıkılmadın değil mi?" dedi.

"Eh işte, ama yine de sinemayı tercih ederim. Hem ayrıca o şişko karı, rolünü iyi yapamıyordu."

"Benim sevgilim tiyatro eleştirmenliği de yaparmış" diyerek, yanağımdan koca bir makas aldı.

"Eleştirmen olmaya gerek yok ki, karı iki kere ezberini unuttu."

"Ona replik deniyor."

"Ondan işte. Sözde çaktırmadı ama ben anladım."

"Kaçar mı sevgilimden. Bu oyundan sıkılmadığına göre artık hep gideriz."

"Aman kalsın. Daha fazlası bünyeme zarar verir."

"Galip, sana bir şey soracağım... sen niye sinema, tiyatro sevmiyorsun?"

Nüfus Müdürlüğü'nün bulunduğu sokağa saptık.

"Kim söyledi sevmediğimi?" dedim gülerek.

"Silah zoruyla geliyorsun."

"Bazen polisiye filmlere gidiyorum ama."

"Örneğin hiç Truffaut izledin mi?"

"O da kim, artist mi?"

"Bak işte! Dünyadan haberin yok."

Belimden silahımı çektim, o anda sanki ona ateş edecekmişim gibi irkildi.

"Bu makine kaç kurşun alıyor sence?"

"Ayy, kaldır onu önümden."

"Kaç kurşun?"

"Ne bileyim ben, altı mı yedi mi?"

"Bak, senin de dünyadan haberin yok."

Silahı tekrar belime soktum.

"Onunla bu, aynı şey mi?"

"Biri gelip çantana mantana sulansa, çıkarırsın bunu, anlar dünyanın kaç bucak olduğunu. Ama hangi filme gittiğini söylersen, sen film olursun."

"Peki sevgilim, sen haklısın. Her zaman sen haklısın."

"Elbette ben haklıyım."

"Niye yolu uzatıyoruz Galip, üşüdüm."

"Bak" dedim, köşedeki binayı işaret ederek, "şu apartmanı görüyor musun?"

"Kırmızı olan, Meşe Apartmanı'nı mı?"

"Evet. Ben orada doğdum."

"Ciddi misin, hangi kat?"

"Çatı katı. Babam işten eve gelirken ben balkonda bir uçtan bir uca koşarmışım. Uçuşan saçlarımı görürmüş."

"Senin çocukluğun da mı vardı? Ben de seni hep bu yaşta dünyaya geldin zannediyordum."

"Bende zaman ters işliyor, yaşlılıktan bebekliğe doğru. Yakında kucağında bebek olup memelerini emeceğim."

"Ahlaksız!"

"Babaannem ile dedem de vergi dairesinin karşısındaki apartmanda oturuyorlardı. Şimdi yerinde dershane var. Babaannem ben çok küçükken ölmüş. Hiç hatırlamıyorum onu. Beni çok sevdiğini söylerdi annem. Dedem babaannemden sonra çok genç bir kadına âşık oldu, evlendi onunla. Kadın fettanın tekiydi. Adamcağız bakımsızlıktan ölüp gitti."

"Allah rahmet eylesin, ama hak etmiş."

"Dedemi sevmezdim, herkes hak ettiğini buluyor."

"Züğürt Ağa filmindeki Şener Şen'in babası gibi."

"Hukuk fakültesini kazandığım zaman, babam kutlamak için çok pahalı bir şampanya açmıştı. Ama ona polis olmak istediğimi söyleyince, bütün dünyası başına yıkılmıştı. O akşam, mutluluğunun içine etmiştim. Bütün şampanyayı kendi içmişti. Sonra da beni evden kovmuştu. Ben polis akademisine gittikten bir yıl sonra da kalp krizinden öldü."

Birbirimize sarılmış hâlde apartmana ve eski günlere bakıyorduk.

"Ya annen?"

"Babam ölünce, annem uzunca bir süre toparlayamadı kendini. Çok sigara içiyordu. Okulu bırakıp İstanbul'a dönmeyi bile düşünmüş ama yapamamıştım. Polis olmak istiyordum. O da İstanbul'u bırakıp Ankara'ya gelemedi. Aslında gelmek istemedi. Babamın ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Beni hem seviyor, hem de kızıyordu. Son sınıfa geçtiğim günlerde, annemin ciğerleri sigaraya fazla dayanamadı, hastalandı, bir süre sonra da kaybettik."

"Zor günler geçirmişsin."

"Zordu" dedim. "Bu meslek benim her şeyim. Ben Cinayet'siz yaşayamam. Cinayet, benim."

Altıyol'da otobüs duraklarının önünden yokuş aşağı indik. Kadıköy sokakları geceleri, Beyoğlu'ndaki sokaklar gibi kalabalık değildi; içinde her cinsten insanı barındırmıyordu.

"Hatırlar mısın, eskiden bir Çayır Güzeli vardı?" dedi, bana biraz daha sıkı sarılarak.

"Hatırlamaz mıyım! Nereden geldi aklına şimdi?"

"Biliyor musun, ondan korkardım" dedi gülerek.

"Ben de korkardım."

"Korkuyordun da sonra gittin polis mi oldun?"

Yanağıma elinin tersiyle dokundu.

"O zamanlar ufaktık herhâlde."

"Ben de büyük sayılmazdım. Çiçekli kocaman bir şapkası vardı."

"Çok makyaj yapardı. Her tarafında takılar sallanırdı. Deliydi, değil mi?"

"Herhâlde. İnsan o hâlde sokaklarda dolaşır mı?"

"Nasıl öldü acaba? Kimi kimsesi var mıydı?"

"Bir denizci sevgilisi varmış. Adam görevdeyken ölmüş. Bu zavallı da çıldırmış."

"Şehir efsanelerinden bol ne var şu dünyada."

Parkın önüne geldiğimizde, "Bana bir taksi çevirsene" dedi.

"Bu saatte taksiye bindirmem seni."

"Bir şey olmaz Galip."

"Israr etme."

"Sen mi bırakacaksın beni?"

"Yoo."

"Nasıl gideceğim eve?"

"Gitmeyeceksin."

"Nasıl?"
"Basbayağı."
"Emrivaki yapıyorsun."
"Başka türlü bende kalacağın yok."
"Anneme ne söyleyeceğim?"
"Bulursun bir şeyler."
"Peki, ama bir şartla kalırım."
"Neymiş o?"
"Ben salonda, çekyatta yatacağım."
"Bakarız rahibe hanım."

3

Sabah kalktığımda boynum tutulmuştu. Başımı çeviremiyordum. Başımı biraz hareket ettirince, sağ omzumdan başlayan şiddetli bir ağrı, boynumdan şakağıma kadar vurdu. Elimle başımı ovmaya çalışsam da rahatlayamadım. Şu anda tek ihtiyacım olan şey, kendimi bir tellağın hünerli ellerine teslim etmekti. Salondaki çekyatın bana bir geceliğine ev sahipliği yaptığını söylememe gerek yok herhâlde. Sırtımı dikleştirip öne arkaya hareket ettirerek omuz kaslarımı çalıştırdım. Çatır çutur sesler çıktı. Boynumu sağ sola çevirerek, zorunlu sabah sporunu tamamladım.

Yatak odasına gittim, mışıl mışıl uyuyan Oya'yı kapıdan bir süre seyrettim. Kalkmasına daha yarım saat vardı. Bıraktım, uyusun. Sessizce tuvalete girdim, yine bir güzel işedim. Elimi yüzümü yıkadım, bu sefer aynadan kendime bakmadım. Dişlerimi fırçalamak aklımdan bile geçmedi. Sessizce küçük odaya geçtim, pantolonumu, gömleğimi alıp salona götürdüm, orada hemencecik giyindim. İlacımı da yine susuz içtikten sonra çıktım.

Oya'nın sanatsal baskılarını saymazsam, şu aralar hayatımda her şey yolunda sayılırdı. Havalar günden güne güzelleşiyordu. Bahar geliyordu. İstanbul baharda bir başka güzel olurdu. Gece, sabaha karşı yağan yağmurun sesini hayal meyal hatırlıyordum. Dışarda, bedenim serin ve taze havayla kucaklaşınca ferahladı. Ruhum da ferahladı. Ruh ve beden ikilisi iyi anlaşıyorlardı. Parkta hışırdayan ağaçlar, toprak kokusu, ıslak asfalt... Kuşlar benden daha erkenciydi, sabah korosuna başlamışlardı.

Her sabah yaptığım gibi uzaktan kumandayla otomobi-

lin kilidini açtım ama her sabah yaptığım gibi otomobile binemedim. Hayır, otomobilin merkezî kilit sisteminde bir problem yoktu. Problem dışardaydı. Problem parktaydı. Dere tarafındaydı. Birileri telaş içinde o tarafa doğru koşturuyordu. Sabah koşusu yapanlar eşofman giyerlerdi. Hava serinse üzerlerinde spor kabanları olurdu. Günlük sokak kıyafetleriyle koşmazlardı. Koşuyorlarsa, problem vardı. Çığlıklar da eklenince işin rengi iyice değişti. Ciddi değişti. Pencereler açıldı, meraklı kafalar pencerelerden dışarı sarktı. Dere tarafında, kıyıda, insanlardan bir küme oluşmuştu. *Dur bakalım* dedim içimden. Otomobile binmeyi erteleyerek, parkın alçak duvarından atlayıp dereye yöneldim. Islak toprak kokusuyla çimen kokusu birlikteliğinin tadına bile varamadım. Yürüyüşümü, bir başka bahar yağmuruna erteledim.

Balıkçı Cafer koşarak önümden geçti. Beni görmedi. Telaşlıydı. Arkasından seslendim.

Nefes nefeseydi.

"Amirim, iyi ki geldin!"

"Ne oldu Cafer?" dedim, başımla kalabalığı göstererek. "Ne var orada?"

"Çok kötü amirim! Çok kötü!"

"Ne kötü oğlum?"

Kıyıya toplanmış kalabalığın arasından kendime bir yol açmam gerekti. Sabahın bu erken saatinde kalabalık, pisliğin üzerine üşüşen sinekler gibi toplanmıştı. Derenin karşı kıyısına bakıyorlardı. Ben de baktım. Bakmaz olaydım!

Çıplak beden, sandalların bağlanması için asılmış büyük kamyon lastiklerinden birinin içinden sarkıyordu. Sırtı bize dönük, kafası suyun içinde, elleri arkadan bağlanmıştı. Görülen o ki, yüzde yüz ölüydü.

Koca bir, *Siktir!* çektim içimden.

Cesedin başına toplanmış meraklı kalabalığa, "Uzak durun, geri çekilin! Herkes dağılsın" diye bağırdım. Bazı-

ları birkaç adım gerilese de çoğunluk tınmadı bile. Karşıya geçmem gerekiyordu.

Cafer'e döndüm. "Beni hemen karşıya geçir."

Sandala atladık, Cafer ipleri çözdü. Küreklere asıldı.

Sandalın ucuna geçtim. Telefonu çıkarıp Serdar'a haber verdim.

Cesede yaklaştık. Dengemi kaybetmemek için çömeldim. Boklu dereye düşersem boğulmazdım ama koleradan kesin giderdim.

Cesetle aramızda birkaç metre mesafe kala Cafer kürek çekmeyi kesti. Sandal cesede doğru kaydı. Görünürde yarası beresi yoktu. Ellerine, bileklerine, kollarına, kalçasına bakarak, maktulün bir kadın olduğunu anlamak zor olmadı.

Sandal tamamen durunca ayağa kalktım, iyice öne yanaştım. "Şu küreği uzatsana" dedim. Cafer dediğimi yaptı. Küreğin ucunu cesedin hemen altından suyun içine soktum. "Kimmişsin bakalım?" diyerek küreğin ucunun sert bir şeye çarpmasını bekledim. Bir kafaya örneğin. Ama çarpmadı. Allah Allah, dedim mırıldanarak. Bu sefer küreği kadının zarif omzunun altına sokup bütün gücümle kaldırdım.

İşte ne olduysa o anda oldu. Arkamdan "küt" diye bir ses geldi. Cafer boylu boyunca, iki seksen sandalın içine uzanmıştı.

Karşımızdaki bir cesetti evet, tıpkı diğer cesetler gibi. Tek farkı, başı olması gerektiği yerde değildi.

4

Derenin iki tarafına da uzun polis kordonu çekildi. Kordonun arkasındaki meraklı kalabalığa her saniye yeni meraklılar ekleniyordu. Olay Yeri İnceleme'nin iki elemanı başsız cesedi lastiğin içinden çıkardılar. Kalabalık, cesede doğru dalgalandı, bağrışmalar, itişmeler ve çığlıklar birbirini izledi. Ceset bir muşambanın üzerine yatırıldı. Biçimli, ince bir beden, zarif kollar, küçük ama muntazam memeler, düzgün bacaklar, küçük, ojeli ayaklar.

Bir sigara yaktım. Çok derin bir nefes çektim. O kadar derin çektim ki, başım döndü.

"Başı olmayan cesetlerden nefret ederim" dedi Serdar.

"Sanki daha önce çok başsız ceset gördün de!"

"Olsun. Yine de nefret ederim."

"Necati nerede?"

"Tatile çıkmış."

"Bu mevsimde mi?"

"Antalya'ya gitmiş."

Telefonu cebimden çıkarıp Necati'nin numarasını tuşladım.

"Aradığınız numaraya ulaşılamıyor..."

"Telefonunu kapatmış inek."

Cafer sandalda bön bön bakıyordu. Solgundu.

"İyi misin, ayıldın mı?" dedim.

"Biraz başım dönüyor amirim."

"Hiç değilse dönecek bir başın var. "

Sigaramı bitirdikten sonra ceset üzerinde çalışmalarını sürdüren Olay Yeri İnceleme'nin yanına gittim, çömeldim.

"Adın ne senin?"

"Fevzi."

"Ne zaman öldürülmüş?"

"Dün akşam. Gece yarısı civarı öldürülmüş."

"Tecavüz var mı?"

"Bir bulguya rastlamadık."

"Çok ilginç! Kadın çıplak ve bağlı ama tecavüz yok. Başı neyle kesilmiş?"

"Boyun bölgesindeki tahrişe bakılacak olursa bir testerenin marifeti diyebilirim. Ama kesin sonuç otopsiden sonra."

"Raporu bekliyorum."

"Tabii amirim."

Ayağa kalkıp etrafa bakındım. Serdar'a, "Başı buralara bir yere atmış olabilir. Her yere iyice bakılsın" dedim.

"Olur abi. Balıkadamları da çağıralım mı?"

"Ne balıkadamı lan?"

"Derenin içine bakmayacak mıyız?"

"Sen çok film izliyorsun galiba. Bu bokun içinde baş mı bulunur?"

Kurbağalı Dere Köprüsü'ne doğru ağır ağır yürüdük. Köprünün başına geldiğimizde derenin kenarında perili evleri andıran, kâgir, köhne, yıkılmak üzere olan köşkler, korku filmlerinden çıkmış gibi görünüyorlardı. Kiremitleri dökülmüş damlarına kargalar, bağıra çağıra, iniş kalkış yapıyorlardı. Derenin leş kokusuyla uyumlu bir birliktelik içindeydi bu harabe yapılar. Dün sabah radyoda dinlediğim sinema yazarının o meşhur seri katil cinayet projesi için bu harabelerin iyi dekor olabileceğini düşündüm. Bunları düşünürken çocukluk yıllarım aklıma geldi. Babam bana parkta bisiklete binmeyi öğretirken, beni seleden tuttuğunu zannederek pedallara yüklenmiştim. Sonra bir baktım, babam elli metre geride kalmış, gururla bana bakıyor, el sallıyor. O anda iki tekerlek üzerinde durmayı öğrenmiştim, evet ama bisikleti durdurup düşmeden inme-

yi öğrenmiş miydim? Hayır. Panikleyince bisikletin dengesini kaybedip toprağa öyle bir kapaklanmış, dizlerim öyle bir yarılmıştı ki, şu anda bile bunu düşününce dizlerim sızlar.

"Daldın abi."

"Eski günler geldi aklıma."

"Cesedi, bu köşklerden birinin bahçesinden kimseye görünmeden sokmuş olmalı."

"Tekneyle getirmiştir" dedim, çenemi kaşıyarak.

Parkın başındaki İlçe Çocuk Emniyeti'ne ve kapısında nöbet tutan polise baktım. "Köşklerin arka tarafında yol yok. Tek yer bu köprünün yanındaki giriş. O zaman da karakoldan görünürdü. En emin yol, tekne. Cesedi tekneyle getirmiştir. Ama niye buraya bıraktı? Niye karakola yakın bu dereyi seçti?"

"Yakalarsak, kendisine sorarız."

Olay Yeri İnceleme işlerini bitirmiş, cesedin üzerini örtmüştü.

"Dün gece hiç tekne sesi filan işittiniz mi?" dedim Cafer'e.

"Biz gece burada kalmıyoruz amirim. Evimiz barkımız var."

"Eviniz barkınız olduğunu biliyorum oğlum. Dün gece kaçta ayrıldınız buradan, onu soruyorum."

"Saat on gibi amirim."

"Hiç yabancı tekne mekne görmediniz mi?"

"Görmedik amirim."

"Biri benim sandala vurmuş, boyayı sürtmüş. Dün yoktu" dedi, sandalın içinde ayakta duran, iri yarı, kırmızı yüzlü balıkçı. Başında bere vardı.

"Bu sandal senin mi?"

"Benim."

"Göster bakayım şu vuruğu."

Eliyle sandalın sol ön tarafını işaret etti.

Eğilip baktım. Eğilirken de, dereye tepe takla düşmemek için sandalın yanlarına sıkıca tutundum. Beyaz boyanın üzerine bir avuç büyüklüğünde mavi boya izi çıkmıştı.

"Bunu sen yapmadığına emin misin?"

"Yapsam bilirdim."

"Anlaşıldı. Cafer bizi karşıya geçir."

"Emredersin amirim."

Serdar'la sandala atladık. Cafer, usta bir hareketle sandalın burnunu karşı kıyıya çevirdi. Ağır bir yosun kokusu eşliğinde kıyıya çıktık. Çıkar çıkmaz da kalabalığın arasından tanıdık bir yüz öne doğru çıktı.

"Neler oluyor Galip?" dedi Oya, meraklı bir sesle.

Serdar, "Günaydın" dedi gülümseyerek.

Oya endişeyle kalabalığa, karşı kıyıdaki, üzeri beyaz örtüyle örtülmüş cesede bakmaya çalışıyordu. Gökyüzüne, ağaçlara baktım. Hayat zordu. Bir kadın olunca daha da zordu.

Kolundan tutup "Bakma oraya" diyerek sokağa doğru sürüklemeye çalıştım. Maşallah direnci tam yerindeydi. "Ne var orada, bir kadın mı, öldürülmüş mü?" Ayaklarının üzerine yükselerek, cesedi daha iyi görebilmek için uğraşıyordu. Ah şu kadınların merakı!

"Sen işe geç kalmıyor musun?"

Beni duymuyordu bile. Bütün enerjisini ve dikkatini cesedi görmek için kullanıyordu.

Başı olmayan bir cesetten bahsetmek güzel değildi. Bahsetmedim.

"Sendeki şu merak, keşke benim ekipte de olsa."

"Anlatsana kuzum. Öldürülmüş mü?"

"Öldürülmüş, ne olacak?"

"Ay! Olanları akşama operada anlatacaksın!" dedi, intikam almak istercesine.

"Ne operası ya?"

"Süreyya'da operaya gideceğiz."

"Hay sikeyim operanı" diye mırıldandım.
"Bir şey mi söyledin?"
"Çok iyi düşünmüşsün" dedim.

Oya'yı gönderdikten sonra yola koyulduk. Serdar kullanıyordu arabayı, bütün enerjim tükenmişti.
"Sen neyle geldin buraya?"
"Taksiyle."
"Arabanı daha vermediler mi pezevenkler?"
"Vermediler. Ahlak Büro'yu biliyorsun, bir şey aldılar mı, hemen üzerine konarlar."
"Tevfik'le konuşurum."
"İyi olur abi."
"Taksi parasını masraf yaz, getir imzalayayım."
"Hallederiz abi."
"Unutma."
"Abi, ne iş opera mopera? Senin bu kadar sanat düşkünü olduğunu bilmiyordum. Yeni bir bale gelmiş. Ona da gidecek misiniz?" dedi, vitesi üçlerken gülerek.
"Sen bu aralar iyi dillendin."
Radyoyu açtım, salak salak çalan şarkıları, reklamları geçtim. Dünkü sinema sohbeti de yoktu. Olsaydı dinlemezdim zaten. Sonra aklıma harika bir fikir geldi, radyoyu kapadım.
"Bu saatte çevreyolu dolmuştur, Bağlarbaşı'ndan gireceğim" dedi Serdar.
"Fark etmez" dedim, etrafı seyrederek. "Şoför sensin."
Fenerbahçe Stadı'nın arkasından, Eski Salı Pazarı'nın içinden geçip Acıbadem rampasına vurduk. Yokuşun ortasında Megane bayılmaya başlayınca, Serdar vitesi küçültüp motoru biraz bağırttırdı, gücü tekrar kontrol altına aldı. Yolun sağ tarafındaki, zenginlerin gözde mekânı olan otomobil galerisinin önüne bir sürü cip dizilmişti. Çoğunun

rengi siyah, camları da koyu renkti. Zenginler, döviz vurgunculari, özellikle de sonradan görmeler kendilerini belli etmek hevesinde değillerdi. Sessizce büyütüyorlardı imparatorluklarını.

"Şu Tekel'in önünde biraz dursana."

"Sigara mı alacaksın?"

Otomobilden inip dükkâna girdim, bir kutu bira aldım. Birayı siyah poşete koydurdum.

"Bira mı içeceksin sabah sabah?"

"Başsız cesetten sonra rakı içmediğime dua et. Gazla."

Biranın kutusunun mandalını çekip açtım, yudumlarken sigara yaktım. Pencereyi araladım. Serinlik içeri doldu. Biraz daha açtım camı. İyi geldi.

"Al bir fırt" dedim, kutuyu uzatarak.

"Yok abi, sağol. Abi sen ilaç almıyor musun? Sonra dokunmasın?"

"Bir şey olmaz."

Karacaahmet Mezarlığı'nın önüne geldiğimizde bana endişeyle baktı. "Abi, mezarlık!"

"İllaki."

"İçki!"

Bira kutusunu mezar taşlarına doğru kaldırdım, rastgele bir mezar taşının üzerindeki adı okudum, "şerefine" dedim.

"Abi, benim ev bu mezarlıkların arkasındaki mahallede. Yatanlar yanlış anlamasın sonra."

"Gece gelirlerse çağır beni. Heh, heh."

Önümüzdeki otomobillerin stop lambaları peş peşe kırmızıya dönmeye başladı.

"Trafik var, Zeynep Kamil'den gir."

"Orası da kalabalıktır."

"Gir sen."

"Ben bu yolu iyi bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

Serdar haklı çıktı. Ara sokaklar da çok kalabalıktı. İstanbul'un her yeri kalabalıktı. Ters yöne girmiş bir Opel ile burun buruna geldik. İki taraf da birbirimize yol vermemeyi bir üstünlük gibi gördüğümüz için yol kilitlendi. Serdar el kol hareketi yaptı, karşı taraftaki sürücü de iki misliyle karşılık verdi.

Serdar el frenini çekti, "Amına koduğumun çocuğu" diyerek, arabadan çıkmaya yeltenirken kolundan tuttum. Torpido gözündeki mavi lambayı alıp arabanın tavanına koydum. Yol anında açıldı. Çözüm basitti.

Camı sonuna kadar indirdim, Koç Holding'in yanındaki sokakta, çöp konteynırının içine atıverdim kutuyu. Camı kapamadım.

Köprünün direklerini gördükten ancak bir saat sonra Emniyet'in bahçesine girebildik.

Odama girip sandalyeme çöktüm. Damağımda kalan biranın tadı ikinci kutuyu hayal etmeme neden oluyordu. Buna son vermek için Aynur Abla'ya bir çay, yanında da yarım ekmek, kaşarlı tost söyledim.

İlk işimiz, öncelikle dün akşamdan başlayarak, geriye doğru bütün kayıp başvurularını kontrol etmek olacaktı. Cesedi Kadıköy'de bulduğumuz için araştırmaya da Anadolu yakasındaki kayıplardan başlamamız gerekiyordu. Başımı iki elimin arasına aldım, öylece durup düşündüm. Bu cinayetin içinden çıkmak zor görünüyordu. Kimliksiz bir kurbanı tespit etmek zaten çok güçtü, başı olmayan bir cesedi ise hiç düşünemiyordum.

Sırtımı koltuğuma yasladım. Sandalyeyi bir miktar arkaya doğru yatırdım. Masamın üzerinde koca bir yığın oluşturan raporlar içimi daralttı. Pencereyi açıp keşmekeş hâlindeki şehre baktım. Vatan Caddesi'nde trafik vızır vızır işliyordu. Bu şehir benim doğup büyüdüğüm şehir

miydi? Eskiden bu kadar insan yaşıyor muydu, bu kadar yüksek binalar var mıydı, bu kadar araç dolaşıyor muydu trafikte? İnsanlar bu kadar mutsuz, bu kadar yalnız, bu kadar tahammülsüz müydü? Denize bu kadar uzak, ölüme bu kadar yakın mıydık? Kapı çalınıp Aynur Abla elinde tepsiyle odaya girdiğinde, yaptığım felsefeyi bir kenara bırakıp tosta odaklandım.

"Çift kaşarlı yaptırdım aslanım, yarasın."

"Sağol Aynur Abla, hakkını nasıl ödeyeceğim?"

"Afiyet olsun aslanım. İyi beslenin ki, güçten düşmeyin."

Aynur Abla'nın, koskoca Emniyet'te yalnızca bana annelik yaptığını herkes bilirdi. Nedeni, beni ölen oğluna benzetmesiydi. Tren altında kalmıştı zavallı. Bir gün gözleri dolarak göstermişti oğlunun resmini. Resimdeki delikanlı bana hiç benzemiyordu ama bir şey söylemedim. Kadının bana karşı ilgisinin azalmasını istemezdim. Yeter ki, bahtım benzemesin.

Aynur Abla çıktı, cep telefonum zırladı, açtım.

"Söyle Oya."

"Ceset kimmiş Galip?"

"Amma meraklı çıktın ha!"

"Galip, evimizin önünde bir ceset bulundu!"

Evimizin önü! Evimi ne kadar çabuk sahiplenmişti. Hayat ne kadar hızlı akıyordu. Niye ben bir türlü yetişemiyordum? Bir kadın insanın hayatına bu kadar rahat mı girebiliyordu? Hırçınlaşıyordum. Öpücükle uyandırılmak, ütülü pantolonlar, gömlekler, kahvaltı mahvaltı bir yere kadardı.

"Bu akşam işten eve hayatta yalnız dönemem."

"Ben de geç çıkacağım. Yarın görüşürüz artık."

"Ama akşam operaya gidecektik."

"Geçmiş olsun."

"Ama biletleri almıştım."

"Çok üzüldüm" dedim sırıtarak.

"Gıcık!"

Telefonu kapatıp dahili telefondan Serdar'ı aradım. Kayıp bildirimlerini kontrol etmelerini hatırlattım. Telefonu kapatınca istemeyerek de olsa raporlara yöneldim. Bu arada kaşarlı tostumdan büyük bir ısırık almayı da ihmal etmedim.

Öğlene doğru Serdar'ı tekrar aradım. "Bir şey bulabildin mi?"

Telefonun ahizesini omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp boşta kalan elimle sabahtan beri doldurduğum küllüğü masanın altındaki çöp kutusuna boşalttım. Kül tablasını eski yerine koyduktan sonra, ahizeyi tekrar elime aldım.

"Ben de sana geliyordum abi, dün akşam üç kadın için kayıp bildirimi yapılmış. Biri Bağcılar, biri Bakırköy, biri de Kadıköy İlçe Emniyeti'ne."

"Kadıköy'ü kap gel."

İki dakika sonra Serdar odamdaydı.

"Kim yapmış ihbarı?"

"Kadının kocası, Eser Yağcı. Adam, karısı işten eve dönmeyince ve telefonla da ulaşılamayınca, karakolda almış soluğu."

"Kadın kimmiş?"

"Şennur Yağcı. Otuz beş yaşında."

"Bu kadın olabilir. Adamı hemen getirin."

"Tamam abi."

"Olay Yeri İnceleme'yi sıkıştır Serdar. Necati olmayınca savsaklamasınlar."

"Ararım abi."

Serdar çıkar çıkmaz telefon çaldı. Odadan biri çıktığında telefonun zırlamaya başlaması alışkanlık olmuştu.

Hiddetle açtım. "Alo!"

"Naber?"

"Kimsin?"

"Yuh!"

"Sevda?"

"Sevda ya!"

"Nerden çıktın sen yahu? Sen beni hatırlar mıydın?"

"Eski günlerin hatırı, diyelim."

"Yaa, eski günler!" dedim, manidar bir tonla. "Ankara nasıl?"

"İyidir herhâlde. Ben İstanbul'dayım."

"İstanbul'da mısın, toplanmaya mı geldin?"

"Temelli geldim."

"Temelli mi geldin, buraya mı döndünüz?"

"Ben döndüm."

Sessizlik.

"Biz Metin'le ayrıldık Galip."

"Yapma yahu! Allah Allah. Sen de bir barışıp bir ayrılıyorsun. Ama çok üzüldüğümü söyleyemem."

"Farkındayım. Neyse, teferruatı sonra anlatırım. Artık buradayım, haberin olsun, aynı adres."

"Kovulduğum adres."

"Sıçacağım şu kinine senin."

Küfür bir kadının ağzına bu kadar mı yakışırdı.

Telefonu kapadığımda içime tatlı bir heyecan doldu. Hafifçe titredim. Aylar sonra, şehvetten titredim. Ama çok enteresan bir şey oldu. Benim ufaklık titremedi. Bazen böyle şeyler olabilirdi. Kafayı takmadım. İkimiz de birbirimizi iyi tanıyorduk.

Öğle yemeğini ekibimle esnaf lokantasında yedik. Kuru fasulye, pilav, ayran. Üzerine Kemalpaşa tatlısı.

Mustafa'ya takıldım. "Kuşa baktınız mı, kim öldürmüş?"

"Amirim, bari siz yapmayın. Kadın tam çatlaktı."

"Aradı mı yine?"

"Aman aramasın, uğraşamam."

Melike, "Şikâyet edecekmiş seni" dedi, dalgacı bir ifadeyle.

"Etsin, adımı vermedim ki."

"Karga senin yüzünden faili meçhule kurban gitti" dedi Serdar, çok ciddi görünmeye çalışarak. Bıyık altı sırıtıyordu.

"Giderse gitsin."

"Hadi, yedinizse kalkalım. Hesaplar benden."

"Sağolun amirim."

"Allah razı olsun."

"Kesenize bereket."

"Eyvallah" dedim.

Akşama doğru kayıp ihbarında bulunan Eser Yağcı'yı getirdiler. Toparlak bir tipti ama kiloları vücuduna orantılı dağıldığı için göze çok kötü görünmüyordu. Yeşil gözleri, kısa kesilmiş kumral saçlarının altında kederli bakıyordu. Hâliyle üzgündü. Üzerinde siyah bir pardösü vardı; içinde siyah takım elbise, beyaz gömlek, desenli bir kravat.

Endişeliydi. Oturmasını istedim. Çay söyledim. Serdar ve Melike de odaya geldiler.

Sigara paketini uzattım.

"Burada sigara içiliyor mu?" dedi çekinerek, alıp almamakta tereddüt etti.

"İçilir içilir" dedim kafa sallayarak.

Paketten bir tane aldı, yaktım.

Anlatmaya başladı.

"Akşam işten geldiğimde Şennur evde yoktu. Meraklandım, çünkü her zaman benden önce evde olurdu. İşi uzasa mutlaka arar, haber verirdi. Telefonu kapalıydı. Sonra iş yerini aradım, çıkalı epey olmuş. İşte o zaman ciddi ciddi endişelendim. Belki yolda karşılaşırız düşün-

cesiyle Kızıltoprak'a, dolmuştan indiği durağa kadar yürüdüm. Yarım saat kadar durakta dikildim, kimse gelmedi. Sonra eve döndüm. Samimi olduğu birkaç arkadaşını aradım, onların da haberi yoktu. Bir saat kadar daha bekledikten sonra karakola gittim."

"Eşiniz nerede çalışıyor?"

"Bağdat Caddesi'nde bir moda evinde. Stilisttir."

"Hangi moda evi bu?" dedi Melike.

"Cadde Moda Evi, Suadiye'de."

"Eşiniz saat kaçta eve gelirdi?" dedim.

"Son anda bir müşteri filan gelmezse, altı buçukta çıkar, saat yedi gibi de evde olurdu."

"Dün gündüz kendisiyle hiç konuştunuz mu?"

"Öğlene doğru bir kere konuştuk."

"Sesinde bir korku ya da endişe var mıydı?"

"Yooo, gayet iyiydi."

"Hep dolmuşla mı dönerdi eve?"

"Evet, Kızıltoprak'da iner, oradan yürürdü. Yürümek hoşuna giderdi."

"Dönerken yanında bir arkadaşı falan olur muydu?"

"Yalnız gelirdi. Diğer çalışanlar Maltepe, Pendik tarafında oturuyorlar."

"Eşinizi tarif edebilir misiniz?"

"Boyu bir altmış, kilosu elli beş civarında. Sarı saçlı, kahverengi gözlü."

Saç ve göz rengi için bir şey söyleyemeyecektim. Ama beden ölçüleri bizim başsız kadının ölçülerine uyuyor gibiydi.

"Eşinizle aranız nasıldı?"

Kararsız bir ifadeyle baktı. "Nasıl yani? İyiydi tabii."

"Son zamanlarda kavga filan ettiniz mi?"

"Nasıl bir soru bu böyle?"

Garip garip yüzüme baktı.

"Sizi terk etmiş olabilir mi?" dedim, açık açık.

Yüzünün rengi attı. Kararsız bir ifade belirdi. "Terk etmek mi? Elbette hayır. Siz eşimi ne zannettiniz?"

"Bir şey zannettiğim yok. Yalnızca soruyorum."

Melike, "Çok sık karşılaşılan bir durum" dedi, bir ilişki uzmanı gibi.

"Hayır, hayır, yok öyle bir şey. Şennur böyle bir şey yapmaz. Asla!"

Yüzü iyiden iyiye asıldı.

"Emin misiniz?" dedi Melike.

"Eminim tabii, ben eşimi tanımaz mıyım?"

"Bilmiyorum, tanıdığını iddia edip terk edilen çok erkek gördüm" dedim.

"Şennur o kadınlardan değil."

"Siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Bir otomobil bayisinde satış müdürüyüm."

"Hangi bayi, nerede?"

"Bağlarbaşı'nda, Hyundai bayisi."

"Anladım. Şimdilik bu kadar Eser Bey. Yalnız yapmamız gereken ufak bir iş daha var. Arkadaşlar sizi Adli Tıp'a götürecek. Bu sabah bir kadın cesedi bulduk. Bakmanızı istiyoruz."

"Aman Allahım!"

"Eşinizin vücudunu iyi tanıyor musunuz?"

"Anlamadım!"

"Teşhis biraz güç olabilir."

Ayağa kalktım. "Önce yazılı ifadenizi alacağız. Sonra arkadaşlar size yolda bilgi verecekler."

Eser Yağcı'nın ev ve iş adresleriyle telefon numaralarını aldım. Aynı semtte oturuyorduk. Benim evin iki sokak arkasındaki mahallede oturuyorlardı. Dünya bu kadar küçüktü işte.

Bizimkiler teşhisi bitirip geri döndüklerinde ben de voltamı

almak üzereydim. Bizimkilerle, sigarayı dudağıma yerleştirirken kapıda karşılaştım. Eser Yağcı başsız cesedin karısına ait olup olmadığını anlayamamış. Kadının cesedini görünce bayılmış, zor ayıltmışlar. Doğrudur, bayılır, bunu anlarım ama anlayamadığım şey, bir insan yıllarca seviştiği karısının vücudunu nasıl tanıyamaz! Ben ise bu akşam Sevda'nın vücudunu tanıyacağımdan yüzde yüz emindim.

Feneryolu Tren İstasyonu'nun arkasındaki sokağa girerken içimde en ufak bir heyecan kıpırtısı yoktu. Hatta anlayamadığım ve hiç hoşuma gitmeyen bir isteksizlik bile vardı. Paniğe kapılmadım, geçerdi.

Apartmanın sokak kapısı açıktı. Biraz sonra harcayacağım eforu düşünerek merdivenleri es geçtim, asansöre binip en üst düğmeye bastım. Hafifçe sallanıp katları ağır ağır tırmandık.

Kapının ziline hafifçe dokundum. İçimde ufaktan bir heyecan birikiyordu ama istediğim bölgede değildi henüz. Yine aldırmadım.

Topuklu terlik sesleri kapıya yaklaştı, kilit döndü, kapı açıldı. Bir an karşımdaki kadını tanıyamadım. Görmeyi umduğum kadına göre, saçları daha koyu kızıldı ve çok kilo vermişti. Kısacası, fıstık gibi olmuştu. Zayıflaması memelerini etkilememişti. Aksine zayıf bedende daha da belirginleşmişlerdi. Aralanmış kalın dudakları şehvet saçıyordu. Öpüp öpmemekte kararsızlık içindeyken boynuma atlayıverdi. Parfümünü değiştirmemişti. Başımı döndürdü. Özlemiştim bu kokuyu. Bana sarılan gövdeyi karşılıksız bırakmadım. Ben de sarıldım sıkıca. Karşı dairedeki komşuların dikiz deliğinden bakma olasılığına karşı işi abartmamaya karar verdim. Öpüşerek içeri sürüklendik, kapıyı ayağımla kapadım.

Beni sertçe duvara yasladı. Kollarımı havaya, başımın

üstüne kaldırıp eliyle duvara sabitleyerek muhteşem bedenini üzerime dayadı. Isırmaya hazır bir vampir gibi vahşileşmişti. Ateşiyle erisem de, bu kadına kolayca teslim olmak istemiyordum. Sonuçta beni terk etmiş, kirli bir mendil gibi çöpe atmıştı. Şimdiyse, yeniden o günlere dönmek istiyor, hayatıma, çıktığı gibi kolayca girebileceğini zannediyordu. Kendinden emin tavırları, karşı konulmaz cazibesinin farkında olduğu anlamına geliyordu. Bu işler bu kadar kolay olmamalıydı. Kontrolün bende olduğunu ona hissettirmeliydim. Peki, ne yapacaktım? Ondan uzaklaşıp birkaç santim önümde duran şu kalın dudaklardan, şu iri memelerden mahrum mu kalacaktım? İki dost gibi mi oturacaktık? Racon bu muydu?

Sikerim raconunu!

Bütün gücümle dudaklarına yapıştım.

Gece... Evin içinde karanlık ve derin bir sessizlik vardı. Sevda mışıl mışıl uyuyor, bense uyuyamıyordum. Canım sıkkındı, hem de çok sıkkındı. Hayatımda ilk defa benim ufaklığı kaldırmak için krikoya ihtiyaç duymuştum. Sevda bu durumuma aldırmamış gibi davransa da onun gibi bir kadının ne düşündüğünü kim bilebilir ki? Tamam, eskiden ona güzel zamanlar geçirtmiştim ama dün dündü, bugün ise bugün. Bir sigara yaktım.

Salondan tanıdık bir müzik sesi geldi. Yataktan çıkıp hızlı adımlarla sese doğru gittim. Sevda'nın uyanmasını istemiyordum. Belki biraz utanıyordum.

Hole geçtim, yerdeki kabanımın iç cebinden telefonu çıkardım. Gece bu holde ne kadar hızlı başlamıştı. Dudaklar, memeler ama sonra tırt!

Oya arıyordu. Bu sıkıntımın üzerine bir de Oya'yı çekemeyecektim.

"Ne haber?" dedi.

Salona geçtim. Kısık sesle, "İyiyim" dedim.

"Niye sessiz konuşuyorsun, nerdesin, evden aradım, açmadın."

"Dışardayım, sabahki cinayet olayının peşindeyiz!"

"Bir evdesiniz galiba."

"Aaaa, evet, kayıp kişinin evindeyiz. Araştırıyoruz."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Şimdi işim var Oya, sonra konuşalım."

Telefonu kapatıp tekrar kabanımın cebine koydum.

"Kimdi o?"

Terliksiz, çıplak ayakla geldiği için işitmemiştim. Salonun girişinde çırılçıplak duruyordu. Yanıma geldi. Arkama geçti. Kollarını belime doladı, sıcak vücudunu sırtıma yapıştırdı. Başımı çevirip dudaklarını buldum. Buldum ama benim ufaklık hâlâ uyuyordu. Aklımı kaçırmak üzereydim. Bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Bana ne oluyordu?

"Emniyet'ten aradılar" diyebildim zorlukla.

Sıkıntım her hâlimden belli olduğu için beni avutmaya çalıştı. "Olur böyle şeyler, takma kafana. Ben seni tanıyorum, strestendir, geçer" dedi.

Elleri kasıklarıma doğru kaymaya başlayınca panikledim. Bir an önce kollarından kurtulup kaçmak istiyordum. Az önceki müzik sesi bu defa dünyanın en güzel melodisi gibi geldi kulağıma. Kabanımı kaptım. Arayan yine Oya bile olsa umurumda değildi.

Melike arıyordu.

"Ne var Melike?" dedim.

"Amirim, sabahki cesedin başı bulundu."

"Şennur Yağcı mıymış?"

"Maalesef."

"Nerede bulunmuş?"

"Oturdukları apartmanın bahçesinde."

5

Şennur ve Eser Yağcı çiftinin evi, Yoğurtçu Parkı'nın karşısındaki merdivenli çıkmaz sokağın ikinci apartmanıydı. Benim ev ile arası, yürüyerek iki dakikaydı.

Apartmanın önü ana baba günüydü. Bu yetmemiş gibi, sokaktaki bütün apartmanların pencereleri ve balkonları tribüne dönüşmüş, hınca hınç dolmuştu. Kalabalığı yarıp polis kordonunu atlayarak, olay mahalline girdim. Melike ve Serdar, bahçedeki çukurun başındaydılar. Melike'nin yüzü allak bullaktı. Bedensiz bir baş görmek, başı yerinde olmayan bir beden görmekten daha ürperticiydi. Üstelik bana bakan o cansız gözler, sanki beni takip ediyormuş gibiydi.

"Kim bulmuş?"

Melike, "Giriş katında oturan komşusu. Daha doğrusu köpeği bulmuş" dedi.

"Toprağa gömülüymüş" diye ekledi Serdar. "Köpek eşeleyip çıkarmış."

"Aferin köpeğe."

Burası benim mahallemdi. Huzurlu mahallem, doğduğum büyüdüğüm yer... Şimdi manyağın biri bu huzurun içine etmeye karar vermişti.

"Kocası nerede?"

"Fenalaştı, eve çıkardık, Mustafa yanında" dedi Melike.

"Serdar, sen komşuları sorgulamaya başla. Melike, sen de benimle gel" diyerek kızın başsız ceset karşısında yaşadığı işkenceye son verdim.

Apartmanın içi tam bir curcunaydı. Komşular kapılarda bekleşiyor, merdivenlerden polislerin inip çıkmasını izliyorlardı. Üç kat tırmandık. Eser ve Şennur Yağcı çifti-

nin dairesinin önünde iki üniformalı polis bekliyordu. Bizi görünce kenara çekilip kapıyı açtılar.

Eser Yağcı salondaki divanda oturuyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti. Islak ve boş boş bakan gözleri yerdeki halının tek bir noktasına sabitlenmişti. Mustafa elinde telsiz, pencereden bahçeyi seyrediyordu. Beni farkedince döndü, "Hoş geldiniz amirim" dedi, ev sahibi gibi.

"Serdar'a yardıma in."

"Peki, amirim."

Eser Yağcı, gözlerini halıdan ayırmıyordu. Etrafında olup bitenlere karşı da hiç tepki vermiyordu. Kendine bir dünya kurmuş, etrafını yüksek duvarlarla örmüş gibiydi. Yanına oturdum. *Seven* filminde, Brad Pitt'in, karısının kesilmiş başını kutunun içinde gördüğü sahnede hissettikleriyle, şu anda karşımda oturan kederli adamın hissettikleri aynı olabilir miydi? Brad Pitt'in kurşun sıkacağı bir hedef vardı, Eser Yağcı kime sıkacaktı o kurşunu?

Elbette, bu iş kendi marifeti değilse!

Melike'ye mutfaktan bir bardak su getirmesini söyledim. Salondaki eşyalar eskiydi. Orta halli bir Kadıköy ailesinin evinde olması gerektiğinden fazla değildi. Karşılıklı yerleştirilmiş iki tane desenli geniş divan, Eser Yağcı'nın gözlerini sabitlediği kocaman bir halı, sade bir yemek takımı... Salonun en değerli şeyi, eşyalarla uyumsuz olan dev bir LCD televizyondu.

Melike bir bardak suyla geri döndü, adamın önündeki sehpaya koydu.

"İçin" dedim, "iyi gelir."

Bir süre sonra Eser Yağcı gözlerini halıdan ayırdı, sehpadaki bir bardak suyu alıp içti.

"Başınız sağolsun. Sizinle bu biçimde tekrar karşılaşmak istemezdim ama birkaç soru sormalıyım."

Başını salladı."Çok kötüyüm." Bardağı sehpanın ucuna koydu.

"Farkındayım" dedim, "bu yüzden sizi çok yormayacağım."

Melike pencerenin kenarına ilişti.

"Eşinizin bir düşmanı var mıydı ya da onu rahatsız eden biri?"

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Sabah konuştuğum adamdan en az on yaş daha fazla gösteriyordu.

"Evet, vardı."

"Kim?"

Eliyle pencereyi göstererek, "Karşı apartmandaki röntgenci pezevenk!" diye bağırdı.

"Niye bundan sabah bahsetmediniz?" dedim, sesimi biraz yükselerek.

Sinirlenmiştim. İnsanlar her zaman bir şeyler saklarlardı. İnsanın doğasıydı bu. İnsan denilen şey, kapalı bir varlıktı. Kendini gizlemesini çok iyi bilen bir varlık.

"Böyle bir şeyin başımıza geleceği nereden aklıma gelsin" dedi.

Acısı olduğu için üstelemedim. Sesimin de sertliğini yumuşattım.

Yerimden kalkıp Melike'nin yanına, pencereye gittim.

"Hangi apartman, şu tam karşıdaki mi?"

"Evet."

"Hangi daire?"

"Üçüncü kat, balkonda çiçekler var."

Balkonda plastik beyaz bir masa, ona eşlik eden üç sandalye, saksıların içinde kurumuş çiçekler. Perdeler sıkı sıkıya örtülüydü. Işık yok... Hayat yok...

Bu sefer sehpaya, adamın karşısına oturdum.

Gözlerini sildi, burnunu çekti.

"Şu dikizleme olayını ayrıntısıyla anlatır mısın, nasıl dikizliyordu, dürbünle filan mı?"

"Teleskopla."

"Ha?"

"Teleskop. Bu herife araba mı ne çarpmış. Bacağı kırılmış. Bacağı alçıda olduğu için bütün gün pencerede otururdu. Akşamları da bizim evi röntgenlerdi. Şennur'u izliyordu."

"Perdeleri çekmek aklınıza gelmedi mi?"

Bunu söyledikten sonra pencerede perde yerine yukarıdan aşağıya doğru sarkan garip şeyleri fark ettim.

"Bunlar ne biçim perde?"

Melike, "Stor" dedi, "çok moda."

"Bunlar evin içini gösterir."

"Öyle" dedi yardımcım. "Ama çok şık duruyor."

"Şikâyetçi olmadınız mı?" dedim Eser Yağcı'ya.

"Olmaz mıyız, olduk tabii."

"Ne oldu peki?"

"Karakoldan geldiler, götürdüler bunu. Birkaç gün gelmedi, içeride kalmış. Sonra baktık döndü, serbest bırakmışlar. Yapabilecekleri fazla bir şey yokmuş. Yine aynı şeyi yaparsa savcılığa başvurmamızı söylediler."

"Sonra?"

"İlk birkaç gün pek pencerelerde görmedik. Ama huylu huyundan vazgeçer mi! Tekrar teleskobu ortaya çıktı. Onun yüzünden huzurumuz muzurumuz kalmadı. Herifin gidip ağzını burnunu kırsam, başım belaya girecekti. İşin yoksa karakollarda uğraş, beni nezarete atarlarsa Şennur evde yalnız kalacaktı. Adam kapıya dayansa, kim koruyacaktı karımı?"

Belli, belli dedim içimden, *çok güzel korumuşsun karını.*

"Alçılı bacakla mı kapıya dayanacak?"

"Alçı bugün var, yarın yok."

"Adı ne bu adamın?"

"Cengiz Çolak."

"Yalnız mı yaşıyor?"

"Evet. Eskiden evliymiş."

"Ne iş yapar?"

"Yazarmış sözde. Ama kulak asmayın. Tek işi bizim evi gözetlemek."

"Bu dikiz olayı ne zamandır sürüyor?"

"Altı aydır."

Melike, "Eşinizin bir resmi var mı?" dedi.

Eser Yağcı ayağa kalkıp içeri giderken bir an dengesini kaybetti, düşecek gibi oldu, toparladı. Kamburu da çıkmıştı. Kısa bir süre sonra elinde bir fotoğrafla geri döndü. Fotoğrafta Şennur Yağcı neşe içinde gülümsüyordu. Evin balkonunda çekilmiş bir resimdi. Ellerini arkada birleştirmiş, balkonun demirine dayanmıştı. Arkada da Yoğurtçu Parkı'nın yeşillikler içindeki manzarası görünüyordu. Fotoğrafı Melike aldı.

Bahçeye çıktığımda derin bir nefes aldım. Hemen bir sigara yaktım. Arka arkaya dumanları içime çekerek, sigarayı çabucak yarıladım.

Meraklı komşular, meraklarını gidermiş olacaklar ki, azalmışlardı kapı önlerinde.

Serdar'la Mustafa, Olay Yeri İnceleme'nin bir elemanıyla bahçe kapısında konuşuyorlardı. Çocuk beni görünce, "Abi bir gelsene" dedi. Olay Yeri İnceleme elemanının elindeki delil torbasında siyah bir kuş ölüsü vardı.

"Bunu da gömmüş manyak" dedi, poşeti göstererek.

"Nedir o, ver bakayım."

Poşetteki, yavru bir kargaydı. Ölüydü. Karganın başındaki ve kuyruğundaki beyazlık ilgimi çekti. Daha önce kargalarda böyle bir şey görmemiştim. Acaba annesi ya da babası beyaz bir güvercin miydi? Bir karga güvercinle niye iş pişirsindi ki? Martı da beyaz, o da olabilir; çıkamadım işin içinden. Karganın bacağına sönük, kırmızı bir balon bağlanmıştı."

"Bu balon ne?"

"Anlamadım. Biz de böyle bulduk."

"Acaba katil bize bir mesaj mı vermek istiyor?" dedi Mustafa.

"O zaman bu mesajı çözme görevini sana veriyorum Mustafa."

"Şaka bir yana, katil, kadının kocası olmasın amirim? Gözyaşları bana biraz timsah gözyaşları gibi geldi" dedi Melike.

"Ne değerli elemanlarım varmış da haberim yok. Biri mesaj çözen seri katil uzmanı, biri psikolog, biri boklu dereye balıkadam sokmaya çalışır... Saksıyı biraz çalıştırsanıza. Kadın dün, gece yarısı öldürülmüş. Kadının kocası, yaklaşık saat onda kayıp ihbarı için karakola gidiyor. Yani karısı öldürülmeden iki saat önce."

Melike itiraz eden bir sesle, "Amirim öyle diyorsunuz ama, adam önce karakola gitmiş, sonra gelip karısını öldürmüş olabilir."

"Öldürdükten sonra da dönüp kadının başını oturdukları apartmanın bahçesine gömdü" dedim, dik dik yüzlerine bakarak.

Serdar, "Olmayacak şey değil" dedi. "Memlekette manyak çok."

"Esas manyak sizsiniz, hem de harbi manyak." Serdar'a döndüm, "Komşulardan bir şey çıktı mı?" dedim.

Serdar, "Yok abi, bir şey çıkmadı, hepsi zaten korkudan donlarını doldurmuşlar, şu köpek de olmasa kadının başı haftalarca toprak altında kalacaktı."

"En azından elimizde bir şüpheli var. Şu Cengiz Çolak'ı bir araştıralım."

Serdar, "Cengiz Çolak da kim?" dedi.

"Astronom."

Melike, "Ama uzay yerine kadınları gözlüyor" dedi, çocuk gibi gülümseyerek.

Cengiz Çolak'ın oturduğu apartmanın bahçesine girdim. Biri hemen yanımda bitti.

"Buyrun komiserim" dedi, başı kasketli, yüzü kırışmış, muhtemelen Kastamonu'nun ya da Sivas'ın bağrından kopmuş, yaşça benden büyük gösteren bir adam.

"Buraya sen mi bakıyorsun?"

"Ben bakıyorum amirim. Siz de az ileride oturuyorsunuz."

"Nereden biliyorsun?"

"Sabahları görüyorum sizi amirim. Geçen sene parkta iki tinerciyi haklamıştınız."

Birden etiyle kemiğiyle yine Aylin geldi aklıma. Ne yazık ki, gelmesiyle gitmesi bir olmadı. Hiçbir zaman olmuyordu. Bir sıkıntı peydahlandı ruhuma. Zamk gibi yapıştı.

"Şu üçüncü katta oturan Cengiz Çolak yok mu evde?" dedim.

"Yok amirim. Birkaç gündür görünmüyor. Ara sıra böyle kaybolur. Sonra çıkar gelir. Rahat yazı yazmak için gidiyormuş. Ama nereye gittiğini söylemez hiç. Siz yine de kulak asmayın. Söylemiyorsa, vardır bir kadın meselesi."

"Nerede yazıyor, gazetede filan mı?"

"Yok amirim, ne gazetesi, internette mi ne, işte orada çıkıyormuş yazdıkları."

"Yok mu bu Cengiz'in hiç yakını makını?"

"Eski karısı var amirim, Serap Hanım."

Bir sır verir gibi kulağıma eğildi, "Laf aramızda boşandıktan sonra Serap Hanım'ın buradan ayağı kesilmez oldu."

Yüzünde pis bir sırıtış belirdi.

"Nerede oturuyor Serap Hanım?"

"Bahariye İlkokulu'nun arkasındaki sokakta oturuyor. Akasya Apartmanı, daire 4."

"Nereden biliyorsun adresi?"

"Serap Hanım, Cengiz Bey'e yemek yapar. Doluları alıp boşları ben götürürüm. Kendisi de gelir sık sık."

"Bu Cengiz'in bir teknesi falan var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok amirim. "

Cüzdanımdan kartımı çıkarıp uzattım. "Geldiği zaman, bana hemen haber vereceksin."

"Vermez miyim amirim! Yoksa o mu öldürmüş Şennur Hanım'ı?"

Bunu söylerken gözleri dehşetle büyüdü.

Olay mahallinde işim bittikten sonra, caddeye çıktım. Parka bakarak yürüdüm. Ağaçlardan gelen hışırtılar beni Aylin'le tanıştığım o sabaha götürdü. İçimdeki acıyı biraz daha alevlendirdi. Adını yüzlerce kez tekrarladım. Aylin. Aylin. Aylin...

Zor bir gece olacaktı. Ruhuma derin bir karanlık çöktü. Kapıyı açıp eve girdim. Hemen ilaçlara sarıldım. Salondaki çekyata üzerimdekileri çıkarmadan uzandım.

Ağaçların hışırtısını hâlâ duyuyordum.

6

Mustafa cep telefonundan Tülay'ı aradığında saat gece yarısını geçiyordu. Haberi bir an önce uçurup kızın gönlünde taht kurmak istemişti. Telefonu birkaç kez çaldırıp yanıt alamayınca hemen kapadı. Tülay'ı uyandırmaya kıyamamıştı. Ama bir yandan da kızın sesini duyamadığı için içi burkuldu. Telefonu cebine koyarken melodi sesini duyunca umutsuzluğu uçup gitti.

"Mustafa, ne haber?" dedi Tülay.

Arkadan gelen müzik ve Tülay'ın kanlı canlı sesi Mustafa'yı afallattı.

"Dışarda mısın?"

"Bekle bir saniye" dedi kız.

Mustafa yarım dakika kadar bekledi.

"Kusura bakma, içerisi çok gürültülüydü."

Arkadaki sesler kesilmişti.

"Neredesin?"

"Gazeteden arkadaşlarla biraz eğlenelim, dedik, Taksim'de bir bara geldik ama iğrenç bir yer burası. Çok sıkıldım. Birazdan eve döneceğim. Sende ne var, ne yok?"

"Bu sabah bahsettiğim kadının başını bulduk."

"Dur dur anlatma, buluşalım hemen."

Mustafa'nın kalbi hızlı çarpmaya başladı.

"Olur" diyebildi güç bela.

"Neredesin sen şimdi?"

"Olay mahallindeyim."

"Olay mahalli neresi?"

"Kadıköy'deyim. Yoğurtçu Parkı."

"Bir yere kaybolma. Hemen bir dolmuşa atlayıp geliyorum."

"Yok yok, buraya gelme. Bizim amirin evi de burada. Kalamış parkında buluşalım. "

"Olay mahallini görmeyecek miyim?"

"Ben sana fotoğrafları veririm. Telefonumla çektim."

"Anlaştık."

Telefonu kapadığında Mustafa mutluluktan uçuyordu.

Mustafa, Kalamış Parkı'nı turladı, sahile gidip karanlık denizi seyretti. Sonra marinaya kadar yürüdü, Ekrem'le karşılaşma olasılığına karşı geri döndü. Cep telefonu çaldı.

"Geldin mi?" dedi Mustafa heyecanla. Gözü de etrafta kızı arıyordu.

"Şimdi dolmuştan indim, sen neredesin?" dedi Tülay.

"Fenerbahçe antrenman sahasının oradayım."

"Beş dakika sonra yanındayım."

Mustafa'nın ağzı kurudu, kalbi hızlı çarpıyordu. Buna aşk mı diyorlardı?

Sokağın başında Tülay'ı görünce dizinin bağları çözüldü. Kalamış parkının karşısındaki kafeye girdiler.

Tülay, "Tavla oynayalım mı?" dedi.

"Tavla biliyor musun sen?" dedi Mustafa. Gözünü kızdan alamıyordu.

"Koltuğunun altına verirsem bozulmak yok" dedi. "Oynarken de olayı anlatırsın."

Bir masaya geçtiler, çay ve tavla söylediler.

Serdar pencereden karanlığa gömülmüş mezarlığa bakıyordu. Sevgilisinin çıplak ayaklarının parkede çıkardığı sesi duydu, arkasını dönüp onu kollarına alıp dudaklarına sarıldı.

"Günah" dedi kız, mezarlığa bakarak.

"Umurumda değil."

"Günah, yapma" dedi Melike tekrar.

"Amma dindarsın!"

"Korkmuyor musun kuzum sen, bu evde oturmaktan?"

"Ara sıra tırstığım oluyor ama alıştım."

"Ben hayatta oturamam. Ruh muh gelir."

"Beş yıldır buradayım, kimsenin geldiğini görmedim."

"Bu işler belli olmaz."

"Bu mezarlığa bakmak içime huzur veriyor."

"Çok garip bir adamsın Serdar. İnsan mezarlıktan huzur duyar mı?"

"Ben duyuyorum. Bu dünyadaki en sessiz yerler mezarlıklardır. Geçen Pazar şuradaki mezara trafik kazasında ölen on yaşında bir çocuk gömdüler. Hemen onun yanındakine de bir kadın getirdiler. Eski eşi sokak ortasında vurmuş. Annesi babası da orada yatıyor. Şuradakinde anne oğul, şuradaki iki mezarda da üst üste beş kişi yatıyor."

Melike, sevgilisinin elinden tutarak pencereden uzaklaştırdı. "Gel aşkım, bu akşam bu kadar muhtarlık yeter, mezar taşlarına baka baka kafayı sıyırtmışsın, gel aşkım,, asıl gerçekler burada" diyerek sevgilisini yatak odasına sürükledi.

Tülay karşısındaki koca adamla eğleniyordu. Tavlada bir kadına yenilmeyi hazmedemiyordu ama bir şey de söyleyemiyordu.

Mustafa dört üç mağluptu. Pulları toplamaya geçmişlerdi. Tülay'ın dört taşı kalmıştı. Mustafa'nın iki. Sıra kızdaydı. Eğer Tülay çift atmazsa oyun Mustafa'nın olacaktı. Skor eşitlenecekti. Bir kıza karşı bu skoru vermek bile Mustafa için çok üzücüydü ama karşısındaki kızın zarlarından kendisi gibi bal akıyordu.

Kız zarları alıp salladı. Mustafa kızın zarif ellerine hayranlıkla baktı. O elleri öpesi geldi.

Kız zarları attı. "Düşeş!"

"Oha! Yuh! Pardon."

Tülay sevinçle ellerini çırptı. Mustafa ise dünyanın en güzel kızını seyretmenin keyfini yaşıyordu. Kız büyük bir zafer edasıyla tavlayı kapadı. "Beş üç, geçmiş olsun."

"Bir beş daha?" dedi Mustafa umutla.

"Yok, bu akşam bu galibiyet bana yeter."

"Bir kahve daha içelim mi?"

"Geç oldu. Kalkalım. Yarın çok işim var. Verdiğin güzel haberleri hazırlayacağım."

"Ben seni bırakırım."

Tülay'ın da Mustafa'ya karşı içi ısınıyordu. Onun sayesinde bütün cinayetlerin bilgilerini alıp diğer gazetelerden önce haber çıkıyorlardı. Gazetedeki forsunu artırıyordu. Yayın yönetmeninin gözdesi olmuştu. Mustafa'nın koluna girerek onu ödüllendirdi.

7

Gece bir türlü uykuya dalamadım. Önce buzdolabının sesine kafayı taktım. Sonra iki üç dakikada bir, sinir bozucu bir gürültüyle çalışan hidroforu dinledim. Ardından, dışarıdan gelen çöp kamyonunun sesi uykumun iyice içine etti. Sonunda pes ederek yataktan çıktım. Saat sabaha karşı üçtü. Karnımın acıktığını fark ederek, mutfağa gittim. Oya'nın aldığı kahvaltılıkları tezgâha çıkardım. Ama iki lokmadan fazla yiyemedim. Hepsini tekrar dolaba koydum. Kafamdaki endişe yiyip bitiriyordu beni. Sevda'ylayken başıma gelenleri hayatım boyunca hiç yaşamamıştım. Rezil olmuştum. Saklanacak delik aramıştım karşısında. "Olur böyle şeyler, takma kafana. Ben seni tanıyorum, strestendir, geçer" demişti ama kim bilir, benimle ilgili olarak aklından neler geçirmişti o an? Biraz daha uyuyabilmek umuduyla tekrar yatağa döndüm. Yastığımı da ters çevirdim. Ama buzdolabına ve hidrofora kafayı takmıştım bir kere. Yatağın içinde sağa sola dönüp durdum.

Tekrar uyandığımda saat beşe geliyordu. Kalktım. Hayalet gibi evin içinde dolandım. Televizyonu açtım. Beşinci sınıf filmler ilgimi çekmedi. Televizyonun karşısında kendime yaptığım işkenceye son vererek, arka balkona çıktım, bir sigara yaktım. Serin hava iliklerime kadar işledi. Karanlığa gömülmüş pencerelere baktım. Bahçede birkaç kedi miyavladı. Sigaram bitince izmariti bahçeye fırlattım, içeri girip yorganın altına sığındım. Nasıl olduysa uyumuşum.

Bu defa, bir kadının güzel sesi ve tatlı dokunuşlarıyla değil

de, telefonun alarmıyla güne gözlerimi açmıştım. Söverek uyandım. Sabaha karşı uyuduğum için zor oldu yataktan kalkmak. Bir kadın tarafından uyandırılmamak, aynı zamanda iyi bir kahvaltıdan, ütülü pantolon ve gömlekten de mahrum olmak anlamına geliyordu. Oya'nın evdeki varlığına daha çok ihtiyaç duyuyordum artık. Zaten kadınların en büyük meziyeti, önce sizi kendine bağlamak, sonra da parmağında oynatmak değil midir? Kahvaltıları, ütülü pantolonları, gömlekleri hep istiyor insan.

Giyinip evden çıktım. Biraz spor yapmak amacıyla Bahariye'ye kadar yürüdüm. Saray'a girip bir porsiyon su böreğini iki fincan çayla yedim.

Saray'dan saat dokuza doğru çıktım. En yakın arkadaşımı aradım: Sigara. Yaktım. Bahariye İlkokulu'nun arka sokağındaki Akasya Apartmanı'nın önüne geldim. En az elli yıllık eski bir Bahariye apartmanıydı. Önünde ufak bir bahçesi vardı. Şimşirler, kasımpatılar, ortancalar... Bahariye İlkokulu'nun bahçesinden çocuk sesleri geliyordu. Ev sahibesinin uykuda olabileceği düşüncesine fazla kafa yormadan, bir alacaklı gibi dört numaralı dairenin ziline bastım. Sonra bekledim. Ellerim cebimde, başımı kaldırıp perdeleri sıkı sıkıya örtülmüş dairelere göz attım. Hangi pencerenin dört numaralı daireye ait olduğunu anlayamadım. Fazla beklediğime kanaat getirip zile tekrar basacağım sırada, kapının otomatı "çat" diye öttü.

Apartmanın içi küf ve toz kokuyordu. Işığı yakıp bakımsız merdivenlere yöneldim. Duvarlar ciddi ciddi boya istiyordu. Depreme bu binada yakalanmak istemezdim. Bir kat tırmandım, açık kapısının önünde üzerinde sabahlıkla Serap Hanım bekliyordu.

Orta yaşlara merdiven dayamasına rağmen sarı saçları, boyu posu, keskin yüz hatları ve üzerindeki sabahlık dişiliğini öne çıkarıyordu. Ayaklarında ucu açık terlikler vardı. Mahmur gözler meraklı ve ürkek bakıyordu. Beni görünce bir adım geri çekilerek, kapıyı siper yaptı.

"Serap Hanım?"

"Buyrun?"

Korkak bir kedi gibi tedirgin bakıyordu. Kendimi tanıtmadan birkaç adım daha atarsam kapıyı suratıma kapatacaktı.

"Polis."

Kimliğimi çıkararak görmesi için iyice uzattım. "Cinayet Büro."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, elmas gibi parladı. Uykulu hâli kaybolmuştu birden.

"Girebilir miyim?"

"Konu neydi?"

"İçeride anlatırım.

Bir an tereddüt ettikten sonra kenara çekildi. Ev sıcaktı. Antreden salona geçtik. Havasız küçük bir salon, çekili perdeler, üzerlerine kahverengi desenli şala benzeyen örtüler serilmiş krem renkli eski koltuklar, duvarda ucuz iki yağlıboya tablo, büyük ve tüplü bir televizyon. Bir köşede koca bir devetabanı...

Oturduk. Daha doğrusu ben oturdum, o da kanepenin ucuna ilişti. Kadının içini rahatlatmak için kendimi biraz daha tanıtmakta fayda gördüm.

"Ben Başkomiser Galip. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde görev yapıyorum. Ayrıca birkaç sokak arkanızda, parkın karşısında oturuyorum. Komşu sayılırız."

Bu açıklamamın kadın üzerinde faydalı olmadığını gözlerinin aynı ifadeyle bakmasından anladım.

"Eşim bir şey mi yaptı, burada olmanızın sebebi nedir?"

"Şu anki eşinizi bilmem ama size eski eşiniz hakkında sormak istediğim birkaç soru var."

"Ben Cengiz'i uzun zamandır görmüyorum. Onun hakkında size ne söyleyebilirim ki?"

Kadında bir ihtiyat sezdim.

"Eski eşinize en son ne zaman yemek yaptınız?" diye sordum. Bu soruyu hak etmişti.

Kadın tokat yemiş gibi oldu. "Bunu size kim söyledi?"

"Bir sakıncası yoksa soruları ben sormak isterim."

"Bakın, benim mutlu bir evliliğim var. Eşim bunları duyarsa..."

Ses tonundaki heyecan biraz şiddetlendi.

"Cengiz ile sık sık görüştüğünüzü biliyorum."

"Görüşmüyorum" diyerek ayağa kalktı. "Lütfen gidin artık."

"Yerinize oturur musunuz, sakin olun biraz."

"Sakin olmak mı! Birazdan kocam gelecek. Buraya ne amaçla geldiğinizi duyarsa kıyameti koparır."

"Öyleyse yerinize oturun ve sorularıma yanıt verin."

Yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Rengi attı. Ama oturdu.

"Ne kadar sıklıkla görüşüyorsunuz?"

"Eskidendi."

Sinirli sinirli ellerini birleştirdi. *Şimdi bir sigara yakacak* dedim içimden. Bana da fırsat vermiş olacaktı. Ama yakmadı. Yalnızca ellerini birbirine kenetleyip sıkmakla yetindi.

"Nasıl eskidendi? Daha geçen hafta onun evindeymişsiniz."

"Eskidendi işte!"

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle?"

Telaşlı saatine baktı.

"Cengiz'i bulmam gerekiyor" dedim.

"Beni ilgilendirmiyor. Ayrıca nerede olduğunu da bilmiyorum."

Ama gözlerinden merak kıvılcımları fışkırıyordu.

"Bu kötü oldu" dedim, cebimdeki sigara paketini çıkararak.

Bir tane yaktım.

"Eğer onun nerede olduğunu biliyorsanız, onu koruyorsanız, sizin de başınız derde girer."

"Niye arıyorsunuz Cengiz'i?" dedi en sonunda.

"Bir cinayet işlendi. Karşı apartmanındaki komşusu öldürüldü."

"Kim, hangi komşu?"

"Şennur Yağcı."

"Şennur mu! Şennur öldü mü!"

Ellerini ağzına götürdü. "Ne zaman?" diye bağırdı.

"İki gün önce öldürüldü."

"Aman Allahım! Aman Allahım!" diye feryat etti.

"İyi tanır mıydınız?"

"Tanırdım elbette. Şennur benim komşumdu. Çok severdim onu. Nasıl olmuş, kim yapmış bunu?"

"Araştırıyoruz."

"Cengiz'in bu cinayetle ne ilgisi var?"

"Eski kocanız da sizin gibi çok seviyormuş komşunuzu." İlk şoku atlatamadan ikincisi gelmiş oldu.

"Ne demek istiyorsunuz?" Huzursuzca kıpırdadı.

"Eski kocanızın ev dikizlemek gibi özel bir merakı varmış, bunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum. Nereden bileceğim?"

"Teleskobunu hiç görmediniz mi?"

"Teleskop mu! O teleskobu parka götürüp gökyüzünü seyrederdi."

"Başka yerleri de seyrediyormuş."

Alaycı bir tavır takındı. "Cengiz'i bu yüzden mi arıyorsunuz? Kadını o mu öldürdü sanıyorsunuz? Yok artık!"

"Henüz daha bir şey sanmıyorum. Bulursam kendisine soracağım."

"Size yardımcı olamam. Nerede olduğunu bilmiyorum." Artan bir telaşla tekrar saatine baktı.

"Eski kocanız tam olarak ne yazıyor?"

"Öykü."

"Nerede yazıyor?"

"İnternette."

"Bu internet sitesinin adresini alabilir miyim?"

Sesinde güvensiz bir tınıyla, "Olur" dedi, kalktı, içeri gitti.

Bir çekmece sertçe kapandı. Biraz sonra elinde ufak bir kâğıtla geri geldi. Kâğıtta üç ayrı internet adresi vardı.

"Takma ad filan kullanıyor mu?"

"Hayır."

Kâğıdı cebime attım.

"Gidebileceği arkadaşları falan var mı?"

"Ben bilmem. Bakın, tekrar söylüyorum, benim bir aile hayatım var. Huzurlu bir yuvam var. Cengiz eskide kaldı. Ben onun hakkında bir şey bilmiyorum. Size yardımcı olamam. Gidin artık."

Saatine baktı tekrar.

"Son bir soru? Niye ayrıldınız?"

Kadın başını salladı. Bu soru onu çok mu kızdırmıştı? Gözlerimi gözlerine dikerek kızgın bakışlarına karşılık verdim. Sakin ve çok soğuk bir ses tonuyla konuştu.

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Biliyorum ama eski eşiniz hakkında ne kadar fazla bilgi sahibi olursam, onu yakaladığımda önyargılarım o derece biçimlenecek."

Kadın ayağa kalktı. "Sizinle daha fazla konuşamayacağım."

"Bu soruma cevap verin, gidiyorum. Yoksa kalkmam."

Tekrar oturdu.

"Pekâlâ. Bana vururdu. Bir canavara dönerdi. Onu terk etmemin nedeni budur. Oldu mu?"

Tam o anda, önce sokak kapısının kilidinin çevrilme sesi geldi, ardından da kapı açıldı. Kadın telaşla yerinden fırladı, hole geçti.

"Hoş geldin Fikret" dedi.

"Biri mi var içeride?" dedi Fikret denilen zat, gürleyerek.

Kadı, korku dolu bir sesle, "Polis var. Ama bizimle ilgili değil" dedi.

"Polis mi?" diye gürledi ses tekrar.

Salonun girişinde dev bir cüsse belirdi. Sallanır gibi

oldu, pervaza yaslandı. Gür beyaz saçlar, kapanmak üzere olan soluk mavi gözler... Geğirdi, salonu leş gibi alkol kokusu sardı. Elinde ufak siyah bir torba vardı. "Al bu işkembeyi, bana çorba yap."

"İşkembe mi getirdin yine?" dedi kadın, bıkkın bir sesle.

Bana bir açıklama yapma gereği duyarak, "Fikret'in işkembe salonu var" dedi.

Kadın, çam yarmasının elindeki torbayı tiksinerek aldı ve mutfağa gitti.

Meğerse, bu mutlu bir yuvanın temelinde işkembe yatıyormuş.

Adam, "Hayırdır Memur Bey, sabah sabah?" diyerek bir manda gibi koltuğa çöktü.

İşkembeyle alkol kokusu birbirine karışarak burnumun direğini kırdı.

"Memur değil, Başkomiser."

"Hayırdır Başkomiser Bey?"

"Bir cinayeti araştırıyorum."

"Cinayet mi! Kim öldürülmüş?"

Kadın tekrar salonda belirdi. Aceleyle söze girdi. "Benim eski mahalledeki komşumu, evvelsi gün öldürmüşler."

Adam hiç oralı olmadı. "Eee, bize ne bundan?"

Aklına korkunç bir şey gelmiş gibi irkildi. Kaşlarını çattı ve hiddetle, "Ulan yine Cengiz meselesi mi yoksa? Bu işin içinde o mu var yine?" diyerek karısına hücum etti.

Kadın kuyruğunu altına almış köpek yavrusu gibi sindi.

"Bağırmayın" dedim, "konuşuyoruz şurada."

"Bağırırım. O pezevengin olduğu her yerde bağırırım. Düşmüyor yakamızdan orospunun evladı! Yine ne yapmış? Kadını o mu öldürmüş? Doğrudur, o yapmıştır."

"Cengiz'i iyi tanıyorsunuz galiba."

"Tanırım ya, tanırım sapığı."

Ayağa kalktı, sallandı. Karısına, "Seninle sonra konuşacağız."

Kadının beti benzi attı.

Bu karşımdaki yarmaya haddini bildirirdim bildirmesine ama daha sonra kadının gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde bıçaklanan eş olarak boy göstermesini istemiyordum.

"Eşinizin bir suçu yok. Cengiz, eşinizin eski kocası olduğu için geldim buraya. Onu bir an önce bulmamız gerekiyor."

"Bulun o zaman. Bizden ne istiyorsunuz?"

Karısına döndü. "Geride bıraktığın pisliklerden hâlâ kurtulamadık. Başkasının karısı öldürülüyor, yine bize geliyorlar" diye tekrar yüklendi kadına.

Kadın iyice sindi. Korku dolu gözlerle gitmem için yalvarıyordu âdeta.

Bu saatten sonra daha fazla bilgi alamayacağımı anladım. İşi uzatmadım. Kalkıp kapıya yöneldim. "Bir şey duyarsanız arayın" diyerek kartvizitimi uzattım adama. Kürek gibi büyük elleriyle kartı aldı, karısına uzattı. "Al bunu. Sonra konuşacağız seninle."

Kapıya giderken durdum, geri döndüm. "Ha, aklımdayken, olur da bu kadına bir şey yaparsan, bundan sonra o işkembe çorbalarını kıçından içersin."

8

Bizimkileri toplantı için odama çağırdım. Onlar gelinceye kadar koltuğuma yaslanıp gözlerimi boş boş tavana diktim. Tavan leş gibiydi. Sonra sıra duvarlara geldi. Sıva çatlakları bir nehrin kolları gibi duvarda boydan boya dağılmıştı. Kapı vuruldu, Serdar, Melike, Mustafa odaya akın ettiler. "Günaydın amirim."

"Gelin çocuklar, Mustafa çay söyle."

"Peki amirim" diyerek çıktı.

Masamdaki dosyayı alıp tekrar koltuğuma yaslandım. "Bu Cengiz Çolak, Şennur Yağcı'yı dikizlemekten içeri alındığında test yapılmış, kanında uyuşturucu bulunmuş. İçici olduğunu kabul etmiş. Malı Beyoğlu'ndan alıyormuş. Anlayacağınız adamımız sağlam pabuç değil. Eser Yağcı, şüphelerinde haklı görünüyor. Adamımız bu herif olabilir."

Serdar, "Bulalım adamı o zaman" dedi.

Bu sabah Serap Hanım'ın bana verdiği kâğıdı cebimden çıkararak Serdar'a uzattım. "Herif bu sitede yazıyormuş."

Kapı vuruldu, Mustafa çaylarla odaya girdi, önce bana, sonra arkadaşlarına servis yaptı. Maşallah Aynur Abla'yı aratmıyordu. Hemen onu ödüllendirmeye karar verdim. "Mustafa, gece yarısına kadar Cengiz'in kapısının önünde nöbettesin."

Mustafa umutsuz bir ifadeyle Serdar ve Melike'ye baktı. Mutsuzluktan göz kapakları düştü.

Serdar gülerek Mustafa'nın sırtını sıvazladı. "Biz de senin gibi çaylakken kapılarda sabahlara kadar bekliyorduk oğlum" dedi. "Bu işler böyle, sırayla."

"Ben bir şey demedim ki!"

"Siz de Şennur Yağcı'nın iş yerine gidin" dedim Serdar ve Melike'ye.

Serdar, Suadiye D&R'ın karşısına, cadde üzerine otomobili park etti. Caddede hem araç, hem yaya trafiği çok yoğundu. Kaldırımlar amaçsızca yürüyenler, alışveriş yapanlar, hızlı yürüyenler, yavaş yürüyenler, bebek arabalarıyla dolaşan annelerle doluydu.

"Cadde Moda Evi", otobüs durağının arkasındaki dört katlı apartmanın birinci katındaydı. Dört katlı apartmanın bütün daireleri iş yerlerine dönüştürülmüştü: Dişçi, güzellik merkezi, dil kursu, turizm firmaları, THY ofisi. "Cadde Moda Evi"nin büyük vitrininde duran iki cansız mankenden birine gelinlik, diğerine pembe renkli dekolte bir gece elbisesi giydirilmişti.

Melike, "Gelinliğe bayıldım" dedi.

"Buradan gelinlik alamam" diye karşılık verdi Serdar.

"Ben yalnızca beğendiğimi söyledim, buradan istiyorum demedim ki, aşk olsun!" diye söylendi Melike.

Zile bastılar, birkaç saniye sonra kapı açıldı, birinci kata çıktılar. Güler yüzlü, minyon yapılı, sarışın bir kız karşıladı onları. İçeri aldı.

"Hoş geldiniz" dedi gülümseyerek, evleneceklerini tahmin ettiği müşteri adaylarına.

Melike, "Polis" dedi. "Buranın sahibiyle görüşmek istiyoruz."

"Canan Hanım'ın şu anda müşterisi var. Buyrun siz oturun."

Yerler cilalı parke... İçinde rengârenk elbiseler dizili olan büyük bir elbise dolabı, iki tane kocaman padişah koltuğu, uzun bir kanepe, üzeri moda dergileryle dolu büyük bir sehpa... Serdar koltuğa otururken Melike elbiselere yöneldi. Birini çıkararak, üzerine tuttu. "Nasıl?" dedi sevgilisine.

Serdar oralı olmadı. "Harika" diyerek geçiştirdi. Dergi-

lerden birini alıp karıştırdı. Melike, sevgilisinin bu ilgisiz tavırlarına bir anlam veremedi ve içerledi.

"Kaç lira bu elbise?" dedi Melike kıza.

Kız rakamı söyleyince, Melike'nin dudağı uçukladı. Serdar derginin üzerinden Melike'ye sert bir bakış fırlattı. Melike elbiseyi yerine astı, diğerlerine bakmaktan vazgeçip Serdar'ın yanına oturdu. Pencereden caddeyi seyre daldı. Kaldırımda yürüyen kadınların hepsi çok şıktı. Çoğunun ellerinde mağaza poşetleri vardı. Son model otomobiller, cipler caddede adım adım ilerliyordu. Boktan hayat şartlarının bu semte pek uğramadığı belli oluyordu.

"Buranın manzarası aynı senin evin gibi" diye takıldı Melike sevgilisine.

Serdar kıza kötü kötü baktı. "Beğenmeyen gelmez" dedi. Sonra sayfalarında birbirinden güzel mankenlerin poz verdiği moda dergisini sehpaya bıraktı. Caddeye baktı. "Bunlar sahte yaşam kızım, aldanma bunlara. Buralarda istedikleri kadar gezsinler, sürtsünler, eninde sonunda dört kolluya binip benim oraya gelecekler."

"Ağzından bal damlıyor."

İçerden bir kapı açıldı, iki kadın konuşarak salona geldiler. Kadınlardan biri Seda Sayan'nın kopyasıydı neredeyse. Kardeşi olsa bu kadar benzemezdi. Şık bir döpiyes vardı üzerinde. Diğer kadın ise daha zayıftı. Sade giyinmişti. Bluz, kot pantolon ve topuklu ayakkabılar. Melike, kadının omzundaki çantadan gözlerini alamadı. Seda Sayan'a benzeyen kadın meraklı gözlerle iki polisi süzdü.

"Hoş geldiniz" dedi. Diğer kadına da, "Söylediğim gibi şekerim, yarın provaya gel, elbiseni hafta sonu teslim edeceğim" dedi.

"Borcum ne kadar?" dedi zayıf kadın.

"Şimdilik beş bin yeter, gerisi elbise bitince."

Kadın, çantasını açıp cüzdanını çıkardı. Parayı uzattı.

"Say şekerim."

"Ne gerek var."

"Say şekerim, ne olur ne olmaz."

Patron kadın, parayı kıza uzattı. Kız muhasebeci gibi çabucak saydı beş bini, ardından da patronuna gülümseyerek, başıyla onay verdi. Beş bin liranın değeri, bu semtte bu kadardı, bir elbise parasının kaporasıydı yalnızca.

Öpüştüler, kadını uğurladı.

"Tekrar hoş geldiniz, beklettiğim için özür dilerim, nasıl yardımcı olabilirim?"

Melike, "Biz polisiz" diyerek kadının boş ümitlere kapılmasını engelledi.

"Yanınızda çalışan Şennur Yağcı için buradayız."

"Öldüğüne bir türlü inanamıyorum. Nasıl olur böyle bir şey!"

"Siz nereden öğrendiniz?"

"İşe gelmeyince evini aradım, eşi söyledi."

Az önce müşterisine gösterdiği özgüvenli tavrından ve gülümsemesinden eser kalmamıştı.

"Şennur'un hiç anlaşamadığı ya da onu rahatsız eden biri var mıydı?" dedi Melike.

"Yoktu. Kendi hâlinde bir kızdı. İşinde gücündeydi."

Kadın bir sigara yaktı. "İçer misiniz, ben biraz kederlendim" dedi.

İki polis de sigara istemedi.

Kadın oturup bacak bacak üstüne attı. Kalınca ama muntazam, güçlü bacakları vardı. Ten rengi çoraplar, topuklu ayakkabılar insanın gözünü alıyordu. Serdar gözünü bir an bu manzaradan almakta zorlandı.

"Son zamanlarda bir sıkıntısı filan var mıydı?" diye sordu Melike, Serdar'a da sert bir bakış atarak. Serdar gözlerini bacaklardan ayırarak, kadının söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Bildiğim kadarıyla yoktu. Yanımda çalışanlara iyi maaş öderim. Bu yüzden maddi anlamda pek sıkıntı çekmezler."

Gururlu bir tebessüm yayıldı yüzüne.

"Ben özel hayatını sormuştum. Örneğin eşiyle araları iyi miydi? Size özel hayatından hiç bahseder miydi?"

Kadının gözlerinde tuhaf bir sertlik oluştu. Gereksiz bir sertlikti bu.

"Çalışanlarım özel hayatlarını buraya taşıyamazlar. Biz burada VIP hizmeti veriyoruz. Öyle bir lüksümüz yok."

Melike ve Serdar, kadının bu tavrına bir anlam veremediler.

"Müşterilerle arası iyi miydi?"

"İyiydi. İyi olmasa bir saniye tutmam burada."

Melike masada oturan kızla göz göze geldi. Kızın bakışlarından ezildiğini hissedince gözlerini kaçırdı.

"Yanınızda çalışan başka stilist var mı?"

"Pınar var."

"Şennur ile Pınar'ın arası nasıldı?"

"Gayet iyiydi."

"Peki, ya diğer çalışanlarla anlaşır mıydı?"

"Topu topu beş kişiyiz zaten. Aile gibiyiz burada."

"Akşamları saat altı buçukta mı çıkıyordu?"

"Evet, çünkü o saatte kapatıyoruz."

"Aşağıdan her zaman dolmuşa mı binerdi?" diye sordu Melike, bu sefer kıza.

"Evet."

"Salı akşamı da mı dolmuşa bindi?"

"Ben görmedim. Herhâlde."

"O akşam tek mi çıktı işten?"

Kız olumlu anlamda başını salladı.

Melike, kızdan bir şey çıkmayacağını anlayarak, ayağa kalktı. "Şimdilik bu kadar, aklınıza bir şey gelirse bizi arayın" dedi ve çantasından bir kartvizit çıkararak kadına uzattı. Kadın kartı aldı, kıza verdi. "Çekmeceye koy."

Kız çekmeceyi açtığında, "Aaa" dedi ve sonra küçük bir ilaç kutusu çıkardı. "İşinize yarar mı bilmem ama bunlar

Şennur Abla'nın mide ilacıydı. Her sabah aç karnına bir tane alırdı. Lazım olur mu?"

Melike ilaç kutusunu çantasına attı.

İki polis kapıdan çıkarken çok şık iki kadın içeri giriyordu. Kadınların parfüm kokusu, Serdar'ın aklını başından aldı. Kadınlar, Serdar'ın baktığı moda dergilerindeki modelleri aratmıyorlardı.

"Canan şekercim, bak sana arkadaşımı getirdim. Bu yaz düğünümüz var."

"Buyrun, buyrun hanımlar, hoş geldiniz."

Melike kıskanç bakışlarla kadınları süzdükten sonra merdivenlere yöneldi. Caddeye çıktılar.

Serdar, "Biraz yürüyelim mi?"

"İyi olur."

Erenköy istikametine doğru kalabalığa karıştılar.

Gökyüzü bulutlu olmasına rağmen kadınların çoğunda güneş gözlüğü vardı. Kafeler hıncahınç doluydu.

Melike'nin durgunluğu Serdar'ın gözünden kaçmadı. Sevgilisine sarıldı. "Söyle bakalım minik kuşum, canın niye sıkkın, aklın elbiselerde mi kaldı?"

Melike ters ters baktı. "Saçmalama!"

"Canın niye sıkkın o zaman?"

"İyiyim ben. Nereden çıkarıyorsun sıkkın olduğumu?"

"Ben tanımam mı sevgilimi? Oturalım mı bir yere?"

"Yürüyoruz işte. İyi böyle."

"Dondurma ister misin?"

"Bu mevsimde dondurma mı yenir?"

"Ne var mevsimde, herkes yiyor."

"Ben yemem."

"Peki."

"Dönelim. Canım yürümek istemiyor."

"Ne oldu şimdi, yürüyorduk ne güzel."

"Dönelim Serdar."

"Sende bir şey var ama anlamadım."

"Yok bir şeyim."

Serdar karşı kaldırımdaki mağazaların arasında bir gümüşçü dükkânını fark etti.

Melike, Serdar'ın elinden kendini kurtardı. Daha özgürce yürümeye başladı.

"Neyin var senin?"

Trafik ışıklarının önünde durdular, yeşil yanmasını beklediler. Kırk saniye vardı trafik lambasının yeşil yanmasına. Serdar önlerinden geçen lüks otomobillere bakıyordu. Yolun köşesinde bir taksi durdu, yolcusunu indirirken arkasında biriken araç kuyruğundan kornalar ötmeye başlamıştı bile. Taksi şoförü küfür etti, arkadakiler karşılık verdi, köpekler gibi hırlaşıp yollarına devam ettiler. Bu it hırlaşmaları Bağcılar'da da aynıydı, Suadiye'de de...

Trafik ışığı yeşil yanınca karşı kaldırıma geçtiler, ters yönde geriye doğru yürüdüler.

Melike sinirli sinirli güldü. "Biz ne olacağız Serdar?"

"Nasıl ne olacağız?"

"Bu iş ne kadar devam edecek böyle, biz yalnızca gönül mü eğlendireceğiz?"

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Öyle."

"Sen neler söylüyorsun Melike?"

"Aylardır beraberiz, hiç evlilik sözünü ağzına aldığın yok. Ha, amacın gezip tozmaksa, bileyim bunu."

Melike'nin ses tonu çok kararlıydı. Serdar ne diyeceğini bilemedi.

"Sen benim gönül eğlendirdiğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Öyle mi yapıyorsun?"

"Çok acımasızsın Melike. Beni hiç tanımamışsın."

Az önce Serdar'ın gördüğü gümüşçünün önüne geldiler.

Serdar sevgilisinin elinden tutarak dükkâna doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Gel."
Dükkâna girdiler.

Mustafa, Cengiz Çolak'ın evinin önünde nöbet tutarken sıkıntıdan patlamak üzereydi. Galip ona arabasını vermeye kıyamamıştı. "İşim var" demişti. Ne işi vardı ki? Mustafa'ya önem vermediği çok açıktı. Çömez muamelesi yapıyordu sürekli. Bütün bunlar Mustafa'nın gücüne gidiyordu. Düşündükçe sinirleri gerildi. Tülay'a sızdırdığı cinayet haberleri için kesinlikle pişmanlık ya da vicdan azabı duymuyordu. Tülay'ı düşününce içini bir ferahlık kapladı. Hem Tülay'ın gönlünü kazanıyor hem de Galip'ten gizli gizli intikamını alıyordu. Tülay aklına düşünce, duramadı, eli telefona gitti. Uzunca çaldırdı ama açılmadı.

"Komiserim hoş geldin." dedi apartmanın görevlisi. Elinde ekmek sepeti, servise çıkıyordu.

"Sen beni nereden tanıdın?"

"Akşam buradaydın ya komiserim."

"Aferin, göründüğün kadar aptal değilmişsin."

Kapıcı bu sözün ne anlama geldiğini kavrayamadı. Sırıtarak karşılık verdi.

Kendisine "Komiserim" dendiği için Mustafa'nın gururu okşanmıştı. Kapıcı bir yorgunluk sigarası yakacakmış gibi davrandı ama sigara falan çıkarmadı.

"Cengiz Bey'i boşuna bekleme buralarda komiserim, gelmez o."

"Nereden biliyorsun?"

"O yaptıysa çoktan tüymüştür."

"Fazla konuşma da ver bakayım şunun yarısını, karnım acıktı" diyerek sepetteki ekmeklerden birini alıp ikiye böldü.

"Çay da getireyim mi?"

"İyi olur."

Serdar arabayı Kızıltoprak'taki benzinciye park etti. Yürüyerek trafik ışıklarına geldiler. Önlerinde sarı bir dolmuş durdu, sürgülü kapısı otomatik açıldı, içinden yaşlı bir teyze iki büklüm hâlde asfalta adımını attı. Dolmuş şoförü, inen yolcunun yerine bir Kadıköy yolcusu kapmak için trafik ışıklarında bekleyen kalabalığa korna çaldı. Kadıköy yolcusu yoktu. Kapısını kapatıp uzaklaştı.

Kızıltoprak, Bostancı ve Kadıköy istikametlerine giden iki ayrı trafiğin birleştiği tek noktaydı. Caddeyi demir parmaklıklar bölüyordu. Böylelikle karşılıklı akan trafik birbirine karışmıyordu. Bir yayanın karşıdan karşıya geçebilmesi için tek seçenek, trafik ışıklarının bulunduğu yaya geçidiydi.

Serdar eliyle Yoğurtçu Parkı tarafını göstererek, "Şennur Yağcı burada dolmuştan inip karşıya geçiyor, Kenan Evren Lisesi'ne doğru gidiyordu herhâlde" dedi.

Yayalar için on beş saniyelik yeşil ışık yandı. Melike, Serdar'ın söyledikleriyle ilgilenmiyordu. Bütün ilgisini parmağındaki gümüş yüzüğe vermişti. Tek taş hediye edilmiş gibi mutluydu.

Önce yolun başındaki gazete bayisine, sonra sırasıyla bir kuruyemişçiye, bir tekel bayisine, bir piyango bileti satıcısına kadının fotoğrafını gösterdi Serdar. Kimse kadını hatırlamadı. Daha sonra benzinliğe gidip şanslarını bir de orada denediler. Kırmızı kaban ve kırmızı şapkalı pompacılar hiç yardımcı olamadılar.

Bir sonuç alamayınca arabaya bindiler, Şennur Yağcı'nın evine gittiğini tahmin ettikleri yoldan ağır ağır ilerlediler.

Serdar az ileride, yolun solundaki eczaneyi fark etti. Arabayı sağa çekti. Melike, "Niye durdun?" diye sordu.

"Şu ilacı versene."

"Ne yapacaksın?"

"Aklıma bir şey geldi. Şennur Yağcı'nın fotoğrafını da ver."

Melike çantasını açtı, içini karıştırırken Serdar da tahammülsüz bakışlar fırlattı sevgilisine; tam sabrı tükenecekken Melike mide ilacını ve fotoğrafı buldu.

"Seninle geleyim mi?"

"Sen bekle. Hemen döneceğim."

Serdar sağına soluna bakıp trafik boşalınca karşıya geçti, eczaneye girdi.

Tezgâhın arkasında, beyaz önlüklü, orta yaşlarına merdiven dayamış, olgun ve dolgun bir kadın olan eczacı, müşterisiyle ilgileniyordu.

Serdar dükkâna girer girmez, iki kadın da konuşmayı kesip Serdar'a baktılar.

Müşteri olan kadın, Melike'nin orta yaşlı hâline benziyordu. Melike gibi uzun boylu ve yapılıydı. Tek fark, kadının sarışın ve ağır makyajlı olmasıydı. Serdar'la bir an göz göze gelince, kadın hafiften çapkın çapkın gülümsedi.

"Buyrun beyefendi" dedi eczacı kadın, içten bir samimiyetle. Yakınlarda bir poliklinik olmamasından kaynaklanan "müşteri velinimetimizdir" sloganını ezberlemişe benziyordu.

"Hanımefendinin işini görün, ben beklerim."

"Arkadaşım o benim, müşteri değil."

"Öyle mi?"

Serdar tezgâha yaklaştı, elindeki ilacı eczacıya göstererek, "Bu ilaçtan var mı?" dedi. Bir yandan da müşteri kadına ilgiyle baktı. İçinde bir heyecan kıpırdadı. Özellikle kırmızı rujlu büyük ağzı çok seksiydi.

"Var" dedi eczacı kadın, arkasını dönüp raftaki ilaçların arasından bir kutu aldı, Serdar'a uzattı.

Serdar, "Hayır, ilacı istemiyorum" dedi.

Eczacı meraklı gözlerle Serdar'a baktı. "Başka bir ilaç mı istiyorsunuz?"

Serdar cebinden Şennur Yağcı'nın fotoğrafını çıkardı, eczacıya gösterdi. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Eczacı kadın bir anda yumruk yemiş gibi oldu.

"Kimsiniz siz?"

Serdar kimliğini çıkardı. "Polis."

Eczacı kadın, bir an süslü kadınla bakıştı. Dudaklarını büzdü, gözlerini kısarak fotoğrafa dikkatlice baktı.

"Bu, Şennur Hanım" dedi.

"Ben de bakabilir miyim?" diyerek, fotoğrafı Serdar'ın elinden teklifsizce aldı süslü kadın. Tırnakları kırmızı ojeliydi. Serdar arabanın içinde bekleyen Melike'ye bir göz attı. Melike'nin ilgi alanında değillerdi.

"Evet, evet Şennur Hanım bu" dedi süslü kadın. Sonra eczacıya, "Hatırlasana Güzin, geçen gün midesi ağrıyordu da benim gittiğim doktoru tavsiye etmiştim." Serdar'a dönerek, "Bir şey mi oldu yoksa?" dedi.

İki kadın da Serdar'ın ağzından çıkacak sözcükleri bekliyorlardı. Serdar beklediklerini yanıtı hemen vermedi. Daha zamanı vardı.

"Akşamları mı uğruyordu size?" dedi eczacıya.

"Hayır, genelde cumartesileri gelir. Çünkü hafta içi Şennur Hanım'ın işten dönüş saatinde kapalı oluyorum."

Süslü kadın heyecanla, "Güzin, amma unutkansın, geçen akşam nöbetçiydin ya. Kadın geldiğinde ben de buradaydım" dedi.

"Ah, evet, şimdi hatırladım. O gün, Şennur Hanım iş dönüşü uğramıştı."

"Tam olarak hangi akşam olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"İki gün önceydi. Salı akşamı."

Şennur Yağcı öldürülmeden önce buraya uğramıştı. Büyük bir ihtimalle Şennur Yağcı'yı katil dışında en son canlı gören bu kadınlardı.

Süslü kadın Serdar'a, "Bu soruları neden soruyorsunuz?" dedi, adamın gözlerinin içine bakarak. Kadının gözleri menekşe rengiydi.

"Bir cinayet soruşturması için."

İki kadın korkuyla bakıştılar.

Eczacı, "Bir şey mi oldu Şennur Hanım'a?" diye sordu tekrar, titreyen bir ses tonuyla. Yüzlerinden ne kadar endişeli oldukları okunuyordu.

"Şennur Yağcı maalesef öldürüldü."

"Ne diyorsunuz!" dedi eczacı kadın, elleriyle yüzünü kapayarak. Süslü kadın ise daha güçlü görünüyordu, yalnızca "Aman Allahım!" çıktı ağzından bir yakarış gibi. Ama yüzü allak bullak olmuştu. O çapkın bakışlar eriyip gitmişti.

"Nasıl olur böyle bir şey, kim yapmış, belli mi?"

"Araştırıyoruz."

"Daha iki akşam önce burada, karşımda sapasağlam duruyordu. Zavallı kadın!"

"Allah rahmet eylesin" dedi süslü kadın.

"Kocası yıkılmıştır" dedi Güzin.

Süslü kadın, "O akşam kocasıyla gelmişlerdi" diye ekledi. "Adam arabada bekliyordu."

"Adamı gördünüz mü?"

"Arabanın camları koyu renkti ama direksiyonda bir bey olduğu anlaşılıyordu. Kocası değil miymiş yoksa?"

"Bilmiyoruz. Arabanın markasını hatırlıyor musunuz?"

"Otomobillerden pek anlamayız" dedi Güzin.

"Rengi?"

"Siyah."

"Plakasını gördünüz mü?"

"Maalesef."

"Şennur Hanım'ın o akşam davranışlarında bir tuhaflık var mıydı?"

Süslü kadın, "Biraz tedirgindi" dedi, bir sır verir gibi.

Eczacı kadın, "Fulya, sende de ne hafıza var. Maşallah, her şeyi hatırlıyorsun."

"Allah vergisi şekerim" dedi süslü kadın, kendini beğenmiş, gururlu bir tavırla.

"Araba hakkında başka bir şey hatırlamadığınıza emin misiniz?"

Umutsuzca başlarını salladılar.

Serdar, "Teşekkür ederim verdiğiniz bilgiler için" diyerek, kapıya doğru hareket etti.

Fulya, "Ben de gidiyorum şekerim" dedi arkadaşına, bir yandan da Serdar'a çapkınca bakıyordu.

"Konuşuyorduk, acelen ne?" dedi Güzin, ama şaşırmış gibi de görünmüyordu.

"Sonra konuşuruz şekerim."

İki kadın öpüştü.

Kapıya çıktıklarında Serdar, Melike'nin göz hapsinde olduğunu fark etti hemen. Fulya başını eczanenin üst katına kaldırdı. "Ben de burada oturuyorum" dedi. Bakışlarında davetkârlık vardı. Ama yanlış bir zamandı.

Serdar da yukarıya baktı. "Güzel yer" dedi. "Benim amirim de az ileride oturuyor. Parkın karşısında."

Serdar göz ucuyla tekrar Melike'ye baktı. Tamamen ilgi odağı durumundaydılar.

"Gelip bir şeyler içmek ister misiniz?" dedi kadın, davetkâr bir gülümsemeyle. Aslında eve değil, yatağa davetti bu teklif.

Serdar, "Çok teşekkür ederim ama arkadaşım arabada bekliyor" demek zorunda kaldı.

Kadın, çaktırmadan arabanın içine bir bakış attı, sonra gözlerini tekrar Serdar'ın gözlerine kilitledi. "Belki tekrar görüşürüz" dedi gülümseyerek.

"Kim bilir" dedi Serdar.

Kadın elini uzattı. Kadının eli Serdar'ın elini kavradı. Bu soğuk ama güçlü temas, Serdar'ı daha da heyecanlandırdı.

Serdar yolun karşısına geçip otomobile binince, anında, beklediği soruyla karşılaştı.

"Kimdi o kadın?

"Ne bileyim, Fulya mıymış neymiş adı, eczanenin müşterisiymiş, Şennur Yağcı'yı tanıyor."

"Belli belli."

"Ne diyorsun kızım sen?"

"Karı resmen sana yazdı be."

"Saçmalama."

"Gördüğüme mi inanayım, sana mı?"

"Hayal görüyorsun. Neyse, biz işimize bakalım."

Serdar motoru çalıştırırken, kadına son bir defa daha bakmak istese de, Melike'nin etki alanında olduğu için başını o yöne çeviremedi bile.

9

Cengiz Çolak'ın öykülerinin yayımlandığı siteye girince, ekranda bir dolu fıstık belirdi. Birinin çıplak vücudunun üzerine gidip tıklayınca yeni bir pencere açıldı, hatunun diğer çıplak pozları karşıma çıktı. Kaymak gibi bir ten, seksi bir yüz, kalın dudaklar, kocaman memeler, incecik bir bel, top gibi popolar, sütun gibi bacaklar... Ayakta, oturmuş, yatmış... bir sürü poz benim ufaklığı çoktan harekete geçirmesi gerekiyordu. Elim istem dışı üzerine gitti. Onunla oynasam da, bendeki heyecanı ona yansıtamıyordum. Sıkıntıdan ve sinirden ter bastı. Bir deneme daha yapmaya karar verdim. Resimlerden vazgeçip öyküler başlığını tıkladım. Bir dolu yazar adı çıktı. Cengiz Çolak'ın adını bulup üzerini bir kez daha tıkladım. Adam sahte ad kullanma gereği bile duymamıştı. Her ay için bir öykü yazmıştı. İlk ayı, Ocak ayını tıkladım. Öykü karşımdaydı.

Bir de ne göreyim! Kocaman iki karpuz. Vay anasını. Hayatımda gördüğüm en muhteşem popo. İki karpuzun arasına girmiş siyah küçücük bir slip. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Kırmızı ipek çarşafların üzerinde bir elmas gibi yatıyor. Artık daha fazla dayanamadım, yatağa atladım, kendimi onun üzerinde buldum. Sıcacık ve insanı deli edici bir teni vardı. Popoyu öpmeye başladım. Yusyuvarlak, yumuşak ve kocaman bir popo. Birçok erkeğin bir kere yapabilmek uğruna canını verebileceği bir popo. Yanardağ gibi patlamak üzereydim. Zevkten deliye dönmüştüm. Cennet buydu işte! Kendimi durdurmaya çalıştım ama nafile. Kadın çığlıklar atıyordu. O çığlıklar attıkça ben zevkten ölmek istiyordum.

Sırt üstü yatırdım. Koca memeler yanlara savruldu. Kusursuz memeler. Popolar gibi tahrik edici. Ayak parmaklarından başladım öpmeye, dudaklarına kadar, belki elli kere inip çıktım. Doyuma ulaşınca işi çok fazla uzatmadım. Odadan çıktım. Ne de olsa arkadaşımın karısıydı.

Cennetten dünyaya geri dönmüştüm.

O işini bitirmişti ama bende tık yoktu. Yılmadım. Devam ettim. Yeni bir tarih tıkladım, yeni bir öyküden birkaç satır okumaya başladım.

Kadın saçlarını savurarak sutyenin kopçalarını açtı, memeleri özgürlüklerine kavuşturdu. Yavaşça yatağa yaklaştı, erkeğin penisini kavrayarak sıkmaya başladı.

Yok, tık yok.

Yeni bir tarih, yeni bir öykü... *Kadın erkeğin üzerinde ritmik olarak hareket ediyordu. Kırmızı ojeli tırnaklarını erkeğin göğsüne geçirmişti. Başını geriye atıp inleme desibelini artırdı...*

Aklımı kaçırmak üzereydim. Sonunda pes ederek vazgeçtim. Debelendikçe bana inat, daha da ufaldığını hissediyordum orospunun evladı!

Aklımı kamışımdan uzaklaştırarak işime odaklandım. Bu Cengiz Çolak düpedüz sapıktı. Peki, o sapıksa, iş yerinde kamışını sertleştirmeye çalışan ben ne oluyordum acaba?

Az önce okuduğum seks öyküleriyle ambale olan zihnim, telefonun sesiyle irkildi.

"Alo?"

"Amirim, ben Fevzi."

"Hangi Fevzi?"

"Olay Yeri İnceleme'den."

"Haa, hatırladım, sonuçlar mı çıktı Fevzi?"

"Ön sonuçlar çıktı amirim. Size bilgi vermek istedim. Ayrıntılı raporu da birkaç gün içinde göndereceğiz."

"Eyvallah."

"Şennur Yağcı gece saat 11 ile 1 arası öldürülmüş. Boynundaki doku zedelenmeleri, başının testereyle kesildiğini gösteriyor. İşin daha korkunç yanı, bu iş yapılırken büyük bir ihtimalle kadın hayattaymış."

Fevzi'nin söyledikleri karşısında kanım donmuştu. Az önce cinsel fantezilerini okuduğum adam bunları yapmış olabilir miydi? Öyküleri şiddet içermiyordu. Oysa, bir kadının başını canlı canlı kesen bir adamın öykülerinde mutlaka şiddet unsurları da olmalıydı.

"Tecavüz edilmiş mi?"

"Edilmemiş."

Cinsel fantezi öyküleri yazan Cengiz Çolak, katil profiline hiç uymuyordu.

"Parmak izi var mı?"

"Maalesef. Eldiven kullanmış. Yalnız bir şey var, belki önemlidir."

"Nedir?"

"Kadının el ve ayaklarını bağladığı ipler, denizci ipi."

"Nereden anladınız?"

"Ben amatör yelkenciyim amirim. İpler ve düğümler, işimin bir parçası."

"Bu ipler her yerde satılıyor mu?"

"Denizcilik malzemeleri satan mağazalarda bulunur."

"Eyvallah Fevzi."

Telefonu kapatıp hemen Serdar'ı aradım.

"Alo Serdar, neredesiniz?"

"Köprüdeyiz, Merkez'e dönüyoruz."

Mustafa'yı aradım sonra.

"Alo Mustafa, bir gelişme var mı?"

"Şimdilik bir şey yok amirim."

"Sakın kendini belli edip açığa çıkma."

"Pusudayım amirim."

"Kolay gelsin."

Sigara yakıp odamdan çıktım. Koridorda karşılaştığım kadın memur, "Amirim sigara içilmiyor" dedi çekinerek.

"Neyse cezası, öderiz."

Merdivenlerden iki kat yukarı, Ahlak Büro Amirliği'nin katına çıktım, Başkomiser Tevfik'in odasına daldım.

"Bizim Serdar'ın arabasını versenize artık. İstemesek üstüne oturacaksınız" dedim.

"Ben iyiyim Galip, sen nasılsın? Otursana."

"Oturamam, çok işim var, anahtarları rica edeyim" dedim elimi açarak.

Tevfik yerinden kalktı, yanıma geldi, koluma girdi, "Gel benimle" dedi.

Direnmeye çalışarak, "Çekiştirme, nereye sürüklüyorsun?"

Bırakmaya niyeti yoktu. Direnmeme aldırış etmedi, odadan çıktık. "Pişman olmayacaksın."

Sorgu odasına indik.

"Niye getirdin ulan beni buraya?"

"Sabret biraz."

Sorgu odasında üç hatun oturuyordu. İkisi sarışın, biri kumraldı. Ama üçü de ilik gibiydiler. Aynalı camın arkasından bu kadar güzel görünüyorlarsa, yanlarına gidince kim bilir nasıl insanın aklını başından alırlardı?

"Beğendin mi?"

"Beğendim. Nereden topladın bunları?"

"Bağını sorma. Seç birini."

"Eve mi yollayacaksın?"

"Ha bileydin."

"Eyvallah. Ama bu aralar pek havamda değilim."

Eskiden olsa bu teklife balıklama atlardım ama şimdi

lanet olası şu benim ufaklığa güvenemiyordum. Hele işin içinde bir de Tevfik olduğuna göre, vay hâlime, namım bütün Emniyet'e yayılırdı.

Elimi göğsüme tutarak, "Sağol Tevfik'çim" dedim tekrar.

"Allah Allah" dedi, şaşkın bir ifadeyle. "Kulaklarıma inanamıyorum."

"Bir cinayet olayı var da, bu aralar bütün dikkatimi, enerjimi ona verdim."

"Şimdi siktirme cinayetini, minayetini! Alt tarafı birkaç posta vuracaksın. Ulan tanımasam seni, ibne oldu diyeceğim."

Çüküm kalkmıyor ulan, diye haykıramazdım ya!

Israrı karşısında hemen bir çözüm bulmak için saksıyı çalıştırdım.

"Bu akşam kız arkadaşımla tiyatroya gidiyoruz."

Suratı iyice aptallaştı. "Ne sayıklıyorsun oğlum sen, ne tiyatrosu? Esas tiyatro senin evinde oynanacak."

"Çok ciddiyim, bu akşam olmaz."

Israr etmenin bir faydası olmadığını anladı. "Sen bilirsin, ben arkadaşlık görevimi yaptım."

Tevfik işkillenmesin diye hatunlara alıcı gözle baktım. Sarışınlardan birini göstererek, "Şunu beğendim, telefonunu ver, sonra ararım" dedim.

Tevfik'in yüzünde gülücükler açtı. "Hah şöyle ol, canımı al."

"Adı ne?"

"Alev."

"Telefonunu alayım."

"Yukarıda veririm. Maldan anlıyorsun" diye fısıldadı kulağıma Tevfik.

"Bu hatunu vererek arabayı unutturamazsın, anahtarlar lütfen."

"Amma kıymetli arabanız varmış ha, gelsin, vereceğiz."

"Arabamız nerede?"

"Operasyona gitti."

"Ulan, karı atıyorsunuz değil mi arabaya?"

"Ha ha ha!.."

"Pisliğinizi temizletmeden vermeyin."

Tevfik'ten ayrıldıktan sonra, önce bizimkilerin odasına girdim. Melike ve Serdar yeni gelmişlerdi, kabanlarını çıkarıyorlardı.

"Ne yaptınız?"

Siyah otomobilden bahsettiler.

Cengiz Çolak'ın öykülerindeki seks fantezilerinin bile benim ufaklığı harekete geçirmemesi, bir an önce, işi gücü bırakıp harekete geçmeme neden oldu. Eczaneler kapanmadan yetişmek için biraz erken çıktım. Benim ufaklığın bu sinir durumu yüzünden, aklımı cinayete veremiyordum. Çözüm bulma vakti çoktan gelmişti. Akşam iş çıkışı, Vatan Caddesi'nde konuşlanmış en az beş eczanenin önünde yavaşlayarak içeriye baktım. Her defasında, beyaz önlüklü kadın eczacıları gördükçe, bir küfür savurdum. Eczacılığın kadınlara göre bir meslek olduğunu kabul ediyordum ama bu iş prezervatif istemeye benzemiyordu. Erkekleri çok yakından ilgilendiren bir ilacı, kadın bir eczacıdan istemeye de utanıyordum.

Umudumu yitirmeden, içinde yalnızca erkek eczacı olan bir eczane aramaya devam ettim. Gerekirse bütün İstanbul'u turlayıp mutlaka bir tane bulacaktım.

Köprü'nün ağır akan trafiğine girdim. Eczanelerin kapanma saati yaklaştıkça stresim de artıyordu. Köprü'yü geçinceye kadar önümde ağır aksak akan trafiğe sövdüm durdum. Ancak kırk beş dakikada sonra Kızıltoprak'a varabildim. Sahil yolundan Caddebostan'a kadar topukladım, sonra Bağdat Caddesi'ne çıktım. Ama maalesef buradaki eczaneleri de kadınlar ele geçirmişti. Eczanelere tek tek bakarak Kızıltoprak'a geri geldim. Son bir hamle yaparak, sağ sinyal verip tren istasyonunun sokağına saptım, tren köprüsünün altından geçip sağa kıvrıldım. Sokağın sonun-

daki ilkokulun önünden Kuyubaşı Caddesi'ne çıktım, sağa sola bakınarak eczane aradım. Yoktu. Karşıma çıkan ilk sokaktan tekrar Kızıltoprak istikametine döndüm. Az ileride, sağda, kırmızı ışığı yanan bir "E" tabelası gözüme ilişti. Eczanenin önüne geldiğimde gözlerime inanamadım. Bir erkeğe beyaz önlük bu kadar mı yakışırdı!

Otomobilimi eczanenin önüne park edip dışarı çıktım. Sakin, tenha bir sokaktı. Eczacı yalnızdı. Eczaneye girmeden tekrar sağıma soluma bakındım. Hayır, müşteri olabilecek kimse gözüme ilişmedi. Tedirginliği üzerimden atarak, bir kedi gibi sessizce eczanenin içine süzüldüm. İçerde iki tezgâh vardı. Raflar, sosyetik eczanelerdeki gibi tıka basa kozmetik ürünlerle dolu değildi. Harbi gerçek ilaç vardı. Tepedeki florasan lambadan yayılan beyaz ışık, dükkânı aydınlatıyordu.

Yirmi yaşlarında, kalfa olduğunu tahmin ettiğim delikanlı, "Buyrun" dedi gülümseyerek.

Tezgâha yaklaştım.

Söylemem gereken ilacın adı yerine anlamsızca "Aspirin var mı?" deyiverdim.

"Var, normal mi, suda eriyenden mi olsun?"

"Fark etmez."

Yeşil bir kutu aldı, tezgâha koydu. "Başka bir şey?"

"Kaç lira?"

Söyledi.

"Bir de, şey... Şey var mı sizde, boğaz için naneli bir şey?"

Hay dilimi sikeyim!

Tekrar raflara yöneldiğinde bütün cesaretimi toplayarak, "Bir kutu da cinsel güç ilacı istiyorum" cümlesi dökülüverdi dudaklarımdan. Sessizce boşlukta asılı kaldı sözcükler.

"Tabii."

Yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmadığını görünce, kendime boşu boşuna işkence çektirdiğimi anladım. Biraz cesaretlenip rahatladım.

Tam o anda arkamdan genç bir kadının sesiyle irkildim.

"Merhaba, sizde kas gevşetici var mı?"

"Merhem mi, hap mı?"

"Hangisi hemen etki eder?"

"İkisi de."

"Hap olsun."

Kadından önce parfüm kokusu ulaştı. Boyu benim kadardı. Utancımdan kadına bakamadım. Eczacı cinsel güç ilacını tezgâhın üzerine koydu.

Cüzdanımı çıkarıp parayı uzattım. Kadının bana göz ucuyla baktığını hissettim. Tam o anda bir kadın sesi daha duyuldu kapıdan.

"Geldim, geldim Selim" dedi nefes nefese.

Bu göt kadar dükkândaki kadın enflasyonu sinirlerimi gerdi iyice.

Kapıdan giren ufak tefek beyaz önlüklü eczacı, bana ve yanımdaki kadına gülümseyerek, "Hoş geldiniz" dedi ve aceleyle tezgâhın arkasına geçerek kalfaya, "Ne alıyoruz?" dedi.

"Hanımefendiye bir kas gevşetici hapı vereceğim."

"Geçmiş olsun" dedi kadına.

"Cinsel güç ilacı beyefendinin."

Sanki megafonla bütün mahalleye bağırıyormuş gibi geldi bana.

Kadın kutuyu aldı, ufak bir poşet çıkararak içine attı. Kadının yüzüne bakmadan parayı verdim. Bana geçmiş olsun demedi.

"Bozuk yok muydu?"

Cüzdanımdaki tek kredi kartımı çıkarıp uzattım.

Bu arada kalfa da yanımdaki kadın müşteriye bir kas gevşetici uzattı.

Eczacı kadın araya girerek, "En iyisi budur. Hemen etkisini gösterir" diyerek kalfanın doğru ilaç verdiğini onayladı.

"Umarım. Az önce sırtıma bir ağrı saplandı. Ne beter şeymiş. Omzum, her tarafım tutuldu" dedi kadın.

Kartın şifresini girdim ama lanet kredi kartı makinesi bir türlü onay vermiyordu.

Eczacı kadın, göz ucuyla beni süzüyordu. Keşke yer yarılsa da içine girseydim. Kadın ilacı aldı, teşekkür edip çıktı. Onun çıkmasıyla ben de biraz rahatladım. Bir kadın nüfusu azalmıştı.

"Yanıt vermiyor, başka bir kartınız var mı?"

"Yok."

Tuşlara tekrar bastı. Şifreyi girdim. Yine ölümcül bekleyiş başladı. Bu arada eczaneye genç bir çift girdi. Diğer tarafıma geçtiler, kız kalfaya hamilelik testi olup olmadığını sordu. Delikanlının mağrur bir hâli vardı. Birbirlerine iyice sarıldılar.

Kalfa rafa uzandı. Bense hâlâ lanet kartın onay vermesini bekliyordum. Allahtan meşhur ilacım torbadaydı da daha fazla rezil olmaktan yırtmıştım. Dükkânın kapısından yaşlı bir kadın sesi işittik bu defa. "Selen'cim nasılsın?"

Eczane resmen kerhaneye dönmüştü.

"İyiyim Ümran Hanım, siz nasılsınız?"

"Bildiğin gibi canım."

"Buyrun?"

Kadın birkaç saniye sessiz kaldı, sonra âniden fikrini değiştirmiş gibi hızlı adımlarla tezgâha yaklaştı, genç çiftle benim arama sıkıştı. Elli beş yaşlarında vardı. "Kapıdan bağıramadım" dedi, elini ağzına götürüp gülerek. "Cinsel güç ilacı var mı sende?"

Eczacı kadın ile göz göze geldik.

Beni rezil etmek istercesine, "Ah, son kutuyu beyefendi satın aldı" dedi, beni işaret ederek.

"Tüh" dedi kadın, bana acıyan gözlerle bakarak. "Bizim moruk bu işe çok üzülecek."

Genç çiftin alaycı bakışlarına hedef olmamak için dümdüz önüme bakmayı sürdürdüm. Makineden iki slip çıktı, eczacı kadın birini kart ile birlikte bana verdi, diğerini çekmeceye koydu.

"Kusura bakmayın beyefendi, biraz beklettik sizi."

"Önemli değil."

Dışarı çıkınca, bir daha değil bu eczanenin önünden geçmek, bu mahalleye adım atacağımı zannetmiyordum. Otomobile atladığım gibi oradan toz oldum.

Eve girdiğimde Oya'nın parfüm kokusu antreyi sarmıştı. Ama ev çok sessizdi. Yatak odasına geçtim. Uyuyordu. Mavi hapları cebimden çıkarmaya gerek görmedim. Bir sevişme ihtimali olsaydı görürdüm. Onunla bu akşam yatmayacak olma düşüncesi huzur verdi. Yanına gidip dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. Gözlerini araladı.

"Ne haber?" dedim.

"Bugün kendimi biraz yorgun hissettim, izin alıp erken çıktım."

"İyi yapmışsın."

Yatakta doğruldu. "Aç mısın, sana bir şeyler hazırlayayım mı?" dedi.

İştah mı kalmıştı bende. "Tokum ben, sen dinlen."

"Yok yok kalkayım, zaten çok uyudum."

"Uyandırdığım için kusura bakma."

"Önemli değil."

Yorganı üzerinden atıp yataktan çıktı. Gözleri hâlâ uykuluydu. "Günün nasıl geçti aşkım?" dedi.

"Nasıl geçsin, aynı."

Belime sarıldı, vücudunu vücuduma dayadı. Dudakları dudaklarımı buldu. Benim ufaklığın doğal performansını deneme vaktiydi. Sıkı öpüştük. Çaktırmadan elimle kontrol ettim, tık yoktu.

İşi sağlama almak için, "Karnım acıktı" diyerek odadan çıkmaya yeltendim.

Hayal kırıklığına uğramış gibi yüzüme baktı. "Toktun hani?"

"Şimdi acıktım."

"Öpüşürken mi aklına geliyor miden?"

"Aç ayı oynamazmış."

"Anlaşıldı. Ama seninle hesabım daha bitmedi."

Bana bir değişik bakıyordu. Bilirdim bu bakışları. Şu anda benim durumumda biri için iyiye alamet değildi. Haftalardır benimle yatmamak için aynı çatı altında kalmaya çekinen bu kız, şimdi ne olmuştu da sevişken olmuştu?

Mutfağa gitti. Ben de, "Elimi yüzümü yıkayacağım" diyerek arkasından banyoya geçtim, ilacı cebimden çıkardım, kutusunu açtım, mavi hapları incelemeye başladım. Şimdi mi yutsam, sonra mı, etkisi ne zaman başlardı acaba? Bu hapları içmeyi gururuma yediremedim, içmekten vazgeçtim. Kutuyu cebime atıp elimi yüzümü yıkadım, havluya kurulandım, tuvaletten çıktım, salona geçtim. Televizyonu açmak istedim ama kumanda ortalarda yoktu.

"Televizyonun kumandasını gördün mü?"

"Çekyata bak, yastıkların arkasında olabilir" diye bağırdı.

"Şunu doğru dürüst sehpaya koysana."

"Buldun mu?"

"Buldum."

Kendimi divana atıp televizyonu açmaya çalıştım. Başaramadım. Çünkü ana düğmesi kapatılmıştı. Zar zor yerimden doğrulup televizyona ulaştım, düğmesine bastım, açılmadı.

"Ne oldu bu televizyona ya?" diye bağırdım.

"Ah, fişten çekmiştim."

"Niye çekiyorsun fişten?"

"Takıntım var."

Fişi taktım, kumandaya basıp en sonunda televizyonu açmayı başardım. Tekrar divana yayıldım.

"Biraz yordum seni" dedi alay ederek.

"Evin düzenini değiştiriyorsun."

"Fişi çıkarınca düzen mi bozuldu?"

Cevap vermedim. Manasızca kanalları zapladım.

Kanallarda terör uzmanları, terörün alt edilmesine dair taktikler öneriyorlardı. Yetkililer kararlılıkla mücadeleye devam edeceklerini söylüyorlardı. Ateşin düştüğü şehit evlerinde anneler, babalar kendilerini yerden yere atıyorlardı. Bütün mahalle destek olmaya gelmişti. Yüzler mutsuz, kalpler umutsuz ve inançsızdı. Başka bir kanalda Bodrum sahillerinde güneşlenen, orasını burasını açan, sözde ünlülerimizin görüntüleri vardı. Hayat bunlara güzeldi. Ülke elden gitmiş, umurlarında mı, onlar da atlarlar uçağa, ver elini Amerika. Haberler sıkkın canımı daha da sıktı. Kapadım.

Oya yanıma oturdu, dalgakırana sığınan yelkenli gibi yanaştı. Kolunu omzuma attı.

"Bir sırnaşma seziyorum" dedim sırıtarak.

"Hımın" dedi, "biraz ter kokuyorsun."

"Bütün gün sokaklardayız, ne bekliyorsun?"

"Canım, şimdi şikâyet eden mi oldu?"

"Bankada işler nasıl gidiyor?" dedim, sanki çok ilgileniyormuşum gibi.

Konuyu cinsellik sınırlarının dışına çıkarmam gerekiyordu. Çünkü Oya, bu akşam eski Oya değildi. Her an kendimizi yatakta bulabilirdik. Mavi hapları içmediğim için riske giremezdim. Sevda'nın karşısında yaşadıklarımı bir daha yaşamaya tahammül edemezdim.

"Şimdi aklına nereden geldi banka?"

"Uzun zamandır sormadığımı hatırladım."

"İşimle ilgilenmen hoşuma gitti. Bölge müdürleri hedefler için başımızda boza pişiriyorlar."

"Pişirirler."

"Kolaysa gelip onlar satsın kredileri."

"Bu devirde para satmak kadar kolay iş var mı?"

"Bak sen!"

"Millet, para diye inim inim inliyor kızım."

"Kredi verilecek doğru dürüst adam yok ki. Herkes borca batmış. "

"Devlet dairelerine, okullara falan gidin. Onlar sağlamdır."

"İyi aklına geldi. Yarın sizin oraya gelebilir miyim?"

"Niye?"

"Kredi için. Koca Emniyet'i bağlamış olurum."

"Ben devlet dairesi derken Emniyet'i kastetmedim."

"Lütfen."

"Olmaz. Kendime laf getirtmem."

"Kim laf edecek?"

"Sen bilmezsin bizim orayı. Adım komisyoncuya çıkar. Avantasını alıyor, dedirtmem."

"Yok daha neler! Almıyorsun ki, kim diyecek?"

"Sen polis milletini tanımazsın."

"Bütün hayallerimi yıktın Galip."

"Benim yıkılmamdan iyidir."

Cengiz Çolak'ın kapısında nöbet tutmak Mustafa'nın canını sıkıyordu. Bu herifi daha ne kadar bekleyecekti? Galip'i öfkeyle andı.

Arkasından bir ses, "Kahve içer misin yakışıklı?" diye sordu.

Şaşırarak döndü. "Tülay!"

"Sen daha benim geldiğimi fark etmiyorsun, adamı nasıl göreceksin bakalım?" dedi kız, alaycı ama sıcak bir gülümsemeyle. Elinde Starbucks'tan aldığı kahveler vardı. "Al bakalım, için ısınsın. Umarım soğumamıştır."

Mustafa, Galip'i unutuverdi. "Teşekkür ederim."

Tülay'ın orada olması, Mustafa için dünyaya bedeldi. Kahveler sıcak olmuş, soğuk olmuş, hiç önemli değildi.

"Şeker ister misin?" Tülay'ın avucunda iki paket kahverengi şeker poşeti vardı.

"Hayır, şekersiz içiyorum."

"Ben de. Nasıl gidiyor nöbet?"

Mustafa kahveden bir yudum aldı. "Boşuna bekliyorum. Cinayet işleyen adam eve gelir mi hiç?"

"Cidden katil o muymuş?"

"Öyle görünüyor. Sana verdiğim haber ne zaman çıkıyor?"

"Yarın."

Mustafa'nın içi, Galip'e karşı intikam duygusuyla kabardı.

Tülay olanların farkındaydı. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"O istedi bunu."

Bir adam elleri kabanının cebinde sokağın başında göründü. Mustafa elinde olmadan, sınavda kopya çekerken yakalanan bir öğrenci gibi hissetti kendini.

"Kolay gelsin" dedi adam.

"Sağolun amirim" dedi Mustafa, titreyen bir sesle. Galip'in bakışları Tülay'ın üzerindeydi.

Mustafa, "Arkadaşım Tülay" diyerek takdim etti kızı. Tülay'ı da, "Galip amirim" diye bilgilendirdi.

Tokalaştılar.

"Nasıl gidiyor?" dedi Galip, "Var mı gelen giden?"

"Kimse gelmedi amirim."

"Apartmana giren her erkeğe kimlik soruyorsun, değil mi?

Kimlik sormak Mustafa'nın aklına hiç gelmemişti. "Soruyorum amirim, kuş uçurtmuyorum."

"Aferin."

Galip saatine baktı, "Gece yarısına kadar bekle, sonra gidersin" dedi.

Tülay'a, "Siz ne işle uğraşıyorsunuz?" diye sordu.

Kız bir an duraksadı, gözleri hemen Mustafa'yı buldu yardım için.

"Bir reklam ajansında çalışıyorum" diye salladı.

"Güzel iş."

"Metin yazarı" diye yalanı sürdürdü Mustafa.

"Televizyon işleri filan mı?"

"Evet."

"Ben pek televizyon izlemem."

"İzleyen çok insan var ama."

"Mutlaka."

Tülay'ın sanki gerçekten reklamcıymış gibi sohbet etmeye kalkması Mustafa'yı iyice tedirginleştirdi. Bu yüzden hiç istemese de kıza azarlayan bakışlar fırlattı. Tülay, Mustafa'nın sert bakışlarıyla karşılaşınca konuşmasını kısa kesti.

Galip, "Bir şeye ihtiyacın olursa, yakında oturuyorum diye, beni sakın arama, Mustafa. Yatacağım hemen. İyi geceler" dedi.

"İyi geceler amirim."

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi Galip, Tülay'a

"Ben de. İyi geceler."

Galip uzaklaşınca, Mustafa, "Görüyorsun değil mi?" dedi Tülay'a.

"Kasıntı herifin tekiymiş. Haber yarın yayımlanacak, sen merak etme. Ondan sonra kudursun dursun."

Mustafa'nın saf ve masum hâli Tülay'ın hoşuna gidiyordu. Tanıdığı erkeklere benzemiyordu. Bir kere, içten pazarlıklı değildi. En önemlisi oydu. Yalan konuşmuyordu. Kapitalist sistemin yetiştirdiği, değerlerini kaybetmiş, erdemin ne olduğundan habersiz, dini imanı para ve seks olan fırlamalara hiç benzemiyordu. Galip'ten gizli gizliye intikam alışı da hoşuna gidiyordu.

"Geç oldu Mustafa, ben birazdan gideyim."

"Arabam olsa seni bırakırdım. Sana bir taksi çağırayım."

"Olur, sen de çok geçe kalma. Bir daha gelmez herhâlde."

Mustafa saatine baktı. "Haklısın. Ben de en geç yarım saat, bir saat sonra dönerim."

Tülay'a taksi çağırmak için caddeye birlikte yürürler-

ken sokağın köşesinde bir adam belirdi. Hayır, bu Galip değildi. Daha kısa boylu ve zayıftı. Adam yavaşladı, sağına soluna bakındı, sanki nereye gideceğine karar veremiyordu. Sonra birden durdu. Gerisin geriye hızla yürümeye başladı.

Mustafa, "Dur, polis!" diye bağırdı arkasından. Adam kalkışa geçen uçak gibi topukladı.

Mustafa da peşinden.

Tülay iki adamın arkasından bakakaldı...

10

Tuvalette ter içinde kalmıştım. Niye mi? Çünkü yiğitliğe bok sürdürmemeye çalışıyordum. Ne mi yapıyordum? Çok basit. Liseliler gibi otuz bir çekmeye çalışıyordum. Neden mi? Çünkü bu akşam Oya, cinsellik perhizine son verecek zamanı bulmuştu ve kendini bana teslim etmeye karar vermişti. İllaki yapacaktı bunu. Benim şu anda bu göt kadar tuvalete kapanmamın nedeni de buydu işte. Sırılsıklam olmuştum. O ise yatakta sabırla beni bekliyordu. Tuvalette ne işler karıştırdığımdan haberi yoktu. Belki yatar uyur ümidiyle dışarıya çıkıp Mustafa'nın yanına bile gittim, hatta kız arkadaşıyla tanıştım, bir süre sohbet ederek zaman geçirdim. Ama eve döndüğümde kızışmış bir mart kedisi gibi üzerime atlayacaktı. Kendimi tuvalete zor attım. Atış o atış, hâlâ içerdeyim.

"Tuvalete kamp mı kurdun?" diye seslendi, yatak odasından.

Bu gece mutlaka başarılı olmalıydım. Yoksa Sevda'dan sonra bir kadının daha bu rezilliğimi öğrenmesine tahammül edemezdim. Bunları düşünerek panik içinde tekrar asıldım orospunun evladına. Bir sürü çıplak karıyı film şeridi gibi zihnimden geçirdim, onları kırbaçlarla dövdüm, olmadı. Sevdim, yine olmadı. Devasa memeleri yalayıp yutum, bana mısın demedi. Cengiz Çolak'ın öyküler yazdığı sitedeki fıstıkları gözümün önüne getirdim, işe yaramadı. Olmadı, olmuyordu...

Mustafa koşarken temposunu giderek artırıyordu. Cengiz Çolak'ı yakalaması an meselesiydi. Adam fazla dayanama-

yacaktı. Koşarken ikide bir dönüp arkasına bakması, yavaşlamasına neden oluyordu. Bahariye İlkokulu'nun yan sokağındaki yokuştan tırmanırlarken Cengiz Çolak yere yığılacak gibi oldu. Mustafa, yokuşun sonunda adamı enseleyeceğinden emindi. Ama "büyük lokma ye, büyük söz söyleme" atasözünü hatırlatırcasına sarı bir taksi, yokuşun başında ışınlanmış gibi beliriverdi. Daha da kötüsü, boştu ve aylak aylak yolcu arıyordu. Cengiz'in taksiyi durdurması, binmesi ve uzaklaşmaları bir saniye sürdü sürmedi. Mustafa yokuşun başına vardığında taksi çoktan Moda İlkokulu'nun önünden Kadıköy'e doğru sapmıştı bile. Mustafa biraz nefes alıp tekrar kaldığı yerden koşmaya devam etti. Kilisenin yanındaki sokaktan daldı, barlar sokağına girdi. Sokak kalabalıktı. Kapılarda gruplaşmış, ilginç giysiler giyinmiş gençler, sigara tüttürüyorlardı. Kimse sokağın ortasından deli gibi koşan Mustafa'yla ilgilenmedi. Reks Sineması'nın önünden yokuş aşağı inerek Moda Caddesi'ne çıktı.

Oya'nın beni yıkanıyor sanması için musluğu açtım ve son bir gayretle kamışa tekrar asıldım. Bir, iki, üç, dört, beş... Otuz bir, otuz iki, otuz üç... Elli beş... Yok, işe yaramıyordu. Kalkmıyordu. Kaldırmam için kriko gerekiyordu. Geçen akşam Sevda'nın yanında yaşadığım, tekrar başıma geliyordu. İşe biraz da olumlu yönünden bakmak gerekiyordu. Tuvalete kapandığımdan beri on dakikada rahat üç beş kilo vermiştim.

Mustafa, Alkım Kitabevi'nin önüne çıktığında taksi Haldun Taner Tiyatrosu'nun önündeki trafik ışıklarında takıldı. Mustafa bir yüz metre koşucusu gibi depara kalktı. Tam postanenin önüne gelmişken trafik ışığı yeşile döndü, taksi

Haydarpaşa Rıhtımı'na doğru hareket etti. Mustafa yılmadan deparını sürdürdü. Ama gücü tükenmek üzereydi. Nefes alamaz oldu. Kadıköy, Rıhtım Caddesi tavuklu pilavcılara, kokoreççilere, müşteri bekleyen taksicilere, seyahat acentelerinin önlerinde servis otobüslerine binen yolculara, ağır aksak giden minibüslere kalmıştı.

Mustafa bekleyen taksilerden birine atladı.

"Selam birader, hemen şu giden taksiyi takip et."

Kalın enseli, pos bıyıklı taksici başını geriye çevirdi. "Ben bela istemiyorum arkadaş."

Mustafa kimliğini çıkarıp gösterdikten sonra, "Başın çoktan belaya girdi bile. Takip edersen kurtulursun" dedi.

Taksici motoru çalıştırıp taksimetreyi açtı. Taksimetrenin çalıştığını görünce, Mustafa cüzdanını çıkarıp umutsuzca baktı. Boştu. Bunu dikiz aynasından fark eden taksici, "Paramı alırım" dedi.

"Üzerimde nakit yok, yarın gel Emniyet'ten al."

Taksi ani bir frenle durdu. Mustafa az kalsın kendini ön koltukta bulacaktı.

"Para almadan şuradan şuraya gitmem."

"Yarın vereceğiz dedik ya."

"Ben polis milletine güvenmem arkadaş. Geçen gün sarı ışıkta geçtim diye anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdiniz. Bu ekmek teknesini bağlatmamak için ödediğim çorba paralarıyla bir lokanta açardım."

Mustafa bir an, silahını çıkarıp herifin kafasına dayamak istediyse de vazgeçti. Etraf taksici, minibüsçü kaynıyordu. Bir anda Voltran oluşturabilirlerdi. "Aldım plakanı" diyerek taksiden indi.

Arkasından, "Çok da umurumdaydı ya!" dedi taksici.

Mustafa yeni bir taksici muhabbetine girmek yerine Carrefour Alışveriş Merkezi'ne doğru koşmaya başladı. Nefesi biraz düzelmişti. Eğer tren köprüsünün altındaki trafik ışıkları kırmızı yanarsa, taksiyi yakalayabilirdi.

Dolapta bulduğum kremi elime sürüp tekrar kamışa asıldım. Bir, iki, üç, dört, beş... Otuz yedi... Altmış beş... Yüz on... Bu iş böyle giderse, kalp krizinden gidebilirdim.

"Hâlâ duş mu alıyorsun sen? Sıkıldım ama, hadi gel" diye seslendi Oya.

Yorgunluktan sesimi çıkaracak hâlim bile kalmamıştı. Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum, başımı iki elimin arasına aldım. Çaresizdim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Kırmızı ışık taksiyi yeterince tutamamış olsa da, Mustafa'ya arabayla arasındaki mesafeyi epeyce kısaltması için fırsat vermişti. Karacaahmet Mezarlığı yönüne doğru gidiyordu taksi. Mustafa gitgide yoruluyordu. Temposu düşüyor, bacakları "imdat" diye bağırıyordu artık. Nefesi düzensizleşmiş, ciğerleri patlamak üzereydi. Allah'tan umudunu kesmedi. Ona yardım elini uzatacağından emindi.

Allah yardım elini uzattı.

Mavi haplardan bir tane çıkarıp içtim. Acaba etkisi ne zaman başlardı? Hey gidi koca Galip hey!

"Gelmezsen uyuyacağım."

"Nerde o günler" diye mırıldandım.

İlaç etkisini gösterinceye kadar bir şeyler bulmalıydım. Mutlaka bir şey bulmalıydım. Bu hâlimle yatağa giremezdim.

Mustafa'nın arkasından gelen motosiklet, Allah'ın uzattığı yardım elinden başka bir şey değildi. O yardım elini yakalamak da Mustafa'ya düşüyordu. Hızla gelen motosikletin

önüne geçip kollarını açtı. Pizzacı aşırı hızlı gelmiyordu. Çarpsa bile bir şey olmazdı. Motosiklet sürücüsü sağa sola yalpaladı ama Mustafa'nın iri gövdesini aşamayacağını anlayınca frene asıldı, ön tekeri kaldırıma çıkardı ve durdu.

"Hiç param yok, müşteriye gidiyorum" dedi sürücü genç, korkuyla.

Mustafa arkasına atladı. "Gazla, ben polisim."

Çiçekçi'den Üsküdar'a sapmaları gerekirken doğruca Selimiye Camii tarafına girdiler.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Mustafa. Kaskının üstünden tıklattı.

"Müşteriye."

"Sikerim müşterini. Geri dön, salak!"

"Yarım saat teslim süresi var, üç dakikam kaldı. Hayatta dönemem."

"Sen bilirsin."

Mustafa pizzacıyı omzundan yakaladığı gibi tek hamlede kaldırıma fırlattı. Genç çocuk bir jokey gibi ufak tefekti zaten. Pizzasını da peşinden attı.

"Ne oluyor lan!"

"Koşman gerek, iki dakikan kaldı."

Gazladı.

Selimiye Camii'ne çıkan ara sokakların birinde taksiyi gördü. Plakasından tanımıştı. Taksinin o kadar süre kıçında koşmuştu ki, plakasını ezberlemişti. Öylece yolun ortasında duruyordu. Bu defa taksiyi istese de gözden kaybedemezdi. Hem altında motor vardı, hem de koca bir çöp kamyonu sokağı kapatmıştı. Çöpçülere minnettardı. Motordan inip yavaş adımlarla taksiye yanaştı, silahını çıkardı. Arka kapıyı bir hışımla açıp silahı Cengiz Çolak'ın kafasına doğrulttu.

Beni kurtaran ses, salondan geldi. Cep telefonumun sesi, o an dünyanın en güzel melodisi gibi gelmişti bana.

Oya, "Telefonun çalıyor" diye seslendi.

"Duydum."

Donumu, eşofmanımı giyip banyodan fırladım, salona koştum.

"Ne oldu Mustafa?"

"Cengiz Çolak'ı yakaladım amirim."

11

Cengiz Çolak, hayal ettiğimden daha kısa boyluydu. Yüzünde en az üç günlük sakal, yorgun gözler, koca bir burun... Yakışıklı olmamakla birlikte, yeşil gözleri kızları baştan çıkarmaya niyetli bir insan için avantajdı.

Mustafa'yla birlikte sorgu odasına girdik. Sandalyeyi çekip Cengiz Çolak'ın karşısına oturdum. Mustafa kapının yanında dikildi.

"Utanmıyor musun?" dedim.

Aptal aptal yüzüme baktı. "Neye utanmıyor muyum?"

"Adamımı peşinden koşturmaya."

Dönüp Mustafa'ya baktı. "Koşmasaydın birader, koşmasaydın" dedi, hafif sırıtarak.

"Dön lan önüne" diye çıkıştı Mustafa. Elimle sakin olmasını işaret ettim. Kollarını kavuşturup kapıya yaslandı.

"Anlat bakalım, niye öldürdün Şennur Yağcı'yı?"

"Ne? Şennur öldürüldü mü?"

"Bırak bu masum ayaklarını, bu işi senin yaptığını biliyoruz."

Üzerinden bir yük treni geçmiş gibi oldu.

"Demek öldürüldü ha" diye mırıldandı Cengiz. Sonra birden gerçek kafasına dank etti.

"Ben yapmadım!" diye bağırdı.

"Öyleyse bizden niye kaçtın ulan?"

"Korktum."

"Demek korktun, neden peki?"

Mustafa bunu fırsat bilip bir türlü kontrol edemediği hıncını almak için masaya yaklaşıp ensesine bir tane patlattı. "Amirim sana bir şey sordu."

Hakkıydı.

"Beni hap için kovaladığınızı zannettim."

"Bütün işi gücü bırakacağız, siktiğimin birkaç hapı için bütün gece kapında bekleyeceğiz, sonra da seni yakalamak için peşinde koşacağız. Sen geri zekâlı mısın?"

"Hayır, içiciyim."

"Bırak şimdi martaval okumayı. Niye öldürdün kadını, sen onu anlat."

"Ben kimseyi öldürmedim. İçiciyim yalnızca. Haklarımı biliyorum."

"Madem biliyorsun, polisin sorgu tekniklerinden de haberin vardır."

Ona doğru uzanarak bir sağ yanağına, bir sol yanağına birer Osmanlı tokadını çaktım. Afalladı. Yanakları pancar gibi kızardı. Uzun zamandır kimseye fiske vurmadığım için paslandığımı hissediyordum. İyi geldi bana bu tokat. Açıldım, polis olduğumu hissettim.

"Mutlaka bunu biliyorsundur, hatırlatmak istedim."

Tam o anda, yani herifi tokatladıktan hemen sonra, benim ufaklıkta ufaktan hareket başladı. Kontrolüm dışında hareketleniyordu. Pantolonumun önünde kocaman bir şişlik oluştu. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı. Zamanlaması yanlıştı. Benim şu an sorgu odasında bu sapların yanında değil, evde Oya'yla yatakta olmam gerekiyordu.

"Biz her şeyi biliyoruz. Bu kızı sürekli röntgenliyormuşsun, rahatsız ediyormuşsun, itiraf et cinayeti, kurtul."

Mustafa, "Niye eve geri döndün, salak mısın sen?" dedi.

"Ben öldürmedim, hem orası benim evim. İstediğim zaman gelir giderim."

"Doğru cevap ver" dedi Mustafa.

Sorguya odaklanınca benim ufaklık küçülmeye başladı. Rahatladım. Kontrolü az da olsa elimde tutabiliyordum.

"O müthiş öykülerini okuma şerefine erdim. Hakikaten sapıksın sen" dedim.

Demez olaydım! Ufaklık tekrar harekete geçti. Öküz gibi büyüdü. Öyle büyüdü ki, yerimden kalkarsam rezil olacaktım. Öyküleri ve çıplak fıstıkları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştıkça, iri memeler sürekli gözlerimin önüne geliyordu. Bir yandan Cengiz, bir yandan çükümle uğraşıyordum. Zor işti. Cengiz kolay olanıydı. Başım beladaydı. Ciddi beladaydı!

"Niye dikizliyorsun ulan başkasının karısını, utanmıyor musun?" diyerek konuya geri döndüm. Cengiz'in vereceği cevaplar umurumda bile değildi. Nasıl olsa onu yakalamıştık. Önce klasik inkâr ederler, sonra kuzu kuzu kabul ederlerdi. Önemli olan şu an içinde bulunduğum şu sikim durumdan bir an önce kurtulmamdı.

"Üç gündür neredeydin?"

"Yeni öyküler yazıyordum."

"Nerede yazıyordun?"

"Şile'deydim. Bir arkadaşımın evi var orada. Kışın ara sıra giderim."

"O boktan öyküleri yazmak için Şile'lere mi gidiyorsun, evde yazamıyor musun?"

"Rahat ediyorum orada. Kışın sessiz oluyor."

"Senin orada olduğunu kanıtlayacak birileri var mı?"

"Esnaf var."

"Cinayet, gece işlendi. Esnaf senin nereden bilecek evde olup olmadığını? Şile şurası, iki saatte gelir gidersin."

"Ben öldürmedim. İnanın bana."

"Tabii tabii... Senin araban var mı?"

"Yok."

"Aaa" dedi Mustafa alaycı bir hayretle. "Öyküler kazandırmıyor mu? Niye yazıyorsun o zaman? Bir de Şile'lere gidiyor keriz."

"Doğru konuşun."

"Kes ulan yavşak! Hem suçlu, hem güçlü."

Mustafa'nın, akşam koştuğu maratonun intikamını henüz alamamış olduğu belliydi.

Bu arada iyi haber, benim ufaklık küçülmüştü iyice. Rahatladım. Aklıma karı kız getirmemem gerekiyordu. Tamamen sorguya odaklanmalıydım.

"Senin teknen var mı?" dedim.

"Arabam yok, teknem nereden olacak?"

"Doğru cevap ver."

"Yok."

Devam etti. "Kadını dikizlemem, benim katil olduğum anlamına gelmez."

"Ne anlama gelir?"

"Hiçbir şey. Elinizde kanıt yok."

"Yanında hap bulduk. Başın belada. İşleri daha da zorlaştırma, her şeyi anlat. Çay söyleyeyim mi sana?"

"Ben yalnızca içiciyim. Kafa yapsın diye ara sıra alıyorum."

"Haklısın, o öyküler başka kafayla yazılmaz."

Öyküleri telaffuz etmem aşağıdakinin tekrar hareketlenmesine neden oldu. Pantolonumun ağ kısmı gerildi.

Paketi çıkarıp sigaramı yaktım, dumanını Cengiz'in yüzüne üfledim.

"Yazarlar tiryaki olurlar. İçer misin?"

Gülümsemeye çalıştı.

Aldı bir tane. Yaktım.

"O karga ve balon ne iş?" dedim. "Onları gömme amacın neydi?"

"Ne kargası, ne balonu? Hiçbir şey anlamıyorum! Siz bu cinayeti bana yıkmaya çalışıyorsunuz ama Şennur'u öldürse öldürse, kocası olacak o herif öldürmüştür!"

"Bok atma insanlara."

"Ne atacağım, o yapmıştır."

"Niye böyle bir şey yapsın?"

"Niye olacak, sevgilisi vardı."

"Sen nereden biliyorsun sevgilisi olduğunu?"

"Gördüm."

"Nasıl gördün?"

"Basbayağı. Evde."

"Evde mi? Hangi evde?"

"Kendi evinde."

"Eve sevgilisini mi getiriyordu?"

"Telefonla konuşuyordu."

"Telefonla mı konuşuyordu?" Güldüm. "Nereden anladın sevgilisiyle konuştuğunu?"

"Hareketlerinden."

"Adamı da dikizliyordun demek. Ne tür bir sapıksın sen?"

"Adamın ne dolaplar çevirdiğini merak ediyordum."

"Başka bir deyişle, dikizliyordun."

Bir şeyi itiraf etmenin rahat tavırlarıyla, "Evet" dedi.

"Anlat bakalım, neler gördün?"

"Karısı salondayken mutfağa geçip kapıyı kapatıyor, gizli gizli konuşuyorlardı. Konuşurken yüzü beşlik simit gibi oluyordu. Ben bir erkeğin yüz ifadesinden kiminle konuştuğunu tahmin edebilirim. Bu herifin bir sevgilisi var."

"Hayatımda duyduğum en saçma şey."

"Peki, bir insan, gece herkes yattıktan sonra kalkıp en az bir saat, kiminle konuşur?"

"Sen sabaha kadar hep onları mı dikizliyordun?"

"Yazarlar gece çalışır, gündüz uyur."

"Bak sen."

"Sevgilisiyle konuşuyordu. Siz beni değil, asıl kocası olacak o herifi yakalayın. Sevgilisi için karısını öldürmüş."

"Seni Cinayet Büro'ya detektif alalım. Çok akıllısın."

Cengiz Çolak'ın söylediklerinde doğruluk payı vardı. Şu ana kadar Eser Yağcı'nın üzerine hiç gitmemiştik. Eğer bir sevgili olayı varsa araştırmaya değer olabilirdi. Ama anlayamadığım nokta, karısının kafasını niye kendi evinin bahçesine gömsün?

Bu sorulara yanıt bulmak için daha çok vaktimiz vardı. Hazır yerimden kalkabilecek durumdayken fırsattan istifade fırladım. Bu şansı bir daha elde edemeyebilirdim. Sorguya yarın devam ederdim. Şu an, düşünmem gereken daha önemli bir işim vardı. Çıkarken arkamdan "Ben ne olacağım?" diye bağırdı Cengiz.

"Bir süre misafirimizsin."

"Beni bunla yalnız bırakma!" diye yalvardı, Mustafa'yı kast ederek.

"Onu kaçarken düşünecektin."

Odama bile uğramadan arabaya atlayıp gazladım. Kasıklarım sızlıyordu. Gece yarısı olduğu için trafik rahattı. İlaç etkisini kaybetmeden eve gitmeliydim.

On beş dakika sonra, anahtarı kilide sokuyordum. Oya'ya kim olduğumu gösterme vakti gelmişti.

Evde derin bir sessizlik hâkimdi. Ayakkabıları çıkarıp yatak odasına koşarken, holde pantolonumun kemerini de açtım.

"Ben geldim!"

Sessizlik.

Bu akşam sana uyku muyku yok Oya Hanım dedim içimden. *Kalk bakalım, erkeğin geldi!*

Boş yatağa baktım bir süre. "Oya!" diye seslendim evin içinde umutsuzca.

Sessizlik.

Telefonu çıkarıp Oya'yı aradım. "Alo, neredesin sen?"

"Kusura bakma aşkım, haber veremedim sana, annem kendini biraz kötü hissetmiş, şimdi onun yanındayım."

"Geçmiş olsun, neyi var?"

"Tansiyonu yükselmiş, ilaçlarını verdim, şimdi iyi. Sana çok selamı var."

"Aleykümselam."

"Kusura bakma Galip."

"Önemli değil, yarın görüşürüz. İyi geceler."

"İyi geceler."

Hay sikeyim! Bir an ne yapacağımı bilemedim. Akşam düz duvara tırmanmamak için, tuvalete gidip asılmaktan başka bir çarem yoktu. Birden aklıma cin bir fikir geldi. Koşarak sokak kapısına gittim, ayakkabılarımı giydim, bu arada kemerimi de bağlamayı ihmal etmedim. Merdivenlerden ışık hızıyla indim. Arabaya atlayıp Feneryolu'na bastım. Üç dakika sonra Sevda'nın evinin önündeydim. Şansıma sokakta bir arabalık park yeri de vardı. Tam arabadan çıkacakken, yan aynadan sokağın başında bir çift farın belirdiğini gördüm. O farlar apartmanın önüne kadar geldi ve durdu. Arabadan çıkmakta acele etmedim. İnen indikten sonra, apartmana girmeye karar verdim. Sevda hakkında, gece eve erkek alıyor, diye konuşulsun istemiyordum. Büyük siyah BMW'nin iç lambası yandı, direksiyondaki erkek kadına sarıldı, delice öpüştüler. Benim ufaklık da bu fırsatı kaçırmayarak kükremeye yeltendi. Pantolonumda ufak bir ıslaklık hissettim. Kontrolü yitirmek üzereydim. Artık bekleyecek gücüm kalmamıştı. O anda otomobilin de kapısı açıldı, kadın dışarı çıktı. Sevgilisine çapkınca bakarak kapıyı kapadı, apartmana yöneldi. O anda kalbime bir ağrı girdi. Nefesim kesilir gibi oldu. Sanki göğsümün ortasına bir 14'lük boşalttılar. Sevda bütün ihtişamıyla salınarak, apartmanın merdivenlerinden çıktı, kapıyı açıp içeri girdi. Ama sokak kapısını kapatmadı. Sokak kapısını kapatmadı!

BMW ise tam gaz yanımdan geçti, sokağın ucunda bir yere park etti. Adam arabadan indi, stoplar iki kere daha yandı, söndü. Kıvanç Tatlıtuğ'u andıran bir adam, koşar adımlarla Sevda'nın peşinden apartmana girdi.

Şokun etkisinden birkaç dakika sonra kurtulabildim. Arabayı çalıştırıp eve doğru sürdüm. Yolda hiçbir şey düşünmedim. Hayır, bir şey düşündüm. Telefonu çıkarıp

rehbere girdim, aradığım numarayı bulup çaldırdım. Çaldı, çaldı, çaldı, sonunda açıldı.

"Alo?"

"Alev Hanım."

Sessizlik.

"Benim."

Gayet kibar bir sesle, "Merhaba, telefonunuzu Emniyet'ten Tevfik Bey'den aldım. Bu akşam müsait misiniz acaba?"

Yine sessizlik.

"Uygun değilim bebişim, bu saatte aranır mı? Yarın ara bebişim, bakarız çarene."

"Ama..."

Tık.

Eve girip kendimi banyoya zor attım. İri memeli kadınlar düşünmeme gerek kalmadı. Birkaç kere boşaldım. Derin bir rahatlama hissettim. Vücudum gevşedi. Kafamın içini işgal eden seks virüsleri yok olup gitti. Üç kadına da okkalı bir küfür savurdum.

12

Sabahleyin yataktan, piyangodan hatırı sayılır ikramiye kazanmış biri gibi kalktım. İyi uyandım yani. Dün akşam yaşadığım hayal kırıklıklarına rağmen, iyi uyandım. Bundan böyle daha sık otuzbir çekmeye düşünmeliydim. Ayrıca Oya'nın eve getirdiği düzen ve intizam sayesinde hayatım kolaylaşmıştı. Bazı faydalı alışkanlıklar da edinmiştim. Diş fırçalamak, sık sık tıraş olmak, parfüm sürmek gibi... Adama benzemeye başlamıştım. Kadınlar insanı vezir de yaparlardı, rezil de. Dün akşam, bana rezillik kısmını gayet iyi yaşatmışlardı.

Mutfakta çaydanlığa su koyarken sokak kapısından hışırtı sesleri duydum. Koşup hemen açtım. Uzun boylu, zayıf, kumral, gençten bir delikanlı karşımda duruyordu.

Beni görünce gülümsedi.

"Sen de kimsin?" diye bağırdım.

"Ben yeni apartman görevlisiyim" dedi sinerek.

Konuşması kibardı. Kastamonu'dan ya da Sivas'tan buralara savrulanlardan değildi. Sesimi yumuşattım.

"Öyle mi, hiç görmedim seni."

"Bu sabah başladım."

"Hayırlı olsun öyleyse. Adın ne?"

"Murat."

"Nerelisin Murat?"

"Eskişehir."

"Evli misin?"

"Evliyim abi."

"Çoluk çocuk?"

"Bir oğlum var abi. Üç yaşında. Ellerinden öper."

"Allah bağışlasın."

"Sağol abi, bir şey lazım mıydı?"

"Yok, lazım değil."

Kapıyı kapadıktan sonra mutfağa döndüm. Apartman toplantılarına katılmayınca olup bitenler hakkında her şeyi en son ben öğreniyordum. Şikâyet etmemeliydim. Kendime mis gibi bir çay demledim. Buzdolabındaki istemediğim kadar çok kahvaltılık arasından seçim yapmam hayli güç oldu. Pencerenin kenarındaki koltuğa ilişip kahvaltımı parkı izleyerek yaptım.

Dışarı çıktığımda hava biraz ılıktı. Yaz geliyordu. İğrenç sıcaklarla baş etmek her yıl daha da zorlaşıyordu. Para olsa eve klima taktıracaktım ama para yoktu. Sigaramı yakıp parka girdim, ağır ağır yürüdüm. Keyfini çıkararak yürüdüm. Gürültüden uzak, kuş cıvıltılarını dinleyerek yürüdüm. Mevsimin son günlerinin tadını çıkararak yürüdüm. Derin derin nefes alarak yürüdüm. Sabah sporu yapan bir iki komşuyla selamlaştık. Bir tur döndükten sonra arabaya bindim.

Sabahki huzurum, Emniyet'e gelince sona erdi. Üçüncü sigarayı masamdaki gazetenin üzerinde duran küllüğe sertçe bastırdım. Kül tablasını gazetenin üzerinden alıp haberi, bir kez daha sinirlenmeyi göze alarak okudum. *Kadıköy'de Cinayet* başlığını kullanarak çok yaratıcı bir habercilik örneği sergilemişlerdi. En ince ayrıntısına kadar cinayetten bahsediyordu haber. Kötü çekilmiş iki fotoğraf, fotoğraflardan biri Şennur Yağcı'nın başı, diğeriyse ölü kargaydı. Son derece korkunç bir görüntüydü. Fotoğrafların altında, *Genç kadını kim öldürdü? Katil, ölü kargayla bir mesaj mı veriyor? Emniyet'ten şu ana kadar tatmin edici bir açıklama yapılmadı* yazılıydı. Gazete haberini bitirdiğimde telefon çaldı.

"Alo?" dedim sert bir biçimde.

"Bu sabah tersinden kalktın galiba? Günaydın."

Semra'nın seks kokan ılık ve yumuşak sesi kulağımdaydı. Sinirim eriyip gitti.

"Ya, kusura bakma, canım biraz sıkkın da. Günaydın."

"Serhat Engin seni görmek istiyor."

Bir *siktir* çektim içimden.

"Geliyorum."

Semra, mavi ipek bluz üzerine, lacivert ince bir hırka giymişti. İri memeleri bluzunun altından devasa bir balkon gibi duruyorlardı. Onları görünce içim bir hoş oldu. Baharat kokan parfümü, etrafındaki çekim gücünü artırıyordu.

"Bu sabah çok yakışıklısın" dedi çapkın bir bakış atarak.

"Her zamanki hâlim."

"Kasıntı."

Elini yakalayıp dudaklarıma götürdüm. Küçük bir öpücükle ödüllendirdim bu iltifatını.

Tek taşlı bir yüzük armağan etmişim gibi sevindi. "Çok naziksiniz beyefendi." Sonra telefonu kaldırıp içeriye haber verdi.

"Girebilirsin. Dikkat et, köpürüyor yine."

"Alırım gazını" diyerek, kapıyı tıklatıp odaya girdim.

Serhat Engin her zamanki gibi masaya gömülmüştü. Bu pozunun rol gereği olduğuyla ilgili şüphelerim vardı. Her zamanki gibi beni yine görmezden geldi. Gözlüğünü takmış, hiç istifini bozmadan önündeki raporları inceliyordu. Ara sıra başını kaldırıp önündeki monitöre bakıyordu. Bir tek bana bakmıyordu. Olurdu böyle şeyler, fazla takılmadım. Takılacak daha önemli meselelerim vardı.

"Beni emretmişsiniz."

"Geç otur Galip."

Deri koltuklardan birine yerleştim. Canım bir sigara istedi. Sonra vazgeçtim. Konuşmamızın gidişatına göre, ki iyi bir yere gideceğini zannetmiyordum, belki yakabilirdim.

Sonunda başını rapordan kaldırdı, gözlüğünü çıkardı. "Ne var, ne yok aşağıda?"

"İyilik, ne olsun, çalışıyoruz."

"Belli belli."

Ses tonu, üslubu ve yüz ifadesi bu sohbetin birkaç saniye sonra patlayacağını haber veriyordu.

"Şu cinayeti, senden önce nedense gazeteden öğreniyorum."

Sohbet patladı.

"Bu olayla sizi meşgul etmek istemedim, ama haklısınız, ben de haberin nasıl sızdığını bilmiyorum efendim."

"Sen hâlâ o muhbiri yakalayamadın mı?"

"Yakalayamadım. Ama peşindeyim."

"Nedir şu karga hikâyesi?"

Olayı kısaca anlattım. Cengiz Çolak'ı yakaladığımızı ama kadının kocasının da şüpheli olduğunu ve olayı en kısa sürede aydınlatacağımızı söyledim.

Koltuğuna yaslandı. Yüzünde beliren rahatlama hâli, anlattıklarımın bir miktar işe yaradığını gösteriyordu.

"Aferin" diyerek ödüllendirdi beni. "Biri olmazsa, diğeri mutlaka katildir. Elinizi çabuk tutun."

"Emredersiniz" dedim güven veren bir sesle.

Bir süre bana baktı.

"Hepsi bu kadar mı efendim?" demek zorunda kaldım.

"Bir daha olayları gazetede okumak istemiyorum."

"Elimden geleni yapacağım."

"Daha fazlasını yap."

Kalktım.

"Melike ile Serdar nasıl?"

Yine durum boka saracaktı.

"İyiler."

"Evlenecekler, değil mi?"

"Öyle umuyorum."

"Ne demek öyle umuyorum! İşyerinde böyle şeylerin hoş karşılanmayacağını, sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ne çabuk unuttun, Ekrem neredeyse Serdar'ı öldürüyordu. Olayı ört bas edeceğiz diye anamız ağladı. Bitirsinler şu işi. Uzatmasınlar. Yoksa sonuçlarına katlanırlar. Tayinlerini istetmesinler."

Rahat görünmeye çalışarak, olay kontrolüm altındaymış gibi, "Siz hiç merak etmeyin, en kısa sürede evlenecekler. Malum bu devirde evlenmek çok kolay değil. Üstesinden gelmeye çalışıyorlar."

"Orasını bilmem. Hamama giren terler. Herkesin başında olan bir şey."

"Herkesin değil" dedim kendimi göstererek.

"Senin gibi bir manyakla kim evlenir ki?"

"Doğrudur."

Gözlüklerini taktı. Bu, görüşmemizin sona erdiği anlamına geliyordu. Ben de onunla sohbet etme meraklısı değildim. Kapıda Semra'yla konuşmak daha iyi geliyordu ruhuma.

Kapıyı açıp odayı terk ettim. Semra'nın iri memeleri ve cinsellik yayan buram buram elektriği sayesinde hayata geri döndüm.

"Nasıldı?" dedi.

"Güzel anlaşıyoruz."

"Serhat Engin çağırmasa, yüzünü göremeyeceğiz. Ara sıra uğra."

"Uğrarım. Sen de uğra."

"Gelirim. Sana bir şey söyleyeceğim."

"Söyle?"

Eliyle yaklaşmamı istedi. Dudakları yakından çok daha güzel görünüyordu. Seks kokuyordu. Eğilince üstten göğüs yarıklarını dikizleme fırsatını elde ettim. İçim daha da hoş oldu. Şimdiye kadar nasıl fark etmemiştim?

"Ben boşandım" diye fısıldadı, bir sır verircesine.

"Sen evli miydin?"

"Yuh be Galip!"

"Sevindim" dedim, ne anlamı varsa.

"Senin gibi özgürüm artık."

"Tadını çıkar.

İçimi tarif edemediğim bir heyecan sardı. Merdivenler-

den hızla inip tuvalete daldım. Pantolonu indirip sertleşmiş kamışımı birkaç kez ovaladıktan sonra boşaldım. Derin bir rahatlama hissettim. Gerçekten harika şu ilaçlar. Tuvalet kâğıdıyla ufaklığı iyice temizledim, lavaboda elimi yıkadım, aynada saçlarımı düzelttim ve odama girdim. Masama oturup sigara yaktım.

Semra güzel kadındı.

13

Serdar ve Melike'ye ilk iş olarak odama gelmelerini söyledim. Onlar gelinceye kadar gazeteye tekrar göz attım. Haberi ilk okuduğumdan bu yana tek fark, sinirlenmiyor oluşumdu. Böyle olmamın nedeni, az önce tuvaletteki faaliyetim olabilirdi.

Kapı çalındı, ikisi peş peşe odaya girdiler. "Gelin, oturun" dedim.

Serdar, "Merak etme abi, Cengiz'e mutlaka cinayeti itiraf ettire..."

Serdar'ın sözünü kesip "Siz ne zaman evleneceksiniz?" diye sordum.

Bir an sessizlik çöktü odaya. Bu, işlerin yolunda olmadığının işaretiydi.

"Bir sorun mu var?"

Serdar, "Yooo abi, ne sorunu olabilir ki? Tabii ki evleneceğiz ama bu işler öyle ha deyince olmuyor."

"Öyle mi Melike?"

"Serdar her şeyi daha iyi bilir" dedi küskün bir tavırla.

Bir bokluk vardı. *Dur bakalım* dedim içimden.

"Bakın" dedim, bir sigara yaktım. Sigara tutan elimi onlara doğru salladım. Öksürdüm. "Birilerinin gözüne batıyorsunuz."

"Kimin abi?" dedi Serdar.

"Yüksekten birilerinin. İyi elemanlarımsınız, sizleri kaybetmek istemem. İlişkiniz ciddiyse, ki öyle olduğunu tahmin ediyorum, biraz acele etmenizi öneririm. Ne bileyim, nişan filan yapın, yüzük müzük takın, adı konsun. Bu işler böyle yapılır, iş ciddi arkadaşlar."

Melike, "Serdar her şeyi daha iyi bilir" dedi tekrar, bozuk plak gibi. Yüzüne mutsuz kadın maskesi takmıştı.

Serdar'a, "Aranızdaki sorun her neyse bir an önce halledin, halledemiyorsanız da ayrılın. Söylediğim gibi, sizleri kaybetmek istemiyorum."

"Uyarın için sağol abi."

"Bir şey değil."

Sigarayı söndürdüm, bu defa pek haz vermemişti.

"Mustafa nerede?"

"Tost yiyor."

"Çağırın gelsin."

Odadan çıktılar.

Cep telefonumun rehberinden, uzun süre aramadığım bir arkadaşımın numarasını buldum, tuşladım. Son bir yıl içinde işten kovulmadıysa, işimi çözebilecek tek insandı.

"Vay başkomiserim, sen yaşıyor musun ya, nasılsın?" dedi açar açmaz.

"İyiyim Çetin'cim, sen nasılsın?"

"Bildiğin gibi üstat, haber peşinde koşturup duruyoruz. Bu ara dünya epey karışık."

"Bildiğimiz dünya."

"Allah sonumuzu hayır etsin. Gidişat iyi değil. Benim çocuklar için üzülüyorum. İyi bir dünya bırakmıyoruz."

"Boş ver dünyayı üstat. Sen onlara hatırı sayılır miktarda para bırak, hep dua alırsın."

"Doğru söylüyorsun da, para nerede? Sende işler nasıl, bu aralar manşetlerdesiniz yine. Laf aramızda, çok bozuldum sana."

"Hayrola?" dedim.

"Haberleri bize vermeyip rakip gazeteye satıyorsunuz."

"Bu işte benim kabahatim yok. Ben de seni bunun için aradım. Bu konuda yardımına ihtiyacım var."

"Zaten işin düşmedikçe arayacağın yok. Söyle bakalım, ne istiyorsun?"

"Şu çıkan haberler beni çok zor durumda bırakıyor."

"Doğrudur."

"Aramızdan biri basına bilgi sızdırıyor. Senin o gazetede tanıdığın birileri vardır mutlaka. Yardımcı olabilir misin?"

"Bundan sonra ilk haberi bana vereceğine söz verirsen, bir şeyler bulmaya çalışırım" dedi gülerek.

Kapı çalındı, Mustafa odaya girdi. Elimle oturmasını işaret ettim.

"Bakarız."

"Senden söz istiyorum."

"Tamam, söz."

"Yine de çok umutlanma. Adamlar haber kaynaklarını açıklamazlar. Zor olacak."

"Gazetelere çıkmazsak, işleri daha sakin ve kontrollü sürdürebiliriz. Diğer türlü üzerimizde hem içten, hem dıştan baskı oluyor."

"Farkındayım. Elimden geleni yapacağım."

"Bu iyiliği yaparsan çok minnettar olacağım."

"Unutma, ilk haber bizim."

"Onun yerine trafik cezalarınızı iptal etsem?"

"Haber."

"Anlaştık."

Bir kahkaha attı.

"Sana işim düşünce aradığım için kusura bakma. Bunu daha sık yapacağım."

"Sorun değil. Ben de seni arayamadım."

Mustafa'ya bir "OK" işareti yaptım elimle. Ama pek mutlu görünmedi. Tedirgin bir hâli vardı.

"Teşekkür ederim Çetin. Senden haber bekliyorum."

"Rica ederim dostum. Kendine iyi bak."

Telefonu kapadım.

"Naber Mustafa?"

"İyiyim amirim."

"Geçen akşam iyi iş çıkardın. Aferin. Gerçekten Kadıköy'den Üsküdar'a kadar koştun mu?"

"Karacaahmet Mezarlığı'nın orada motora bindim."

"Oğlum manyak mısın sen, koşulur mu o kadar mesafe? Niye bir taksiye atlamadın?"

"Ne siz sorun, ne de ben anlatayım amirim."

"Neyse" dedim, "yine de iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim."

"Sigara içiyor muydun sen?"

Paketi uzattım.

"Yok amirim içmiyorum."

"İçmediğin için zaten böyle tazı gibi koşabiliyorsun. Sana bir iş vereceğim. Şennur Yağcı'nın kocası Eser Yağcı'yı takip edeceksin."

"Cengiz Çolak ne olacak?"

"Onu biraz daha tutalım. Ben ek süre isterim."

Çekmeceyi açıp otomobilin anahtarlarını çıkardım, "Yakala" diyerek fırlattım.

"Arabayı mı veriyorsunuz?" dedi şaşırarak.

Gözlerinde mutluluk şimşekleri çaktı.

"Bir ödülü hak ettin."

"Siz nasıl döneceksiniz?"

"Vapurla geçerim. İşin bitince arabayı getirirsin."

"Çok teşekkür ederim amirim."

"Haydi nöbete."

Çıkarken arkasından saf ve dürüst biri olduğunu, ileride çok daha iyi bir polis olacağını düşündüm.

14

Mustafa, arabayı Bağlarbaşı'ndaki Hyundai bayisinin otoparkına park ederken, yol boyunca beynini yiyip bitiren, Başkomiser'ine karşı duyduğu korku ve pişmanlıkla baş etmek zorunda kalmıştı. Zihni yorulmuştu. Arabayı iki Hyundai'nin arasına çekip kontağı kapadı, Tülay'ı aramak için telefonuna sarıldı. Onuncu çalıştan sonra nihayet telefon açıldı.

"Efendim Mustafa." dedi kız, sinirli bir sesle.

"Merhaba Tülay."

"Şu anda çok işim var Mustafa, önemli değilse, sonra konuşalım."

Mustafa, kızın bu agresif tavırları karşısında hayal kırıklığına uğradıysa da Tülay'ı uyarması gerekiyordu. Galip'in telefonla konuşurken duyduklarını kısaca anlattı.

"Korkma, bundan bir şey çıkmaz" dedi kız oralı olmayan bir sesle.

"Nasıl çıkmaz! Eninde sonunda sana ulaşacaklar."

"Ulaşsalar ne olacak! Seni ele verecek değilim herhâlde Mustafa. Beni zorla konuşturacak halleri de yok."

"Bu işi başka bilen var mı sizin orada?"

"Birkaç yakın arkadaş."

"Ya onlar yumurtlarlarsa?"

"Hiçbir şey olmayacak Mustafa. Güven bana. Şimdi kapatmalıyım, sonra konuşuruz."

Bu telefon görüşmesi Mustafa'yı rahatlatmamış, hatta sinirlendirmişti. Olay ortaya çıkarsa, nasıl olsa okka altına o gitmeyecekti. Olan Mustafa'ya olacaktı. Bunları düşünürken içi ürperdi. Bundan sonra yapacağı en iyi şey, bir

daha bilgi vermemekti. Buna bir son vermeliydi. Evet, zararın neresinden dönerse kârdı. Ama şimdiye kadar sızdırdığı bilgiler ne olacaktı? Galip bağışlar mıydı kendisini? Hayatta bağışlamazdı. Mustafa, Cinayet'ten uzaklaştırılabilirdi. Ama bir yandan da bilgi akışını keserse Tülay'ı kaybetme riski vardı. Bu düşünce aklına takılınca koca bir hançer Mustafa'nın yüreğine saplandı. İki ucu boklu değnekti. Karamsarlık içinde arabadan indi, kapıyı bile kilitlemeden dalgın bir biçimde *showroom*'a yöneldi. Büyük otomatik kapı içeri girmesi için iki tarafa doğru açıldı.

Çoğu erkek için dünyanın en güzel şeyi, bir otomobil satın almaktır. Otomobiller erkeklerin hayatında çok önemli yer tutarlar. Ailelerine göstermedikleri ilgiyi otomobillerine gösterirler. Bunu bilen satış danışmanı kızlardan biri, gülümseyerek Mustafa'nın yanına sokuldu. Saçlarının sarı boyası gelmişti ve gözlerindeki yeşil lensler bakışlarını donuklaştırmıştı. Tülay'la kıyaslanamazdı ama yine de güzel sayılırdı.

"Hoş geldiniz" dedi gülümsemeye devam ederek.

"Şöyle bir bakıyorum" dedi Mustafa, hafif çekingen bir tavırla.

Büyüklü küçüklü bir sürü otomobil yan yana, karşılıklı dizilmiş hâlde görücüye çıkmıştı. Hepsi muhteşem görünüyordu.

"İlgilendiğiniz bir model var mı?" diye sordu satıcı kız.

Mustafa, kıza alıcı gözle baktı. Tülay'ın yanına yaklaşamazdı bile. Tülay aklına gelince, onu kaybetme duygusu beynine çekiç gibi indi. Tülay'ı görmeden yapamazdı. O anda muhbirliğe devam etmesi gerektiğini acıyla da olsa anladı.

"Şu modelle ilgileniyorum" dedi rastgele, lacivert renkli bir otomobili göstererek. Seçtiği otomobilin boyutları büyüktü. Fiyatı da mutlaka boyutlarıyla orantılı olmalıydı.

"Buyrun birlikte bakalım" dedi kız, satış yapma olasılığının heyecanıyla.

Mustafa'nın cebindeki paranın miktarını bilse, yerinden bile kıpırdamazdı. Otomobili tanıtmak için çabalamaz, satmak için hiç umut beslemezdi.

Büyük otomobilin yanına gittiler, kız sürücü kapısını açıp Mustafa'nın direksiyona geçmesini istedi. Mustafa bej renkli sürücü koltuğuna oturdu. Yeni otomobil kokusunu içine çekti. Direksiyon deriydi, vites otomatik, koltuklar spor, konsol şık ve gösterişliydi. Kız içeri doğru eğilip bilgi vermeye başladı. ABS, hava yastıkları, klima...

Mustafa bir elini direksiyona koydu, diğer eliyle otomatik vitesi tuttu. Dinliyormuş gibi yaparak hem başını sallıyor, hem de gözleriyle Eser Yağcı'yı arıyordu.

"Satış müdürünüzün adı nedir?" diye sordu kıza pat diye.

Kız, olası müşterisini satış müdürüne kaptırmak niyetinde değildi. Kaptırırsa bu otomobilden alacağı prim uçup gidecekti. Oh ne dünya, satışı kendisi yapsın, primi müdür kapsın!

"Satış müdürümüz bire bir satışlarla ilgilenmez" dedi, koca bir yalan atarak.

"Ben yalnızca adını öğrenmek istedim" dedi Mustafa.

"Eser Yağcı."

"Kendisi burada mı?"

"Şu anda kendisi bir toplantıda. Dediğim gibi, Eser Bey satışlarla bire bir ilgilenmez."

Mustafa, adamın burada olduğunu öğrenmişti. "Otomobili beğendim ama eşime de danışmam gerekiyor."

"Tabii" dedi kız, anlayışlı bir tavırla.

Eliyle masasını göstererek, "Buyrun masama geçelim" dedi. Mustafa arabadan çıktı, kız kapıyı yavaşça kapadı, masaya yöneldiler. Mustafa etrafa daha dikkatli baktı ama Eser Yağcı'nın odasını göremedi. Üst katta olabilirdi. Bu arada *showroom*'da müşteri sayısı giderek artıyordu. Satış danışmanları mutlu ve iştahlı tavırlarla müşterilerle ilgileniyorlardı.

Kız, Mustafa'ya kartvizitini uzattı. Adı Ebru'ydu. Güzel ad diye düşündü Mustafa. Ama Tülay kadar güzel değil.

"İşler iyi galiba" dedi Mustafa.

"Bahar ayları iyi geçer. Ne içersiniz?"

"Teşekkür ederim, bir şey almayayım."

"İçin bir şey."

"Peki, bir çay öyleyse."

Kız telefonda bir düğmeye bastı, "Remziye Abla, bir müşterim var, masama iki çay getirir misin?"

Telefonu kapadı, dikkatini bilgisayarına verdi.

"Satış zor iş" dedi Mustafa.

"Zor ama ben seviyorum işimi" dedi kız, bakışlarını ekrandan ayırmadan.

"Zaten başka türlü yapılmaz."

"Doğru."

"Bu kadar müşteriyle uğraşmak kolay değil."

"Alışıyor insan. Bu baktığımız otomobille ilgileniyoruz, değil mi?"

"Evet. Hafta sonları da çalışıyor musunuz?"

"Cumartesi ya da Pazar günü geliyoruz."

"Zor."

"Ne yapalım, iş..."

"Akşamları saat kaçta çıkıyorsunuz?"

"Yediye kadar buradayız. Eğer içeride müşteri varsa, daha da kalabiliyoruz."

"Herkes aynı saatte mi çıkıyor, satış müdürü filan da?"

"Eser Bey bazen biraz daha geç çıkıyor."

Sonra Mustafa'ya doğru eğildi. "Hiç sormayın, başımıza bir felaket geldi. Adamcağızın karısını öldürdüler" dedi.

"Yapmayın ya!"

"Öyle. Hem de ne öldürme! Gazeteler bile yazdı."

Gazete sözü Mustafa'nın yüreğini hop ettirdi. İçini yeniden bir sıkıntı kapladı.

"Ne zaman öldürdüler?"

"İki üç gün önce."

"İki üç gün önce karısı ölmüş bir insan işe nasıl gelir?"

"Ne yapsın zavallı adam, oyalanıyor."

"O da doğru. Ne zaman kalkıyor cenaze?"

"Otopside olduğu için belli değilmiş."

"Filmlerdeki gibi. Ölü de olsa birinin içinin açılması kötü bir duygu."

"Aynen öyle. Allah düşman başına vermesin."

Satıcı kız parmağıyla masaya tıklattı, sonra kulağını çekti.

Remziye Abla çayları getirdi, masaya bıraktı.

Kız, hesap makinesiyle bir dizi işlem yaptıktan sonra otomobilin fiyatını söyledi. Mustafa'ya o an bir aydınlanma geldi, gözleri yuvalarından çıktı.

"Kredi kullanacak mısınız?" dedi kız.

Mustafa bir an önce masadan uzaklaşmak istiyordu. Nasıl olsa gerekli olan bilgiyi almıştı. Eser Yağcı buradaydı. Geriye yalnızca adamın çıkmasını beklemek kalıyordu.

"Karıma danışmalıyım" dedi tekrar.

Kız, "Eşinizi de getirin, bir test sürüşü yapalım" dedi ısrarla. Mustafa'nın masadan eli boş kalkmasına izin vermeyecek gibiydi.

"Olur" dedi Mustafa, kurtulmak için.

"Telefonunuzu alabilir miyim acaba?" diye sordu kız.

Bu kötü olmuştu. Bu satıcı kızdan kurtuluş yoktu. Telefon numarasını vermek zorunda kaldı. Kız numarayı bilgisayara kaydetti.

"Elimde bu araçtan bir tane var, dilerseniz yarına kadar opsiyonlayım sizin için."

"Hiç gerek yok. Başkasının kısmetine mani olmayalım. Bakarsınız eşim beğenmez filan."

"Yaptım bile."

"Alacağım kesin değil ama" dedi Mustafa, çaresiz ve panik hâlde.

"Problem değil, ama sizden çok ufak bir kapora rica edeceğim."

"Ne kaporası?"

"Şirket politikası, aracı ayırdığım için ufak bir miktar alıyoruz. Elli lira, yüz lira fark etmez."

Dün akşam parasızlıktan it gibi koşmuştu, şimdiyse yüz lira veriyordu satın almayacağı bir arabaya. Cebindeki son yüz lirayı çıkardı, kıza uzattı. Kız parayı alıp çekmeceye koydu.

Mustafa, Eser Yağcı'nın merdivenlerden *showroom*'a indiğini fark etti. Bir satış danışmanın masasına giderek bir şeyler konuştu. Mustafa kalktı, kızla el sıkıştı, Eser Yağcı'nın kendisini göremeyeceği biçimde otomobillerin arasından *showroom*'dan çıktı. Arabaya binerken sıkı bir küfür savurdu. Kendini hiç bu kadar salak hissetmemişti. Radyoyu açtı, koltuğu yatırdı, Tülay'ı düşünmeye başladı.

Saat yedi olunca çalışanlar kapıda göründüler. Hayır, Eser Yağcı aralarında yoktu. Bu tipleri *showroom*'dan hatırlamadığına göre, servis bölümünde çalışan tayfa olmalıydılar. Zaten hepsi erkekti. Sigaralarını yaktılar, birbirlerine gereksiz el şakaları yaptılar. Az sonra kendini zor götüren bir servis aracı kapıya yanaştı, kalabalığı topladı. Mustafa koltuğunu dikleştirdi, dikkat kesildi. On dakika sonra yeni bir grup daha kapıda belirdi. Bunlar satış kadrosu olmalıydılar. Çoğu iyi giyimli kızlardı. Erkekler takım elbiseliydi. Mustafa'dan tatlı diliyle kaparo almayı başaran kız da aralarındaydı. Hayır, Eser Yağcı yine yoktu. Grup otoparka yöneldi, üçer, dörder, iki araca bindiler. Motorlar çalıştı, gazlara yüklenildi, arabalar peşi sıra otoparktan çıkıp uzaklaştılar. Ortalık sessizleşti.

Saat sekiz gibi Eser Yağcı elinde çantasıyla kapıda belirdi, otomobiline yöneldi. Uzaktan kumandasıyla kilitleri açtı, önce çantasını arka koltuğa koydu sonra ceketini çıkarıp yine arka pencerenin askılığına astı. Kapıyı kapatıp direksiyona geçti. Gri renkli büyük bir Hyundai'nin motorunu çalıştırdı, otoparktan çıktı. Mustafa da peşinden.

Kadıköy tabelasından çevreyoluna girdiler. Yol kalabalık ama akıcıydı. Mustafa, iki otomobil arkadan takibini rahatça sürdürüyor, Eser Yağcı sakin araba kullandığı için, adamı kaybetme sıkıntısı yaşamıyordu. Radyoyu bile açmıştı.

Ankara çıkışından girmeyip Kadıköy'e doğru devam ettiler. Adam evine gidiyordu. Mustafa'nın sinirleri bozuldu bu duruma. İçinde amirine karşı derin bir öfke peydahladı. Bunca saat boşu boşuna beklemişti. Adam evine gidiyordu işte. Şükrü Saracoğlu Stadı'nın önünde trafik yoğunlaştı. Mustafa, adamın evine gittiğinden emin olduğu için takibi gevşeterek, yandaki araçlarla ilgilendi. Eser Yağcı, stadı geçer geçmez sinyal verecek ve Yoğurtçu Parkı'na doğru sapacaktı.

Sinyal vermedi. Sinyal vermeden de sapardı. Ama sapmadı. Düz devam edip Kızıltoprak'ın mahşer gibi trafiğini atlatıp sahil yoluna girdiler. Mustafa'nın içinde merak kıvılcımları belirdi. Keyiflendi. Takibe heyecan gelmişti. Eser Yağcı'yı gözden kaçırmamaya gayret ederek takibi sürdürdü. Kalamış ayrımından Bostancı yönüne doğru saptılar. Caddebostan'da trafik ışıklarını atlatınca trafik rahatladı, araçlar hızlandı. Suadiye'ye kadar güvenli bir mesafeyle takip devam etti. Suadiye Oteli'nin önündeki yoldan Bağdat Caddesi'ne çıktılar. Cadde tıkış tıkıştı. Araç trafiği kadar kaldırımdaki yaya trafiği de yoğundu. Mağazalar ışıl ışıldı. Kadınlar şık ve güzeldi. Şaşkınbakkal'a geldiklerinde trafik ışıklarının hemen önünde, sarışın hoş bir kadın Eser Yağcı'nın arabasına bindi. Öpüştüler.

Takip, Kalamış Marina'nın otoparkında son buldu. İki sevgili, Develi Et Lokantası'na birbirlerine sarılmış vaziyette girdiler. Eser Yağcı, öldürülen karısının yasını çok uzatmamıştı anlaşılan. Mustafa, telefonla Galip'e bilgi verdi. Mekân, evine çok yakın olduğu için Galip, yarım saat içinde orada olacağını söyledi.

Mustafa, bana haber verdikten sonra yürüyerek on dakikada Develi Et Lokantası'nın önüne vardım. Mustafa bahçede volta atıyor, ara sıra camdan içeriyi kesiyordu.

"İçerdeler mi?" dedim.

"Hoş geldiniz amirim. Evet, içerdeler, yemek yiyorlar. Alıyor muyuz?"

"Hangi nedenle alacağız oğlum? Masumane bir yemek olabilir."

"Hiç zannetmiyorum. Arabada öpüşmelerini görseydiniz."

"Bekleyeceğiz. Şu an için yapacak başka bir şey yok."

"Siz gidin amirim, ben beklerim."

"Benim de evde canım sıkılıyordu, heyecan olur."

Arkamdan tanıdık bir ses geldi kulağıma. Karşılaşmayı pek arzu etmediğim bir kişinin sesiydi.

"Merhaba Galip."

"Merhaba Ekrem."

"Nasılsın Galip?"

"İyiyim, sen nasılsın Ekrem?"

"İdare ediyorum."

"Sevindim."

Siyah renkli spor bir kaban vardı üzerinde. En son gördüğümden daha genç görünüyordu. Biraz kilo vermişti.

"Naber Mustafa?"

"Merhaba" dedi Mustafa.

"Yemeğe mi geldiniz, diğerleri yok mu?"

"Hayır, birini takip ediyoruz."

"Kim? Hemen alalım."

"Yok yok, yalnızca takip ediyoruz. Eee, nasılsın, memnun musun buradan?"

"Dünyaya yeniden gelmiş gibiyim Galip. Gel, sana bira ısmarlayayım."

"Başka zaman içeriz. Şimdi adamımız çıkar, kaçırmayalım."

"Ya gel sen, Mustafa bekler. Şuradayız zaten" dedi, yat limanının girişindeki ufak barı göstererek.

Mustafa'ya, "Sen bir yere ayrılma" dedikten sonra istemeden de olsa Ekrem'in teklifini kabul ettim.

Birer bira söyledik.

"Kötü şeyler yaptın Ekrem. Olayların bu duruma gelmesinin nedeni sensin. Şimdi sakın kimseyi suçlama."

"Biliyorum Galip. O zamanlar aklım başımdan gitmişti. Serdar'a silah çekmek affedilecek bir şey değildi."

"Ya kurşun isabet etseydi, çocuk ölseydi."

"Hatırladıkça çok utanıyorum. Söylediğim gibi aklım başımda değildi. Neler yaşadığımı biliyorsun."

"Koca adamsın. Çocuk gibi davranıyordun. Eline ne geçti, aileni de kaybettin."

"Karımla tekrar konuşmaya başladık."

Biraları yarıladık.

"İnşallah barışırsınız."

"Beni affedecek galiba."

"Nasıl bu güvenlik işi, memnun musun?"

"Çok rahat. Yatlar matlar, deniz, dinginlik..."

"Ne güzel."

"Hem de daha iyi para kazanıyorum."

"İnanırım. Şu memlekette ne yaparsan yap, bizim işte kazandığından daha çok kazanırsın."

Biraları bitirdik.

"Birer tane daha içelim mi?"

Barın ortamı güzeldi. Fonda çalan müzik hoşuma gitmişti. Kapıda Mustafa'yla dikilmek yerine, burada oturmak akıllıcaydı.

"Olur, içelim bakalım."

Garsonu çağırarak biraları yeniledi.

"Sizde işler nasıl? Emekli olmayı düşünmüyor musun? Yerini gençlere bırakmayacak mısın?"

"O genci göremiyorum henüz."

"Serdar?"

"Onun daha zamanı var, hem ben daha yaşlanmadım."

"Onun için söylemedim, polislik yıpratıcı, boktan bir iş. Benim bulduğum gibi bir iş bul sen de."

"Şimdi işten şikâyet eden mi oldu?"

Soğuk biraları yudumladık.

"Senin için birileriyle konuşabilirim."

"Sağol ama ben hâlimden memnunum."

"Ne zaman istersen, ben buradayım."

"Tekrar sağol."

Kadehleri tokuşturduk.

Ekrem, "Seninki çağırıyor" dedi.

Cüzdanımı çıkartırken elimi tuttu. "Burada senin paran geçmez."

"Olur mu öyle şey?"

"Ben ısmarlıyorum."

"Olmaz."

"Bir dahaki sefere de sen ısmarlarsın."

Fazla üstelemedim. Cepte sınırlı para olunca fazla üsteleyemezsiniz.

"Sağol Ekrem. Görüşürüz."

"Görüşürüz Galip. Kendine çok iyi bak. Çocuklara selam söyle."

"Eyvallah."

Otomobile atlayıp Eser Yağcı ve kız arkadaşının peşine takıldık. Kalamış'tan sahil yoluna girdik, Cemil Topuz-

lu'dan Göztepe Parkı'na ulaştık, trafik ışıklarından Bağdat Caddesi'ne doğru döndük, caddeyi kesip Göztepe İstasyon Caddesi'ne yöneldik. Trafik rahatlamıştı. İstasyon Caddesi'nden Erenköy Kız Lisesi istikametine doğru saptık.

Mustafa, "Kadının evine icraata gidiyorlar" dedi.

"Mümkündür."

Göztepe Et Lokantası'nı geçip sola döndük. Eser Yağcı, sokağın içindeki soldan ikinci apartmanın önüne park etti. Dört katlı, eski görünüşlü bir apartmandı. Açığa çıkmamak için yanlarından geçtik. Otuz kırk metre ileride biz de park ettik.

"Alalım mı amirim? Bunların niyetleri belli. Boşuna sabaha kadar beklemeyelim."

Yan aynasından sevgilileri takip ettim. El ele apartmanın kapısına geldiler. Kadın çantasından anahtarları çıkardı, sokak kapısını açıp içeri girdiler.

Arabadan inip apartmana yöneldik. Karanlık pencerelere baktım. Birkaç dakika sonra en üst kattaki pencerenin ışığı yandı.

15

Apartmanın sokak kapısı kapalıydı. Rastgele en üsteki zile bastım. Bekledik. Kapı açılmadı. Bir kez daha bastım. Bu sefer alacaklı gibi, birikmiş kira ücretini almaya gelen bir ev sahibi gibi bastım. Yani parmağımı çekmeden uzun uzun bastım. Bu defa fazla beklemedik. Sonunda megafondan Eser Yağcı olduğunu tahmin ettiğim bir erkek sesi, "Kim o?" dedi sert sert. Adam haklıydı, iş üzerindeyken maydanoz olmuştuk.

"Eser Yağcı?"

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Kim soruyor?" dedi.

"Polis."

"Polis mi?"

"Kapıyı açın lütfen."

Yine birkaç saniye sessizlik ve kapının otomatı "çat" diye açıldı.

Merdivenler... Çık çık bitmiyor... Nefes nefese en üst kat... Dairenin bulunduğu kata gelene kadar nefesimi tüketmiştim.

Eser Yağcı, kapının eşiğinde şaşkın gözlerle bize bakıyordu. Ellerimi belime koydum, öne doğru azıcık eğildim. Mustafa koluma girdi, "Amirim, iyi misiniz?

Eser Yağcı'ya, "Kardeşim niye asansörlü bir apartmanda oturmuyorsunuz" diyebildim güçlükle.

"Su filan ister misiniz?" dedi adam, benim saldırganlığıma aldırmadan.

Elimle tamam işareti yaparak, "İyiyim, iyiyim" dedim.

Mustafa endişeyle bakıyordu. Asansör koymayan müteahhitlere iyice bir sövdükten sonra kendime gelebildim.

Yüzündeki mahcup ifadeyi okumak zor olmadı. Biraz nefesimi kontrol ettim, biraz edemedim. Ama artık konuşmam gerekiyordu. "Bizimle Emniyet'e gelmeniz gerekiyor" diyebildim.

Adamın arkasından kadın da belirdi. "Neler oluyor burada Eser? Polis ne istiyor?"

Sıkıntılı bir hâlde bizi baştan aşağıya süzdü.

"Sen gir içeri, ben halledeceğim."

"Niye girecekmişim, burası benim evim."

Adam tedirgin bir ifadeyle, "Emniyet'e yarın gelsem olmaz mı?"

"Olmaz."

Telefonu çıkarıp Serdar'ı aradım. "Nerdesin?"

"Evdeyim abi. Yatıyordum."

"Emniyet'e gel."

"Ne oldu?"

"Eser Yağcı ve sevgilisini aldık."

Kapadım.

"Zorluk çıkarmayın" dedim.

"Gecenin bu vakti ne Emniyet'i Eser?" diyerek kadın tekrar söze daldı.

"Hanımefendi de bizimle geliyor" dedim.

"Benimle ne ilgisi var?" dedi kadın, sesini yükselterek. Elini kapı pervazına dayadı, bize hiç aldırış etmiyormuş gibi bir tavır takındı.

"Çok ilgisi var" dedi Mustafa, alaycı ve sert bir sesle.

İki sevgiliyi otomobilin arka koltuğuna oturttuk. Adam şaşkın, kadın sinirliydi, bir sigara yaktı. Sesimi çıkarmadım, ben de yaktım bir tane.

"Sizi dava edeceğim. Gecenin bir yarısı teröristmişiz gibi apar topar alıyorsunuz" dedi kadın.

"Aksine, çok nazik davrandık."

"Bu mu nazik davranış! Güleyim bari!"

Sigaranın dumanını üzerimize üfledi, camı araladım.

Suçunun farkında olduğu için Eser Yağcı'nın ağzını bıçak açmıyordu.

"Niye bizi götürüyorsunuz?" dedi çok bilmiş kadın.

Cevap vermedim. Gecenin karanlığında boş yollara bakmak hoşuma gitti.

"Üşüdüm, camı kapatın."

"Siz de sigaranızı söndürün."

"Siz söndürün."

"Bu benim arabam."

"Sen bu külüstüre araba mı diyorsun?"

Eser Yağcı'ya acımaya başlamıştım. İnsanın karısını böyle bir kadınla aldatmasının nedenini merak ettim. Unutmazsam soracaktım bunu.

Emniyet'in bahçesine girdik, arabayı kapının önüne park ettik. Emniyet'te bütün ışıklar yanıyordu ama odalar boştu. İçeride çıt yoktu. Serdar bizi bekliyordu. Durumu anlattım. Eser Yağcı ve sevgilisini doğrudan sorgu odalarına indirip ayrı ayrı sorguya aldık.

Serdar kadını görünce ağzı açık kaldı. Hayır, kadının güzelliğinden etkilendiği için değil. Kadın, Şennur Yağcı'nın patronuymuş. Bu bilgi, olayın seyrini değiştirecekmiş gibi görünüyordu.

Kadının sorgusuna Serdar girdi. Eser Yağcı'yı da ben aldım. Şaşkınlığını üzerinden atamamış, gözlerini yere sabitlemiş, okulun tuvaletinde masturbasyon yaparken yakalanmış bir çocuğun utangaçlığıyla oturuyordu karşımda.

"Eşinizi gerçekten çok seviyormuşsunuz" dedim, yarı alaycı bir ifadeyle. "Maşallah hiç zaman kaybetmemişsiniz."

"Eşimin ölümüyle bir ilgimiz yok."

"Mutlaka."

Eser Yağcı'nın korku dolu gözlerine baktım. Umutsuzluk çökmüştü o gözlere.

"Sizi nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Polislerin kafasındaki ön yargıları silmek çok zordur, hatta imkânsız. Herkese suçlu gözüyle bakarsınız. Özellikle ölen bir kadınsa, kocası ilk şüphelenilen kişi olur."

"Doğru. Çünkü gerçekten karılarını öldürüyorlar."

Devam ettim. "Bu akşam bu teoriyi bir kez daha kanıtlayacağız gibi geliyor bana."

"Bakın işte! Önyargıyla yaklaşıyorsunuz bana."

"Öyleyse yıkın önyargımı."

"Nasıl yapacağım bunu?"

"Gerçekleri anlatarak başlayabilirsiniz."

Derin bir nefes aldı. Sanki ona bu şansı verdiğim için minnet duymuş gibiydi. Ya da bana öyle geldi.

"Canan'la iki senedir birlikteyiz."

"Eşiniz bu ilişkinizden hiç kuşkulanmadı mı?"

"Kuşkulanmadı."

"Kadın evli mi?"

"Hayır. Beş yıl önce boşandı."

"Siz de eşinizden ayrılacak mıydınız?"

"Asla! Böyle bir şey yapsaydım Şennur mahvolurdu. Onu üzemezdim. Çok hassas biriydi. Beni çok seviyordu."

"Çok düşüncelisiniz. Onu üzmemek için öldürdünüz. Sonuçta üzülmedi."

"Ben yapmadım. Bunu kaç kere söyleyeceğim. O gece hemen karakola gidip kayıp ihbarında bulunduğumu unutmamanızı öneririm."

"Ben de eşimi öldürsem ilk yapacağım şey, karakola gidip kayıp ihbarında bulunmak olurdu."

"Benim, Canan'la ilişkim iki senedir sessiz ve sakin bir biçimde devam ediyordu. İkimiz de evlenmeyi düşünmüyor-

duk. Karımdan ayrılmak için bana baskı yapmıyordu. Böyle mutluyduk."

"Takdir ediyorum."

"Canan'ı da seviyorum."

Acaba çüküyle ilgili benim yaşadığım sorunlara benzer sorunlar yaşamış mıydı, çaktırmadan sorsa mıydım?

Eser Yağcı'nın sesi heyecanlı değildi. Titremiyordu. Kendinden emin tavırları sinirlerimi bozuyordu. Bakışlarını da benden kaçırmıyordu. Gerçek suçluların çoğu kaçırırdı.

"O akşam bütün gün işteydim ve akşam geç çıktım. Bunu söylemiştim. Araştırabilirsiniz."

"Karınız o gece sabaha karşı öldürüldü. Karakola haber verdikten sonra, pekâlâ karınızı sakladığınız yere gidip işini bitirmiş olabilirsiniz. Sonra bir tekneyle dereye getirip tekerleğe asmışsınızdır. Başını da bahçeye gömmüşsünüzdür. Gecenin bir yarısı sizi kim görecek de fark edecek?"

"Tekneyi nereden bulacağım, teknem meknem yok benim!" diye bağırdı.

"Tekne şart değil, bir sandal da bu işi görür."

"Sandalım da yok."

"Araştıracağız."

Bir an sessiz kaldık. Suçlamalarımı hazmetmeye çalışıyordu.

"Ben yapmadım. O röntgenciyi niye tutuklamıyorsunuz?"

"Sizi rahatlatacaksa, o da burada."

"Bu işi, kesin o yaptı."

"Ne tesadüf, o da aynı şeyi sizin için söylüyor."

"Suçu bana atmaya çalışıyor."

"Ya da siz ona."

"Ben karımı öldürmedim. İnanın bana."

"Valla bu akşama kadar inanıyordum. Ama bu sevgili mevgili işleri aklımı biraz karıştırdı. Arabanız ne renk sizin?"

"Arabam yok. Şirket arabasını kullanıyorum. Metalik gri."

"Tekneniz yok, arabanız yok, ne biçim adamsınız siz!"

Zaman çok ilerlemişti. Yorulmuştum ve kafam kazan gibiydi. Sorguya yarın devam etmeye karar verdim. Eser Yağcı'yı nezarete gönderdim. Odama çıktığım zaman, Serdar da sorguyu bitirmişti. Canan Hanım'ın anlattıkları Eser Yağcı'nın ifadesiyle örtüşüyordu.

Eser Yağcı ve Cengiz Çolak doğru söylüyorlarsa, bu cinayeti Şennur Yağcı'ya göz koymuş, rastgele biri işlemiş olabilirdi. Bu ihtimali de göz ardı edemezdik.

Serdar ve Mustafa'yı yolladıktan sonra eve dönmek zor geldi. Zaten beni bekleyen kimse de yoktu. Boş eve gitmek hiç cazip gelmedi. Pencereye gidip Vatan Caddesi'ni seyrettim. Bir sigara yaktım. Binaların çoğu karanlığa gömülmüştü, tek tük dairelerin ışıkları yanıyordu. Masama döndüm, sigarayı söndürdüm. Bugün ilaçlarımı içmediğimi hatırlayınca çekmeceyi açıp ilaç kutusunu çıkardım, susuz olarak anti-depresanı yuttum. Doktor bu ilaçları bir süre daha almam gerektiğini söylemişti. Bu tarz ilaçlar hemen kesilemiyormuş. Yoksa o mutsuzluk hâli tekrarlayabilirmiş. Hayatın devam ettiğini acı bir tecrübeyle öğrenmiştim. İlaçlar iyi gelmişti. Bu ilaçlar olmasaydı, günün birinde silahı şakağıma dayayıp tetiği çekmem içten bile değildi. Zor günlerdi. Odanın ışığını söndürdüm, kanepeye uzandım, kabanımla da üzerimi örttüm.

16

Sabah, Serdar'ın odama dalmasıyla uyandım. "Abi, sen gece burada mı yattın?" dedi hayretle.

Esneyerek, saate baktım. Sekiz buçuk olmuştu. Biraz homurdandım. Sırtım ağrıyordu ve belim de ona eşlik ediyordu. Ama daha da kötüsü, hâlâ uykum vardı.

"Bana şekersiz bir kahve söylesene."

"Tamam abi. Taze simit var, getireyim mi?"

"Getir."

Serdar çıkınca kanepeden kalktım, esnedim, pencereye gittim. Her yanım tutulmuştu. Belimi sağa sola çevirdim. İyi geldi. Masaya dönüp pakete uzandım, sabahın ilk sigarasını yaktım. Birkaç fırt aldıktan sonra tadı acı geldi, kül tablasında söndürdüm. Çişimi yapmak için odadan çıkıp tuvaletin yolunu tutmuşken, koridorda Semra'yla karşılaştım. Lacivert ceketinin içindeki ince bluzu, devasa füzeleri zapt edemiyordu. Kısa eteği, güçlü bacaklarını meydana çıkarmıştı. Hafif bir makyaj vardı yüzünde. Kızıl saçlarını tepesinde toplamıştı. Sanki polis değil de, çok uluslu bir firmada yönetim kurulu başkanı asistanıydı.

"Günaydın Galip, uykusuz görünüyorsun."

"Günaydın" dedim, "sen buralara pek inmezdin."

"Sana geldim."

"Hayırdır?"

"Uzun zamandır Cinayet Büro'ya inmediğimi fark ettim. Bakayım, neler yapıyorsunuz burada?"

"Serhat Engin mi gönderdi seni teftişe?"

"Allah Allah, kendim geldim. Niye inanmıyorsun?"

"Öyle olsun, sen geç odama, ben bir tuvalete gidip geliyorum."

"Tamam."

İşerken Semra'nın yapılı ve güçlü vücudunu düşündüm. Ben düşündüm ama benim ufaklık başka şeyler düşünüyordu. İri memeleri hayal ederek ufaklığa elimle gaz vermeye çalıştım, kafasını bile kaldırmaya yeltenmedi. Debelenerek canımı çıkarmanın bir anlamı yoktu. Pes ettim. Fermuarı çekip ellerimi yıkadım, yüzüme bolca su vurarak açıldım. Saçlarımı düzelttim, kâğıt havludan iki parça çekip ellerimi kuruladım, havluyu çöpe gönderip tuvaletten çıktım. Bu bulunduğum sevimsiz şartlar altında Semra'ya yaklaşmak intihar olurdu.

Mutsuz bir ruh hâliyle odaya geri döndüm.

"Çay söyledim" dedi. Bacak bacak üstüne atmış, sigarasını tüttürüyordu.

"Ben kahve söylemiştim."

Serdar kapıyı vurup içeri girdi. Elinde kahve ve simit.

"Naber Serdar?" dedi Semra, başını hafifçe kapıya doğru çevirerek. Tam bir altes edasıyla konuşuyordu.

Serdar şaşırarak önce bana, sonra kadına baktı. "Günaydın" dedi, "Seni buralarda görmek ne güzel."

"Aaa, herkes böyle söylüyor. Hiç mi inmiyordum yanınıza ayol?"

Serdar kahveyi ve simidi masama bıraktı.

"Kopar simitten" dedim.

Kahveden sıkı bir yudum aldım.

Serdar çıkarken Aynur Abla çaylarla odaya girdi.

"Seni burada görmek ne güzel Semra kızım."

"Sen de mi Aynur Abla?"

Güldük.

Aynur Abla, su bardağındaki çayları masaya koydu. Semra'nın kulağına eğilerek fısıldadı, "Kendi burada diye söylemiyorum, Galip oğlum, bu Emniyet'te bir tanedir."

"Biliyorum Aynur Abla. Hepimiz seviyoruz onu."

"Allah razı olsun Aynur Abla" dedim.

Kahve eziyetine son vererek çaydan koca bir yudum aldım. Simidi ikiye böldüm, paylaştık.

Semra, "Şu başı bulunan kız olayını mı araştırıyorsunuz?" dedi.

Çayı yudumlarken başımı evet anlamında salladım.

"Nasıl gidiyor?"

"Elimizde iki şüpheli var. Kadının kocası ve karşı komşusu. Kocası karısını aldatıyor, karşı komşu ise bunları röntgenliyor."

"Ne şanssız kadınmış."

"Aynen öyle."

"Aldatan erkeklerden nefret ediyorum."

"Ben de aldatan kadınlardan nefret ediyorum" dedim, Sevda'yı hatırlayarak.

"Kötü bir tecrübe mi yaşadın?"

"Boş ver."

"Merak ettim."

"Dur" dedim, telefona sarılarak. "Ben de başka bir şeyi merak ettim."

Tevfik'in numarasını çevirdim.

"Alo Tevfik, nerede bizim araba?"

"Günaydın Galip."

"Şu bizim arabayı ne zaman geri veriyorsunuz?"

"Hatırlarsan, geçen gün sana sorgu odasının orada bir iyilik yapmıştım. Çok unutkan oldun bu aralar."

"Oğlum, onunla bunun ne alakası var?"

Semra pür dikkat beni dinliyordu. Dikkatli konuşmalıydım. Ağzımdan bir şey kaçırırsam, yanardım.

"Babamın hayrına mı verdim sana o karının numarasını?" dedi.

"Başka ne için verdin?"

"Yaa, demek öyle, Galip Bey. Arabayı biraz zor alırsın."

"Demek öyle, Tevfik Bey. Bak, yanımda Semra var. Bizimkilerin soruşturmaya yayan gittiklerini fark etmiş. Arabayı soruyor. Vereyim, sen konuş istersen."

"Amma salladın ha! Semra'nın ne işi var senin odanda?"

Telefonu Semra'ya uzattım.

"Naber Tevfik?"

"Aaa! Semra!"

"Semra ya! Niye çocukların arabasının üzerine oturdunuz?"

Sesi megafona verdi.

"Bizim arabaların biri kaza geçirdi, tamirde. Sesimi odaya mı verdiniz, kaç kişi dinliyor beni?"

"Anlat, anlat, heyecanlı oluyor" dedim.

Semra megafonu kapadı.

"Cinayet de aynı durumda Tevfik. Sen gönder arabayı. Ben Serhat Engin'le konuşurum, sizin bölüme bir tane buluruz."

Sesi bir öğretmen edasıyla çıkmıştı. Karşımdaki kadın birden ciddileşmişti. Bunu Tevfik de fark etmiş olmalıydı ki, zannedersem teklifi kabul etti.

Semra, "Çok iyi, teşekkür ederim" dedi ve telefonu bana uzattı. Ahizeyi yerine koydum.

"Sorun çözülmüştür. Arabanın anahtarlarını şimdi getiriyorlar" dedi.

"Sana minnettarım."

"Bu kadar mı?"

"Teşekkür ederim."

"Bu kadar mı?"

"Ne duymak istiyorsun?"

"Bilemem."

"Şimdi anladım, bir öğle yemeği."

"Bu kadar ucuz kurtulamazsın."

"İstersen Kadıköy'deki evimi senin üzerine geçireyim."

"Hiç fena olmaz."

"Siz kadınlar!"

Şuh bir kahkaha patlattı.

"Ne diyorsun yemek işine?" dedim.

"Eh, kanmış gibi görünelim ama öğle yemeğiyle yırtamazsın, akşam yemeği."

"Hımm, olabilir. Bu akşama ne diyorsun?" diye bir teklifte bulundum, hazır Oya da yokken.

"Bu akşam olmaz. Kızımın arkadaşları gelecek. Onlara bir şeyler hazırlayacağım."

"Senin kızın mı var?"

"Günaydın Galip."

"Valla bilmiyordum."

"Boyum kadar bir kızım var. Ama boşanmış özgür bir kadınım ben" dedi ve arkasından çılgın bir kahkaha patlattı.

"Bir çocukla ne kadar özgür olunur ki?" diye mırıldandım.

Kadına karşı zihnimin derinliklerinde kurduğum yakınlık bağları çözülüyordu.

"Adı nedir?"

"Tuğçe."

"Kaç yaşında."

"On dört."

"Maşallah. Sen hiç anne gibi durmuyorsun. Kaç yaşındasın?"

"Boş ver" dedi, sonra yerinden kalktı. "Gitmem lazım."

"Yemek işini ne yapacağız?"

"Ben sana haber veririm."

Bu kadın göründüğü gibi yumuşak biri değildi. Sevecen tavrı, birden otoriter ve sert bir havaya bürünebiliyordu. Eğer ona yazacaksam dikkatli olmalıydım.

Mustafa, çalan telefonun sesiyle gözlerini açtı ve saatine baktı. Kocaman bir "Hassiktir!" çekti.

Telefonu açtı.

Serdar, "Neredesin Mustafa?" diye çıkıştı.

Mustafa telefon elinde yataktan çıktı, pantolonuna, gömleğine saldırdı. "Uyuya kalmışım, hemen geliyorum."

"Çabuk ol."

"Tamam, geliyorum."

Hemen giyindi. Tuvalete girip çişini yaptı, elini yüzünü yıkamadan salona geçti. Babası gazetede ölüm ilanlarını okuyordu. Mustafa'yı görünce gözlüğünü çıkarıp başını gazeteden kaldırdı. "Günaydın oğlum" dedi.

"Niye uyandırmadın baba? İşe geç kaldım" dedi Mustafa isyankâr bir tavırla.

"Sen kalkmayınca, bugün izinlisin zannettim. Keşke gece haber verseydin."

"Uyuyordun baba, uyandırsa mıydım?"

"Mutfakta kahvaltı hazır, çayın altını şimdi kapadım, sıcaktır daha."

"Çıkmam lazım, yolda bir şeyler atıştırırım."

Yaşlı adam gazeteyi kanepenin üzerine bıraktı, kalkmaya yeltendi. "Dur oğlum, sen ayakkabılarını giyinceye kadar ben sana bir sandviç hazırlarım."

"Gerek yok baba, ben pastaneden poğaça alırım. Sen ölüm ilanlarını okumaya devam et."

"Hepimizin gideceği yer orası oğlum, öbür tarafa yatırım şart. Çok insan ölüyor, çok..."

Mustafa antredeki küçük ayakkabı dolabını açtı, açmasıyla birlikte keskin bir ayakkabı kokusu yayıldı. Birkaç eski ayakkabının arasından nispeten biraz daha iyi durumdaki kışlık ayakkabılarını çıkardı. Üşendiği için bağlı olarak bıraktığı ayakkabılarını çekecek yardımıyla giydi.

"İyi ya baba işte, sen yatırımını yapıyorsun, bizi de yanına alırsın."

"Herkesin ibadeti kendine oğlum. Sen de namaz kılmaya başla, kurtar kendini."

"Öbür tarafta başına gelecekleri biliyorsun tabii" diye mırıldandı Mustafa.

"Bir şey mi dedin oğlum?"
"Yok baba. Namaza devam, dedim."
"Allaha emanet ol oğlum, hayırlı işler."
"Bu akşam geç geleceğim."
"Nöbet mi var oğlum?"
"Evet baba. Hadi eyvallah."

Mustafa kapıyı kapadığında derin bir iç geçirdi. İğrenç bir sebze yemeği kokusu apartmanı sarmıştı. Sokak kapısını açıp kendini dışarı attı. Önünden geçerken korna çalan Fikirtepe-Kadıköy minibüsünü durdurdu, içi insan istifi olmuş minibüse bindi zorlukla.

Kadıköy'deki Beşiktaş İskelesi'nden simit aldı, vapura bindi, arka güverteye çıktı. Bahar olmasına rağmen hava serindi. Biraz üşümekten zarar gelmezdi. Martıların çığlıkları eşliğinde, vapur arkasına köpükler salarak hareket etti.

Mustafa, elinde çay tepsisiyle dolaşan garsondan bir bardak çay aldı. Simit, çay, deniz ve martılar... Hoşuna gitti. Sabah evde içine basan karabasanı kovmuştu. Babasına katlanmak çok zordu. Adam sinirlerini bozuyordu. Aklına Tülay geldi. Onun o siyah saçlarını, kara gözlerini, incecik vücudunu özlemişti. Tülay'ın tavırlarındaki tutarsızlık bile ona karşı duygularını köreltmiyordu. Sonra Emniyet'i düşündü. Bilgi sızdırma işini abarttığının farkındaydı. Ama Tülay'ı da yüz üstü bırakmak istemiyordu. Galip'in olaya el atması hiç iyi olmamıştı. Gazeteci arkadaşları aracılığıyla Tülay'a ulaşabilirdi. Tüh, keşke o akşam Cengiz Çolak'ın evinin önünde Tülay'ı görmeseydi! Reklamcı filan diyerek yırtmıştı ama kızı araştırırsa kim olduğunu hemen ortaya çıkarabilirdi. Böylelikle Mustafa da açığa çıkardı. Açığa çıkarsa, ne yapardı? Cinayet Büro onun her şeyiydi. Emniyet'te başka bir bölümde çalışmayı aklından bile geçiremiyordu. O iyi bir Cinayet'çi olmak istiyordu. İstikbalini

düşünmeliydi. Ama Tülay'ı da kaybetme korkusu koca bir el gibi gırtlağını sıkıyordu. Mustafa arada sıkışıp kalmıştı.

Vapur, Kız Kulesi açıklarına geldiğinde simit ve çay bitti. Mustafa'nın canı sigara çekti. Çaycı gelip boşları aldı, Mustafa cebinden bir lira çıkarıp çaycıya uzattı. Rüzgâr sertleşti. Hava daha da serinledi. Rüzgâr başını sersem etti. Mustafa, rüzgârın kafasındaki düşünceleri uçurmasına izin verdi. Boş boş Üsküdar kıyılarına, apartmanların arasından yükselen camilere, vapurlara, motorlara baktı.

Serdar, masasında Megane'ın anahtarlarıyla oynuyordu. Yüzünde bir tebessüm vardı. Sonunda arabasına kavuşmuştu. Galip'in yapamadığını Semra başarmıştı. Kapı açıldı, Melike odaya girdi, Serdar'a bakmadan gidip masasına oturdu, bilgisayarını açtı. Başını kaldırmadan, "Galip on dakika sonra toplanmamızı söyledi. Durum değerlendirmesi yapacakmışız. Mustafa gelmedi mi daha?"

Kızın sesi bir buz dağının içinden geliyordu sanki.

"Yolda, geliyor."

"Sonunda arabana kavuşmuşsun."

"Semra sağolsun."

Melike cevap vermedi.

"Niye bana tavırlısın Melike?"

"Çok işim var Serdar, şimdi uğraşamayacağım seninle."

"Onu söylüyorum işte, niye böyle davranıyorsun?"

"Ne oluyor Serdar? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun. Eczanedeki o kadınla konuştum diye mi bütün bunlar?"

"Saçmalama."

"Ne peki? Ben sana ne yaptım Melike?"

"Hafızanı zorlarsan hatırlarsın."

"Evlilik meselesi mi yine?"

"Yine!"

Melike masadan kalktı, kapıyı vurup çıktı.

Serdar, "Ben senin için o aşağılık Ekrem'den kurşun yedim ulan!" diye bağırdı kızın arkasından. Bu arada Mustafa, koşmaktan terlemiş bir hâlde içeri girdi.

"Nerdesin ulan sen?"

"Geldim abi" dedi Mustafa şaşırarak. Kabanını çıkarıp astı.

"Oturma hiç, toplantı var."

"Melike çok sinirliydi. Kavga mı ettiniz?"

"Sana ne?"

Mustafa'nın kafasına bir tane çaktı. "Çok konuşma, yürü."

İki polis odadan çıkıp toplantı odasına girdiler.

"Tahtayı çıkart" dedim Mustafa'ya. Kapının arkasına yasladığımız ufak beyaz tahtayı yerinden alıp benim masanın önüne yerleştirdi. Çekmecemdeki evrakların arasından kalemleri bulmak zor olsa da sonunda başardım, iki renkli kalemi Mustafa'ya attım.

Mustafa, tahtaya kalkmış tembel bir öğrenci gibi duruyordu.

"Olayı özet geçelim. Dizilerde de böyle yapıyorlar."

Serdar ve Melike'nin yüzleri asıktı, birbirlerine bakmıyorlardı.

Mustafa, büyük harflerle tahtanın üstüne ŞENNUR YAĞCI yazdı.

"Şennur Yağcı'dan bir ok çıkar. Cengiz Çolak yaz. Diğer tarafa da bir ok çıkar. Eser Yağcı. Şennur Yağcı'nın hemen altına Canan yaz ve karşılıklı iki ok ile Eser Yağcı'yla birleştir."

Sigaradan derin bir nefes çektim. Yine tadı hoşuma git-

medi. *Dur bakalım*, dedim içimden. *Bu mereti bırakacağım galiba.* Söndürdüm. Ağzımın içinde pis bir tat vardı.

Melike ve Serdar'a, "Hadi bakalım büyük detektifler, bulun katili!" dedim. Koltuğuma yaslandım.

Serdar, "Bunlardan birinin kesin yaptığından emin değiliz ama" diye bir itiraz getirdi hemen.

"Elimizdekilerle yetinmesini bileceğiz. Bana sokaklarda yeni bir katil aratmayın."

Devam ettim. "Önce şu röntgenci sapıktan başlayalım" dedim Cengiz Çolak'ı göstererek.

Serdar, "Adam, Şennur Yağcı öldürüldüğü tarihlerde Şile'deymiş. Tanıkları olduğunu söylüyor."

"Tanıklarla konuştunuz mu?"

"Yok abi, Şile'ye gidemedik."

Melike, "Şile'den burası en fazla bir buçuk saat sürüyor. Gece gelip işi bitirebilir, kimsenin de ruhu duymaz."

Serdar, "Bir de elimizde plakasını ve modelini bilmediğimiz bir siyah otomobil var. Büyük bir ihtimalle katile ait."

Mustafa, "Cengiz Çolak'ın otomobili yok" dedi, "onu yakaladığım akşam mahalleye yürüyerek gelmişti."

Serdar, "Bir de bulmamız gereken mavi boyalı bir tekne var" dedi.

"Evet ya" diyerek Serdar'a katıldım. "Büyük bir ihtimalle katil cesedi tekneyle getirdi."

Melike, "Kadını denizci ipiyle bağlaması da bu olasılığı güçlendiriyor."

"Marinalara da bakmamız gerekiyor" dedim.

Serdar, "Abi, marinalarda genelde hep lüks tekneler var. Onlardan birinin dereye gireceğini zannetmiyorum."

"Haklısın, ama aralarında ufak tefek tekneler de var. Onlara bakın."

Mustafa, "Eser Yağcı" dedi.

Serdar, "Eşinin patronuyla bir ilişkisi var."

"Bu da onu şüpheli konumuna sokuyor" dedi Melike.

"İnsan, canlı canlı karısının başını kesip kendi bahçesine gömer mi?" dedim.

"Ruh hastasıysa gömer" dedi Melike.

"Eser Yağcı'nın arabası gri" dedi Mustafa.

"Teknesi de yok. Her iki şüpheli de cinayet saati tam nerede olduklarını kanıtlayamıyor. Biri Şile'deydim diyor, diğeri karakola haber verdim, evdeydim diyor. Elimizde yeterli kanıt yok. Bu adamları burada daha fazla tutamayız. Bu iki adamı yakın takibe alıyoruz. Mustafa, bu iş senin. Marinalar, Melike ve Serdar'ın."

Serdar, "Şennur Yağcı'nın öldürüldüğü gün, onu en son eczacı kadın görmüştü. Bir kez daha ifadesini almakta fayda var, ipucu olabilecek başka şeyler aklına gelmiş olabilir."

Bunu söyledikten sonra gayriihtiyari Melike'ye baktı. Kızın gözlerinden şimşek çakıyordu.

"Haklısın. Sen önce eczaneye git."

Toplantı odasından çıkarlarken Melike, Serdar'a iğneleyici bir ifadeyle, "Mutlusun değil mi, koşa koşa git eczanene" dedi.

"Ne demek istiyorsun Melike?"

Melike üzgün bir gülümsemeyle odaya girip kapıyı sertçe kapadı. Serdar arkasından girip girmemekte tereddüt etti, vazgeçti. Arkasından gelen Mustafa'ya, "İçeriden kabanımı getirsene" dedi.

"Sen niye almıyorsun?"

"Uzatma işte!"

Mustafa, "Allah Allah" diyerek odaya girdi, kabanla geri çıktı.

Serdar kabanı üzerine geçirirken, "Ben çıkıyorum, bir şey olursa ararsın" dedi.

"Aşağıdaki herifleri salınca, ben de peşlerine düşeceğim" dedi Mustafa, yakınır gibi.

"Burada kadınlarla oturmaktan daha iyidir, hadi eyvallah."

17

Serdar ağır ağır akan Boğaziçi Köprüsü trafiğinde, rampa aşağı indikleri için vitesi boşa alarak, sol ayağını dinlendirme fırsatı buldu. Canı sıkkındı. Müzik dinlemek için birkaç kanalı karıştırdıysa da saran bir şey bulamadı, radyoyu kapadı. Sessizlik daha güzeldi. Enka Holding'in önünde Beşiktaş katılımına doğru trafik bir miktar rahatladığı için arabayı boştan vitese aldı, sonra Ortaköy viyadüğünün üzerinde tekrar yavaşladılar. Köprü'ye girerken cep telefonu çaldı. Numarayı tanımadı.

"Alo?"

"Komiserim naber?"

"Vay, Halil'im sen misin?"

"Benim tabii kardeşim. Nasılsın?"

"İyiyim amca oğlu, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, ne var ne yok, neler yapıyorsun, ne kadar oldu görüşmeyeli?"

"Çok oldu vallahi. Gelsene oğlum buralara."

"Geldim bile. İstanbul'dayım."

"Ne zaman geldin, niye haber vermiyorsun?"

"Dur kuzen, kızma hemen! Daha dün geldim."

"Harika! Bu akşam ne yapıyorsun, görüşelim."

"Bu akşam babamın bir ortağıyla görüşeceğim. Yarın buluşalım mı?"

Amcasının adını duyunca Serdar'ın canı sıkıldı. "O ne yapıyor?"

"İyidir, nasıl olsun. Sana selam söyledi."

"Aman selamı onun olsun."

"Öyle söyleme, sever seni. Onun kızgınlığı sana değil, mesleğine."

"Doğru adam olsa, mesleğimi de sever. Neyse, bunları yarın konuşuruz."

"Ben seni arayacağım."

"Çok sevindim geldiğine Halil'im, görüşürüz."

Serdar telefonu kapadığında gişeleri geride bırakmıştı. Kuzeni Halil'i görmeyeli çok olmuştu. Beş sene mi? O amcası olacak herif yüzünden, memlekete gidip akrabalarıyla hasret gideremiyordu.

Kızıltoprak'taki eczanenin önüne gelince, eczanenin üst katına baktı. Perdeler sıkı sıkıya çekiliydi. Otomobili yan sokağa park edip eczaneye girdi. Eczacı kadın Serdar'ı görünce tanıdığını içten bir gülümsemeyle belli etti, "Hoş geldiniz" dedi.

Serdar tanınmanın verdiği bir gururla, "Hoş bulduk" dedi. Bu sefer daha fazla bilgi alabileceğine dair bir his oluştu içinde.

Eczacı kadın doğrudan konuya girdi. "Şennur Hanım'ın katilini yakalayabildiniz mi diye soracağım, ama buraya tekrar geldiğinize göre henüz yakalayamamışsınız anlaşılan" dedi, dostane bir tavırla.

"Şennur Hanım'ı en son sizin gördüğünüzü düşünüyoruz. Acaba Şennur Hanım'ın bindiği o otomobille ilgili biraz daha ayrıntı verebilir misiniz ya da sürücüsü hakkında?"

"Aman Allahım, katil o muymuş?"

"Galiba."

"İnanın, bilseydim çok daha dikkatli bakardım."

"Ona hiç kuşkum yok."

"Sizden tek istediğim o arabaya ait bir özellik, markası ya da plakasına ait küçük de olsa bir ayrıntı... Çok önemli olabilir."

Kadın gözlerini kısarak bir süre düşündü. Bu arada dükkâna hiç müşteri girmediği için şanslıydı Serdar. Böylelikle kadıncağızın düşünceleri bölünmüyordu.

Eczacı kadın tezgâhın arkasından çıkıp cama doğru gitti.

Eliyle yolun karşı tarafını göstererek, "Siyah araba tam şurada durmuştu. Camları koyu renkti. Bu yüzden sürücüsünü göremedim" dedi.

"Dikkatinizi çeken başka bir şey olmadı mı?"

"Bir faydası olur mu bilmiyorum, ama o gün Şennur Hanım çok durgundu. Arabadaki kişiyi tanımasa ya da o arabaya zorla biniyor olsaydı, bizden yardım isterdi mutlaka."

"Burada güvenlik kamerası var mı?"

"Maalesef yok ama taktıracağız. Hırsızlık arttı bu aralar."

"Bu kötü oldu işte."

"Yalnız..." dedi kadın, bir şey aklına gelmiş gibi.

"Evet" dedi Serdar umutlanarak.

"Şimdi aklıma geldi, arabanın sol arka stop lambası kırıktı."

"Bravo. Bunu nasıl fark ettiğinizi merak ettim doğrusu."

"Ben de. Aklımda kalmış işte."

Serdar, işi bitince eczacıya veda edip arabasına giderken arkasından, "Sizi tekrar görmek ne güzel, nasılsınız?" diyen bir kadın sesi, Serdar'ın kalbinin hızlı çarpmasına neden oldu. Hayır, kadın bu defa boya küpüne girmiş gibi değildi. Makyajsızdı. Üzerinde gri bir eşofman altı, lacivert bir rüzgârlık ve ayağında spor ayakkabılar vardı. Saçlarını tepesine toplamıştı. Çok doğal görünüyordu.

"İyiyim, siz nasılsınız?" dedi Serdar, vaha bulmuş gibi.

"Buraları sevdiniz, anlaşılan" dedi kadın.

"Yalnızca buraları değil."

Kadın çapkınca bir kahkaha attı. Sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıktı. Sonra birden ciddileşti. "Katili daha yakalayamadınız mı?"

"Az kaldı" diye salladı Serdar.

Onun aklı şu anda kadının kocaman ağzı ve dolgun dudaklarındaydı. Gözleri kadının yüklü memelerine yönel-

di ve kısa bir süre de olsa orada sabitlendi. Külçe altın değerindeydiler.

Serdar eczaneyi göstererek, "Ben de arkadaşınızla tekrar konuşmaya gelmiştim" dedi.

Kadın eczaneye doğru bakarak, "Yardımcı oldu mu bari?"

"Sayılır."

Kadın, Serdar'ın burnunun dibine kadar girdi. Yumuşak bir sesle, "Hatırlarsanız, o akşam ben de dükkândaydım. Bana niye sormuyorsunuz?"

Kadının bakışları, tavırları, ses tonu şehvet fırtınasına dönüşmüştü Serdar için. Güzel bir ahenk oluşturarak Serdar'ı içine çekiyordu.

Serdar'ın aklına bir an Melike gelse de, hemen uzaklaştırdı onu.

"Sahile yürüyüşe gidiyordum, siz de bana katılır mısınız?" dedi kadın.

"Benim arabam var."

"Çok hoşsunuz ayol."

"Sahile kadar arabayla gidelim, oradan yürürüz."

"Öyle olsun."

Serdar arabayı Kalamış Yat Limanı'nın otoparkına sokup en dip köşeye çekti. Melike'yi aklına getirmemeye gayret etse de başarılı olamıyordu. Şu anda yaptığı şeyden suçluluk duyuyordu ama yanındaki kadın o kadar etkileyiciydi ki, yaşadığı suçluluk duygusunu bastırıyordu. Serdar'ın erkeklik hormonları dizginleri ele almıştı.

Arabadan çıktılar. Sahilde serin bir rüzgâr esiyordu. Gemi büyüklüğündeki yatların önünden limanın ucuna doğru yürüdüler.

Kadın birden gülmeye başladı.

"Ne oldu?"

"Daha adını bile bilmiyorum."

"Doğru ya, ben Serdar."

"Memnun oldum" dedi kadın ve başıyla içten bir biçimde selamladı. İşte o an, Serdar bu kadınla yatacağını anladı.

"Siz de Fulya'ydınız değil mi?"

"Bravo."

Limanın ucuna gidip Moda'ya doğru baktılar. Homurdanan bir deniz otobüsü geçiyordu uzaktan. Birkaç ufak yelkenli, rüzgârda yalpalayarak gidiyordu.

"Burası soğukmuş" dedi Fulya, rüzgârlığının fermuarını yakasına kadar çekti.

"Dönelim mi?"

"Biraz daha kalalım, deniz havası iyi geldi."

"Şanslısınız" dedi Serdar, "güzel bir yerde oturuyorsunuz. İstediğiniz zaman buraya gelebilirsiniz."

"Çok severim buraları. Doğduğumdan beri hep aynı evde oturuyorum. Tam otuz beş yıl."

Bir kahkaha attı.

"Böylelikle yaşımı da açığa vurmuş oldum. Zaten yaşını saklamaya çalışan kadınlardan değilimdir."

"Sıcakkanlı bir insan olduğunuz belli oluyor."

Serdar kadından beş yüz bin volt elektrik alıyordu. Ama Melike de aklının bir köşesinde mıhlanmış duruyordu. Peki, şimdi niye bu kadının yanındaydı, yalnızca cinsel bir arzu mu, yoksa Melike'nin evlilik baskısına karşı bir kaçış mıydı? Daha düne kadar Melike için çıldırmıyor muydu?

"Uzaklara daldınız." dedi kadın manalı bir ifadeyle.

Serdar hemen toparlandı. Kadınlar şeytani yaratıklardı, aklının içini anında okuyabilirlerdi.

"Hiç. Uzun zaman oldu böyle denize bakmayalı. Hoşuma gitti, ferahladım."

"Sık sık gelin o zaman. Dönelim mi artık?"

Yürürlerken ara sıra elleri birbirine değiyordu, sanki bunu bilerek yapıyorlardı ve bundan ikisi de şikâyetçi değildi.

Otomobile bindiler. Serdar'ın gerginliği bir miktar azaldı. Şimdi kadının çekim gücüne kapıldığını iyice hissetti. Kontağı çalıştırmadan kadına doğru döndü.

Serdar'ın gözü, kadının memelerine kaydı tekrar. Sonra kendinden utanıp bakışlarını kaçırdı çabucak. Büyük memelere karşı oldum olası zaafı vardı. Melike'nin memeleri böyle yüklü değildi. Güçlü fiziği vardı, uzun boylu ve yapılıydı ama maalesef büyük memeleri yoktu. Şimdi o özlediği büyük memeler, hemen yanında, burnunun dibindeydiler ve sanki avuçlanmak için ona yalvarıyorlardı. Serdar'ın kalp atışları hızlandı. Aslında düşündüğü bu şeyin tamamen bir savunma mekanizması olduğunun farkındaydı. Konu meme filan değildi. Melike'yi aldatacak olmanın kasvetinden, cinsel arzularını öne çıkararak kurtulmak istediğinin farkındaydı. Hayat kısaydı ve memeler güzeldi.

"Sen çok hoş bir kadınsın" diye çıkıverdi ağzından sözcükler.

Serdar yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı. Kadının dudakları aralandı. Bu, aşka davetti. Çılgınca öpüşmeye başladılar. Serdar'ın dudakları, kadının o kocaman ağzında kayboldu.

18

Emniyet'te sabahladığım için başım sersem gibiydi. Kendimi bir türlü toparlayamamıştım. Sıkı bir uykuya ihtiyacım vardı. Bu yüzden biraz erken çıktım. Arabama oturur oturmaz telefonum çaldı. Oya arıyordu.

"Merhaba" dedim.

"Sağol Galip, hassasiyetin için" dedi, kırgın ve kızgın bir sesle. Konuşmama fırsat vermeden devam etti aynı ses tonunda.

"İnsanda biraz merak olur, değil mi?"

"Özür dilerim Oya. İşlerin yoğunluğundan aramayı unutmuşum."

"Benim de işlerim çok yoğun ama sevdiklerimin yanında olabiliyorum. En azından telefon açabilirdin."

"Haklısın. Ne söyleyebilirim ki? Annen nasıl?"

"Annemin nasıl olduğu senin umurunda mı?"

Kız gerçekten gücenmişti. Onun bu küskünlüğünü yok edecek bir şey yapmak da benim içimden gelmiyordu.

"Kusura bakma Oya" diyebildim zoraki.

"Tamam Galip" dedi. Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldık. "Sonra görüşürüz. Hoşçakal."

Kapadı.

Bir an kendimi bok gibi hissettim. Suçluluk böyle bir şeydi. Sonra kocaman bir siktir çektim, motoru çalıştırdım, gazladım. Yolda, suçluluk duygum yerini öfkeye bıraktı. Bu duygunun etkisiyle hemen telefonumu çıkarıp bir numara tuşladım.

On kere çaldıktan sonra tam kapatacakken telefon açıldı ve uykulu bir ses "Alo" dedi.

"Merhaba, benim, Galip."

"Hangi Galip?"

"Polis olan."

Sessizlik.

Şu birkaç saniye sessizlikten, karşımdaki kadının hayatındaki erkeklerin sayısının ne kadar çok olduğunu anladım.

"Dün aramıştım."

"Ha, hatırladım. Gece yarısı arayan şu abaza polissin. Buyur?"

"Ara dedin, arıyorum işte. Bu akşam boş musun?"

Yine sessizlik.

"Seni bir daha ekersem ayıp olacak. Ama gece yarısından sonra gelirim."

"Daha önce olmaz mı?"

"Gece yarısı dedim ya."

"Kaç lira?"

"İki yüz."

"Çok para."

"Kerhaneye git o zaman."

"Emniyet'e bir daha düşersen, yediririm bu sözleri sana."

"Yüz elli. Bir kereye mahsus ama."

Evi tarif ettim. Telefonu kapadıktan sonra, doğru bir şey yapıp yapmadığımı düşünmedim. Bu aralar canım çok sıkılıyordu. Katilin yakalanması yolunda fazla yol alamamıştık, Oya bana bozuk atıyordu, Sevda yakışıklı bir herifle fingirdeşiyordu, anti-depresanlar hayatımda yer etmişti ve en önemlisi kamışım isteğim dışında derin uykulara dalıyordu. Her şeyi kabullenebilirdim ama bu sonuncusunu asla! Asla! Bu akşam bu orospuya gücümü göstermeliydim. Mavi hapları kullanmadan yapacaktım bu işi. Eski günlerdeki gibi.

Arabayı evin önüne park ettikten sonra Kadıköy çarşısına yürüdüm. Ara sokaklarda amaçsızca dolaştım. Fazıl Efendi'de sigara eşliğinde şekerli bir kahve içtim. Balık tezgâhlarına baktım. Mercan'da yarım ekmek kokoreç yedim. Bununla bir bira götürdüm. Hacıbekir'den badem ezmesi aldım. Postanenin arkasından Kadıköy Pasajı'na girdim. Asker malzemeleri satan mağazaların vitrinlerindeki bıçaklara, çakılara filan baktım. Çarşının diğer kapısından çıkıp bankamatikten kalan son paramı çektim. Barış Manço Kültür Merkezi'nin önünden Bahariye'ye doğru tırmanırken, karşıdan elleri kolları dolu Semra geliyordu.

"Semra! Ne arıyorsun sen burada?"

"Sen gerçekten yaşlanıyorsun Galip. Benim Moda'da oturduğumu bilmiyor musun?"

"Vallahi bilmiyordum. Ben seni karşı tarafta oturuyor sanıyordum. Yardım edeyim mi?" diyerek poşetlere uzandım.

"Sağol, ağır değiller. Sen ne yapıyorsun bakalım bu saatte? Yakalarım seni!"

"Bugün biraz erken çıktım. Eve gidip uyuyacağım. Günlerdir çok yorgunum. Sen Moda'nın neresinde oturuyorsun?"

"Moda dediğime bakma, Migros'un karşı sokağındayım."

"Hangi Migros?"

"Moda Caddesi'nde var ya."

"Oraya daha çok yolun var. Nasıl taşıyacaksın bu poşetleri? Ver bir tanesini."

"Yok ya, şurası hemen, beş dakika."

"Sen bilirsin. Vaktin varsa şurada birer bira içelim mi?"

"Saat kaç?"

"Yedi buçuk."

Biraz düşündükten sonra "Olur" dedi.

Barların önünden geçtik. Hepsi masalarını dışarıya çıkarmış, yükünü almıştı. Havaya nefis anason kokusu

yayılmıştı. Masalardan, yürüyecek yer kalmamıştı. İtiş kakış, aralardan geçip sokağın sonundaki Hendem Bar'a girdik. Bir kat yukarıdaki terasa çıktık.

"İyi mi burası?" dedim.

"Beğendim."

"Severim burayı. Sahibini tanırım, Yılmaz. İyi çocuktur. Cana yakındır. Ve en önemlisi sıkı bir Fenerli'dir."

"Sen Fenerbahçeli misin?"

"Her Kadıköylü, Fenerbahçeli'dir."

"Ben değilim."

"Hangi takımı tutuyorsun?"

"Galatarasay."

"Olsun. Herkesin bir kusuru vardır."

"Futbolu sevdiğini bilmiyordum."

"Severim. Bu aralar pek takip edemiyorum ama bir zamanlar maçlara bile giderdim."

"Vay... Siz erkek milleti hiçbir zaman futboldan kopamazsınız. Karınız mı, takımınız mı deseler, elbette takımım dersiniz."

"Futbol çok önemlidir bir erkeğin hayatında" dedim muzip muzip sırıtarak.

"İğrençsin Galip."

Terastaki masalarda gençler vardı. Hepsinin önünde bira bardakları ve yanan sigaralar.

Semra etrafına bakarak, "Rahat bir yer" diyerek konuyu değiştirdi.

"Vay abim, hoş geldin" diyerek Yılmaz kapıda belirdi. Hemen yanımıza geldi. Kalktım, öpüştük. Sarı lacivert bir mont vardı üzerinde. Saçları en son gördüğüme göre daha da beyazlamıştı. Yeşil gözleri şimşek şimşekti.

"Al sana bir fanatik daha" dedi Semra.

"Hoş geldiniz ablacığım."

Semra başıyla selamladı.

Kısa bir muhabbetten sonra, sözü fazla uzatmadan iki bira söyledik.

"Sen hep Kadıköy'de mi oturuyordun?" diye sordum.

"Emirgan'da oturuyordum. O yüzden Galatasaraylı'yım. Evlenince buraya taşındık. Boşanınca da tekrar dönmek zor geldi, kaldım buralarda."

Eski mahalleden gelinlikle çıkıp yıllar sonra dul olarak dönmek 21. yüzyıl Türkiyesi'nde hâlâ zor bir durumdu. Mahalle kültürü böyle bir şeydi işte. Koruyucu olduğu kadar, uzaklaştırıcı da olabiliyordu.

Yılmaz biraları garsonla göndermeyip kendi getirdi. Biraz havadan, biraz Fener'den konuştuk. Sonra gitti.

"Ne zaman boşandın?"

"Geçen yıl. Sen bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Çok ilgisizsin Galip."

"Senin hakkında öğreneceğim çok şey var."

"Ben erken evlendim. On yedi yaşımdaydım."

"Seni köyde filan mı evlendirdiler?"

"Bir hıyarın tekini sevdim. Gençlik aşkı işte."

"Sonra mutsuz oldun. Mutsuz olmak için elinizden geleni yaparsınız."

"Sen çok mu mutlusun sanki?"

"Hiç değilse evlenmiyorum."

Semra'nın cebi çaldı. Çantasının içine ufak bir sondaj yaparak son model telefonunu çıkardı.

"Efendim Tuğçe'ciğim. Hımın... Tamam, çok geç kalma... Görüşürüz."

Kapadı.

"Sen de mi iPhone kullanıyorsun?"

"Yeni modeli çıkmış, değiştireceğim."

"Sizi burjuvalar sizi..."

"Senin telefon da çok demode be."

"Bana yetiyor. Ne diyor kızın?"

"Arkadaşlarıyla ders çalışacakmış."

Biraları bitirdik. Artık karşımda Serhat Engin'in asistanı,

dokunulmaz Semra yerine, ete kemiğe bürünmüş, cana yakın bir kadın vardı. Üstelik bana çok sıcak davranıyordu.

Memelerine bakmamaya gayret etsem de, arada bir gözüm kaçıyordu oraya.

"Birer bira daha?"

"Galip, benim kalkmam gerekiyor, daha eve gidip yemek yapacağım. Ama bana olan yemek borcunu bu biçimde ödediğini zannetme. O ayrı, bu ayrı."

"Kesinlikle. Seninle konuşmak bana çok iyi geldi Semra. Tekrar görüşelim."

Bakışlarında şefkat ve şehvet vardı.

Semra'yı eve bıraktıktan sonra, yürüyerek Beşiktaş İskelesi'nin önüne geldim. İçimde tatlı bir huzur vardı. Semra'yı düşünmek iyi geliyordu bana. Oya'yı düşünmek iyi gelmiyordu. Kalamış yolcu vapuru, Beşiktaş İskelesi'ne yolcularını bırakmıştı. Düşüne düşüne Balon Kafe'nin önüne kadar gelmişim.

Balona bakıp hangi geri zekâlının tepeye çıkmak isteyebileceğini düşündüm. Oya istemişti. Balonu geride bırakıp mendireğin yanından sahile çıktım. Kayalıklara kuşlar tünemişti. Bir sürü karga, güvercin ve adını bilmediğim kuşla doluydu kayalıklar. Martılar da onlara eşlik ediyorlardı. Sahilden yürüyerek Moda'ya, oradan da Yoğurtçu Parkı'na geçtim. Bahar aylarına girmemize rağmen hava ciddi üşütüyordu. Üzerimdeki kabanın fazla koruyuculuğu yoktu. Kayalıkların yanından geçerek parka çıktım. Stada baktım. Uzun zaman olmuştu Fener'in bir maçına gitmeyeli. Balıkçılara bakındım. Ortalıkta kimseler yoktu. Denizde olmalıydılar. Kimi telefonunu zırt pırt değiştirir, kimi de üç beş balık için denizde sabahlar. Hayat işte!

19

Mustafa evinin sokak kapısında babasıyla karşılaştı. Bugün çok yorulmuştu ama bu da yetmezmiş gibi serbest bırakılan Eser Yağcı ve Cengiz Çolak'ın peşlerinden gölge gibi takip etmek zorundaydı.

"Hoş geldin oğlum. Yatsıya gidiyorum, sen de gel."

"Yok baba, ne yatsısı, hemen çıkacağım. İşim var."

"Oğlum bak, annen öldüğünden beri hiç camiye gitmedin. Onun ruhuna dua okusan iyi olmaz mı?"

Mustafa bir an annesini düşündü. İşten güçten annesi aklından çıktığı için kendine kızdı. Bir keder kapladı içini. Babası onu zayıf noktasından vurmayı iyi biliyordu.

Baba oğul birbirlerine çok yakınlaşmadan caminin yolunu tuttular. Caminin bahçesine girerlerken ezan okunmaya başladı. Mustafa, ezan sesiyle tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İçini bir huşu kapladı. Camiye geldiğini kimse bilmemeliydi. Özellikle Tülay. Allah muhafaza, bu namaz işlerini bir duyarsa, Mustafa'dan nefret ederdi. Mustafa inancını içinde, yalnız yaşamalıydı.

Yaşlı birkaç amca yanlarına geldi, "Hoş geldin" dediler Mustafa'ya. Mustafa'yı sevecenlikle, şefkatle karşıladılar. Ezan göğü inletiyordu. Cemaat namaz için yavaş yavaş ayakkabılarını cami kapısının önünde çıkarıyordu.

"Ayakkabıları ortada mı bırakacağız, çalmasınlar" dedi babasına.

"Bir şey olmaz oğlum, burası Allahın evi."

"Olsun. Ben içeri alacağım, yok mu içerde dolap filan?"

"Var oğlum, var."

Ayakkabısını ayağından çıkarıp dolaba koydu. Kilitle-

di, anahtarı cebine attı. Keskin bir ayak kokusu sinmişti caminin içine. Yaşlı amcalar namaza başladılar.

Mustafa babasına, "Hep birlikte kılmayacak mıyız?" diye sordu.

Babası çok kısık bir sesle, "Farzda toplu kılınıyor. Bu ilk sünnet, herkes kendi kılar. Unutma, dört rekat kılacaksın."

Önce niyet ettiler sonra ilk sünneti kılmaya başladılar. Mustafa, Allah'a yakın hissetti kendini. Bir rahatlama geldi içine. İlk sünnetin kılınması bitince hoca geldi. Cemaat hocanın önünde yan yana dizildi. Hoca niyet etti, farzı kılmaya başladılar. Hoca, Fatiha Suresi'ni okudu. Hocanın güçlü sesi Mustafa'yı duygulandırdı. Annesi geldi aklına yine. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Sırasıyla rükû, secde derken birden cep telefonu çalmaya başladı. Sessizlikte telefonun sesi, sinir bozucu bir biçimde ötüyordu. Mustafa melodiyi hemen tanıdı. Telefonunu sessize almayı unutmuştu. Telefonu cebinden çıkarınca, sesin gücü üç misline çıktı. Mustafa utancından yerin dibine geçti. Tülay arıyordu. Hemen meşgule aldı, sonra telefonu sessiz moda geçirdi. Bu arada cemaat secde yaparken Mustafa hâlâ ayaktaydı. Telefonu cebine attı, cemaat ayağa kalkarken Mustafa eğildi. Yatacak mı, kalkacak mı, karıştırdı. Cemaat secdeye inince, Mustafa da otomatik olarak hiç düşünmeden aynısını yaptı. Dua okumayı da unuttu. Aklı Tülay'a takılmıştı. Niye aramıştı acaba? Tam da sırasıydı aramasının! Telefonu suratına kapatmak zorunda kalmıştı. Mustafa'nın aklı başından gitti, bir an önce kızı aramak istiyordu ama namazın bitmesine daha vardı. Babasına sessizce, "Kaç rekat var?" diye fısıldadı. Babası eliyle iki işaretini yaptı. Bu, en az iki üç dakika ederdi. Mustafa'nın içini kurtlar kemiriyordu. Acaba farzı yarıda bıraksa, Allah günah yazar mıydı? Tülay'a geri dönememek Mustafa'yı kıvrandırıyordu. Cemaat ayağa kalktı, üçüncü rekata geçilirken Mustafa'nın sabrı kalmadı,

namazı yarıda bıraktı, sessizce yılan gibi kapıya süzüldü. Arkasından kimse bakmıyordu. Büyük günaha girmişti. Bunun hesabı öbür tarafta mutlaka sorulacaktı. Ama Tülay'ın hesap sormasından daha iyiydi. Ayakkabılarını dolaptan alıp hızlıca giydi, dışarı çıktı. Gecenin temiz havasını içine çekti. Telefonu cebinden çıkardı, genel moda geçirip Tülay'ı tuşladı. Açmasını beklerken kalbi küt küt atıyordu. Tülay telefonu açmıyordu. Mustafa panik içindeydi. Niye telefonu açmıyordu bu kız? Muhtemelen telefonu suratına kapadığı için çok bozulmuştu. Tekrar aradı. Yine açılmadı. Mustafa, morali bozulmuş vaziyette avludan çıktı. Bu akşam kimseyi memnun edememişti.

Hem Allah günah yazmıştı, hem Tülay...

Erkekliğimi kanıtlamak zorunluluğu, hem sıkıntıyla, hem de heyecanla sarmıştı bütün benliğimi. Gelen hatun çok seksi ve güzeldi. Her erkeği mutlu edebilecek bir fiziği vardı ama bazı şeyler olmuyorsa olmuyordu. İşi zihinde bitirmek gerekiyordu. Bu iş böyleydi. Ama beni eskiden heyecandan deliye döndüren pek çok şey, son zamanlarda hiçbir şey ifade etmiyordu. Kafamı kamışıma taktıkça, o da hareket etmemek için sanki inat ediyordu.

Adı Alev olan hatun, geçen akşam sorgu odasındaki hâlinden çok farklıydı. Boyu neredeyse benim kadardı. Balık etliydi ve kafam kadar memeleri vardı. Beden, sürahi modeliydi. Popoları da büyüktü. Evimi kendi eviymiş gibi kullanıyordu. Banyodan havluya sarınıp çıktı ve hemen yatağa girdi.

Sanki bu işi ilk defa yapıyormuşum gibi heyecan içindeydim. Heyecanlandıkça da iş benim için içinden çıkılamaz bir hâl alıyordu.

"Ben de duş alsam iyi olacak" dedim zaman kazanmak için.

"Bekliyorum" dedi.

Kendimi banyoya kapadım. Bunlar beyhude çabalardı. Kadın geleli yarım saat olmuştu. İçki, sigara derken havaya girmeye çalışsam da hiçbir sonuç alamamıştım. Böyle enfes bir hatun karşısında böyle boktan bir duruma düşmek canımı çok yakıyordu. Ses çıkmasın diye musluğu açtım, klozetin başına geçip aklıma yine o iri memeleri, çeşitli kadınları getirerek faaliyete başladım. Kamışımı büyütebilirsem, bu hızla yatakta bir süre daha idare edebilirdim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Altmış, altmış bir, altmış iki... Yine ter içinde kaldım. Ufak bir kıpırdanma bile yoktu.

Tekrar asıldım. Bir, iki, üç, dört... Yirmi beş, yirmi altı... Yetmiş beş...

Biraz daha devam edersem düşüp bayılacaktım. Bir an gözlerim karardı. Son çare dolabı açıp hapları çıkardım. Bu akşam kendime güvenip bir şeyi kanıtlamak istemenin inadında olmasaydım, şu ilaçtan birkaç saat önce bir tane yutsaydım, şu anda yatakta serilmiş hatunun üzerinden üçüncü postayı geçiyordum. Bir tane yuttum. Yüzümü yıkadım, tuvaletten çıktım. Yatak odasına geçtim.

Hatun yorganı kaldırarak, "Gel bakalım büyük polis" dedi.

Umutsuzca yatağa girip çıplak vücudun yanına serildim. Ani bir hamleyle üzerime yatıp abandı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırınca, parfümü ciğerlerimi yaktı.

Bedeninin baskısı kamışımı bir miktar hareketlendirdi. Bir ümit ışığı doğdu içimde. İlacın bu kadar çabuk etki etmeyeceğini bildiğim için, bu hareketlenmenin tamamen doğal olduğunu anladım. Elimi tutarak memelerine götürdü. Yumuşak memeleri avuçladım, sıktım, ısırdım, dudaklarını parçaladım ama kamışımı bir türlü istediğim boyuta

getiremiyordum. Getirmedikçe de bütün gücüm tükeniyordu. Ve sonunda korktuğum başıma geldi. Kamışım tekrar ufaldı. Alev aldırış etmiyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen alışık olduğu bir durumdu bu. Ustalıkla ufaklığı avuçladı, ileri geri hareketlerle boy atması için gerekli ilk müdahaleyi yaptı. Sinirlerim iyice gerildi. Hatun işi gücü bıraktı, tamamen konuya odaklandı. Gösterilen ilgi karşısında, kamış oldu kürdan kadar. Sonunda patladım.

"Boş ver" dedim, "bu akşam olmuyor."

Alev de umudu kesip beyhude çabasından vazgeçti.

"Önemli değil, olur böyle şeyler."

"Kusura bakma" dedim. Yataktan çıktım, donumu giydim.

Öyle ya da böyle bu akşam bitmişti. Stres bitmişti.

Salona geçip pencereden sokağı seyrettik. Biraz öpüştük. Bir iş yapamadığımız için aldığı paranın karşılığını vermek istiyordu.

"İstersen tekrar deneyebiliriz" dedi.

"Yok, bu akşam bende iş yok."

Ne zaman vardı ki? "Nasıl gideceksin? Araban var mı?"

"Var."

"Hangisi?"

"Şu lacivert Ford Ka" dedi kapının önündeki ufak arabayı göstererek.

"Bisiklete binsen daha iyiydi."

"Ufak ama bana yetiyor. Ben gideyim artık."

"Olur. Tekrar kusura bakma."

Gülümseyerek bir öpücük kondurdu. Parasını uzattım. Aldı, teşekkür etti. Bana dayandığı için ben teşekkür ettim. Tekrar gelebileceğini söyledi. Kabanını giydi, sessizce merdivenlerden aşağıya süzüldü. Başarısız olmuş bir erkeğin gururunu incitmemeyi çok iyi biliyordu. Arkasından kapıyı yavaşça kapadım, pencereden bakmadım. Az sonra Ford'un motor sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra pencere-

ye yaslanıp parka baktım. Ruhum dahil her yer derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Serdar evinin penceresinden mezarlıklara bakıyordu. Melike'yi aldatmıştı! Âşık olduğu kadını aldatmıştı! Fulya'yla önce arabada öpüşmüşler, sonra kadın Serdar'ın aklını başından almayı başarmıştı. Erkek milleti işte, hemen teslim alınırlardı!

Arabanın içinde tişörtünü kaldırınca, baş döndürücü memeler ortaya serilmişti. Bu her şeyin başlangıcı olmuştu. Arabayı iki sokak geride bırakıp kadının evine hırsızlık yapar gibi girmişler ve kendilerini yatağa atmışlardı. Fulya şehvetli bir kadındı, güçlü bir fiziği vardı ve yatakta çok iyiydi. Serdar, Melike'yi aldatmıştı!

Melike'ye kızgındı. Evlilik için üzerine çok geliyordu. Yalnızlığa alışmış biri için, hayatına yeni birini dahil etmek kolay olmuyordu. İnsan bocalayabilirdi. Kendi alışkanlıklarından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Her şeyi yalnız yapmaya alışmışken, bir ortak bulmak işleri kolaylaştırmıyordu. Ama bu düşünceleri, duyduğu pişmanlığı önleyemiyordu. Melike'ye olan o kızgınlığı, yerini üzüntüye bırakıyordu. Eğer vicdan azabına dönüşecek olursa, onu yıpratacağını biliyordu Serdar. Issız sokaktan tek tük geçen arabaları izledi. Karanlığa gömülmüş eski evlere, sonra tekrar mezarlığa baktı. Ne gariptir, bu mezarlık ona hep huzur vermişti. Melike'yle evlenirse, kız bu evde oturmak istemeyecekti. Bunu birçok kez dile getirmişti. Haklıydı. Kim isterdi mezarlıkların dibinde oturmayı? Oysa baba yadigârı bu evin Serdar için önemi büyüktü. Ayrılamazdı, bırakamazdı burayı. Başka yere gidecek olsa nefes alamazdı. Hem hangi parayla taşınacaklardı? Hayat pahalıydı. İkisinin maaşıyla ancak kıt kanaat geçinebilirlerdi. Evlendikten bir süre sonra, Melike her kadın gibi çocuk isteyecekti.

Serdar buna hazır olmadığını da biliyordu. Hatta hiç hazır olamayacaktı belki de. Çocukları elbette seviyordu, onlar küçük masum yaratıklardı. Kendi çocuğu olması ise bambaşka bir şeydi. Düşüncesi bile ruhuna büyük bir baskı yapıyordu. İçi daralıyordu. Hayır! Asla çocuk sahibi olmayacaktı. Bu düşünce onu biraz olsun rahatlattı. Çünkü bu isteksizliği, Melike'nin kendisinden uzaklaşmasına neden olabilirdi. Peki, bunu gerçekten istiyor muydu? Melike olmadan hayatına kaldığı yerden devam edebilecek miydi? Fulya gibi güzel kadınlar nereye kadar girip çıkacaklardı hayatına? Şu an için yapacak fazla bir şey yoktu. Melike'yi aldatmıştı!

Pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. O mezarlığa baktıkça mezarlık da ona bakıyordu.

Mustafa evin küçük penceresinden arka bahçeye bakıyordu. Hurdalar, paslı demirler, bidonlar, daha bir sürü ıvır zıvır, pislik doluydu bahçe. Yine de minibüslerin geçtiği sokağa bakmaktan daha iyiydi. En azından burası sakindi. Gürültü patırtı yoktu. Az önce gelmişti eve. Çok yorulmuştu. Babası çoktan yatmıştı. Adam cemaate rezil olmuştu. Oğlu namazı terk etmişti. Olacak şey değildi! Ama Mustafa'nın canını sıkan, cemaattekilerin düşündüğü şeyler değil, Tülay'a ulaşamamak olmuştu. Defalarca aramış, mesaj atmış, kız geri dönmemişti. Bu kadar basit bir nedenden kızdıysa, ileride daha neler yapardı? İleride mi? Güldü Mustafa bu salakça düşüncesine. Tülay modern bir kızdı, durumu çok daha iyiydi. Kıytırık bir polise bakar mıydı? Yalnızca haber kaynağı olduğu için Mustafa'yla ilgileniyordu. Yoksa Mustafa'nın suratına bile bakmazdı. Derin bir iç geçirdi. Şimdi anneciği yanında olsa, böyle yalnız mı kalırdı? Onu kanatları altına alır, helal süt emmiş güzel bir kız da bulurdu. Böylece Mustafa da Tülay gibi

zıpır kızlara takılıp kalmazdı. Kızın kendisine karşı samimi duygular beslemediğini biliyordu ama onu görmekten de kendini alamıyordu. Kendini onun yanında daha cesur, daha huzurlu hissediyordu. Ama bu bilgi sızdırma olayının sonunda boka batacağından da emindi. Galip duysa, anında biletini keserdi. Cinayet'ten ayrılma düşüncesi çok korkunçtu. Tülay gibi kızlar hep bulunurdu ama bir daha Cinayet Büro'nun kapısının önünden geçemezdi. Bütün ekibe ihanet ediyordu. Yaptıklarını düşününce içi ürperdi. O anda Tülay'a bilgi sızdırma işine son vermeye karar verdi. İşin ucunda bir daha Tülay'ı görememe ihtimali olsa bile bunu yapacaktı. Pencereden bahçeye umutsuzca bakmayı sürdürdü.

Melike, pencereden gecenin karanlığına bakarken CD'de kısık sesle çalan Emre Aydın'ın "Afili Yalnızlık" şarkısını mırıldanıyordu.

Bu kez pek bir afili yalnızlık
Ağlatan bir kadın kadar düşman
Ağzı bozuk üstelik... bırakmıyor acıtmadan
Bu kez pek bir afili yalnızlık
Ağlayan bir kadın kadar düşman
Tuzaklar kurmuş üstelik
Bırakmıyor acıtmadan

Serdar'ın üzerine evlilik için fazla gittiğini düşünüyordu. Yıllarca yalnız yaşamaya alışmış biri için, birden hayatını değiştirmesini istemek konusunda doğru yapıp yapmadığından emin değildi. Bu insan, onun için Ekrem'in kurşunlarına hedef olmuş, ölümden dönmüştü ve en önemlisi de onu seviyordu. Melike bir iç geçirdi.

Bitiyorum her nefeste
Ne hâlim varsa gördüm
Çok koştum, çok yoruldum
Ve şimdi ben de düştüm

Son zamanlarda Serdar'da bazı değişikliklerin olduğunun farkındaydı. İçinde kötü bir his vardı. Sevdiği adamı kaybetme korkusuydu bu. İçi ürperdi. Serdar'a ne kadar çok bağlandığını biliyordu. Belki de ona yaptığı kaprisler, kaybetme korkusundan kaynaklanıyordu. Babasından sonra, sevdiği bir erkeği daha kaybetmeye tahammül edemezdi. Korkuyordu Melike, çok korkuyordu...

20

Kadıköy Rıhtımı'ndan Topkapı Sarayı'na, Ayasofya'ya, Cihangir'e bakarak manzarayı seyretmenin keyfine diyecek yoktur. Usta bir ressamın elinden çıkmış bir tablo gibi serilir İstanbul karşınıza. Eğer sis teslim almadıysa bu büyülü şehri, doya doya seyredebilirsiniz.

Bu güzel bahar sabahında denizin kokusunu getiren rüzgâr beni sarmalarken, maalesef bu keyiften mahrum kalacaktım. İçtiğim sigaradan bile keyif alamadım. Neden mi? Çünkü Kadıköy Rıhtımı'nda bulunma nedenimiz, İstanbul'da güneşin doğuşunu izlemek değil, bir cinayetti.

Rıhtım'dan Moda'ya doğru yürüyüş parkurunun başında, Balon Kafe ve İDO İskelesi'nin çaprazındaki kayalıkların üzerindeydi ceset. Olay Yeri İnceleme çalışmaya başlamıştı. Polis arabaları ve bir ambulans da gelmişti. Olay yeri, sarı bantla çevrilmişti.

Dün akşamdan kalma moralsizliğimi henüz üzerimden atamamıştım ama tek moralsiz olan da ben değildim. Bizim ekibin de yüzü asıktı. Şu anda içinde bulunduğumuz durumdan mı, yoksa başka bir şeyden mi bu hâldeydiler, anlayamadım.

"Sabah sabah uykunuzu alamadınız herhâlde" diyerek takıldım.

"Günaydın amirim" dediler.

Kayalıkların üzerine çıkıp düşmemeye gayret ederek, cesedin yanına inmeye çalıştım. Serdar arkamdan gelirken, "Dikkat et abi, kayalıklar kaygan" demesine kalmadan sağ ayağım havalandı, Serdar koluma yapışarak, beni tuttu, tepetaklak denize uçuşumu önledi.

"Mayonu giymeyi unutmuşsun" dedi gülerek.

"Her defasında beni kurtarmandan rahatsız olmaya başladım, ama yine de sağol."

Sonunda cesede sağ salim ulaşabildik.

Kurban kırk yaşlarında, zayıf, uzun boylu, fit görünüşlü bir erkekti. Tamam, buraya kadar her şey normaldi. Ama anormal olan şey, başındaki siyah kadın peruğu ve ayaklarındaki topuklu kırmızı ayakkabılardı. Üzerine de uzun gri bir elbise giydirilmişti. Eline kocaman bir ekmek bıçağı tutuşturulmuştu. Boynunda Fenerbahçe atkısı vardı. Bu havada atkı olayı ilginçti. Manzaranın en kötüsünü ise en sona sakladım. Kurbanın gözleri! O gözlerin kapalı ya da açık olduğunu söyleyemeyecektim. Çünkü olması gereken yerde değillerdi. Katil adamın gözlerini oymuş, yerinden çıkarmıştı.

Ceset üzerinde çalışan, beyaz önlüklü, Olay Yeri İnceleme'deki çocuklara, "Necati daha izinden dönmedi mi?" dedim.

"Dün aradı, yarın gelecekmiş amirim" dedi biri.

"Allaha şükür!"

Tebessüm ettiler.

"Nasıl öldürülmüş?" dedim.

"Çok sivri ve ince bir alet kullanılmış. İki gözü de kökünden çekip almış."

"Darp izi filan var mı?"

"Görünürde yok amirim."

"Saat kaçta öldürülmüş?"

"Sabaha karşı üçle beş arası öldürüldüğünü söyleyebilirim."

"Burada mı öldürülmüş?"

"Kayalıklarda hiç kan yok amirim. Bir insanın gözü bu biçimde çıkarılırsa her taraf kan gölüne dönmesi gerekir. Bence başka bir yerde öldürülüp buraya getirilmiş."

"Yürü" dedim Serdar'a, "bu manzara içimi baydı."

Daha dikkatli adımlarla kayalıklardan gerisin geriye çıktık. "Kurban kimmiş? Kimlik çıktı mı üzerinden?"

"Çıktı amirim" dedi Mustafa. "Muzaffer Çakmak. Kırk iki yaşında. Adana doğumlu."

"Cep telefonu filan var mı?"

"Yok."

Melike, Mustafa'nın elindeki nüfus cüzdanını aldı, fotoğrafa çok dikkatli baktı. "Aaa! Ben bu adamı tanıyorum."

"Nereden tanıyorsun?"

"Beyoğlu'nda bir barı var. Narkotikteyken mekânına birkaç kez baskın yapmıştık. Toz satıyorlardı. İçeri girmişliği de vardır. Merkez'e gidince dosyasına detaylı bakarım."

Serdar, Melike'nin söylediklerine hiç oralı olmadı. Aralarındaki buz dağını görebiliyordum.

"Bu adamın cinsel sapkınlıkları var mıydı? Homoseksüel miydi?"

"Onu bilemiyorum amirim, araştıracağım."

"Üzerindeki giysileri katil mi giydirmiş acaba?" dedi Serdar.

"Olabilir."

İDO İskelesi'nin önüne kadar yürüdük. Sabahın erken saatlerinde ve deniz kenarında olduğumuz için rüzgâr üşütüyordu. Yürüyüş yolunun baş tarafına araçların girmemesi için üç tane duba konmuştu. Cesedi bulduğumuz kayalıklara arabayla girilmesine imkân yoktu. Bulunduğum yerden yaklaşık elli metre uzaklıkta konumlanmış Kadıköy İlçe Emniyeti'nin binasına baktım. Kapısında nöbet tutan polisler, buradan rahatlıkla seçilebiliyordu. Ben onları buradan görebiliyorsam, polisler de buradaki birini, özellikle ceset taşıyan birini rahatlıkla görebilirlerdi. Koskoca İstanbul'da hiç kimse, bir cesedi bırakmak için bu kadar

risk almazdı. Bu yüzden araçla taşıma seçeneğini eledim. Geriye tek yol kalıyordu: Deniz. Katil cesedi denizden getirmişti. Hem kayalıklara bırakması daha kolay, hem de görülme olasılığı çok düşüktü. Ama niye buraya getirdi? Niye karakolun dibine bıraktı? Bu cinayetin Şennur Yağcı cinayetiyle bir ilişkisi var mıydı? Bu olasılık tüylerimi diken diken etti.

Olay yerinin yaklaşık otuz kırk metre yakınında, sarı bantların çevirdiği alanın hemen dışında iki yaşlı teyze, getirdikleri naylon torbalardaki bayat ekmekleri kayalıklara doğru fırlatıyorlardı. Teyzelerin cesetle mesetle hiç ilgilendikleri yoktu. Başta kargalar olmak üzere güvercinler, martılar ekmekleri talan ediyorlardı. Yüzlerce kuş mekâna ev sahipliği yapıyorlardı.

Teyzelere yaklaştım, "Günaydın" dedim.

"Günaydın evladım" dediler.

Yakından çok daha yaşlı olduklarını fark ettim. En az seksen vardılar. Ama dinç ve hayat doluydular. Birbirlerine çok benziyorlardı. Gözlerindeki merak hemen fark ediliyordu.

"Öldürülmüş mü?" dediler, "Vah vah..."

Pek korkmuşa benzemiyorlardı.

"Bir daha buraya gelmeyelim Mualla. Bak, etrafta bir katil dolaşıyor" dedi biri diğerine.

"Biz olmazsak kim besleyecek bu zavallıları Safiye?"

Sesi titrek çıkıyordu.

"Aman canım bizim canımızdan daha mı değerli! Bizim Müşfik Efendi'ye veririz, o getirir."

"Getirmez ayol. Tanımıyor musun onu? Gider çöpe döker ekmekleri. Hayvanlardan nefret eder o."

Şu anda en son dinlemek istediğim şey hayvan muhabbetiydi. Özellikle de kuş muhabbeti.

"Siz her sabah geliyor musunuz buraya?" dedim araya girerek.

"Eğer hava çok soğuk değilse, romatizmalarımız da tutmamışsa, geliriz oğlum. Yaşlılık zor. Her istediğini yapamıyorsun. Bu zamanda kimse bunlara bir şey vermiyor ki. Açlıktan ölürler."

"Yakınlarda mı oturuyorsunuz?"

Arkasını dönerek, Mühürdar Yokuşu'ndaki apartmanlardan birini gösterdi.

"Şuradaki apartmanda oturuyoruz, sarı renkli olan."

Diğeri, "Ben de karşısındaki dairede oturuyorum" dedi.

"Burada temiz hava alıyoruz. Doktor, her gün kendimizi yormadan yürümemizin çok iyi geleceğini söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Bu kuşlar buradan hiç ayrılmazlar. Bizi çok iyi tanırlar. Saat kaçta geleceğimizi bilirler, yolumuzu dört gözle beklerler."

"Bu sabah etrafta hiç dikkatinizi çeken bir şey gördünüz mü?"

"Gördük" dedi Safiye adlı teyze, "Görmez olur muyuz?"

Beş duyumu harekete geçirdim.

"Ah!" dedi, "nasıl saldırdı bir görseydiniz!"

İnanamıyordum. Bir tanık bulmuştum.

"Burada mı saldırdı?" dedim hayretle. Elimizdeki veriler cesedin buraya taşındığı yönündeydi. *Dur bakalım* diye geçirdim içimden.

"Tabii ki burada saldırdı, söylesene Mualla. Anlatsana gördüklerimizi."

"Zavallı yavrum benim. Hiçbir şey yapamadı. Çok çaresizdi."

"Eşkalini tarif edebilir misiniz?"

"Tabii" dediler birbirlerine bakarak. Aralarında söze kimin başlaması gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı.

"Büyüktü."

"Çok büyük ve heybetli. Diğerinin hiç şansı yoktu."

"Demek iri yarıydı... Başka?" dedim. "Yüzünü gördünüz mü?"

"Görmez olur muyuz, gördük tabii."

"Tarif edebilir misiniz?"

"Bunların hepsi birbirine benzer. Ama bu biraz daha yaşlıcaydı."

"Örneğin kaç yaşlarındaydı?"

Yine birbirlerine baktılar. "Bilmem ki, tahmin etmek zor ama altmış yetmiş vardır herhâlde."

"Altmış yetmiş mi? O kadar yaşlı mıydı?"

"Belki biraz daha fazla. Dediğim gibi bunların yüzlerinden yaşlarını çıkarmak zor oluyor."

Yaşı yetmişlere gelmiş, hatta geçmiş birinin kırkı iki yaşındaki bir başka birini, üstelik gayet fit birini hırpalamasını ve öldürmesini gözümde canlandıramadım.

"Tipi nasıldı, boyu filan?"

"Emsallerine göre uzundu. Daha doğrusu iri diyelim" dedi Safiye Teyze.

"He, he" dedi Mualla Teyze.

"Bütün bunlar saat kaçta oldu?"

"Bir saat oldu mu Safiye?"

"Olmuştur ayol, olmuştur."

Olay Yeri İnceleme, ölümün saat üç ile beş arasında gerçekleştiğini söylemişti, bu nasıl oluyordu?

"Katil üzerine ne giymişti, hatırlıyor musunuz?"

"Katil demeyelim, doğa kanunu bu" dedi Safiye Teyze.

Diğeri söze girdi. "Vallahi çok hoşsunuz Memur Bey. Ne olacak üzerinde?"

"Çıplak mıydı yani?"

"Elbise giyenine daha hiç rastlamadık."

"He, he..."

Allah Allah, dedim içimden, "Tam nereden gördüğünüzü tarif edebilir misiniz?"

"Elbette."

Birbirlerine tutunarak kayalıklara yanaştılar. "İşte tam buradaydık" dediler.

"Katil tam neredeydi?"

"Burada" dediler, parmaklarıyla hemen önlerindeki kuşları göstererek.

Gösterdikleri yer, cesedin bulunduğu yerden en az otuz metre uzaktaydı.

Birden ikisi de bağırmaya başladı, "İşte katil!"

"Nerede?"

"İşte!"

Gösterdikleri şeye bakınca kendimi tam bir salak gibi hissettim.

Aptal Galip, dedim içimden, *sen harbi aptalsın oğlum*. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bizimkilerin yanına döndüm.

Serdar, "Bir şey öğrenebildin mi abi?" dedi.

"Öğrendim tabii."

Meraklandılar.

"Ne öğrendin?"

"Katili."

"Görmüşler mi?" diye sordu Melike, heyecanlı bir sesle.

"Görmüşler."

"Tarif ettiler mi?"

"Ettiler tabii. Ben tanıyorum katili."

"Kimmiş abi?"

"Karga."

21

Masamın üzerinde duran Muzaffer Çakmak'ın dosyasına elim bir türlü gitmiyordu. Çünkü aklım, benliğim hâlâ dün gecenin etkisindeydi. Sabahki ceset bile beni gerçek dünyaya döndürememişti. Koskoca Cinayet Büro patronu, kıytırık bir yosmaya rezil olmuştu. Bana ne olduğunu hâlâ anlamıyordum. Stres desem, iş yüzünden stres yaptığım hiç olmadı ki... Hasta masta oldum desem, götüm, başım ne ağrıyor ne sızlıyor. Andropoz desem daha unu eleyecek yaşa gelmemiştim. Acaba bir doktora mı görünseydim? Ama gidip de nasıl çüküm kalkmıyor, diyecektim?

İstemeye istemeye dosyayı açtım. Dosyaya göz gezdirirken aklıma bu defa Semra geldi. Derin bir iç geçirdim. Bu hâlimle kadına nasıl yanaşacaktım? O da bana kur yapacak tam zamanı bulmuştu. Ruhum daraldı, ter bastı. Sigaraya sarıldım hemen.

Dosyada Muzaffer Çakmak'ın Beyoğlu'ndaki Sığınak adlı mekânında ot, hap, koko, her bok sattırdığı yazıyordu. İki kez girip çıkmış. Herif pisliğin teki. Su testisi su yolu hesabı... Gebermesiyle hayatın akışının değiştiğini hiç sanmıyordum.

Katilin bu herife öyle büyük hıncı varmış ki, öldürmek yetmemiş, herifi karı kılığına sokmuş. Ama kafamın basmadığı şuydu: Niye cesedin eline bıçak bırakmıştı?

Ellerimi başımın arasına aldım, dirseklerimi masaya dayadım, bir süre öylece durdum. Kendimi çok güçsüz hissettim. Sigara kendi kendine bitmişti. İzmariti kül tablasına bastım. Çekmeceyi açıp anti-deprasanı çıkardım, içinden bir tane alıp susuz yuttum. Kutuyu yerine koydum. Bir

ara şu deli doktoruna da görünmeliydim. İki aydır sallıyordum. Bu ilaçları daha ne kadar içecektim?

Mustafa odada tek başına oturuyordu. Elinde cep telefonu, telefonun ekranında Tülay'ın numarası. Basmakta tereddüt ediyordu. Kalbinin atışı koca bedenini sarsıyordu neredeyse.

Serdar ve Melike, Beyoğlu'na, sabahki cinayet olayı için Sığınak Bar'a gitmişlerdi. Nasıl olsa birkaç saatten önce dönmezlerdi. Tülay'la mutlaka konuşmalıydı. Sesini duymalıydı. Yoksa bugün kendini toparlayamayacaktı. Bu şekilde çalışması mümkün değildi. Kızın kalbini kırıp kırmadığını bile henüz bilmiyordu. Cevapsız çağrılarına geri dönüş yapmamıştı. Bu da onun kırgın olduğunu gösteriyordu. Keşke akşam camiye hiç gitmeseydi. Bütün cesaretini toplayarak tuşa bastı, ekranda "arıyor" yazısı çıktı. Mustafa şimdi rüzgâra tutulmuş koca bir ağacın dalları gibi sallanıyordu. Beş kez çaldı, on kez çaldı, Mustafa moralini sıfırlamış olarak tam telefonu kapatacakken karşı taraftan, dün akşamdan beri duymak istediği ses kulağına bir melodi gibi geliverdi.

"Günaydın" dedi Mustafa, heyecanının sesine yansımasına engel olmaya çalışarak. Ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Vücudu gibi sesi de titriyordu.

"Günaydın" dedi Tülay, son derece soğuk bir sesle.

"Dün akşam seni çok aradım."

"Hımm, gördüm ama meşguldüm."

"Mesaj da yazdım."

"Gördüm."

"Ne yapıyorsun şimdi?"

"Çok yoğunum."

Mustafa'nın sırtından terler boşalıyordu. Tülay'ı kaybediyordu. Buna dayanamazdı. Onu görmeden yapamazdı.

Mustafa sesine umutsuz bir neşe katmaya çalışarak, "Sana güzel haberlerim var" diyebildi.

"Öyle mi?"

"Bir cinayet daha işlendi."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

Tülay'ın sesi bir anda değişmiş, aradaki mesafe kapanıvermişti. Mustafa, bu sabahki olayı harfi harfine anlattı. Anlatırken hiçbir pişmanlık ve endişe hissetmedi. Tülay galip gelmişti. Akşam olayın ayrıntılarını konuşmak için sözleştiler. Mustafa'nın yüzü gülüyordu. Bu cinayet tam vaktinde imdadına yetişmişti. Sevinçten yerinde duramıyordu. Masadan kalktı, odanın içinde dolandı. Akşam tekrar Tülay'ı görecekti. Âşık olduğu kızı görecekti. Sonra yaptığının etik bir davranış olmadığını fark ederek durdu. Birinin ölümüne sevinmemeliydi. Günahtı. Ama öldürülen herif insanları zehirleyen pisliğin tekiydi. Yokluğu önemli değildi. Kimsenin arkasından ağlayacağı biri değildi. Mustafa niye üzülsündü ki? Adam, bilmeyerek de olsa Mustafa'ya büyük bir iyilik yapmıştı. Daha doğrusu ölüsü yapmıştı o iyiliği. Bu yüzden adamın ölüsü dirisinden daha değerliydi onun için.

Telefonu çalıyordu. Mustafa sevinçle ahizeyi kaldırdı.

"Mustafa, akşamdan bir şey çıktı mı?" dedi Galip.

"Yok amirim. Evden dışarı çıkmadılar."

"Fark edilmedin değil mi?"

"Hayalet gibiydim amirim."

"İyi. Bu akşam da devam edersin."

"Peki amirim."

Mustafa telefonu kapatıp Galip'e sıkı bir sövdü. Sonra boş verdi. Önce Tülay'la buluşacaktı. Kimse ona engel olamazdı.

Mustafa'nın cep telefonu yeniden çaldı. Heyecanla telefona baktı ama aramasını beklediği adı ekranda göremeyin-

ce üzüldü. Biraz abartıyordu. Kızla on dakika önce konuşmuştu, niye arasındı ki tekrar? Telefonda çıkan numarayı tanımıyordu. Anadolu yakasına ait bir numaraydı.

"Alo" dedi Mustafa.

"Merhaba" dedi karşı taraftaki kadın sesi.

"Merhaba" dedi Mustafa.

"Ben Hyundai bayisinden arıyorum Mustafa Bey. Araba için kapora bırakmıştınız. Bir karara vardınız mı? Kredi işlemlerine başlayalım mı?"

Kızın güzel yüzü, Mustafa'nın gözünde canlandı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Ne diyeceği belliydi. Cepte para mı vardı araba satın alacak? O zaman kıza karşı söyleyemediğini şimdi söyleyecekti.

"Ben birkaç markaya daha bakıyorum. Bu işi aceleye getirmek istemiyorum. Siz isterseniz arabadaki opsiyonu kaldırın, ben almaya karar verirsem sizi ararım" deyiverdi bir çırpıda.

"Anlıyorum. Ama bilginiz olsun, yakında arabalara zam gelecek. Bu fiyata bir daha bulamayabilirsiniz."

"Olsun."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Sizin için arabayı birkaç gün daha tutabilirim."

"Dediğim gibi, acele bir karar vermek istemiyorum. Bu markaya karar verirsem sizi mutlaka arayacağım. Zam gelirse de önemli değil. Krediyi fazla alırım."

"Biraz daha düşünün isterseniz. Fiyatta bir şeyler daha yapabilirim."

"Biraz beklemek istiyorum."

Kız bankacılar gibi ısrar ediyordu. Mustafa daralmaya başladı. Kız arabayı satıp hedefine bir yenisini ekleyecekti. Giren Mustafa'ya girecekti.

Yüz lira az para değildi ama arabayı satın almaktansa yüz lirayı kaybetmeye razıydı. Paranın gideceği varmış. Telefonu kapadıktan sonra, Mustafa kuş gibi hafifledi.

Melike ve Serdar yol boyunca konuşmadılar, müzik bile dinlemediler. Serdar dikkatini yola vermişti, Melike ise etrafla ilgileniyordu. Taksim'e geldiklerinde Serdar arabayı meydandaki büfelerin önüne park etti.

İstiklal Caddesi'nde bir insan kalabalığı sel gibi akıyordu. Serdar elini, yanında konuşmadan yürüyen Melike'nin eline değdirdikçe kız elini kaçırıyordu. Cadde hınca hınç oldu. Sanki koca bir stat boşalıyordu.

Serdar, "Şu ara sokağa girelim, burada yürünmüyor. Omuz atıp duruyorlar, sıçacağım birinin ağzına" dedi.

Melike cevap vermedi.

"Bir yerde oturup konuşalım mı?" dedi Serdar tekrar.

"İşimiz var" dedi Melike.

"Sıçayım işe" dedi Serdar, sesini yükselterek. Melike sevgilisinin yeni bir kötü alışkanlığını keşfetmiş gibi şaşırarak baktı. Serdar hatasını anlayıp sesini biraz alçaltarak, "Muzaffer biraz daha beklesin. Nasılsa adamın acelesi yok."

Melike gönülsüz de olsa Serdar'ın teklifini kabul etti. Aslında onun da konuşmaya ihtiyacı vardı. Buzlar başka türlü erimeyecekti.

"Nerede oturacağız?"

"Gel" dedi Serdar. İmam Adnan Sokak'taki Kaktüs'e girdiler. Köşedeki kuytu masalardan birine geçtiler. Garsona iki kahve siparişi verdiler.

Bir süre konuşmadılar. Aralarındaki gerilim, sanki üçüncü bir kişiymiş gibi aralarında duruyordu.

Serdar, "Buraya daha önce hiç geldin mi?" dedi sessizliği bozmak için.

"Gelmedim."

"Yazar çizer takımı takılırmış hep. Gerçi bu saatte boş ama akşamları kalabalıklaşıyordur."

"Ne güzel."

"Sessiz, güzel bir yer. Yemekleri de güzel."

"Serdar, burayı övmek için mi oturttun beni?"

"Yok canım, nereden çıkarıyorsun."

Melike'nin soğuk tavrı, Serdar'ın eteklerindeki taşları dökmesine izin vermiyordu.

Melike, Serdar'ın konuya girmesini bekliyordu ama baktı olmayacak, kendisi girdi söze. "Çok değiştin. Seni anlayamıyorum."

"Bunu da nereden çıkarıyorsun?"

Konunun açılması Serdar'ı rahatlattı.

Melike, "Benimle açık açık konuşmuyorsun. Seni sıkıntıya sokan her neyse, benimle paylaşmanı isterim. İleride bir hayatı paylaşacaksak, tabii istiyorsan hâlâ, bana açılman kadar doğal başka ne olabilir?"

Serdar tam konuşuyordu ki, garsonun gelmesiyle sessizliğe büründü. Garson kahveleri, şekeri masaya koyup uzaklaştı.

Melike sorduğu sorunun yanıtını beklediğini, bir kaşını hafifçe kaldırarak belli etti. Serdar'ın gözlerinin içine biraz kırgın, biraz da sinirli bakıyordu.

"Son zamanlarda canım sıkkın."

"Farkındayım."

"Konunun senle ilgisi yok."

"Emin misin?"

Serdar üstelemedi, kahvesinden koca bir yudum aldı. "Biraz bunaldım."

"Ben mi bunalttım seni?"

"Hayır."

"Öyleyse?"

Serdar yeniden kahvesine gömüldü.

Melike sıkılmıştı bu durumdan. Çünkü bu konuşmanın bir sonuca bağlanamayacağını görüyordu.

"Oturup konuşmamızı isteyen sensin Serdar. Bana söyleyecek bir şeyin yoksa, niye geldik buraya?"

"Lütfen bana biraz zaman ver."

"Ne için?"

"Her şey için. Ben sıkıldım Melike. Kendimi baskı altında hissediyorum."

"Bunun da nedeni benim, öyle mi?"

"Yanlış anladın."

Melike kahvesine hiç dokunmamıştı. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

"Yanlış manlış anlamadım Serdar. Delikanlı gibi söylesene benimle evlenmek istemediğini. Kıvırtıp durma."

Serdar'da sinirlenmişti. "Kıvırttığım filan yok Melike. Ben yıllardır tek başıma yaşamaya alıştım. Şimdi hayatım değişiyor. Bu değişime hazırlanmaya çalışıyorum. Kolay değil."

"Hiçbir şey kolay değil Serdar. Benim hayatım değişmeyecek mi sanıyorsun? Senin düşüneceğin, geride bırakacağın kimsen yok, ama benim yalnız kalacak bir annem var. Onun da hayatı değişecek. Ama ben bunları sorun etmiyorum. Niye biliyor musun? Çünkü senin doğru adam olduğunu, düzgün adam olduğunu biliyorum. Koruyucusun ve güven veriyorsun. Tamam, herkesin kusuru vardır ama bunlar el ele verilince aşılır. Yalnız yaşıyorsun, anlıyorum. Hayatı biriyle paylaşacak olmanın sıkıntısını yaşıyor olabilirsin, onu da anlıyorum ama karşındaki insana güveniyorsan, bütün bu sorunların aşılamaması için hiçbir neden yok. Ama şimdi görüyorum ki, biraz fazla iyimser bakıyormuşum. Bu işler sandığım kadar kolay değilmiş."

"Öyle söyleme."

"Sen bunları kafanda kurup kurup büyütmüşsün ve bu hâle getirmişsin. Benimle bu kaygılarını hiç paylaşmadın. Çok kırdın beni Serdar."

Serdar ilk defa Melike'yi kaybetme korkusunu yaşadı. Aklına Fulya geldi. Fulya'yla Melike'yi aldattığını hatırladı birden. Melike bunları bir bilse, her şey biterdi.

"Benden ne bekliyorsun Serdar?"

"Hiçbir şey."

Melike masadan kalktı. "Beni çok üzdün Serdar. Bu sıkıntılarını bana en başında anlatmanı beklerdim. Bir şey olacaksa olur, olmayacaksa olmaz. Zorlamanın hiçbir anlamı yok."

Melike kalkınca, Serdar da kalktı. Garsonu çağırdı, hesabı ödedi, paranın üstünü bıraktı. Önden Melike, arkasından Serdar, Kaktüs'ten çıktılar. Serdar perişan hâldeydi. Melike'ye büyük haksızlık yaptığı düşüncesi yumruk gibi içine oturdu.

"Muzaffer'in barı nerede?" diye sordu Melike'ye. Konuyu değiştirmenin tam sırasıydı.

"Ben gelmeyeceğim."

"Yapma bunu Melike!"

Melike'nin gözleri doldu. Birkaç damla yaş gözlerinden yanaklarına süzüldü; onlara akmaları için izin verdi.

Serdar kendini mahvolmuş hissetti. O an ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi.

"Barı kendin bul!" diyerek caddeye doğru yürümeye başladı Melike.

Serdar arkasından koşarak, Melike'yi kolundan yakaladı. "Yapma bunu."

"Bırakır mısın kolumu?"

"Seni çok üzdüm."

"Bırak beni."

Melike huysuzlanmaya başlayınca, Serdar üstelemedi. Kendisinin de biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Şu anda içinde peydahlanan sıkıntı, Melike'yi üzdüğü içindi. Ama asıl sorun henüz çözülmemişti. Eninde sonunda Serdar'ın yakasına yapışacaktı.

Melike'nin kolunu bıraktı. "Nasıl istersen" dedi.

Melike gerisin geriye hızlı adımlarla uzaklaştı. Serdar, derin bir nefes aldı. İçindeki sıkıntıyı bir süreliğine erteleyerek, Sığınak'a doğru yollandı.

Sığınak üçüncü sınıf bir bardı. Gündüz olduğu için içeride kimsecikler yoktu. Duvarlar, masalar, her yer siyahtı. Serdar, şeytan ayini yapılan bir mekâna gelmiş gibi hissetti. İçerisi temiz değildi. Aydınlık da değildi. Ucuz bira kokusuna, toz ve sidik kokusu eşlik ediyordu. Sağ tarafta bar uzanıyordu. Diğer tarafta küçük yuvarlak masalar vardı. Barın arkasında hayatından bezmiş, asık suratlı iki barmen çalışıyordu. Bir kız, bir oğlan... Oğlan bardakları siliyor, kız da bardakları raflara yerleştiriyordu. Serdar'ı görür görmez, "Henüz açmadık" dedi oğlan ters ters.

Serdar kimliğini çıkardı, "Polis."

Oğlan bardak silmeyi, kız da bardakları yerleştirmeyi bıraktı. Serdar, kızın yakından çok daha güzel olduğunu fark etti. Düz siyah saçlar, kocaman yeşil gözler, kalın dudaklar, sağ yanakta ufak bir gamze, burnunda bir *piercing*...

"Buranın işletmecisi var mı?"

"Mahmut Abi var" dedi oğlan, "İçerde."

"Senin adın ne?"

"Tayfun."

"Çağır gelsin."

Jöleli dik saçlar, renkli gözler, kirli sakal, kulakta küpeler. Gece hayatının tipik piçlerinden.

Oğlan barın arkasındaki kapıdan geçip gözden kayboldu. Kız Serdar'ı kesiyordu. Bunu fark edince o da gözlerini kızın üzerine çevirdi.

"Bir şey içer misiniz?"

"Sağol."

"Bir şey mi oldu?" dedi kız merakla.

Patronlarının öldürüldüğünü, bu güzel kıza pat diye söylemeyi Serdar'ın içi el vermedi. Tayfun olsaydı, ona söylerdi.

"Birkaç soru soracağım."

"Neyle ilgili?"

Serdar cevap vermedi.

Barın arkasındaki kapı açıldı. Beyaz gömlekli, siyah pantolonlu, zayıf ince yüzlü, keskin bakışlara sahip Mahmut denilen adamı gördü. Arkasından da Tayfun çıktı.

Adam çocuklara, "Siz işinize bakın" diye emir verdi.

Keskin bakışlarla Serdar'ı süzdü. Ters ters bakıyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Gülmüyordu.

Serdar köşedeki masaları işaret ederek, "Şöyle geçelim" dedi.

Masaya oturdular.

"Muzaffer Bey dün akşam öldürüldü."

"Ne?" dedi adam.

Bardakiler bize baktılar.

Serdar o sabahı anlattı. Karşısındaki adam, her saniye biraz daha yıkıldı.

"Muzaffer Bey'in bir düşmanı var mıydı?"

Adam yaşadığı şoktan kurtulmaya çalışıyordu. Bir asır yaşamış gibi bir yorgunluk çöktü üzerine. İnce yüzü daha da inceldi; bir tilkinin yüzünü andırıyordu artık. Son derece sevimsizdi. Bardaki kız, sırtını tezgâha dayamış, sanki Serdar'ın dudaklarını okumaya çalışıyordu.

"Bu işi kesin Kâzım denilen it yapmıştır" dedi zorlukla.

"Kim bu Kâzım?"

"Kâzım, Muzaffer'e kin güderdi. Geçen akşam buraya gelip olay çıkardı. Muzaffer'le birbirlerine girdiler."

"Niye? Uyuşturucu işi mi?"

Mahmut gözlerini kısarak Serdar'ı süzdü. "Bizim mekânda öyle şeyler olmaz. Burası temiz bir müessese."

"Mutlaka öyledir. Kâzım niye olay çıkardı?"

"Mekânımıza çöreklenmek istiyordu."

"Ne iş yapar bu Kâzım?"

"Karaköy'de restoranı var."

"Niye buraya takık?"

"Muzaffer Abi ile eskiden gelen bir husumetleri mi ne varmış."

"Ne husumeti?"

"Detayını bilmiyorum ama eskiden ortaklarmış."

"Bu işi Kâzım'dan başka yapabilecek biri geliyor mu aklına?"

"Yok" dedi dudaklarını büzerek.

"Ulan yeme beni. Bu Muzaffer kaç kere girmiş çıkmış içeri. Herifin ne bok olduğunu biliyoruz. Bu âlemde tek düşmanı Kâzım mıydı yani?"

"Ölmüş gitmiş adam, arkasından böyle konuşmak doğru mu komiserim?"

"Senden mi öğreneceğim nasıl konuşacağımı lan?"

Hafiften başlayan efelenmeyi, Serdar anında bastırmıştı. "Dün saat kaçta ayrıldı Muzaffer buradan?"

"On iki gibi çıktı.

"Davranışlarında bir tuhaflık var mıydı? Çıkarken bir şey söyledi mi ya da sen bir şey fark ettin mi?"

"Her zamanki gibiydi. Morali bozuktu, eve gidip yatacağını söyledi."

"Yatmış ya, ama bir daha kalkmamak üzere yatmış."

Mahmut başını üzüntüyle öne eğdi.

"Sen kaçta çıktın?"

"Ben şüpheli miyim?"

"Yalnızca soruyorum, kaçta çıktın?"

"Üçe doğru."

"Çocuklar doğrular mı?" dedim bardakileri göstererek.

"Seren on iki gibi çıkmıştı ama Tayfun hâlâ buradaydı."

"O akşamı anlat bakalım, neler oldu?"

"Bu Kâzım adamlarıyla geldi. Tehditler gırla, müşterileri rahatsız ettiler. Bizim çocuklar da bunları yaka paça dışarı attılar. Kapıda diklenmeye devam ettiler, sonra dayağı yiyince defoldular."

Anlaşılan bu Kâzım'ı da ziyaret etmek gerekiyordu.

Serdar çıkarıp kartvizitini verdi. Kâzım'ın adresini aldıktan sonra mekândan çıkarken kıza bir daha baktı. Harbi güzel kızdı.

Dışarı çıkınca, Serdar'ın aklına yine Melike geldi. Canı sıkıldı. Telefonunu çıkarıp aradı. Çok çaldırdı ama açılmadı. İstiklal Caddesi'nin kalabalığına karışarak, Tünel'e doğru yürüdü. Yürümek hoşuna gitti. Tünel meydanı, kalabalıktan nasibini henüz almamıştı. Soluklanacak bir yerdi. Tünel'den Karaköy'e geçti. Kâzım'ın restoranı Perşembe Pazarı'nda, Haliç kıyısına bakan eski apartmanlardan birinin en üst katındaydı. Bina boktandı ama manzarası güzel olmalıydı.

Serdar, Haliç kıyısına indi. Bir motor iskeleye yanaştı, yolcularını boşalttı. Süleymaniye Camii, bütün heybetiyle dikilmişti karşısına.

Serdar apartmana girdi, derme çatma merdivenlerden beş kat tırmandı. Apartmanla hiç alakası olmayan şık bir kapı çıktı son katta karşısına. Açıp içeri girdi. Mis gibi anason kokusuyla karşılaştı. Beyaz masalar, masalarda tabaklar, rakı bardakları ve muhteşem bir manzara... Gençten bir garson yanına sokuldu.

"Hoş geldiniz."

"Polis. Kâzım yok mu?"

Garson patronunu çağırmak için içeri girdi. Serdar beklerken masaları düzelten kısa saçlı diğer garsona, "İşler iyi mi bari?" diye sordu.

"İyi amirim."

"Balık ne kadar?"

"Cinsine göre değişiyor amirim."

"Manzara güzelmiş, buraya yemeğe gelsek indirim yaparsınız, değil mi?"

"Yaparız amirim."

"Hesap çok gelirse ödemem ha!"

"Ödemeyin amirim. Sizden para mı alacağız?"

"İyi iyi. Sevdim burayı."

Otuz yaşlarında, kafasındaki saçları Serdar'ın sakallarından daha fazla olmayan, sert bakışlı, çıkık elmacık kemikli, yılan yüzlü, uzun boylu, topluca bir adam kapıda belirdi. Göbeği ona yol gösteriyordu.

"Ben Kâzım. Beni sormuşsunuz" dedi sert sert.

"Şurada oturalım."

Aynı mizanseni, yarım saat önce Sığınak Bar'da yaptığını hatırlayınca hafif sırıttı.

Süleymaniye'ye bakan bir masaya geçtiler.

"Buyrun?"

"Sen bu Muzaffer'i tanıyor musun?"

Adam Serdar'a kuşku ve tedirginlikle baktı. "Tanıyorum. Ne olmuş?"

"Bir şey olmamış, yalnızca dün gece öldürülmüş."

"Ne? Muzaffer öldü mü?"

"Öldü ya! Sen öldürdün."

"Ne öldürmesi! Ben kimseyi öldürmedim."

Şakaklarında ter damlacıkları birikmişti.

"Geçen akşam mekânını basmışsın, olay çıkarmışsın."

Kâzım'ın yüzünün rengi iyice attı. "Bu benim öldürdüğüm anlamına gelmez."

"Bal gibi gelir. Aranızda husumet varmış. Bundan iyi neden mi olur?"

"Ben öldürmedim."

Bakışları kararlıydı. Sesi de inandırıcılıktan uzak değildi.

"Sen niye düşmansın Muzaffer'e?"

Adam yutkundu, önce manzaraya baktı, sonra nefret dolu bakışlarını Serdar'a çevirdi.

"Muzaffer eskiden benim ortağımdı. Burayı birlikte işletiyorduk. Sonra hoşuma gitmeyen şeyler yapmaya başladı."

"Ne gibi şeyler?"

"Hesaptan para çekmeler, it kılıklı adamları mekâna getirmeler, para ödettirmemeler filan. Çektim bunu bir kenara, konuştum. Daha doğrusu tartıştık. Sonra parasını verdim, siktirip gitti."

"Eee, ortaklık bitmiş ya, herkes yoluna gitmiş, husumeti ne diye sürdürüyorsunuz?"

"Buradan ayrılmayı gururuna yediremedi. Adamlar gönderip sağa sola ateş edip müşterilerimi kaçırttı. Kasadaki paraları da aldılar. Ben husumet beslemeyim de kim beslesin?"

"Sen de onun mekânını bastın."

"Ne zamandır Beyoğlu'nda bir bar işletmek istiyordum. Ama her yer dolu. Ben de bu Muzaffer'e sardım. Hem bana yaptıklarının intikamını alacaktım, hem de bir barım olacaktı."

"Bak, kendin söylüyorsun öldürdüğünü."

"Ben kimseyi öldürmedim. Suçu bana yıkmayın. Ben yalnızca mekânına göz koymuştum."

"Dün akşam neredeydin?"

"Buradaydım."

"Saat kaça kadar?"

"Bire doğru çıktım."

"Daha sonra ne yaptın?"

"Arabayla biraz dolaştım."

"Nerede dolaştın?"

"Orada burada işte."

"Yanında biri var mıydı? Söylediklerini doğrulayacak biri?"

"Yalnızdım."

"Saat kaçta eve döndün?"

"Sabaha karşı, beş filandı galiba. Tam hatırlamıyorum, biraz sarhoştum."

"Nerede oturuyorsun?"

"Çamlıca'da."

"Evli misin?"

"Evliyim."

Serdar kalktı. "Benimle Merkez'e geliyorsun."

"Ben yapmadım" dedi ısrarla.

"Bunu Merkez'de anlatırsın."

Serdar Merkez'i arayarak bir ekip göndermelerini istedi. Kâzım'ı ekibe teslim edip tekrar Tünel'den İstiklal Caddesi'ne çıktı. Galatasaray'a geldiğinde Melike'yi aradı. Telefon yine açılmadı. Mustafa'yı arayıp sordu. Melike gelmemişti. Meraklandı. Nereye gitmişti bu kız? Sonra Galip'i arayıp durumu anlattı.

Canım çok sıkkın olduğu için Merkez'de fazla kalamadım. Kendimi dışarı atmam gerekiyordu. Hava almam gerekiyordu.

Arabaya atlayıp karşıya geçtim. Bir şeyler içmem gerekiyordu. Kadıköy'de arabayı park ettikten sonra, Hendem'e gidip iki bira içtim. Yılmaz yoktu. Zaten benim de muhabbet edecek hâlim yoktu. Sessizce biramı yudumlarken, kül tablasında beş tane sigara izmariti biriktirdiğimi gördüm. Son haftalarda sigarayı bırakma çabalarıma da son vermiş oldum. Doktor, anti-depresan ilaçlarla alkol almamın çok zararlı olabileceğini söylemişti. Daha ne zararı olabilirdi ki? Bir erkeğin başına gelebilecek en kötü şey başıma gelmişti. Niye gelmişti, bilmiyorum ama gelmişti. Beni bitiriyor, tüketiyordu. Hayatla bağlarım kopuyordu. Şunu anladım ki, hayat yalnızca seks üzerine kuruluymuş. Seks yoksa, mutluluk da yok.

Ayaklarım beni Beşiktaş İskelesi'nin önüne götürdü. Büfede her zamanki gibi hardallı iki sosisli yedim, ayran içtim. Zaman içinde her şey değişebilir belki ama bu sosislinin tadı hiç değişmez.

Sigara eşliğinde Balon'a doğru yürüdüm. Bu aralar

buraya çok sık geldiğimi fark ettim o an. Telefonum çaldı. Arayan Oya'ydı.

"Merhaba Galip, nasılsın?"

Sesi hâlâ buzdolabının içinden geliyormuşçasına, donuktu.

"İyiyim Oya. Sen nasılsın?"

"Nasıl olsun, bankadayım. Sen dışarıda mısın?"

"Evet, Kadıköy'deyim."

Birkaç saniye sessizlik. "Bu akşam görüşelim mi? Tiyatroya iki kişilik biletim var. Gelir misin?"

Bu boktan ruh hâliyle tiyatroyu hiç çekemeyecektim. "Yok ben gelmeyeyim, çok yorgunum, sen git."

Sessizlik...

"Peki, o zaman sonra görüşürüz. Hoşçakal."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatınca, derin bir rahatlama hissettim. Aklıma yine Semra geldi, gelmesiyle de ona yaklaşamayacak olmanın sıkıntısı belirdi içimde.

Balon'un önünden geçip İDO İskelesi'nin yanından cinayetin işlendiği yere vardım. Rüzgâr sert esiyordu. Deri kabanımın fermuarını çektim. Olay yeri, sarı bantlarla çevrilmişti. Sahilde yürüyüş yapmaya çıkanlar, olay yerine bakıp yollarına öyle devam ediyorlardı. O iki yaşlı teyze yoktu ama onların beslediği kuşlar oradaydı. Görünürde ekmekler de yoktu, belli ki ekmekler kuşlar tarafından silinip süpürülmüştü. Kuşlara bakarken, bu sabah teyzenin gösterdiği ölü karga yavrusu dikkatimi çekti. Ayağımı kayalara doğru sarkıtıp hayvana dokundum. Kaskatı olmuştu. Gözleri açıktı. Sırtında gaga yaraları vardı. Şennur Yağcı'nın başının yanında bulduğumuz kargaya çok benziyordu. Neredeyse aynısıydı. "Olamaz!" diye bağırdım.

Olamaz!

22

Kâzım nezarete konuldu. Serdar bu cinayeti çok kısa bir sürede çözmenin mutluluğuyla odasına girdi. Melike masasında oturuyordu.

"Neredeydin, merak ettim seni" dedi artık sevgilisi olduğundan pek emin olamadığı Melike'ye.

"İşim vardı" dedi Melike gelişigüzel, başını önündeki bilgisayardan kaldırmadan.

"Telefonunu da açmadın."

Melike yanıt vermedi. Serdar da üstelemedi. Mustafa kapıda belirince Serdar hemen atıldı, "Senin ne işin var burada? Nöbetin yok mu senin?"

"Üzerime gelmeyin, zaten moralim bozuk. Gece yarılarına kadar sokak köpeği gibi kapı önlerinde bekliyorum."

"Bu derdini Galip'e söyledin mi?"

"Söylemedim."

"İstersen ben ileteyim."

Mustafa'nın gözleri büyüdü. "Sakın ha!"

"Ben dünkü cinayeti çözdüm. Sen de benim gibi yakala adamları, çöz cinayetleri, bekleme kapılarda."

"Çözdün mü? Kimmiş katil?"

Serdar gururlu bir biçimde sırıtarak, Melike'ye baktı. Melike hiç oralı değildi. Serdar beklediği ilgiyi alamayınca bozuldu biraz.

"Kâzım denilen itin teki. Muzaffer'in eski ortağıymış. Aralarında husumet varmış. Nezarete attım, birazdan sorguya ineceğim. Bülbül gibi öttüreceğim onu."

"Galip amirim bu işe sevinecek" dedi Mustafa.

"Hadi, bunun şerefine bize çay getir Mustafa" dedi Serdar neşeyle.

"Ben istemem" dedi Melike, başını önündeki bilgisayardan kaldırmayarak.

Mustafa, "Nesi var?" diyen bakışlarla Serdar'a baktı. Serdar omuz silkti. Mustafa dışarı çıkınca, Serdar, Melike'nin gönlünü almak için yerinden kalkıp masasına doğru giderken cep telefonu çaldı. Hayır, arayan numarayı tanımıyordu, açtı.

"Serdar Bey?"

"Benim?"

"Ben Seren."

Serdar'dan ses çıkmayınca kız hatırlamasına yardımcı olmak için, "Bugün bara gelmiştiniz."

"Ah, tamam hatırladım. Buyrun?"

"Sizinle görüşmem gerekiyor."

Kızın sesi heyecanlıydı.

"Ne hakkında?"

"Karşılıklı konuşalım, gelebilir misiniz?"

"Siz Emniyet'e gelin."

"Ben gelemem, bu çok önemli. Kâzım'la ilgili."

Serdar, Melike'nin asık suratını çekmektense Beyoğlu'na gitmeyi tercih etti.

"Tamam, yarım saat sonra oradayım."

"Teşekkür ederim, bekliyorum."

Serdar telefonu kapatınca, Melike'nin kendisine şüpheyle baktığını gördü.

"Bugünkü cinayetle ilgili" dedi, şüphesini gidermek için.

Melike bilgisayarda yaptığı işe döndü.

Yirmi dakika sonra Serdar, Beyoğlu'nda ikinci kez aynı bardan içeri giriyordu. Zaman akşam üstü olduğu için bar, sabahki tenha hâlinden farklıydı. İçeride gençler vardı, ellerinde de ellilik biralar. Mekân, sabaha göre daha ağır

bira kokuyordu. Bu kokuya sigara dumanı da eşlik ediyordu. Sigara yasağı burada işlemiyordu. Anlaşılan işletmeciler masalarını dışarı çıkaramayınca, müşteri kaybını, içeride sigara içilmesine izin vererek telafi ediyorlardı.

Serdar bara yanaşarak kızın yanına geldi. Tabureye oturdu. Kız onu görünce hafifçe gülümsedi.

"Bir şey içer misiniz?"

"Görev başında içmiyorum."

"Çıkalım mı o zaman?"

Serdar ellerini açarak, "Olur" dedi. Tabureden indi.

Kız arkadaşına, "Tayfun, biraz dışarı çıkacağım. Beni idare eder misin?" diye sordu.

Tayfun ikimize birden bakıp isteksizce başını salladı. "Geç kalma ama."

"Sağol" dedi kız. Tezgâhın altından geçip Serdar'ın yanına geldi. Kızın çiçek kokulu parfümü, Serdar'ın hoşuna gitti. Parfüm seksiydi, kız daha da seksiydi. Kız, kabanını giydikten sonra dışarı çıktılar.

"Arka sokakta Zencefil Kafe var. Oraya gidelim mi?" dedi kız. Serdar'ın yanıtını beklemeden o tarafa doğru yürüdü.

"Bana ne anlatacaksın?"

"Oraya gidince konuşuruz."

"Amma hızlı yürüyorsun."

"Vaktim az."

"Niye bu kadar dert ediyorsun ki işi, patronun öldü nasılsa."

Kız suratını asarak baktı Serdar'a.

Zencefil, restoran tarzı şirin bir yerdi. Küçük bir de bahçesi vardı. Bahçenin etrafı sarmaşıklarla kaplı olduğu için zula bir yerdi.

Kız oturur oturmaz sigara yaktı. "İçer misiniz?"

"Sağol."

Garson kız geldi, "Nasılsın Seren?" dedi.

Serdar'ı süzdü.

"İyiyim Pınar. Sen nasılsın?"

Seren'in gergin tavırları, Serdar'ın gözünden kaçmadı. İki kahve söylediler.

"Sizi dinliyorum" dedi Serdar.

Seren sinirli hareketlerle sigarasından bir soluk alıp kül tablasına koydu.

"Kâzım'ı tutuklamışsınız."

Serdar şaşkınlığını gizleyemedi. "Sen Kâzım'ı tanıyor musun?"

"Tanıyorum. Yanlış adamı tutukladınız, Kâzım katil olamaz."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

Kız bir sır verir gibi -ki aslında veriyordu da- sesini alçalttı, "Kâzım dün akşam benimleydi."

Kahveler geldi, Seren bunu fırsat bilip sigarasından iki fırt çekti peş peşe, dumanını havaya saldı. Serdar'ın üzerinde ufak bir bulut oluşmuştu sigara dumanından. Serdar'ın rahatsız olup olmadığına aldırmadı. Sigarasını kül tablasına koyup kahvesinden sıkı bir yudum aldı. Serdar ise duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Katil Kâzım olmalıydı, başka kim olabilir ki? Bu kız kesin yalan söylüyordu.

"Kâzım benim sevgilim."

"Adam evli değil mi?"

Bunu ne maksatla söylediğini kendi de anlamadı.

"Ahlak zabıtası mısın sen?" dedi Seren, gayet umursamaz bir tavırla. "Dün akşam sabaha kadar benimleydi."

Serdar az sonra duyacaklarına kendini alıştırmaya çalışıyordu. Eğer kızın söyledikleri doğruysa, Kâzım katil olamazdı. Belki de bu işi bir adamına yaptırmıştı.

"Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Başımın belaya girmesini istememiştir."

"Hapishaneye girmesi daha mı iyi?"

"Karısının babasını tanısan böyle düşünmezdin."

"Kimmiş?"

"Veysel Kurdoğlu."

"Veysel Kurdoğlu da kim?"

"Tanımıyor musun? Hangi dünyada yaşıyorsun sen? Ünlü emlak kralı."

"Hiç duymadım."

"Şimdi Kâzım'ı serbest bırakacak mısınız?"

"Hayır."

"Niye? Söyledim ya, benimleydi."

"Sana niye inanayım?"

"Gerçeği söylüyorum da ondan."

"O zaman dün akşamı anlat."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Kız önce bir ofladı, sonra kahvesinden bir yudum aldı. Sigarasını dibine kadar içip söndürdü.

"Gece saat on iki gibi bardan çıktım. Kâzım'la buluşacaktım. Muzaffer de o saatlerde çıkmıştı. İstiklal Caddesi'nde karşılaştık. Birlikte Taksim'e kadar yürüdük, sonra büfelerin önünde ayrıldık. Onu siyah bir araba aldı. Ben de taksiye binip Nişantaşı'na gittim."

"Siyah bir araba mı?"

"Evet."

"Araba ne markaydı?"

"Ne bileyim ben."

"Plakasını gördün mü?"

"Bakmadım."

"Bir harf, bir rakam?"

"Bakmadım dedim ya."

"Sürücüsünü gördün mü?"

"Görmedim. Camları siyahtı. İçi görünmüyordu."

Serdar'ın aklı karışmıştı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Eğer Seren'in söyledikleri doğruysa, bu işi Kâzım yapmamıştı. Öyleyse her iki cinayette de bulunan siyah araba neyin nesiydi?

Seren kalktı. "Geç kaldım, dönmeliyim. Kâzım'ı serbest bırakın. O suçsuz."

Serdar garsonu çağırıp hesabı kredi kartıyla ödedi. Seren teşekkür bile etmedi. Verdiği bilgiler karşısında ufak bir bedel olarak düşünüyordu herhâlde.

"Ah" dedi, "unuttum söylemeyi. İşine yarar mı bilmiyorum ama arabanın arka farlarından biri kırıktı."

"Hangi taraftaki?"

"Sürücü tarafındaki."

Kafeden çıktılar, bara doğru yürüdüler. "Merkeze gelip yazılı ifade vereceksin."

"Bugün gelemem."

"Yarın sabah gel. Yoksa sevgilini savcılığa postalayacağım."

Seren yüzünü ekşiterek baktı Serdar'a. Bu kız tarafından sevilmenin çok hoş bir şey olacağını düşündü Serdar. Kâzım hayvanı şanslıydı. Hem zengin bir eşe, hem de fıstık bir sevgiliye sahipti.

Merkeze dönüp ilk olarak bizimkilerin odasına daldım. Melike ve Mustafa kös kös oturuyorlardı. "Serdar nerede?"

"Beyoğlu'nda" dedi Mustafa.

"Ne halt yiyor orada?"

Melike ayağa kalktı. "Dünkü cinayetle ilgili bir gelişme varmış galiba."

"Çağırın gelsin. Siz de Şennur Yağcı'nın dosyasıyla birlikte odama gelin."

Odaya girip kabanımı koltuğumun arkasına astım, sigara yaktım. Ellerimi başımın arasına alıp bir süre öylece durdum. Kapı çalındı, bizimkiler içeri girip merakla koltuklara oturdular. Melike dosyayı önüme koydu.

"Serdar geliyor mu?"

Mustafa, "Yolda. Onun da anlatacakları varmış."

"Arkadaşlar bakış açımızı değiştirmemiz gerekiyor" dedim Şennur Yağcı'nın dosyasını açarak.

Melike rahatsız olmuş bir yüz ifadesiyle, "Neden bahsediyorsunuz?" dedi.

"Bu cinayetleri hep münferit olarak düşündük. Doğrusu da buydu. Ama şimdi işler değişti."

Dosyanın içindeki ifadelere, resimlere üstün körü bakıp masaya fırlattım. "Yanlış iz üzerinde olabiliriz."

"Anlamadım" dedi Mustafa gergin bir tavırla.

"Bu iki cinayeti aynı kişi işlemiş olabilir."

Devam ettim. "Şennur Yağcı'nın başının yanında bulduğumuz ölü karga ve balon parçasını hiç dikkate almadık. Oysa katil bize bir mesaj veriyordu. Biz ne yaptık? Bütün ilgimizi kurbanla ilişkisi olan kişilere yoğunlaştırdık. Yaptığımız şey yanlış demiyorum, ama eksikti. Katil işleyeceği ikinci cinayetin yerini, daha doğrusu cesedi bırakacağı yeri anlatmaya çalışıyordu. Bu yüzden ölü kargayı ve balonu maktulün başının yanına bıraktı. Balon parçasıyla Kadıköy rıhtımdaki büyük balonu işaret ediyordu. Ölü karga ise, olay yerindeki kuşları anlatıyordu. Nitekim cesedi Balon'un orada bulmadık mı? Kayalıklarda yüzlerce kuş yok muydu?"

"Hayatımda gördüğüm en saçma mesaj verme yolu. Nasıl anlamamızı bekliyor ki?" dedi Melike.

"Yani ben günlerdir boşuna mı nöbet tutuyordum?" dedi Mustafa isyan ederek.

"Sana benden bir gün kafa izni" deyince, ekşittiği yüzü gülümsedi Mustafa'nın.

Devam ettim. "Muzaffer Çakmak'ın cesedinin gözlerinin oyulması, kadın kılığına sokulması, eline bir mutfak bıçağı tutuşturulması gibi şeyler, bize katilin verdiği mesajlardı."

Melike, "Katil bir sonraki cinayeti anlatıyor."

"Bu teorim doğruysa, haklısın Melike."

Odaya bir sessizlik çöktü.

Sessizliği Serdar'ın kapıyı sertçe açması bozdu.

Ses tonunda ürkütücü bir gerginlik vardı. "Bakış açımızı değiştirmemiz gerekebilir."

Serdar bugün olan biteni anlattı. Kırık stop lambalı siyah otomobilin bir kez daha karşımıza çıkması, düşüncelerimde haklı olduğumu kanıtlıyordu. Çünkü bu kadar tesadüf biraz fazlaydı. Daha da önemlisi, katil kurbanlarını tanıyordu. Eczacı kadın ve barmen kızın verdiği ifadelere göre, Şennur Yağcı ve Muzaffer Çakmak, siyah otomobile kendi istekleriyle binmişlerdi. Kimse onları zorla arabaya sokmamıştı.

Araştırmamızı kolaylaştıracak bir başka şey de, katilin kurbanlarını gelişigüzel seçmiyor oluşuydu. Onları tanıyordu. Eğer kurbanların geçmişlerini iyice didiklersek, aralarında bizi katile götürecek ortak bir nokta yakalayabilirdik.

Melike uzman bir edayla, "Eğer karşımızda bir seri katil varsa, eninde sonunda yakalanmak isteyecektir. Seri katiller işledikleri cinayetlerle gurur duydukları için, katilin kendileri olduğuna dair ipuçları bırakırlar. Sonunda yakayı ele verirler. Hiç yakalanmayan seri katil var mıdır?"

Mustafa, "Bilmem. Aramızda seri katil uzmanı var mı?" dedi.

"Yok."

"Karındeşen Jack" dedim.

Yıllar önce belgesel kanalların birinde izlemiştim. Herif fahişeleri kesip doğradıktan sonra, kayıplara karışmıştı.

Melike görüşünü savunmak için, "O olay istisna. O zamanın şartları, katili yakalamak için yetersizdi. Şimdi olsa anında yakayı ele verir" dedi.

"Yaşasın CSI diyorsun!" dedi Mustafa, dalga geçerek.

Öncelikle, Muzaffer Çakmak'ın ayağındaki ayakkabıların nereden alındığını bulmamız gerekiyordu. 43 numara topuklu kadın ayakkabısı, her yerde kolay kolay bulunmazdı. Bu tarz ayakkabıları basketbolcu, voleybolcu kızlar dışında yalnızca travestiler giyerdi ve bunları satan mağazalar genellikle Beyoğlu'nda bulunurdu. Sonra peruk meselesi vardı. Tarlabaşı, perukçuları araştırmaya başlamak için iyi bir adresti. Basma elbiseyi araştırmaksa, çok zamanımızı alabilirdi. Çünkü bu tarz bir elbise her mağazadan, hatta pazarlardan bile satın alınabilirdi. Bu yüzden elbisenin üzerinde pek durmadım. Ayrıca, kurbanların hayatlarını tekrar mercek altına almamız gerekiyordu. Çünkü katil, her iki kurbanı tanıyordu ve geçmişleriyle bir ilgisi olmalıydı. Ayakkabı işini Serdar'a, peruk işini Melike'ye verdim. Ben de kurbanlar hakkında daha fazla bilgi alabilmek için, şüphelilerle yeniden görüşecektim.

İşimiz uzundu.

23

Serdar odaya dönünce, şımarık bir kedi gibi Melike'ye sokuldu. "Yardım ister misin?"

Melike tersledi. "Ben hallederim" dedi, kedilerden nefret eden bir insan tavrıyla.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Uzatmayalım."

Bu kadar kapris, Serdar'a fazla gelmişti. Bu kadar naz kadı kızında bile olmazdı. "Sen bilirsin" dedi, alıngan bir hareketle kabanını aldı. "Ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz Mustafa" dedi.

Mustafa duymadı bile. Aklı Tülay'daydı. Cinayet bilgilerini sızdırınca ondan iyisi yoktu. Kızın sesinden, yumuşadığını fark etmişti. Şimdi bir telefon etse miydi? Bu akşam buluşmak istese, kabul eder miydi?

"Ne düşünüyorsun öyle kukumav kuşu gibi?" dedi Melike.

"Hiç."

"Hadi hadi, benden sır çıkmaz. Kim bu şanslı kız?"

Mustafa'nın yüzü kızardı. "Nereden çıkarıyorsun kızı mızı?"

Melike gülümsedi, "Canın konuşmak isterse ben iyi bir dinleyiciyimdir."

"Sen önce kendi ilişkini kurtar" diye geçirdi içinden Mustafa. "Sağol" dedi Melike'ye.

Daha fazla dayanamayıp odadan çıkar çıkmaz telefona sarıldı. İkinci çalışta açıldı ve Tülay'ın neşe dolu sesi Mustafa'yı sarıp sarmaladı.

"Naber Mustafa? Bu akşam görüşelim mi?

Serdar, amca oğlu Halil'le İstiklal Caddesi'nde, Nevizade sokağında buluştular. Bir restorana girdiler, cam kenarı bir masaya yerleştiler. Beyaz peynir, kavun, salata, patlıcan kızartma ve ara sıcaklar rakı eşliğinde masaya geldi.

Aslan sütünden koca bir yudum aldılar.

"Çok uzun zaman oldu Halil'im" dedi Serdar, eski bir akrabayı yıllar sonra tekrar görmenin neşesiyle.

"Araya bu kadar mesafe koymayalım kuzen, biz kardeş sayılırız, birbirimizden başka kimimiz var?"

Serdar'ın aklına amcası gelince yüzü asıldı ama belli etmemeye gayret etti. İnsan arkadaşlarını seçebiliyordu ama akrabalarda böyle bir şansı yoktu. Halil'i severdi, iyi çocuktu ama babası götün tekiydi.

"Baban nasıl?" dedi Serdar isteksizce.

Halil de ikisinin birbirlerini sevmediğini iyi bilirdi.

"Bildiğin gibi, hep huysuz."

"Sana hayatı zehir ediyor mu?"

"Son zamanlarda bana pek karışmıyor. Yaşlandı artık."

"Yaşlanmaz o."

"Gerçekten, duruldu."

"Seni severim Halil ama amcam olacak o heriften hiç hoşlanmam, bilirsin. O da beni sevmez."

"Öyle söyleme, aslında sever seni. Polis Akademisi'ne gitmeye karar verdiğin için çok bozulmuştu."

"Geleceğim hakkında yaptığım planlarda ona mı danışacaktım?"

"Haklısın ama amcamın öldürülmesinden sonra, kendini baban yerine koydu."

"Bana biraz fazla sahip çıkmaya kalktı."

"Huyunu biliyorsun. Senin için planları vardı ama sen polis olacağım diye karşısına çıkınca yıkıldı. Adamın senin için kurduğu bütün hayallerin içine ettin" dedi gülerek.

Kadehleri kaldırdılar.

"İçelim kuzen."

"İçelim."

Garsona balık siparişi verdiler.

"Şimdi mutlu musun?" dedi Halil.

"Mutluyum. İşimi seviyorum."

"Babam polisleri hiç sevmedi. Solcu kanı var desem, o da yok. Amcam ise çok farklıydı."

"O yüzden zaten iki kardeş anlaşamazlardı" dedi Serdar, gözleri biraz buğulanarak.

"Amcam duygusal bir adamdı. Hak hukuk bilirdi. Her şeyi kuralına uygun yapardı. Kitap okur, şiir yazardı. Müzik dinlerdi. Dünyada olup bitenleri sıkı sıkıya takip ederdi" dedi Halil gururla.

"Sen babana benzemiyorsun Halil. Sen de duygusal bir adamsın."

"Farkındayım ama elden ne gelir. Bakma sen, babam sever seni."

"Babamın katilini bulmak için kılını bile kıpırdatmadı. Seven insan böyle mi yapar?"

"Öyle deme, amcamın ölümüne çok üzüldü, katili bulmak için varını yoğunu ortaya koydu."

"Geç bunları Halil. Bulmak isteyen bulurdu."

"Zor iş bunlar Serdar. Bizim oralarda daha da zor. Benim kadar iyi biliyorsun."

"Neyse, boş ver şimdi babanı" diyerek kadehini kaldırdı Serdar. "Hadi bakalım, hoş geldin tekrar."

"Bundan sonra daha sık görüşmemize" diyerek Halil de kadehini kaldırdı.

Kadehler tokuştu, rakılardan koca koca yudumlar alındı. Halil'in mutluluktan gözleri ışıl ışıl parladı.

Balıklar mis gibi koktu. Rakının anason kokusu iştahlarını iyice kabarttı. Rakılar yudumlandı tekrar.

"Halil'im sen neler yapıyorsun İstanbul'da, anlat bakalım?"

"Bundan sonra bir ayağımız İstanbul'da olacak gibi görünüyor Burada bir iş kuracağız. Sık sık görüşeceğiz."

"Ne de olsa para burada. Geç bile kaldınız."

"Nakliye işi yapacağız. Şimdi bir daire bakıyorum. Aklında olsun senin de."

"Ne demek kuzen. Birlikte bakarız. Harika haber bu" dedi Serdar çok sevinerek. Sonra sevinci gölgelendi. "Amcam da gelecek mi?"

"Eh, hâliyle. Ama buradaki işleri ben yürüteceğim, o ara sıra gelip gidecek."

"Beni karşılaştırma da onunla."

"Ayıp olur kuzen."

"Bakarız."

Kadehler boşaldı, tekrar doldu. "İçelim kuzen."

Balıklar geldi.

Rakılar tokuşturuldu.

"Evlilik yok mu kuzen?" dedi Halil çakırkeyif bir sesle. "Hayatının kadınını hâlâ bulamadın mı?"

Serdar'ı rakı vurmaya başlamıştı. Dünya etraflarında tatlı tatlı dönüyordu.

"Sen buldun mu?"

"Yok kuzen, bulamadım. Babam başımın etini yiyor ama ben yanaşmıyorum. Böyle iyi. Halimden memnunum. Şimdi İstanbul'a da geldim, hayatımı yaşayacağım."

"Benim konuştuğum biri var" dedi Serdar. Melike'den bahsetmek içini acıtsa da içkinin etkisiyle sözcükler ağzından dökülüyordu.

"Kim bu şanslı kız?"

"O da Cinayet Büro'dan."

"Adı ne?"

"Melike."

"Çok sevindim kuzen. Evlenecek misiniz?"

"O işler zor, kuzen ya. Doğrusunu söylemem gerekirse, korkuyorum."

"Seviyorsan, evlen kuzen. Hayat kısa."

"Zor kuzen, zor..."

Halil'in yeşil gözleri meraktan parladı. "Beni yengeyle ne zaman tanıştıracaksın?"

"Ne zaman istersen."

"Güzel mi?"

"Güzel olmasa ben bakar mıyım?"

"Aferin."

Serdar'ın aklına Melike düştü. Seviyor muydu bu kızı? İri vücudunu düşündükçe içi bir tuhaf oldu. Şu anda onunla birlikte olmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Kalkıp masadan sevgilisine koşmak istedi. Bunu yapamayacağını anlayınca rakı kadehine sarıldı. Melike'ye, "Seni seviyorum" diyemiyordu. Bir şey buna engel oluyordu. Karışık duygular içindeydi. Babasını düşündü. Bahçesinde otururken arkadan kalleş bir kurşunla öldürülüşünü... Üzüntüleri daha tazeyken, bu defa da annesini amansız bir hastalıktan kaybedişini... Bu kayıplar, Serdar'da derin bir travma yaratmıştı. Kaçıp kurtulmak istemişti oralardan. Onu bağlayan hiçbir şey kalmamıştı. O zaman bir kurtuluş olarak Polis Akademisi çıkmıştı karşısına. Devlete sığınmış, devlet de ona kucak açmıştı. Birden, içkinin de etkisiyle belleği karardı Serdar'ın. Düşünceleri silinip gitti. Derinlerden bir yerden telefon sesi işitildi.

"Telefon çalıyor" dedi Serdar.

"Ben işitmiyorum."

"Seninki çalıyor."

Halil, çakır vaziyette cebinden telefonu çıkardı, ekrana baktı. "Babam arıyor" dedi ciddi bir tavır takınarak. Yerinden apar topar kalktı, dışarı çıktı.

"Halil! Nerdesin ulan! Kaç kere aradım."

"İşitmedim baba. Beyoğlu'ndayım. Bizim kuzenle içiyoruz."

"Ne? Sen ne yaptığının farkında mısın geri zekâlı? Emniyetçiyle mi oturuyorsun?"

"O benim kuzenim baba."

"Sıçtırma kuzenine. O bizden değil. İşimizi öğrenirse duman oluruz salak. Uzak dur ondan! Ayrıl oradan hemen!"

"Ama baba..."

"Uzak dur ondan! Bir daha onunla konuştuğunu duyarsam gebertirim seni!"

Haşim Ağa sinirle telefonu kapadı. Boş bir hangarda üç adamıyla birlikteydi. "Geri zekâlı herif, biz onu iş için gönderiyoruz, o emniyetçiyle kafa çekiyor! Budala!"

Karanlık hangarda, Haşim Ağa ve üç adamı dışında biri daha vardı. İki bileği kalın bir iple bağlanmış, kolları tavandaki kanca yardımıyla yukarı asılmıştı. Yani iyi bir durumda değildi adam. Ayakları yere zar zor değiyordu. Üstü çıplaktı. Ağzı bantlıydı. Yaşadığı dehşet gözlerinden okunabiliyordu. Haşim Ağa sinirli sinirli adama yanaştı.

"Malımdan aşırmayacaktın" dedi ve yumruğu adamın burnuna indirdi. Burun kırıldı, kan boşaldı. Haşim Ağa adamlarına baktı. Biri koca bir bıçak çıkardı, patronuna uzattı. Haşim Ağa bıçağı aldı, bağlı adama doğru tuttu.

"Bu işin cezasını biliyorsun. Katlanacaksın."

Adam korkuyla hırıltılar çıkarıyordu. Haşim Ağa bıçağın soğuk çeliğini adamın çıplak bedeninde dolaştırdı.

"Şimdi" dedi. "Derin bir nefes al bakalım."

Bıçağı adamın böğrüne bütün gücüyle sapladı. Bıçağın çıplak bedene girerken çıkardığı o sesi, Haşim Ağa hiçbir şeye değişmezdi. Bu yüzden her zaman bıçağı tabancaya tercih ediyordu. Kanın fışkırmasını seyretmek az önceki öfkesini alıp götürdü. Bedene saplanan bıçağı ileri geri hareket ettirirken adamın yüzüne baktı. Kurbanın acıdan

yüzü çarpılmıştı. Bir süre sonra gözleri cansızlaştı. Etraf kan gölüne döndü. Haşim Ağa adamın öldüğünü anlayınca, bıçağı yavaş yavaş çekti. Çıkan sesi bir melodi dinler gibi dinledi. Kanlı bıçağı, ölmüş adamın pantolonuna sildi.

Bıçağı adamlarına uzatırken, "Yok edin bu pisliği" diye talimat verdi.

Hangardan çıkarken ceketini sırtına aldı.

İstanbul'a gitme vakti gelmişti. Yoksa bu Halil işleri bok edecekti.

24

Ertesi sabah Merkez'e gelince, telefonda Semra'nın zarif sesi karşıladı beni.

"Günaydın Galip'cim. Serhat Engin seni çağırıyor."

Adının sonuna "cim" eklenmesi Semra'nın ilgi alanına resmen girdiğimi gösteriyordu.

"Geliyorum."

Sabahın köründe beni çağırması iyiye alamet değildi. Bu ikinci cinayet için kesin fırça atacaktı. Bu aralar pek sıkı fıkıydık. Haddinden fazla odasına giriyordum. Hâl böyle olunca Semra'yı daha sık görüyordum.

Merdivenlerden koşar adım çıkmadım. Serhat Engin'den yiyeceğim fırça için kalp krizi geçirmeye niyetim yoktu. Semra'yı, gözü merdivenlerde, beni beklerken buldum. Ağır ağır çıkmama rağmen, nefes nefese kalmıştım. Bunu belli etmemek için konuşmamam gerekiyordu. Bu yüzden ilk sözü, karşımda bana hayranlıkla bakan kadına bıraktım.

"Kendini bana kanıtlamak zorunda değilsin, ikimiz de genç değiliz artık" dedi gülerek.

"Sen kendi adına konuş."

Bunu söyledikten sonra Semra'nın benden 5 yaş büyük olduğu aklıma geldi ve yerin dibine geçtim. Neyse ki, Semra bu tarz şeyleri kafaya takmayacak bir hatundu. Belki de onun yanında rahat etmemin nedeni buydu. Oya'nın yanında yakalayamadığım huzuru, Semra'nın yanında buluyordum.

Kapıyı tıklayarak içeri girdim. "Günaydın amirim, beni çağırmışsınız."

Serhat Engin'in sinirli olduğunu, bana cevap vermeme-

sinden ve çatık kaşlarından anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Masasının üzerinde bir tomar gazete vardı.

Koltuğa oturdum. Gözlüklerini çıkardı, "Gazetelere bilgi sızdıran muhbiri buldun mu?" dedi hafif alaycı bir ifadeyle.

Dik dik yüzüme baktı.

"Araştırıyorum" dedim, ama önündeki gazetelerde hoşuma gitmeyecek bir şeyler olduğunu seziyordum.

Gazeteyi önüme fırlattı. "Sen daha araştır."

Bakışları sıcaklıktan uzaktı. Küçümseyerek beni süzüyordu.

Gazetenin ilk sayfasında cinayet haberi bütün çıplaklığıyla karşımdaydı. Cinayete dair her şey, en ince ayrıntısına kadar yazıyordu gazetede.

Kan beynime sıçramıştı. Sabah, Emniyet'e gelir gelmez gazetelere bakmadığım için kendime sıkı bir sövdüm. Eğer gazetelere baksaydım, Serhat Engin'e böyle hazırlıksız yakalanmayacaktım. Muhbiri yakalayamadığıma mı, yoksa şu rezil hâlime mi üzüleyim, bilemedim.

"Gazetede çalışan bir arkadaşım var. Onunla irtibat hâlindeyim. Bu haberi yapan kişinin adına ulaşmak üzereyim."

Bunu söylerken, Çetin'i iki gündür aramadığımı hatırladım. Çükümün derdine düşüp unutmuştum aramayı. O hıyar da beni aramamıştı. Şimdi Serhat Engin ne söylese haklıydı.

"Bana netice göster Galip. İsim ver ki, ben de onun canına sıçayım."

"Bugün yarın sonuçlandıracağım."

"Sabah bir dolu insana dert anlatmak zorunda kaldım. Seri katil diyor burada."

"Doğru söylüyorlar. Elimizde bu yönde ipuçları var."

"Yakaladığın şüphelilere ne oldu?"

"Şimdilik göz hapsindeler. Soruşturmayı çok yönlü sürdürüyoruz. Eninde sonunda katile ulaşacağız."

O küçümseyen bakışlarda bir değişiklik olmadı. Aksine üzerime iyice sabitlendi. "Bu cinayet soruşturmasının ayrıntılarını gazetelerden mi öğreneceğim?"

"Haklısınız, kendimizi işe kaptırınca size bilgi vermeyi ihmal ettik. Bir daha tekrarlanmayacak."

"Eğer karşımızdaki bir seri katilse, nasıl yakalayacağını sorabilir miyim?"

Koltuğuna yaslandı. Yüz ifadesi küstahtı.

"İkinci kurbanın üzerindeki bazı ipuçlarını değerlendiriyoruz."

Olayı kısaca anlattım. Pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Amerika'daki seri katillerin, yakalanmadan önce en az kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun? En az yarım düzine insanı katlediyorlar."

"Ben buna izin vermeyeceğim."

"İnşallah. Bir seri katil kitabı okumanı tavsiye ederim."

"Gerek yok. Halledeceğim. Başka bir şeyvar mıydı?"

"Katili ve muhbiri yakalamanın dışında yok. Gidebilirsin."

Gazeteyi masasına geri koyarak çıktım.

Semra acıyan gözlerle beni bekliyordu. "Derdi neymiş?"

"Dert bende."

"Aldırma, huyunu biliyorsun. Bu akşam ne yapıyorsun? Bana gelsene."

Bu cazip teklifin nereye varacağı belliydi. Bu yolun sonu karanlıktı. Eskiden olsa balıklama atlardım. Semra'ya da rezil olmak istemiyordum.

"İstersen dışarıda buluşalım."

"Tuğçe bu akşam da arkadaşlarıyla ders çalışacak" dedi, muzır bir bakış yollayarak.

Şimdi sıçtın Galip dedim içimden. *Nereye kadar kaçabileceğini zannediyorsun ki?*

"Sen bir kızın olduğuna emin misin?"

"Akşama bekliyorum salak."

Belli olmuştu, bu akşam yine haplara sarılacaktık.

Serhat Engin'den sonra, Semra'nın yatıştırıcı etkisi iyi gelmişti. İlaç gibi hatundu. Merdivenlerden koşarak indim, odaya girdim ve telefona sarıldım. Dün aramam gereken numarayı çevirdim.

"Alo, Çetin. Haber var mı?"

"Sana da günaydın Galip."

"Kusura bakma Çetin'cim, günaydın. Şu sana bahsettiğim olay, canımı fazlasıyla sıkıyor."

"Sen kusura bakma, zor durumda kalmanı istemezdim. Bu aralar çok yoğunum, bu yüzden sana hemen geri dönemedim. O haberi yapan kişiyi buldum. Tülay Kaya adında bir muhabir. Yazı işlerinde çalışıyor. Telefonunu veriyorum, yazıyor musun?"

"Dur bir dakika!" dedim, evrak yığınlarının arasından bir kâğıt çekip arkasına Çetin'in söylediği numarayı yazdım.

"Bilgiyi sızdıranın kimliğini öğrenemedim ama bir polismiş."

"Polis mi? Olay Yeri İnceleme'nin marifeti olduğunu zannediyordum. Emin misin?"

"Eminim. Kaynağım sağlam."

"Eyvallah. İşler çok mu yoğun, ne yapıyorsunuz gazetede?"

"Türkiye'de yaşıyorsan her saniye olay, haber. Canımız çıkıyor. Yakında anti-depresanlara başlayacağım."

"Başla, başla. Ben uzun zamandır kullanıyorum. İyi geliyor."

"Öyle de, onun da çok yan etkisi var."

"Ne yapıyor ki?"

"Sende olmadı mı?"

"Ne olmadı mı?"

"Kuş meselesi."

Aklım Kadıköy'deki kargalara gitti. Ne alakaydı?

"Ne kuşu?"

"Bizim kuş. Kuş zor uçuyor."

"Anlamadım."

"Anlasana, erkekliği bitiriyor oğlum."

Yutkundum. "Ciddi misin sen?"

"Bundan haberin olmadığına göre, anlaşılan seni etkilememiş. Şanslı adamsın."

"Doktor bana bundan bahsetmedi."

"Sağır sultan bile duymuştur bunu."

Birden derin bir rahatlama hissettim. Sempatik ve dostça bir ifadeyle, "Bu ilaçları bırakırsan eski performansına kavuşman uzun zaman alıyor muymuş peki?"

"Ben nereden bileyim, niye soruyorsun ki?"

"Etrafımda kullanan çok insan var. Durumlarını merak ettim. Gayet mutlu görünüyorlar."

"Demek ki, onlarda da sorun yok. Bir düşünsene, adamın kuşu kalkmayınca ne hâle gelir? Benim başıma böyle bir şey gelse, ölmeyi tercih ederim."

Bilmez miyim dedim içimden.

Beni rahatlattığı için kendisine defalarca teşekkür ettim, tabii bunu onunla paylaşmadım. Telefonu kapadıktan sonra, bana bu ilaçları yazan doktora sıkı bir küfür savurdum.

Sıkıntılarım geçmişti. Hayata tekrar dönmüştüm. Tek yapmam gereken ilaçları kesmek ve eski performansıma kavuşmayı beklemekti. Sonra da rezil olduğum kadınları tek tek elden geçirmeli ve kötü şöhretimi silmeliydim.

Ama önce başka bir şey yapmam gerekiyordu. Numarayı tuşladım. Telefonda arama tercihlerini sıralayan kaydı sabırla dinlerken bile küfür etmedim. Çünkü mutluydum.

Sonra operatör kıza bağlandım. Görüşmek istediğim kişinin adını söyledim. Beklediğim iki dakika boyunca, gazetenin reklamlarını dinlemek zorunda kaldım. Yine küfür etmedim. Çünkü mutluydum.

"Ben Tülay" dedi karşımdaki güzel ses.

Bir an bu sesi bir yerde duyduğum hissine kapıldım. Sonra kızın benimle muhbirini paylaşacak kadar salak olmadığını düşündüm ve telefonu kapadım.

Ben bu kızın sesini daha önce nerede duymuştum?

25

Serdar Adli Tıp'tan istediği Muzaffer Çakmak'ın ayakkabısını ucundan tutarak tiksintiyle torbadan çıkardı. Kırk üç numara büyüklüğünde, çocuk mezarını andıran ayakkabının topuğu ince ve metal, burun kısmı ise sipsivriydi. Sıkı bir tekme atılan bacağı rahatlıkla oyabilirdi. Bilgisayarda ayakkabının içindeki Ninna adlı markanın web sayfasını buldu, adresi bir kâğıda yazdı. Ayakkabının satıldığı mağaza, Beyoğlu'ndaydı. Ayakkabıyı tekrar poşete koydu. Melike'nin masasına ve boş koltuğuna içi burkularak baktı. Kız bugün işe gelmemiş, Tarlabaşı'ndaki perukçu mağazalarını araştırmaya gitmişti. Serdar'la karşılaşmamaya özen gösteriyordu. Serdar, Melike'yi kaybettiğini fark ediyordu ama bu kötü gidişe bir nokta koyamıyordu. Poşeti yanına alıp Galip'in odasına gitti. Kapısını çalıp eşikten başını uzatarak, "Ben çıkıyorum abi" dedi.

Galip sinir küpü bir ifadeyle baktı. "Nereye?"

Ayakkabıyı gösterdi. "Mağazayı buldum. Gidip bir bakacağım."

"Kolay gelsin, bir şey öğrenmeye çalışın."

Yarım saat sonra Serdar, İstiklal Caddesi'ndeydi. Bahar güneşi, sıcak yüzünü göstermeye başlamıştı. Bu da ortalığın mahşer yerine dönmesi için yeterli bir nedendi.

Yürüyerek ara sokaklardan geçip Galatasaray Hamamı'nın önüne çıktı. Ayakkabıcı, hamamın bir alt sokağındaydı. Küçük, gösterişsiz bir vitrini vardı. Serdar'ın elindekine benzeyen, farklı renklerde ve modellerde bir sürü

ayakkabı vitrini süslüyordu. Dükkâna üç basamak inilerek giriliyordu.

Serdar başını hafifçe eğerek içeri girdi. İçerde köseleyle suni deri kokusu vardı. Raflar tıka basa büyük numara kadın ayakkabılarıyla doluydu. Mağazanın ortasına küçük iki tane tabure konulmuştu. İçerde iki kişi vardı. Biri beyaz gömlek, siyah pantolon giymiş, zayıf, jöleli saçlı, yirmilerinde, fırlama görünüşlü bir delikanlıydı. Yere çömelmiş, iri bir kadınla uğraşıyordu. Kadın, bir sürü ayakkabı denemiş olmalıydı. Kadının üzerinde leopar desenli bir şal vardı. Bacaklarını sıkı sıkıya saran kot pantolon kalçalarına yapışmıştı. Çakma sarışınlardandı. Ellerinin ve ayaklarının büyük olması dikkat çekiyordu.

"Olmadı ayol, bunun da kalıbı çok dar, ayağımı sıktı" dedi kadın, kalın bir sesle.

Delikanlının yüzündeki bıkkınlık, rahatça görülebiliyordu.

"Hoş geldiniz" dedi Serdar'a torgun bir sesle.

"Bir şey soracağım" diyerek, çocuğa yaklaştı Serdar.

"Metin, şunun kırk dördünü ver bakayım, olmazsa içine yarım taban koyalım" dedi iri kadın, raftaki bir ayakkabıyı göstererek.

Çocuk rafların arasındaki küçük bir kapıdan kayboldu.

Serdar bir an çocuğa acıdı. Ayakkabıcılıkta bile insan şansız olabiliyordu. Güzel kadınların, gerçek kadınların zarif ayaklarına ayakkabı giydirmek yerine, bu mağazada ve bu işi yapıyor olabiliyordu insan. Zordu.

Çakma sarışın travesti, Serdar'a dönerek, "Ayakkabı bulmak çok zor" dedi. "Bu kadar model arasında bir türlü ayağıma göre olanı bulamıyorum."

"Buradan başka mağaza yok mu?"

"Nerdeee? Koskoca İstanbul'da topu topu birkaç tane var. Laf aramızda burası en iyisi."

Delikanlı elinde ayakkabı kutusuyla geri döndü. Kutu-

yu açtı, çocuk mezarı büyüklüğünde, topuklu kırmızı ayakkabıları çıkararak travestiye giydirdi.

Serdar torbadan çıkardığı ayakkabıyı göstererek, "Bu sizin mağazanın mı?" dedi.

Delikanlı ayakkabıyı eline alıp kısacık inceledikten sonra, "Bizim" dedi.

Tam o anda kadından bir çığlık koptu. "Ay! Ayol bu benim almak istediğim ayakkabı! Nereden çıktı bu şimdi?"

Serdar kimliğini çıkardı. "Polis."

"Ayol kim olursan ol, bu ayakkabı benim hayalimdeki ayakkabıydı."

Serdar, "Bu ayakkabıyı kimin satın aldığını hatırlıyor musun?" dedi çocuğa, kadının sözlerine aldırış etmeden.

"Ben satmadım, Özkan satmış olabilir" dedi.

"Özkan diğer çalışan mı?"

"Evet."

"Ne zaman gelir?"

"Akşama."

"Ayol, ben bu ayakkabıyı alan adamı tanıyorum" dedi travesti, müjde verir gibi.

"Adamı iyi gördün mü?"

"Gördüm ayol, görmez miyim! Ayol, bu ayakkabı benim hayallerimi süslüyordu. Büyük numarası gelsin diye haftalarca bekledim. Ama Özkan olacak o hıyar ayakkabıyı adamın tekine satmış. Benim ayakkabımı!"

"Ayıp oluyor abla!" dedi çocuk, "hıyar mıyar..."

"Değil mi ulan, hıyar tabii. Ben sizin kaç yıllık müşterinizim. Bana yapılır mı bu?"

"Sonra?" dedi Serdar.

"Adama ayakkabıyı satın almayı teklif ettim. Kabul etmedi. Çok para verdim, yine kabul etmedi. Üstüne üstlük bir de bana, 'Siktir git başımdan, ibne' demez mi? Kan beynime çıktı. Allah demedim saldırdım herife. Gerçi yüzüme bir yumruk yedim ama hıncımı da aldım. O ayakkabıları bana satar mısınız?"

"Satamam. Delil bu! Bana şu adamı tarif eder misin?"

"Ayakkabıyı satmazsan etmem."

"Merkez'e götürürüm."

"Götürürsen götür."

Serdar telsizi çıkardı, mağazaya bir ekip çağırdı.

Ekip beş dakika sonra mağazanın önündeydi.

"Şunu alın" dedi Serdar, dükkâna giren üniformalı polislere.

Travesti bir hamleyle kendini mağazanın dışına attı, kapıdaki polislerden biri kolundan zar zor yakaladı.

"İmdat! Yetişin! Adam kaçırıyorlar!"

"Bağırma."

Çevre esnafı kapıya çıktı.

"Ne oluyor ya?"

"Nereye götürüyorsunuz onu?"

"Yardım edin! Sikmeye götürüyorlar beni!"

"Sus ulan, gir arabaya!"

Polislerden biri travestinin başına bastırarak otomobilin arka koltuğuna sokmaya çalışırken, travesti çantasından çıkardığı biber gazını polisin yüzüne sıktı. Polis yüzünü tutarak yere yığıldı. Bunu fırsat bilen travesti hemen topukladı. Koşarken de avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Sikecekler beni! Sikecekler beni! Yardım edecek biri yok mu! Gelmeyin ulan peşimden, sıkarım gazı!"

Serdar olanlara inanamıyordu. Ellerini ensesinde birleştirdi, öylece kalakaldı. Çevre esnaftan birileri, biber gazı yiyen polisi yerden kaldırdı. Suyla yüzünü yıkadılar adamın. Gözleri kızarmıştı.

"İyi misin?" dedi Serdar.

"Gözlerim yanıyor amirim."

"Geçer, geçer."

Halktan biri, "İyi oldu aynasıza. Anlasınlar, millete sıkarken iyiydi" dedi.

Adam haklıydı. Orantısız güç...

Birkaç dakika sonra aşağı sokaktan bağrışmalar işitildi.

"Götürmeyin beni. Bir Allah'ın kulu yok mu yardım edecek? Topunuzun amına koyayım!"

İki polis travestinin kollarına girmiş, sürükleyerek getiriyorlardı.

"Sikemezsiniz beni! Siktirmeyeceğim kendimi size!"

Serdar, "Hanımefendi, bizimle sessizce gelirseniz, bu ayakkabıyı size hediye edeceğim" dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla...

Travesti sakinleşti. "Bunu en başta söyleseydiniz ya."

Travestinin Merkez'de çizdirdiği robot resme göre şüphelimiz, yaklaşık bir seksen boylarında, hafif kilolu, kırk beş yaşlarında, saçları kırlaşmaya başlamış, uzun yüzlü, büyük burunlu, kalın kaşlı, kahverengi gözlü bir adamdı. Robot resme dikkatlice baktım. Bu suratı sanki bir yerlerde görmüştüm. Bu aralar duyduğum sesleri ve gördüğüm yüzleri hep bir yerlerden hatırlar olmuştum. Ama nereden hatırladığımı çıkaramıyordum.

Adamın eşkalini bütün ilçe karakollarına dağıttık.

Melike eli boş gelmişti. Tarlabaşı'ndaki perukçuları dolaşmak için bir gün yetmezdi. Yine de birkaç perukla geri dönmüştü Melike. Ama bu perukları kendine almıştı.

Öldürülen iki kurbanın da yakınlarıyla tekrar görüşmek gerekiyordu. Şu anda elimizdeki bilgilerle bir arpa boyu yol kat edemeyeceğimiz ortadaydı. Katil mutlaka üçüncü cinayeti de işleyecekti. Bize ipuçlarını bırakmıştı. Ama ne yalan söyleyeyim, bu ipuçlarından hiçbir şey anlamamıştık henüz.

Başladığımız noktadaydık.

26

Semra'nın oturma odasının ortasında durup kütüphanesindeki kitapları, CD'lerini boş boş inceledim. Bu kadar kitabı okumaya kalkacağıma, ölmeyi tercih ederdim doğrusu. Bir yandan kitaplara bakarken, diğer yandan elimi pantolonumun cebine sokup ufaklığı kontrol ediyordum. Buraya gelmeden önce iki tane hapın desteğini arkama almıştım. Bir tane yeterli olurdu ama her ihtimale karşı iki tane içmiştim. Şu aralar ciddi bir ayaklanma, bir başkaldırma bekliyordum.

"Bu kitapların hepsini okudun mu?"

"Evet" diye seslendi mutfaktan.

"Maşallah."

Elinde iki kadeh bol buzlu viskiyle odaya döndü. Birini uzattı. Viskinin ilk yudumu, boğazımdan yakarak geçti. İkili koltuğa oturdum. Semra, CD'lerin başına gitti.

"Ne dinlemek istersin?"

"Müzik sevmem."

"Ciddi olamazsın."

"Gerçekten sevmem."

"Dur, senin hoşuna gidecek bir şeyler bulurum şimdi."

CD'leri karıştırdı, aralarından bir tane seçti. "Andre Guerra."

"Hiç tanımam."

"Dinle."

Müziğin hoş tınısı eve yayıldı. Viskilerden birer yudum daha aldık.

"Jack Danniel's" dedim.

"Başka içmem."

"İyi seçim."

"Müzik nasıl?"

"Güzel."

Gülümsedi, yanımdaki koltuğa oturdu. Bacakları bacaklarıma değiyordu. Zaman yaklaşıyordu. Benim ufaklık hareketlenmişti artık.

"Kendimi çok mutlu hissediyorum" dedi.

"Ben de senin yanında buna benzer şeyler hissediyorum."

Vücudumu tuhaf bir titreme aldı. Bu kadınla sevişmek için can atıyordum. Semra göğüslerini öne çıkartarak bana doğru döndü. Yutkundum. Viskisini bir dikişte bitirdi, bardağı sehpaya koydu. Sonra elimdeki bardağı alıp onu da sehpaya koydu. Bir sonraki hamlesi dudaklarımaydı. Tatlı tatlı öpücük kondurdu. Parfüm ve seks kokusu aynı anda saldırdı.

"Kızın gelmesin?"

"Gelmez."

Kalın dudaklar, hafif çıkık dişler beni parçalamaya yetti.

Artık karşılık verme vakti gelmişti. Ufaklık sertleşmişti. Gücüm geri gelmişti. Savunmayı bıraktım ve Semra'nın göğüslerinden birini kavradım.

"Sabaha kadar seni mahvedeceğim" dedim.

"Mahvet."

Dudaklarına tekrar saldırdım. "Sen şimdiye kadar nerelerdeydin?" diye mırıldandım şehvetle.

"Gözünün önündeydim salak."

"Şuna öküz, diyelim."

"Kes sesini de parçala beni."

Üzerindeki bluzu çıkardım. Koca memeler siyah sutyenin içinde zapt edilemez hâldeydiler. Kendimi kaybediyordum. Hayatımda gördüğüm en muhteşem memelerle birlikteydim. Semra saçındaki topuzun tokasını çıkararak

saçlarını dağıttı. Şimdi daha da vahşi bir hâle bürünmüştü.

"Kocan senden nasıl vazgeçti?"

"Senin gibi öküzdü."

Ben de üzerimde ne var ne yok, bir çırpıda çıkarıverdim. Çıplak bedenlerimiz kanepenin üzerinde birleşti. Parmaklarımı beline doğru indirdim. Sıkı bir yağ tabakasıyla karşılaştım ama hoşuma gitti. Kanepeye sırt üstü yatırdım. İri memeler yanlara doğru açıldı. Tekrar dudaklarına yapıştım. Altımda şehvetle kıvranıyordu.

"Biraz sert davran" diye fısıldadı.

Memelerini hoyratça avuçladım, meme başlarını ısırdım. Canını yaktım ama aldırmadım. Onun canı yandıkça ben zevkin doruğuna ulaşıyordum.

Dilimi memelerden karnına, oradan da aşağı doğru kaydırdım. Tıraş edilmiş bölgeye girdim. Bir elimle kalın baldırlarını yakaladım. Semra'nın vücudu yaşına rağmen kütür kütürdü. Bu bana dayanılmaz bir zevk veriyordu. Ufaklık büyüdükçe büyüyordu.

Semra'nın beli kocaman bir ejderha dövmesiyle kaplıydı.

"Bu ne?"

Güldü.

"Sende böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmezdim."

"Gençlik yılları."

"Epey hızlıymışsın."

Parmak uçlarıyla omzuma dokundu. "Sen de çok hızlıymışsın."

"Silivri'deki baskından kalma bir kurşunun hatırası."

Vücudunun iriliğine göre zarif olan beyaz ojeli ayaklarına indim. Kadında, güzel ayaklara dayanamam. Öpmeye parmaklarından başlayarak bileklerine kadar çıktım.

Semra ellerimi kavrayıp ağzına götürdü, baş parmağımı emmeye başladı, sonra ellerimi boğazına götürdü "Biraz sıksana" dedi.

"Mazoşist misin?"

"Olmayan kadın var mı?"

Canını yakmamaya özen göstererek sıktım. Zevkten kendinden geçiyordu. O anda içine girdim. Girmemle de birlikte omzuma bir ağrı saplandı. İlk başta önemsemeyerek, yaptığım şeye, altımda yatan çıplak bedene odaklandım. Ama ağrı giderek şiddetlenmeye başlayarak göğsüme yayıldı. Yaklaşık on beş dakikadır sırılsıklam olmuştum, bunun neticesinde üşütmüş olmalıydım. Onu zevkten inletmeyi sürdürmeye gayret ediyordum. Hiçbir şeyin bu anı bozmasını istemiyordum. Ama göğsümdeki ağrı o kadar şiddetlendi ki, yüzümün ifadesini Semra da fark etti sonunda.

"Neyin var? Bir şey mi oldu?"

Sol kolum uyuşmuştu. Oturdum.

"Ne oldu?" dedi tekrar, biraz daha panikle.

"Sırtım, göğsüm ağrıyor."

"Ne?"

"Geçer şimdi. Üşüttüm herhâlde."

Semra yataktan inip hemen üzerine bir şeyler geçirdi.

"Kolun uyuşuyor mu?"

"Biraz."

"Nereye gidiyorsun?"

İçeride telefonla konuştuğunu duydum. Aldırmamaya çalışıyordum ama ben de biraz korkmuştum. Giyinirken Semra geri döndü.

"Kimi aradın?"

"Ambulansı."

"Ne? Çıldırdın mı sen? Ne gerek var ambulansa?"

"Kalbinden hiç şikâyetin var mıydı?"

"Nereden çıkarıyorsun kalbi malbi?"

"Tehlikeli yaştasın ve sigara içiyorsun. Bu ağrılar iyi değil. Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim. Biraz göğsüm ağrıyor, hepsi bu."

"Nefes darlığı var mı?"

"Yok. Ambulansı boşuna çağırdın. Telefon et, gelmesinler."

"Olmaz."

Ayağa kalıp tuvalete gitmeye yeltenince, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tekrar yatağa oturdum.

"Galiba iyi değilim Semra."

"Uzan hemen canım."

Yirmi dakika sonra ambulansın siren sesleri uzaktan duyuldu. Beş dakika sonra aşağı kapıdaydılar. Semra koşarak gitti, kapıyı açtı. İki görevli, ellerinde sedyeyle odaya girdiler. Onları görünce yatakta doğruldum, midem bulanmaya başladı. Sedyeye yatmayı gururuma yediremediğim için, son bir gayretle, "Ben yürüyebilirim" diyebildim. Beni duymamışlar gibi işlerini yapmayı sürdürdüler. Beni apar topar sedyeye yatırdılar. Direnecek hâlim kalmamıştı.

Semra panik hâlinde, "Hangi hastaneye götürüyorsunuz?" diye görevlilere sordu.

"Numune'ye."

Merdivenlerden indirirlerken epeyce zorlandılar. Sokağa çıkınca gece karanlığında ilk yıldızları gördüm. Ne kadar da parlaktılar. Pencereler açıldı, balkonlardan meraklılar bizi izliyorlardı.

"Siz de geliyor musunuz?" dedi biri Semra'ya.

Ne kadar çok yıldız vardı gökyüzünde.

"Tabii ki geliyorum."

Kainat dedikleri uçsuz bucaksız bir sır. Şu muhteşem yıldızlar, kaç kilometre ya da kaç ışık yılı uzaklıktaydı kim bilir?

Beni ambulansa soktular. Semra yanıma oturdu, elimi tuttu.

Siren sesiyle yola koyulduk. Hastaneye varmamız on dakika bile sürmedi. Ambulansın kapıları tekrar açıldı, sedyeyle dışarıya çıkarıldım. Kocaman kırmızı hatflerle ACİL yazan kapıdan içeri sokuldum. Beni bir köşeye bıraktılar.

"Doktor şimdi gelecek" diye bir ses duydum.

Yukarıda yıldızların yerini kirli beyaz duvar ve parlak lambalar almıştı. Başımı kaldırıp çevreme bakındım.

Semra başımı tutup geri yasladı.

"Sen dinlen canım."

Elimi bırakmıyordu hiç.

Ağrılarım bir miktar azalmıştı. Kolumun uyuşması da geçmişti. Kalbim daha düzgün atıyordu. Acil servisin ana baba günü olduğunu o zaman fark ettim. Ve fark ettiğim daha kötü bir şey daha vardı: Buraya en son Aylin'in ölümünde gelmiştim. Tekrar gözlerimi tavandaki lambaya diktim. Hayat böyle bir şeydi işte. Boktan. Artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Aylin de buraya geldiğinde hayatta mıydı acaba? O da bu tavana, bu lambalara benim gibi bakmış mıydı? Semra neler hissettiğimi anlayan bir ifadeyle bana bakıyordu. Elimi bir an olsun bırakmıyordu.

Birden çığlıklar, ağlamalar, paralanmalar duyuldu. Yanımdan bir sedyeyi ekspres tren gibi geçirdiler. Başımı kaldırıp bakınca, sedyede kanlar içinde genç ve sarışın bir kızın yattığını gördüm. Erkek arkadaşı da kafa göz kan içindeydi ama hâlâ ayakta duruyordu.

"Ne olmuş ona?" diyebildim Semra'ya.

Semra olayı öğrenip geldi. "Motosiklet kazası."

Sonunda bir doktor bizimle ilgilenmeye karar verdi.

"Neyiniz var?"

Semra konuşmaya başladı. "Omzunda başlayan ağrı göğsüne yayıldı, şimdi de sol kolu uyuşuyor."

Doktor bana, "Başka bir yerinizde ağrı var mı?" diye sordu.

"Yok. Hatta şu anda göğsümdeki ağrı da azaldı."

"Sol kolunuz hâlâ uyuşuyor mu?"

"Geçti. Şimdi iyiyim."

"Mide bulantısı oldu mu?"

"Bir ara."

Bu sorular hiç hoşuma gitmemişti. Doktorun endişeli yüz ifadesi ve bu sorular, benim bile kötü bir şeyler olduğunu anlamama yetiyordu.

Sonunda sedyeyi hareket ettirdiler ve beni muayene odasına aldılar. Sedyeden yatağa geçirdiler.

"O gelen kız ne oldu?" diye sordum Semra ve doktora.

Doktor cevap vermedi.

Üzerimdekileri çıkarıp uzun bir entari giydirdiler. Her yerime kablolar taktılar. Koluma tansiyon aletini geçirdiler. Fıs fıs... Sonra damar yolu açıp kan aldılar. Bütün bunlar yapılırken soğuk terler döküyordum. Galiba hastaydım. Kendime konduramıyordum ama bok yoluna gidiyordum galiba. Bir anda her şey silindi.

27

Gözümü açınca beyaz hayaletler gördüm. Sonra bu hayaletler ete kemiğe büründü, hemşire olarak başıma dikildiler. Maalesef hiçbirinin hastane duvarlarında asılı fotoğraflardaki "sus" işareti yapan güzel hemşirelerle alakası yoktu. Şişman, bıkkın, yorgun, bezgin ve suratsız olanı, zoraki, "Nasılsınız?" dedi.

"Ne oldu bana?"

"Bayıldınız."

"Hadi ya!"

Göğsümdeki kabloları çıkarmışlardı. Bir kolumda tansiyon aleti, diğer kolumda serumu görünce yaşadıklarımın rüya olmadığını anladım. Yattığım mekân bir perdeyle diğer hastalardan ayrılmıştı.

"Nerdeyim?"

"Acil servis. Doktor birazdan gelecek."

"Durumum nasıl?"

"Doktor söyleyecek."

"Sağol."

Semra'yı beklerken, birden Serdar çıktı karşıma.

"Senin ne işin var burada?" dedim şaşkın şaşkın.

"Semra haber verdi. Nasılsın abi?"

"İyiyim ya, bir şeyim yok."

"Ağrı mağrı?"

"İyiyim dedim ya."

Konuşurken odaya doktor girdi, Semra da arkasından. Gülümseyerek, "Geçmiş olsun" dedi. Serdar, doktoru görünce kenara çekildi. Doktor başucuma yanaştı.

"Nasılız bakalım?"

Devlet hastanesinde hasta olarak doktordan gördüğüm bu şefkatin polisliğimle bir ilgisi olduğundan şüphelendim. Ama aynı şefkati hemşireden de gördüğümü söyleyemezdim.

"Ne zaman çıkacağım?"

"Durun bakalım, bu ne acele?"

Doktor, Serdar ve Semra'ya dönerek, "Hastayı muayene edeceğim, lütfen dışarıda bekler misiniz?" dedi, son derece nazikçe.

Bu arada sert hemşire diğer yanıma geldi, sert bir hareketle tansiyon aletini çalıştırdı, serumu kontrol etti.

Doktor tansiyon değerini elindeki kâğıda yazdı.

"Tansiyonu normale döndürdük, elektro da temiz sayılır."

"Bu sırtınızdaki ağrılar tam olarak ne zaman başladı?"

"Bu akşam."

"Daha önce hiç yokladı mı?"

"İlk defa oluyor."

İş üzerindeyken olduğunu söyleyemedim.

"Biraz sonra arkadaşlar göğüs röntgeni için gelecekler. Arkasından bir eko çekeceğiz. Kullandığınız ilaç var mı?"

Aldığım anti-depresanları saydım. Doktordan bir şey saklanmayacağını bilmeme rağmen mavi hapları kullandığımı utancımdan söylemedim.

Batsın lanet erkeklik gururu!

Birkaç saat sonra hemşire beni eko odasına aldı. Sol elimi enseme dayatıp sedyeye yatırdılar. Biraz sonra da doktor yanıma geldi. Sandalyeyi çekip baş ucuma oturdu, makineyi çalıştırdı, monitörü ayarladı, mikrofona benzeyen küçük bir alet çıkarıp kalbimin üzerinde dolaştırdı. O anda, kalbimin sesi odada gümbürdemeye başladı. Bu ses sinirlerimi allak bullak etti.

"Çok hızlı atıyor" dedim endişeyle.

"Sesi açtığım için bu şekilde algılıyorsunuz. Normalde bu kadar hızlı atmıyor."

"Çok korkunç. Sanki yorulup bir anda duracakmış gibi hissettim."

Doktor, gözlerini monitörden ayırmadan, "İyi bakmazsanız durabilir. Günde kaç tane sigara içiyorsunuz?" dedi.

"Bir paketi buluyor."

"Aferin, böyle devam edin" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Kalbimin sesini böyle duyduktan sonra bırakacağımdan emin olabilirsiniz."

Doğduğumuzdan beri aralıksız çalışan bu kalp nasıl bir şeydi? Dur durak bilmeden damarlara kan pompalamak! Her atışı beni sonsuzluktan ayırıyordu. Ben ise bu eşsiz makineye, hem yağlandırarak, hem de dumanlandırarak bok gibi davranıyordum.

Ekodan sonra beni odaya aldılar. Beyaz boyaları soyulmuş, pasları çıkmış iki yatak vardı. Grileşmiş beyaz yatak örtüleri, metal renkte komodin, sürahi ve bir bardak. Çamaşır suyuyla hastane kokusunun karışımı bir koku...

"Bu akşam burada kalmam şart mı?"

Semra, " Gerekiyorsa kalacaksın" dedi, bana kızmış gibi bakarak.

"Doktor bir şey söyledi mi?"

"Söylemedi."

Yarım saat sonra doktor geldi. Gülümsüyordu. Güvenle bana baktı.

"Korkulacak bir şey yok. Ufak bir kalp spazmı geçirmişsiniz. Ama yine de dikkatli olmalıyız."

"Benden sakladığınız bir şey yok, değil mi doktor?"

Gülümsemesi biraz donuklaştı, yüzü ciddileşti. "Bu şekilde yaşamaya devam ederseniz, kısa bir süre sonra tekrar karşılaşacağımızdan emin olabilirsiniz."

"Sigorta sağolsun, hesaplar devletten."

Hiç duymamış gibi, "Biraz dinlenmeniz gerekiyor" dedi.

Semra üstüne vazife olmadığı hâlde benim adıma konuştu, "Dinlenecek elbette doktor bey. Ben müdürüyle konuşurum, izne çıkarırız birkaç hafta."

Demiri bile eritebilecek kızgınlıkta bir bakış attım Semra'ya.

"Abi, sen işleri dert etme, biz hallederiz" dedi Serdar.

Semra'yla birbirlerini onayladılar.

"Bok halledersiniz" dedim.

Doktor yatağa yaklaştı, elini omzuma koydu. Bizimkilere, "Hastayla yalnız kalabilir miyim?" dedi tekrar. Bu doktor da benimle yalnız kalmaya bayılıyordu.

Bizimkiler çıktıktan sonra doktor, doğrudan soruyu patlattı. "Ne kadar zamandır bu hapları kullanıyorsunuz?"

"Nereden anladınız?"

"Siz suçluyu yakalarsınız, biz de hastalığı. Hem ayrıca kan testleriniz de kuşkumu doğruladı."

Utanarak, "Birkaç aydır" dedim.

"Kaç tane alıyordunuz?"

Söyledim. Hemen arkasından ekledim, "Ama artık almıyorum. Sorunumun kaynağını buldum."

"Bu tip ilaçları kullanmadan önce bir doktora danışmanız gerekiyordu. Evimize hırsız girince, nasıl polise gidiyorsak, siz de bir sağlık sorununuz olunca doktora gitmelisiniz. Eğer bunu yapmazsanız sonra daha büyük sıkıntılarla karşılaşabilirsiniz."

"Haklısınız."

"Sağlığınıza biraz daha özen göstermeniz için kalbiniz size ufak bir uyarı verdi. "

Başımla haklı olduğunu onayladım.

"Bu gece burada tutacağız sizi. Sabaha gidebilirsiniz."

Doktor gittikten sonra bizimkiler odaya daldılar hemen, Serdar "Ne dedi?" diye sordu merakla.

Semra'nın gözlerindeki korkunun derecesinin, dudaklarımın arasından çıkacak sözcüklere bağlı olduğunu görebiliyordum.

Gülümsedim yalnızca.

Gece, Serdar benimle kaldı. Sabah, Semra gelince çıkış işlemlerini tamamladık.

Serdar arabaya binerken, "Eve gidiyoruz, değil mi abi?" diye sordu.

Maalesef gidemiyorduk. Çünkü telsizden yeni bir cinayet ihbarı gelmişti.

28

Eski Salı Pazarı'nın kurulduğu, şimdiyse belediyenin otopark olarak kullanıma açtığı geniş alanın Şükrü Saracoğlu Stadı tarafına bakan cephesinde, iki katlı terk edilmiş, metruk bir binada bulunmuştu ceset. Binanın hemen arkasından Kurbağalı Dere geçiyordu. Ön tarafında küçük bir halı saha vardı. Ceset, binanın üst katında, tuvaletteki pis gibi bir küvetin içindeydi. Çırılçıplaktı ve defalarca bıçaklanmıştı. Sırt üstü yatıyordu. Küvetin içi kan gölüne dönmüştü. Duvarlardaki kırık dökük fayanslara sıçrayan kanlar, pislik içindeki taş zemine akmıştı. İğrenç bir manzarayla karşı karşıyaydık. Kurbanın donuk gözleri, yaşadığı dehşeti belli edercesine boşluğa takılı kalmıştı. Kapağı yürütülmüş klozetin arkasından ufak bir fare kendini gösterdi, sonra korkuyla çıktığı deliğe geri döndü. Bakışlarımı maktule çevirdim. Yirmi yaşlarındaydı. Uzun boyluydu. Muntazam bir fiziğe sahipti. Boynuna kırmızı renkli bir kravat bağlanmıştı.

Olay Yeri İnceleme, var gücüyle delil topluyordu. Aralarındaki tanıdık yüzü görmek beni mutlu etti.

"Hoş geldin Necati" dedim, "Tatilin nasıl geçti?"

Necati cesedi incelemek için küvetin yanına diz çökmüştü. "Bu manzaradan sonra insanda tatil matil mi kalır? Sen nasılsın?"

"İdare ediyorum. Ne zaman öldürülmüş?"

"Ceset soğumamış daha. Sabaha karşı ölmüş."

Cinayet hep aynı saatlerde işleniyordu.

Melike'nin beti benzi atmıştı. "Boğduktan sonra mı bıçakladı acaba?" diye sordu Necati'ye.

Necati, kurbanın boynundaki kravatı çıkardı. Sorunun cevabını almıştım. Kurbanın boynunun kravatla sıkıldığına dair bir iz yoktu.

Melike, "Bıçakladıysa kravatı niye takmış ki?" diye sordu.

Serdar da, "Kaç darbe yemiş?" diye başka bir soru ekledi.

"Benim saydığım otuz yara var."

"Bu nasıl bir vahşet!" dedi Serdar.

"Aynı katilin işi bu" dedim.

Katilin mesajını anlamak istercesine kurbana baktım. Ama hiçbir şey anlamadım. Bu arada çaktırmadan nefesimi kontrol ettim. Düzenliydi. Ağrı sızı kalmamıştı. Kalbim hızlı atmıyordu.

Az sonra Mustafa, elinde bir kadın çantasıyla yanımıza geldi. "Bunu derenin yanında bulduk."

Nüfus cüzdanını çıkardı. "Sevinç Güzel. Yirmi iki yaşında. Bekâr. İzmir doğumlu."

Melike, "Soyadı gibi güzelmiş zavallı" dedi.

"Hemen araştırın."

Melike cep telefonuna sarıldı.

"Cesedi kim bulmuş?"

"Çöp toplayıcı çocuklar" dedi Mustafa. "Sabah işemek için buraya girdiklerinde görmüşler."

"Neredeler şimdi?"

"Aşağıda sağlık ekibinin yanındalar. Kusmuşlar. Çağırayım mı?"

"Çağırma. Burada işimiz kalmadı zaten. Görüşürüz Necati."

Necati arkamdan seslendi, "Küvette şunu bulduk!" diyerek bana bir poşet uzattı. Poşetin içinde, yarısı yenmiş bir Acıbadem kurabiyesi vardı.

"Bunu katil mi bırakmış?"

"Bilmiyorum. Küvetin içinde bulduk."

Serdar'a, "Bu da mı bir mesaj?" dedim. "Acıbadem kurabiyesi."

"Hiçbir şey anlamadım."

Aşağıya indik.

Serdar, "Abi, istersen seni eve bırakayım, biraz dinlen, biz hallederiz" dedi koruyucu bir tavırla.

Melike konuşulanı duydu. "Ne oldu?" dedi merakla.

"Yok bir şey" dedim.

Melike yanımdan ayrılmıyordu. Serdar'dan uzak durmaya çalışması gözümden kaçmamıştı.

Dışarı çıkınca derin bir nefes aldım. Bizimkilere çaktırmadan kalbimi dinledim tekrar. Hızlı atmıyordu. İyiydi.

Serdar, "İyi ki, Semra'yı evine bıraktık, kadın bu manzarayı görseydi mahvolurdu" dedi.

Melike kulakları diktiği için, "Semra'nın sizinle ne işi vardı?" dedi.

Yüzümüze kuşkuyla bakıyordu.

"Sabaha karşı biraz rahatsızlandım da, hastanedeydik."

"Bana niye haber vermiyorsunuz?" diye bağırdı sitemkâr bir sesle. Serdar'a da kızgın bir bakış attı.

"Önemli bir şey değildi."

"Semra'nın ne işi vardı?"

Serdar da bana aynı soruyu soran bakışlarla baktı.

"O da hastanedeymiş. Tansiyonu düşmüş."

Melike aynı sitemkârlıkla, "Beni de aramalıydınız" dedi.

"Söz, bir daha olursa, önce seni arayacağım" dedim.

Melike'nin Serdar'ın varlığından huzursuz olduğu çok belli oluyordu. "Serdar, sen etrafa bak bakalım, birileri bir şey görmüş mü?" dedim.

Kaşları hafifçe kalktı, "Peki abi" dedi kırgın bir sesle.

"Teşekkür ederim" dedi Melike bana minnetle.

"Bu işi konuşacağız."

İki kılıksız çocuk on beş yaşından fazla göstermiyorlardı. Yüzleri korkudan sararmıştı. Titriyorlardı.

Sağlık görevlisine, "Nasıl durumları?" dedim.

"İyi amirim. Biraz kustular o kadar. İlaç verdim."

"Geçmiş olsun gençler" dedim. "Benim adım Galip. Cesedi siz bulmuşsunuz. Anlatın bakalım, neler gördünüz?"

İkisi de sıskaydı ve üstleri başları kir içindeydi. Biri sarışın, diğeri esmerdi. Ama kirden sarışın da esmerleşmişti.

Esmer olan gururlu bir biçimde, "Evet amirim, biz bulduk" dedi.

"Ne zaman buldunuz?"

Birbirlerine baktılar. "Saate bakmadık."

Sesi titriyordu.

"Tahmini bir şey söyle."

"Hava yeni aydınlanıyordu."

"Ne işiniz vardı burada?"

Korku ve şüpheyle birbirlerine baktılar.

Sarışın olan, "Çişimizi yapacaktık" dedi.

"Her zaman buraya geliriz. Sabaha karşı gelip yatarız" diye atıldı esmer olan.

"Bu işi siz yapmış olmayasanız?"

Bir anda buz kesildiler korkudan.

"Biz yapmadık. Biz hemen şuradaki karakola gidip polise haber verdik!" diye bağırdı ikisi birden.

"Etrafta birini gördünüz mü?"

"Görmedik, hemen karakola koştuk zaten."

Sarışın olan heyecanla, "Dereden motorlu bir tekne gidiyordu" dedi.

"Nasıl bir tekneydi bu?"

"Tam göremedim. Epeyce uzaktaydı."

Eliyle Kurbağlı Dere Köprüsü'nü işaret etti. "Köprünün altına giriyordu."

Melike, "Tekneyi tarif edebilecek misin?"

"Mavi beyaz renkliydi."

"Hayır, maviydi" dedi esmer.

"Beyazı da vardı" diye kızdı sarışın olan esmere.

"Büyük müydü, küçük müydü? İçindekini görebildiniz mi?"

Aptal aptal yüzümüze baktılar.

"Tekne değil, kayıktı" dedi esmer olan.

"Al babayı! Basbayağı tekneydi. Ne kayığı!" dedi sarışın.

"Hayır, kayıktı."

"Sen ne anlarsın, salak!"

Sarışın çat diye indirdi şaplağı esmere.

"Kesin ulan!" dedim.

"Nasıl bir adamdı, tarif edin" dedi Melike.

Sarışın, "Kısa boyluydu" dedi.

"Sen ona kısa mı diyorsun! Basbayağı yarmaydı."

"Sen yarma görmemişsin."

Çat, diye bir şaplak daha indi.

Sarışın, "Adam şişmandı" dedi.

Esmer, "Zayıftı" diye karşı çıktı.

"Bana bir daha vurursan ağzına sıçarım!" diye tehdit savurdu, esmer olan bu defa.

"Teknede bir kişi mi gördünüz?" dedim.

"Evet bir kişi" dedi sarışın olan.

"Hayır, iki olabilir" dedi esmer.

"Oğlum siz ne ayaksınız? Alın götürün bu şapşalları Merkez'e" diye bağırdım. "Atın içeri, birbirlerini orada yesinler. Geri zekâlılar!

Yalnızca katilin siyah bir arabayla kurbanlarını aldığını ve cesetlerini de mavi ya da mavi beyaz boyalı bir tekneyle bıraktığını biliyorduk. Şişman da olabilirdi, zayıf da. Uzun boylu da olabilirdi, kısa da. Hatta iki kişi bile olabilirlerdi.

Melike'yle birlikte derenin kenarına gittik. Birkaç sandalın dışında suda hiçbir şey yoktu.

"Çok pis kokuyor."

"Sen gel, bana sor. Yıllardır bu kokunun içinde yaşıyorum."

"Alışmışsındır artık."

Dere ıslah edildiği için yüksek duvarlarla çevriliydi. Su seviyesiyse çok yüksek değildi.

Melike, "Eğer tekneyle geldiyse, cesedi çıkarırken zorlanmış olmalı" dedi. "Bu işi tek başına yapmak kolay görünmüyor."

"Güçlü biri olmalı. Belki de çocuğun söylediği gibi, iki kişiydiler."

Serdar'dan, evim olay mahalline yakın olduğu için bir koşu arabamı alıp getirmesini rica ettim.

Melike ile birlikte olay mahallinden ayrıldık. Yolda Merkez'den haber geldi. Maktulümüzün kaydı vardı. Tescilli bir fahişeydi. Emniyet'le epeyce haşır neşir olmuştu. Hem fuhuş, hem de uyuşturucu bulundurma suçlarından birkaç defa içeri bile girmişti.

"Şimdi anlat bakalım, Serdar'la aranızda neler oluyor?"

Islak ve kederli gözlerle baktı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"İyi bir dinleyiciyimdir."

"Biliyorum."

"Mutsuz olmanı istemiyorum."

Bir süre dışarıyı seyretti. Adım adım ilerleyerek, Köprü'ye ulaştık.

"Aslında bu durumun sorumlusu benim. Serdar'ın üzerine fazla gittim."

Sesindeki pişmanlık fark ediliyordu.

"Sen yalnızca seviyorsun" dedim ona dönerek, "Bundan doğal ne olabilir ki?"

"Adam yıllardır yalnız yaşamaya alışmış, şimdi zorlanıyor."

"Hayat denilen şey dinamiktir. Bak, ben de yalnız yaşıyorum ama yeni bir arkadaşa kolay adapte olabiliyorum."

"Serdar farklı. Onun daha önce ciddi bir kız arkadaşı olmuş muydu?"

"Bildiğim kadarıyla olmamıştı. Serdar, sen Cinayet'e gelmeden önce bile senden hoşlanıyormuş."

"Biliyorum."

"Adam senin için, o manyak Ekrem'i bile karşısına aldı. Az kalsın ölüyordu. Ona biraz zaman tanı. Olmazsa, ben de konuşurum."

"Sağolun."

Sanki ben bütün sorunlarımın üstesinden gelebiliyormuşum gibi kıza akıl vermeye kalkışıyordum.

29

Ekibi toplayarak cinayetlerin üzerinden bir kere daha geçmeye karar verdim. Meşhur çalışma tahtamızı odanın ortasına koyduk. Mustafa her zamanki gibi tahtanın başına geçti ve kalemi eline aldı. Tahtanın üzerinde, geçen günkü çalışmalarımız duruyordu. O zaman yalnızca tek cinayet ve iki şüphelimiz vardı. Meğerse ne güzel günlermiş. Şimdiyse nur topu gibi üç cinayet ve muhtemel bir seri katilimiz var.

Serdar cinayetlerde üzerinde durmadığımız bir noktaya temas etti. "Bu üç cinayet de Kadıköy'de gerçekleşti. Bence bu bir rastlantı olamaz."

"Bence de. Kısa bir özet geçiyorum" dedim. "İlk cinayet: Şennur Yağcı. Stilist. Katil, kadının kesik başının yanına karga ölüsü ve balon parçası bırakarak bir sonraki cinayet hakkında ipucu verdi."

Melike, "Fakat, Şennur Yağcı'nın diğer kurbanlar gibi uyuşturucuyla uzaktan yakından ilgisi yok. Test değerleri temiz çıkmıştı."

"Kendi hâlinde yaşayan mazbut bir kadın" dedi Serdar.

"Bu cinayetteki ilk şüpheli, karşı komşusu Cengiz Çolak. Adam sağlam pabuç değil. Uyuşturucudan sabıkası var ve röntgenci. Ayrıca seks içerikli öyküler yazıyor. Cinayet gecesi Şile'de olduğunu söyledi. Görgü şahitleri var. Ama gece kalkıp İstanbul'a gelmiş ve cinayeti işleyip tekrar Şile'ye dönmüş olabilir. Kimsenin ruhu bile duymaz. Bu cinayetteki ikinci şüphelimiz maktulun eşi Eser Yağcı. Şennur Yağcı'nın çalıştığı iş yerinin sahibi kadınla bir ilişki yaşıyor."

"Cinayet için iyi bir neden" dedi Mustafa.

"Eser Yağcı, cinayetin işlendiği sırada iş yerinde olduğunu kanıtladı" dedi Melike.

Gözlerimi kısarak bir süre düşündüm.

"Eğer ikinci cinayet olmasaydı biz bu cinayeti münferit bir cinayet kabul edip elimizdeki şüpheliler üzerine yoğunlaşacaktık. Ama ikinci cinayet, bakış açımızın değişmesine neden oldu" dedim. Devam ettim. "Aynı katilin işi. Üç kurbanın ortak noktalarını bir an önce bulup çıkarmalıyız."

Serdar, " Ya aralarında bir ilişki yoksa?" dedi.

"Var. Bunu ortaya çıkaracağız. Cesetlerin yanlarına bırakılan bir sürü ıvır zıvırın bir anlamı olmalı. Kurbanlar arasında bir bağ olmalı mutlaka. Bu bağı bulursak katile çok yaklaşırız."

Serdar, "İkinci kurban Muzaffer Çakmak, Beyoğlu'nda bar işletmecisi. Uyuşturucudan sabıkalı. Mekânında uyuşturucu satışına da izin veriyordu."

Mustafa, Serdar'ın ağzından çıkan her şeyi tahtaya yazdı.

"Aslında katil, Şennur Yağcı'nın cesedinin yanına bıraktığı karga ve balonla bize ikinci cinayeti nerede işleyeceğinin mesajını vermişti" dedim.

Serdar, "İkinci cesedin başında kadın peruğu, ayağında kadın ayakkabısı, üzerinde entari ve elinde de büyük bir mutfak bıçağı bulduk. Gözleri de oyulmuştu. Madem katilin bize mesaj bıraktığını varsayıyoruz, öyleyse Muzaffer Çakmak'ı kadın kılığına sokmasıyla ilgili ipuçlarıyla bugünkü cinayet arasında nasıl bir ilişki var?"

Mustafa, "Ben bir şey anlamadım."

"İlk cinayette katil, Şennur Yağcı'nın kesik başını bulduğumuz yere yavru karga ölüsü bırakmıştı. Karganın bacağına ufak bir sönmüş balon bağlamasıyla aslında ikinci cinayetin adresini veriyordu. Anlamadık tabii ki. Sonra ikinci cinayetinde, Muzaffer Çakmak'ın gözleri oyulmuştu. Sanki kuşlar, özellikle de kargalar adamın gözlerini oymuş

intibası bırakmak istemişti. Ayrıca kurbanın boynunda Fenerbahçe atkısı olması, cinayetin nerede işleneceği hakkında da ayrıntı veriyordu. Şükrü Saracoğlu Stadı. Yine anlamadık tabii."

Melike, "Nereden anlayacağız?" dedi.

Devam ettim. "Üçüncü cinayette ise, kurbanı bıçaklayarak öldürdü. Öldürdükten sonra da boğazına bir kravat bağladı. Ayrıca küvette yarısı koparılmış bir Acıbadem kurabiyesi bulduk. Kurabiye hep orada mıydı, yoksa katil mi koydu, henüz bilmiyoruz. Eğer katil koyduysa dördüncü cinayetin yeriyle ilgili ipucu veriyor olmalı. Ama neresi?"

Mustafa, "Biz bunları nasıl tahmin edelim? Bu katil, bizi kendi gibi çok zeki zannediyor galiba."

Serdar sinirlendi. "Zekiyiz tabii, salak. Onu yakalayınca, görecek ne kadar zeki olduğumuzu."

Mustafa üçüncü kurban hakkında bilgileri tahtaya geçirdi.

Melike kendinden emin bir tavırla, "Katil yine cinayet işleyecek! Bir sonraki cinayette kurbanını boğarak öldürecek!" diye bağırdı.

"Şimdi son bir kere daha tekrar ediyorum. İlk cinayette kesik başın yanında ölü karga ve balon bulduk. Bu ikinci cinayetin yerini ve nasıl işleneceğini gösteriyordu. İkinci cinayette kurbanı Kadıköy'de balonun dibinde bulduk. Ceset, yüzlerce kuşun yaşadığı rıhtımdaki kayalıklara bırakılmıştı. Kurbanın gözleri çıkarılmıştı. Boynunda Fenerbahçe atkısı vardı, eline bıçak iliştirilmişti. Bir sonraki cinayetin yeri ve nasıl işleneceği hakkında önemli ipuçlarıydı bunlar. Üçüncü cinayette cesedi Fenerbahçe Stadı'nın arkasında bulduk. Kurban bıçaklanmıştı."

Serdar, "Peki niye kurbana kadın ayakkabısı, kadın peruğu ve elbise giydirdi?"

"Bilmiyorum Serdar. Bu da mutlaka bir ipucu ama anlayamadım."

Serdar, "İşin daha da kötüsü, bütün kamuoyu bu olayı takip ediyor. İnsanlar paniğe kapılacaklar."

"Ah, o muhbiri bir yakalayayım!" diye kükredim.

"Elimizdeki tek ipucu markası, plakası belli olmayan siyah bir araba ve mavi boyalı bir tekne" dedi Melike.

Serdar, Melike'nin gözlerine bakarak, ilave etti. "Katilin, kurbanlarını denizci ipiyle bağladığını da unutmamamız gerekiyor."

Yılgın, cansız bir ifade vardı herkesin yüzünde.

"Bu kadar karamsarlık bünyeye zarar verir" dedim, gaz verir bir tonlamayla. "Mustafa, sen Motorlu Taşıtlar Bürosu kayıtlarından İstanbul'da siyah otomobil sahiplerini araştır. Melike, sen de Kadıköy'den Tuzla'ya kadar sahil şeridine bir göz at bakalım. Gördüğün bütün mavi boyalı tekneleri not et."

Mustafa verdiğim görevden pek memnun olmuşa benzemiyordu. "Amirim samanlıkta iğne aramaya benzer bu iş" dedi.

"Sen de ara Mustafa."

Omuzları çöktü, yüzündeki bedbin ifade derinleşti.

"Seri katil yakalamak kolay değil arkadaşlar. Şimdiye kadar karşılaştığımız cinayetlere benzemiyor, değil mi?"

"Çok zor" dedi Melike.

"Serdar, sen arabanı Melike'ye ver."

Serdar hemen itiraz etti. "Abi istersen benim arabayla gidelim. Melike senin arabayı alsın."

Melike'den hemen karşı cevap geldi. "Ben başımın çaresine bakarım."

"Kızım nasıl bakacaksın? Buradan siktiğimin Tuzla'sına kadar yayan mı gideceksin? Versene anahtarları Serdar."

Serdar anahtarları kıza uzattı. Melike istemeyerek de olsa almak zorunda kaldı.

"Merak etme, çarpmam arabanı" dedi.

"Emniyet'in arabası bu arkadaşlar, hemen sahiplenmeyin."

Serdar ellerini kaldırarak, "Ben bir şey demedim" dedi.

Toplantıdan sonra, Mustafa kendini tuvalete attı. Telefonu çıkarıp Tülay'ı aradı. Yüreği pır pır ediyordu. Yaptığı şey için artık vicdan azabı çekmiyordu. Galip'in ona kakaladığı bu iş, bardağı taşırmıştı. Tülay'ın sesi bütün sinirini alıp götürdü.

"Mustafa naber?" diyerek açtı Tülay telefonu. Sesi her zamanki gibi sıkkın, baştan savmacı bir tonda değildi. Yumuşak ve içtendi. Sevgi doluydu. Sanki Mustafa'nın aramasını bekliyormuş gibiydi. Özlem vardı sesinde.

"İyiyim Tülay, sana haberlerim var. Yeni bir cinayet işlendi. Öğle buluşalım mı?"

"Ciddi misin sen? Sayende baş muhabir olacağım burada. Seni çok seviyorum Mustafa. Buluşalım hemen. Sen ıeredesin şimdi?"

"Emniyet'teyim."

"Tamam öyleyse, öğlen, Levent Mudocity'de buluşalım."

"Anlaştık."

30

Ahlak Büro Tevfik'in odasına girdiğimde evrakların içinde boğulmuş vaziyetteydi.

"Sana işim düştü birader."

Yüzünde muzip bir gülüş belirdi.

"Sandığın gibi karı meselesi değil, oğlum."

"Tabii tabii, mutlaka değildir" dedi pis pis sırıtarak. "Aldın gerçek hatunun tadını, şimdi kedi gibi kapımı aşındırıyorsun."

"Vallahi onun için gelmedim. Bir pezevenk arıyorum."

"Oha!"

"Yine yanlış anladın. İş tahmin ettiğin gibi değil."

"Bir pezevenk arıyorsan, benden iyisi mi var? Aşağıya yeni mallar gelecek. Aralarından bir tane seçersin."

Bu herifle baş edemeyeceğime karar verdim. Koltuğa oturdum.

"Ne içersin?"

"İçmem bir şey. Oğlum ben çok ciddiyim, bir pezevenk arıyorum. Bu sabah bulduğumuz kurban, fahişeymiş."

Tevfik ciddileşti. "Biliyorum biliyorum, bizim çocuklar söyledi. Dosyası varmış. Narkotik de sorgulamış."

"Bu kadının dün akşamki müşterisinin kim olduğunu öğrenmem gerekiyor. Bunu öğrenmem için de pezevengine ulaşmalıyım."

"Bazen pezevenklerinin haberi olmadan da işe çıkıyorlar."

"Dün gece umarım öyle olmamıştır."

"Adı neydi?"

"Sevinç Güzel."

Tevfik telefonu açıp "Bana Sevinç Güzel'in dosyasını getirin" diye direktif verdi.

Telefonu kapadıktan sonra, o muzip sırıtış tekrar belirdi yüzünde. "Alev'i aradın, değil mi?"

"Aradım."

"Nasıldı hatun?"

Bu arada çekmeceyi açıp bir kanyak şişesi çıkardı. "İçer misin?"

"Vay alkolik vay."

Kanyaktan biraz kupasına döktü, şişeyi tekrar çekmeceye koydu. Kupadan koca bir yudum aldı.

"Yak bir sigara."

"Bırakıyorum."

Bütün geceyi mavi haplar yüzünden hastanede geçirdiğimi ve sigaranın yasaklandığını söylemeye hiç niyetim yoktu.

"Ya, yak be, sen bir bok bırakamazsın."

Zoraki aldım, ama ilk nefesi çekmeden önce biraz tedirgin oldum. Nefes alışımda bir sıkıntı yoktu, sırtım mırtım da ağrımıyordu. Bu hıyar herif şüphelenmesin diye sigarayı ağzıma tutuşturdum. Sanki lisede tuvalette gizlice içiyor gibiydim. Ama ilk dumanı aldıktan sonra meret ciğerlerime öyle bir yayıldı ki, güzel bir hatuna on kere çakmış gibi hissettim.

"Anlatsana Alev'i?"

Konuyu Alev'e getirmesi canımı sıkıyordu. Acaba karı o gece onu sikemediğimi buna yumurtlamış olabilir miydi? Yok ya, zannetmem.

"Ne diyeyim, sıkı hatun."

"Ben kardeşime kötü hatun paslar mıyım? Sabaha kadar sikmişsindir karıyı. Seni gidi seni."

"O kadar da değil. Yaşlanıyoruz artık."

Masasından kalkıp yanıma geldi karşımdaki koltuğa oturdu. Bir sır verecekmiş gibi bana doğru yaklaştı.

"Elimde yeni bir hatun daha var. Göndereyim mi?"

"Oğlum sen harbi pezevenk olmuşsun."

"Senin gibi, cesetlerle uğraşmaktan daha iyidir. Dönme ister misin?"

"Çüş artık."

"Ne bileyim, belki hoşlanıyorsundur. Bu kıyağı kimseye yapmam."

"Farkındayım. Burayı geneleve çevirmişsin."

"Ha ha ha!.."

Kapı çalındı, bir memur saygıyla ikimize selam verip içeri girdi, elindeki dosyayı Tevfik'e uzattı.

"Buyrun amirim."

"Sağol."

Çıkıp kapıyı kapadı.

Tevfik dosyayı açtı, göz gezdirdi. "Güzel hatunmuş, yazık olmuş. Ben bunu nasıl atlamışım? Çakılmaz mı bu hatuna!"

"Öldü oğlum kız, öldü. Ölünün arkasından böyle konuşma bari."

"Allah rahmet eylesin. Çok ama çok üzüldüm. Ah, ben bu hatuna nasıl çakmamışım?"

"Çok pis herifsin."

"Ha ha ha!.."

"Ne diyorsun? Bulabilecek misin pezevengini?"

Masasına geri döndü, tekrar telefon açtı. "Alo, Ömer işin var mı? Gelsene odama."

Telefonu kapadı. "Şimdi hallederiz."

Ömer ışınlanmış gibi anında odadaydı.

"Naber Ömer?" dedim.

"İyiyim amirim, siz nasılsınız?"

"Cesetlerle uğraşıyoruz."

"Vatana millete hayırlı olsun, bizim de bir seri katilimiz olmuş."

Tevfik araya girdi, "Bırak espriyi Ömer. Sen şu kadının pezevengini bul bana."

Ömer dosyayı aldı, sayfalarını karıştırırken Tevfik, "Pezevenk Hüseyin'e göster resmi, o bilir."

"Ferhat'a da sorarım. Onun çevresi daha geniş."

"Bak işte."

"Sağol Ömer" dedim bütün ciddiyetimle. "Bugün haber verirsin, değil mi?"

"Veririm amirim. Şimdi çıkıyorum."

Ömer çıktı.

"Bu iyiliğini unutmayacağım Tevfik'ciğim."

"Boş ver şimdi bunu da, bizim Ekrem'i hiç görüyor musun?"

"Kalamış Marina'da çalışıyor. Güvenlik müdürü olmuş. Geçen gün karşılaştık."

"Sana kızgın mı hâlâ?"

"Yoo, gayet mülayimdi. Durulmuş. Özür bile diledi."

"Allah Allah, Ekrem ve özür dileme! Pek kafam basmadı. Melike'den nasıl vazgeçti o? Kıza deli gibi âşıktı."

Melike'nin duygularının çetelesini tutmak bana düşmezdi. Biri nasıl olsa tutuyordu.

"Orasını bilemem."

Bu kadar muhabbet yeterdi. Konunun dönüp dolaşıp tekrar Alev'e geleceğini seziyordum. Aceleyle kalktım. "Aşağıda işler beni bekliyor."

"Otur be, konuşuyorduk."

"Bir seri katil yakalamam gerekiyor. Senin gibi pezevenklik yapmıyorum."

Gülerek çıktım.

Alev benim hakkında bilgi sızdırmamıştı. Sızdırmış olsaydı bu pezevengin dilinden kurtulamazdım. Orospuların bu yönünü çok seviyordum. Ağızları sıkıydı. Seninle ne yaşıyorlarsa, orada kalıyordu.

Gönül rahatlığıyla odama girdim.

Melike istemeyerek de olsa Kalamış Marina'ya girdi. Buraya bakmamak olmazdı. Eğer bir tekne arıyorsa ve cinayetler de Kadıköy'de işleniyorsa, ilk bakması gereken yer burası olmalıydı. Galip onu Ekrem'den korumak için, buraya gelmemesini istemişti. Ama bu bir görevdi ve burası bakılması gereken ilk yerdi. Koskoca Marina'da Ekrem onu nasıl fark edecekti?

Develi Restoran'ın önünden geçip iskeleye çıktı. Yüzlerce irili ufaklı tekneleri, yatları görünce işinin zor olduğunu anladı. Burayı bitirmek birkaç gün sürerdi. Memlekette bu kadar çok kodaman oluşu Melike'yi şaşırttı. Bu lüks teknelerin sahiplerinin parayı nasıl buldukları hakkında fazla kafa yormadı. Kazanan kazanıyordu.

Yatlar iskeleye kıç taraflarından bağlanmışlardı. Çoğu küçük bir ev büyüklüğündeydi. Fiyatları da o kadar olmalıydı. Melike, aradığı tarzda bir teknenin buralarda olmayacağına kanaat getirdi. Yatların bir çoğunda sahipleri içindeydi. Arka güvertede gazete okuyanlar, uyuyanlar, yemek yiyenler vardı. Güzel ve sakin bir hayat diye düşündü.

Melike iskelenin ucuna kadar gitti, sonra geri döndü. Bütün tekneler hem büyük, hem de çoğunlukla beyazdılar. Mavi boyalı bir tekneye rastlamadı. Diğer iskeleye geçti. Burada da farklı bir şey yoktu. Beyaz ve büyük yatlar. Fenerbahçe'ye doğru otoparktan yürüdü. Yatlara karşı bir tutkunluğu yoktu. Hatta bedava verseler bile istemezdi ama şu denize bakan, ağaçların arasındaki sitelerde oturmayı isterdi. Otoparklarında duran BMW'ler, Mercedes'ler bile hiç ilgisini çekmiyordu. Bu dairelerde Serdar'la birlikte oturmayı çok isterdi. Serdar aklına gelince yüreği burkuldu, derin bir kuyuya düşer gibi oldu.

"Güzel evler, değil mi?" dedi, Melike'nin hiç duymak istemediği bir ses arkasından. Melike hayallere daldığı için, arkasından yaklaşan gölgeyi fark etmemişti. Adam eski polisti, kendini belli etmeden avına yaklaşmasını iyi bilirdi.

Melike zoraki gülümsedi. "Kim oturuyorsa güle güle otursunlar."

"Bu paraları nasıl kazandıkları, ne kadar vergi ödedikleri soruluyor mu acaba?"

"Onların problemi. Beni ilgilendirmez."

Ekrem kıza yaklaştı. Melike, kendini güvensiz hissetti. Galip'in uyarısına uymadığı için kendine kızdı. Şimdi bu herifi başından nasıl defedecekti?

"Nasılsın Melike?"

Melike yine zoraki gülümsedi, ellerini açarak, "İyiyim, bildiğin gibi" dedi.

Ekrem duygu yüklü bakışlarla süzüyordu karşısındakini. Melike'nin korktuğu gibi saldırgan bir tavır sergilemiyordu.

"Geçen gün Galip de buralardaydı. Sohbet ettik. Eski günlerden konuştuk. "

Melike yürümek için hareketlenmeye yeltenince Ekrem de onunla birlikte yürüdü.

"Güzel yer burası" dedi Ekrem, tekneleri, denizi göstererek. "Sessiz, huzur dolu."

"Memnun olduğunuza sevindim."

"Sen daha nasılsın? Evleniyor musun?"

Melike'nin yüzünden kan çekilir gibi oldu. Korkunç bir öfke beynine saplandı.

"Evet, evleniyoruz" dedi sert sert.

Ama Ekrem gayet yumuşak bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. Yürürken ellerini arkasında birleştirmişti.

"Sevindim. Serdar iyi çocuk. Umarım mutlu olursunuz."

Melike bu sözlerde içtenlik olup olmadığını anlamak için adama baktı. Ekrem'in gözleri, az önce Serdar'ı düşünürken düştüğü derin kuyular kadar karanlıktı. Melike ürperdiğini hissetti. Bu adam onu çok korkutuyordu.

"Sizin için üzgünüm" dedi kız, "Yani eşinizle ayrılmanıza."

"Biz barıştık" dedi adam, kendinden emin.

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım bir daha aynı şeyleri yaşamazsınız, ona da yaşatmazsınız."

"İnsanın karşısına senin gibi biri çıkarsa, söz vermek zor olur."

"İnsanın kendine hâkim olması gerekir."

"Senin gibi kadınlar karşısında çok zor bu söylediğin."

"Yapmayın lütfen."

"Sizli bizli konuşmana gerek yok Melike. Ben senin amirindim."

"Eski amirim."

"Yeni amirin, benim gibi, senin uğruna kendini öldürmeye cesaret edebilir mi?"

"Siz kendinizi değil, Serdar'ı öldürmeye kalktınız."

"Emret, kendimi de öldüreyim şuracıkta."

"Saçmalamayın."

Melike, Marina'ya geldiğine bin pişman oldu. Karşısındaki adamın ona karşı olan tutkusu hiç geçmemişti. Kendini tehlikede hissetmeye başladı. Yatların iskelesinden uzaklaşmışlardı. Civarlarda kimseler de yoktu. Ekrem şimdi saldırsa ne yapacaktı? Çıkarıp tabancayı ateş mi edecekti?

"Yemek yedin mi, yemedinse sana yemek ısmarlayayım."

"Sağol, tokum ben. Gideceğim şimdi."

"Ne arıyorsun buralarda? Sana yardımcı olayım. Şu gazetede okuduğumuz seri katil meselesi mi?"

Melike konunun kendisinden uzaklaştığına sevindi.

"Evet, mavi boyalı bir tekne arıyorum."

"Bir ipucu mu yakaladınız?"

"Katilin kurbanlarını öldürdükten sonra, mavi boyalı bir tekneyle taşıyıp cinayet mahalline bıraktığını tahmin ediyoruz."

Bunu söyler söylemez de pişman oldu. Ne gerek vardı bu gizli bilgileri Ekrem'le paylaşmaya. Ama konunun kendisi olmaması için, sözcükler ağzından dökülmüştü bir

kere. Demek ki, bilinç altı denilen şey böyle bir şeydi. Düşünmene fırsat vermeden kendi işini kendi görebiliyordu.

"Mavi boyalı olduğunu nereden anladınız?"

"Kurbağalı Dere'de bir kayığa sürtmüş. Mavi boya çıkmış. Kayığın sahibi bunu kendisinin yapmadığından ve bir gün önce de böyle bir şey görmediğinden çok emin."

"Bu ipucu da seni buralara getirdi."

"Bakınıyorum ama umutsuzum."

"Aradığınız tarz tekneyi burada bulamazsın. Gördüğün gibi buradaki teknelerin hepsi gemi gibi."

"Evet, vazgeçtim zaten. Başka yerlere bakacağım."

"İstersen beraber bakalım."

"Yok, ben yalnız gitsem iyi olacak."

Ekrem yüzünü ekşitti ama Melike'nin üzerine de fazla gitmedi.

Arabaya doğru gerisin geri yürüdüler. Tekrar yatların arasına girince Melike rahat bir nefes aldı.

"Sevgili amirin buralara gelmemen için uyarmadı mı seni?"

"Uyardı" dedi kız üstüne basa basa.

"Ama sen dinlemedin. Beni mi görmek istedin yoksa?"

"Nereden çıkarıyorsunuz bunları? Size tekne aradığımı söyledim."

"Şaka, şaka."

Megane'ın başına geldiler.

Melike arabaya binerken, "Bu Serdar'ın arabası değil mi?" dedi Ekrem.

"Evet."

"Size mutluluklar dilerim."

"Sağolun."

Melike otomobili çalıştırıp park yerinden uzaklaştı. Dikiz aynasından Ekrem'in baktığını gördü. Otopark ücretini ödeyip uzaklaştı. Derin bir nefes aldı. Bir daha buraya adımını atmayacaktı.

Mustafa, Mudocity'de Tülay'la buluştuğu zaman, kalbi ağzından çıkacakmış gibi atıyordu. Tülay'ın bütün güzelliği üzerindeydi bugün. Siyah uzun saçlarını tepesinde toplamış, esmer yüzüne hafif bir makyaj yapmıştı. İnce askılı bir bluz, üzerine de ince bir kaban giymişti. En son gördüğüne göre, biraz kilo almış gibiydi. Topuklu giymek ona çok yakışmıştı. Mustafa bu tip kadınlara bayılırdı. Aslında o yalnızca Tülay'a bayılıyordu. Gözü başka hiçbir kadını görmüyordu.

Mustafa, ilk defa Tülay'ın memelerinin büyük olduğunu fark etti. Askılı bluzun bunda epey katkısı vardı.Öğle saati olduğu için alışveriş merkezi hınca hınç doluydu. Uğultu da hiç eksik değildi. Mağazalara baktılar. Tülay kendine ayakkabı almak için mağazalardan birine girdi. Vitrinde beğendiği topuklu kahverengi bir ayakkabıyı denedi. Mustafa kızın yanına oturdu, kızın muntazam ayaklarına içi giderek baktı, sonra seksi bir biçimde ayakkabıyı giyişini, ayaklarının ayakkabının içindeki zarafetini büyük bir hazla seyretti. Kız, ayakkabı hakkında Mustafa'nın da olumlu yorumlarını aldıktan sonra, satın almaya karar verdi. Birlikte kasaya gittiler, bu ayakkabılar için ufak bir servet ödedi. Kızın ödediği rakam karşısında Mustafa'nın gözleri dehşetle büyüdü, dili tutuldu. Mustafa, aralarındaki uçurumun derinliğini işte o zaman iyice hissetti. Umutsuzluğa kapıldı. Çıkarıp ayakkabının parasını verememişti. Yoksa ayın geri kalan günlerini aç geçirmesi gerekecekti.

Tülay mutlu, Mustafa hayal kırıklığı içinde mağazadan çıktılar. Önce yemek yediler. Hesabı Mustafa ödedi. Gücü ancak buna yetiyordu. Tülay da kahveleri ısmarlama sözü verdi. Starbucks'a girdiler, iki kahve ısmarladılar. Arkadaki büyük koltuklara kuruldular.

Mustafa aralarındaki büyük uçurumu kabullenmiş

olduğu için, uca doğru yaklaşmamaya kararlıydı. Tülay hem çok güzeldi, hem de zengin. Zengin olmayan biri, bir ayakkabıya bu kadar para sayamazdı. Demek ki, gazetede zevk için çalışıyordu. Ev geçindirme derdi yoktu kızın. Bunları düşünürken Tülay hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nerede oturduğunu bile doğru dürüst bilmiyordu. Ne tarz arkadaşları vardı, nerelere takılırdı, bunların hiçbirinden haberi yoktu. Bu kızın bir sosyal hayatı vardı ve Mustafa bu hayatın neresinde olduğunu ya da o hayatın bir yerinde olup olmadığını merak ediyordu.

Kahvelerini içerlerken, Mustafa cinayetle ilgili bildiklerini anlattı bir bir... Tülay büyük bir iştahla her sözcüğü not alıyordu. Mustafa, maktul Sevinç Güzel'in Merkez'deki dosyasından bir fotoğraf aşırıp fotokopisini çekmişti. Fotoğrafı da Tülay'a verdi. Artık bu gizli bilgileri verirken korkmuyordu. Karşısındaki kızın güzelliği, duyduğu bütün endişeleri yok ediyordu. Onun için her şeyi yapabileceğini fark etti. Kızın varlığı virüs gibi vücuduna yayılıyordu. Onun yanındayken her şey çok güzeldi ama ayrıldıktan sonra Mustafa, Tülay'ın hayaliyle baş başa kalıyor ve bir süre sonra onu düşünmekten beyni uyuşuyordu. En kötüsü de bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Şurası bir gerçekti, hayat Mustafa için, özellikle bugünden sonra zor olacaktı. Kızın ayakkabıları giyişindeki seksilik, şu andaki balık etli görüntüsü, makyajı, gülümsemesi, Mustafa'yı kalın halatlarla bağlamıştı âdeta.

Tülay heyecanlı ve sevinçliydi. Saatine baktı, bunları yarınki baskıya hazırlaması gerektiğini söyledi. Kalkma vakti gelmişti. Mustafa ise biraz daha oturup kızı doya doya seyretmek istiyordu. Bu kızın büyüsünden kurtulamayacağını anlamıştı. Umutsuz bir aşka yelken açmıştı. Birlikte kalktılar. Merdivenlerden bir kat yukarı çıktılar. Kapıda uzun boylu, yakışıklı bir oğlan Tülay'ın yanına sokuldu.

Birbirlerine sarıldılar. Mustafa kendini üvey evlat gibi hissetti o an. Mustafa'yı çocukla tanıştırdı. Adı Bora'ymış. Şu meşhur Bora. Gazeteden arkadaşı. Kendine güvenli, sakallı, şişmanca bir tipti. Güler yüzlü, cana yakın... Çantası omzuna asılıydı. Mustafa, Bora'nın Tülay'ın sevgilisi olabileceğini aklından sildi. Yalnızca iş arkadaşıydılar. Hem doğruyu söylemek gerekirse, kendisi bu adamdan daha yakışıklıydı. Ama yine de Bora'yı görmek, midesine kramplar sokmuştu. Kafasına bir ağırlık çöktü. Vedalaştılar. Tülay ile Bora bir taksiye atlayıp uzaklaştı. Mustafa öylece kalakaldı ve metroya binerek Emniyet'in yolunu tuttu.

31

Tevfik bana Sevinç Güzel'in pezevenginin adını ve telefon numarasını kısa sürede gönderdi. Pezevengin adı Dursun'du. Gerekli bilgileri aldıktan sonra, bizimkilerin odasına gittim. Odada yalnızca Mustafa vardı ve bilgisayara gömülmüş çalışıyordu.

"Nasıl gidiyor Mustafa?"

"Zor oluyor amirim. Yüzlerce siyah otomobil var. Bunları nasıl ayıklayacağız?"

"Yaparsın sen."

Koltuğa oturdum. "Çay söylesene."

Bir sigara yaktım. Doktor içmememi söylemişti ama ara sıra olurdu böyle şeyler. Telefonu çıkarıp pezevengin telefon numarasını tuşladım. Üç çalışta açıldı.

"Alo, Dursun Bey?"

"Kim soruyor?"

Kuşkulu bir ses.

"Adım Oktay. Kadıköy'den Ferhat vasıtasıyla arıyorum."

Mustafa şaşırmış ifadeyle beni dinliyordu.

"Üstat, elinde güzel hatunlar varmış. Bu akşam bana bir şeyler ayarlar mısın?"

"Ferhat abim nasıl, iyi mi?"

"İyi iyi. Çok selamları var."

"Eyvallah, buyur abi, nasıl bir hatun istersin? Yabancı mı olsun, Türk mü?"

"Yabancılar hangi ülkeden?"

"Moldovya, Rus, Slovenya, Romanya, Bulgaristan, hangi ülkeden istersen."

Ses birden samimileşmişti. Bu güzeldi. Kadıköylü Fer-

hat her kimse, bu âlemde hatırı sayılır biri olduğu kesindi. İnsanın kıyıda köşede böyle dostlarının olması iyi bir şeydi. Tevfik sağolsun, bir dediğimi iki etmiyordu bu konuda.

"Üstat, bana şöyle balık etli bir hatun yolla."

"Emrin olur abi. Ne kadar süre alacaksın?"

"Bilmem. İki saat yeter."

Fiyatını söyledi.

"Yahu biraz pahalı değil mi?"

"Hatunu görünce bu fiyatın az bile olduğunu anlayacaksın abi. Bendekiler birinci sınıftır. İyi muamele çekerler. Mutlu ederler seni."

"Fevzi'nin hatırı yok mu?"

"Sana özel fiyat verdim abi. Bu fiyatı öldürsen kimseye vermem."

"Ne yapalım, gelsin öyleyse."

"Nereye gelecek abi."

Aha! Nereye çağıracağımı hiç düşünmemiştim. Sıçtık.

Ahizeyi elimle kapadım, beni hayretle dinleyen Mustafa'ya, "Bana Taksim'de bir otel adı söyle çabuk" dedim.

Telaşa kapıldı. "İnternete bakayım."

"Hay senin yapacağın işin."

Beş yıldızlı otellerden birini söyleyiverdim.

"Saat kaçta getireyim abi?"

Güzel, dedim içimden. *Kızı bu hıyar getirecek. Rahatlıkla enseleriz.*

Saatime baktım. "İki saat sonra olur mu?"

"Daha kız hazırlanacak abi. Saat sekiz diyelim mi?"

"Diyelim anasını satayım."

"Otelin barında bizi bekle abi."

"Eyvallah."

Telefonu kapadım. Mustafa'nın yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

"İş düşündüğün gibi değil, yoksa senin yanında mı pezevenkle konuşurdum salak!"

Çaylar geldi, keyifle bir sigara daha yaktım.

"Serdar nerede?"

"Buralardaydı amirim."

"Gelince odama yolla."

Çayı hızla içtikten sonra kapıda Melike'yle karşılaştım. Ağlamıştı. Gözleri kıpkırmızıydı. Arabanın anahtarlarını uzattı. "Bunları Serdar'a verir misin?"

Çenesi öfkeden titriyordu.

"Ne oldu Melike?"

"Konuşmak istemiyorum. Ben çıkabilir miyim?"

"Gelsene odama, konuşalım."

"Lütfen amirim, sonra."

"Sen bilirsin."

Serdar yine ne bok yedi acaba?

Odama girip koltuğuma oturdum. Gözlerimi kirden grileşmiş tavana dikip sıva çatlaklarını saymaya başladım. Sayarken aklıma bir şey geldi, Gazeteci Çetin'i aradım. Tülay'ın cep telefonunu alıp alamayacağını sordum. Beş dakika sonra haber vereceğini söyledi. Beş dakika sonra aradı. Gazeteci milleti dakikti. Teşekkür edip numarayı telefonuma kaydettim. Bir sigara daha yaktığım sırada, Serdar kapıyı çalıp odaya girdi, koltuğa oturdu.

"Ne yaptın kıza lan?"

"Hangi kıza?"

Arabasının anahtarlarını fırlattım.

"Melike döndü mü?" dedi.

"Ağlatmışsın kızı."

"Ağlıyor muydu? Vallahi ben bir şey yapmadım."

"Hâlini hiç iyi görmedim."

"Ne oldu acaba?" dedi meraklanmış bir ifadeyle.

"Sana sormalı."

"Gerçekten ben bir şey yapmadım."

"Neyse" dedim, "bu akşam işe çıkıyoruz."

"Abi, sen eve gidip dinlensene. Doktorun dediklerini ne çabuk unuttun?"

"Başlatma şimdi doktoruna."

"Senin için söylüyorum, yığılıp kalma bir yerlerde."

Planımı kısaca anlattım. Aklı Melike'de olduğu için beklediğim tepkiyi vermedi.

Taksim'deki beş yıldızlı otelin barı, bir sürü kalantorla doluydu. Biz erkek milletinin hayatında her şeye karar verenin, aklımız değil de çükümüz olduğunu bir kez daha anladım. Bira söylemiştim. Serdar hemen yan masada oturuyordu. Garson kızlar mini etekleriyle ortalarda salına salına dolaşıyorlardı. Köşede bir piyano ve başında bir piyanist, kulağa hoş gelen bir şeyler çalıyordu. Bardaki içki çeşidi çok zengindi. Beyaz gömlekli, papyonlu, orta yaşlı barmen, Beyoğlu'nun barlarındaki züppelerden çok daha kibar duruyordu. Güzel kadınlar geliyor, gidiyordu. Telefonum çaldı. Hemen açtım.

"Abi selam, ben Dursun. Neredesin?"

"Bardayım."

"Tamam abi, geliyoruz."

Serdar'a "geliyor" diye bir işaret çaktım. Az sonra barın kapısında iri yarı, kirli sakallı, tilki yüzlü, bira göbekli, saçları seyrekleşmiş, çirkince bir herif, yanındaki balık etli, ön balkonlarının büyüklüğü oturduğum yerden bile fark edilen etli butlu bir hatunla içeri girdi. Bir el işareti yaptım. Yanıma geldiler. Kadın çekingen duruyordu. Saçlar çakma sarı, gözler yeşil. Ağızda ciklet.

Adam, "Oktay Bey?" dedi.

"Merhaba" dedim ikisine birden. Sandalyeyi işaret ettim.

"Nasılsın abi?"

"İyiyim."

Gözüm kızın memelerine takılıyordu.

"Beğendin mi abi?"

Kıza gülümsedim. "Beğendim."

"Fiyat anlaştığımız gibi."
"Sıkıntı yok. Ödemeyi şimdi mi yapacağız?"
"Mümkünse" dedi gülerek. Yılışmaya başlamıştı.
"Bir şeyler içelim mi?" dedi daha da yılışarak.
"Tabii içeriz" dedim gülerek, "ama Emniyet'te."
Bu arada Serdar da yanımıza geldi.

32

Dursun ve kızı arabaya bindirip Emniyet'e gitmek için yola koyulduk.

"Abi tamam, anlaştığımız paraya iki kişi olsun" dedi Serdar'dan medet umarak.

"Bir de sana para mı vereceğiz inek?" dedi Serdar.

"Kes sesini Dursun" dedim.

Direksiyonu Dolapdere'ye kırdım. Yokuştan aşağıya inip Bilgi Üniversitesi'nin önünden geçtik.

"Abi bizi nereye götürüyorsunuz?"

"Kes" dedi Serdar.

Kız yarım yamalak Türkçe'siyle bir şeyler söyledi.

"Korkma güzelim, sakın korkma. Bu herif seni zorla mı çalıştırıyor?" dedi Serdar dostane bir tavırla.

"Abi bizde zor mor yok."

"Bir sussana sen!"

"Abi ne olur sikmeyin bizi, alın kız size bedava olsun, yeter ki sikmeyin bizi."

Ya sabır dedim içimden.

"Bende zorla çalışmak yok. Ben istiyor çalışmak. Para kazanmak iyi" diye konuşmaya başladı kız.

"Senin adın ne bakayım?"

"Olga."

"Senin ülkende hiç iş yok mu ki Olga, oralardan ta buralara gelip sikişiyorsun?"

Kızda hiç utanma mutanma yoktu.

"Var ben üniversite okumak, hem de iki tane. Ekonomi, psikoloji."

"Benim kızlarım kültürlüdür abi."

Hacı Hüsrev'in ara sokaklarına girip boş bir alana çektim arabayı.

"Abi yalvarırım sikmeyin bizi, arada Ferhat Abi var."

Kontağı kapatıp arkaya döndüm. "Sikmeyeceğiz, korkma. Yalnızca birkaç soru sorup bırakacağız."

Serdar kıza, "Senin pasaportun bu herifte mi?" dedi.

Kız pezevengine, "bütün ipler bende" diyen bir bakış fırlattı.

"Evet onda, ama ben memnunum hâlimden. Ben çalışmak istiyor, ne olur beni göndermeyin geri."

"Göndersek de bu ibneler bir iki ay sonra sizi tekrar geri alırlar."

"Senin yanında Sevinç Güzel diye bir kız çalışıyor muydu?" dedim pezevenge.

"Sevinç mi?" dedi, biraz düşündü ama bir şey yapmayacağımızı anlamanın rahatlığıyla döküldü. "Evet abi, Sevinç. Var abi, onu mu istiyorsun? Hemen çağırayım. Sıkı hatundur. Bundan daha cilvelidir."

"Sen ne diyorsun, ben anlamıyor" diye konuşmaya müdahale etmeye kalktı Olga "Cilve nedir? Ben de cilve istiyorum."

"Bir sus be kız! Bir sus be!"

Telefonunu çıkardı Dursun, "Arayım mı abi?"

Serdar, "Ara ara, cevap verir" dedi alayla.

Numarayı tuşladı, biz de sabırla bekledik. "Telefonu kapalı, orospu, kesin kendi başına işe çıkmıştır" dedi öfkeyle.

"Kız şu anda morgda" dedim.

"Ne?"

Serdar, "Yok serinlemek için yatıyor" dedi.

"Sevinç öldü mü?" diye bağırdı Dursun.

Ne de olsa sermayesini kaybeden bir iş adamıydı. Herif gerçekten üzülmüştü.

"Nasıl olmuş abi?"

"Dün akşam biri öldürmüş kızı."

Serdar, "Sermayene çok iyi bakıyorsun Dursun" dedi yine alayla.

"Kim yapmış abi? Kim öldürmüş Sevinç'imi? Daha dün akşam beraberdik."

"Biz de sana bunu soracağız. Dün akşam kaç müşteriye gittiniz? Hepsinin adresini vereceksin."

Olga merakla, "Kim ölmüş? Sevinç kim? Müşteri öldürmek Sevinci? Ben müşteriye gitmiyorum artık!" diye bağırdı korkuyla.

"Kapa çeneni Olga" dedik üçümüz birden.

"Kızı ilk müşteriye bıraktıktan sonra ayrıldım. Daha sonra Sevinç diğer müşterilerine taksiyle devam edecekti."

"Kaç müşteriye gitti?"

"İki abi."

"Adres ve telefonlarını ver."

Serdar, "Abi nereye not alacağız, sende defter var mı?"

"Yok. Sende yok mu?"

"Yok."

Sigara paketini çıkardım, "Üzerine yazarız adresleri" dedim. "Kalem var mı?"

"Yok."

Kız çantasını açıp küçük bir defter ve kalem çıkardı.

"Kalemi geri isterim."

"İki üniversite bitirmiş insanın hâli başka oluyor" dedi Serdar.

Dursun, dün akşam Sevinç'in eski müşterilerine gittiğini söyledi. Dursun bu müşterileri iyi tanıyordu. Hatta evlerini bile biliyordu. Hiçbiri cinayet işleyecek insanlar değildiler. Bu müşterilerin cep telefonlarını söyledi, adreslerini tarif etti.

"Aman abi, benim verdiğimi söylemeyin. İtibarım sarsılır."

"Hay sikeyim itibarını" dedi Serdar.

Motoru çalıştırıp ara sokaktan çıktık. Dursun ve Olga'yı Taksim Meydanı'nda salladık. Arabadan inerken "Abi, istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Size indirimli tarife uygularım" dedi gururla.

"Siktir git Dursun" dedik.

Gerçi aklım Olga'da kalmıştı ama yapacak bir şey yoktu.

İlk adresimiz Cihangir'di. Sıraserviler'in yoğun trafiğini atlatıp Alman Hastanesi'nin önünden geçip sola kıvrıldık, Susam Sokağı'na girdik. Cihangir'in iç içe geçmiş, pahada ağır ama görüntüde insanın ruhunu daraltan binalarının arasından, dar sokaklardan ilerledik

Dursun'un tarif ettiği bina, taksi durağının hemen aşağısında Fındıklı'ya inen yokuştaydı. Dört katlı, eski ama Boğaz'a hâkim şanslı apartmanlardandı.

Apartman kapısı açıktı. İçeri girip otomata bastık. Birinci kata çıktık. Her katta tek daire. Kapıda pinekleyen şişkoca tekir bir kedi, bizi görür görmez toz oldu. Zili çaldık. Ayak sesleri...

"Kim o?" dedi bir kadın, kapının arkasından.

"Polis."

Kapı zincirin izin verdiği aralıkta açıldı. Kısa siyah saçlı, gözlüklü, güzel bir kadın yüzü belirdi.

Kimliğimi çıkarıp gösterdim.

Dikkatlice ve kuşkuyla baktı kimliğe.

"Ne istiyorsunuz?"

"Tolga Barutçu ile görüşmek istiyoruz, evde mi kendisi?"

"Kimmiş?" diye bir erkek bağırdı içerden. Muhtemelen Tolga olmalıydı.

"Böyle aralıktan mı konuşacağız hanımefendi?"

Kadın beni ve Serdar'ı gözleriyle tarttıktan sonra kapıyı kapadı. Kilit döndü ve karşımıza orta boylu, askılı bir bluz giymiş, otuzlarının başında güzel bir kadın çıktı.

"Kimmiş?" diyerek Tolga da kapıya geldi. Benim boylarımda, kirli sakallı, yeşil gözlü ve yakışıklı biriydi. O da otuzlarında olmalıydı. Sol kulağında ufak bir küpe vardı. Üzerinde İngilizce yazılar olan siyah bir tişört, altında da eşofman vardı. Ayakları çıplaktı.

Başını sallayarak, "Buyrun" dedi Tolga. Merakı gözlerinden okunuyordu.

Kız, "Polismiş" dedi.

"Bizimle Emniyet'e gelmeniz gerekiyor Tolga Bey."

Kız panikledi. "Ne oluyor Tolga? Yine ne yaptın?"

Tolga hiddetle, "Ben bir şey yapmadım" diye bağırdı kıza.

Kızın gözleri korku doluydu. Bu memlekette insanların polislerden korkuyor olması güzel bir şey değildi. Belli ki, Tolga da sağlam pabuç değildi. Sorun değildi, öğrenirdik. Merkezde bol bol sohbet etme imkânımız olacaktı. Ama ilk bakışta karşımdaki adam bana bir seri katilmiş gibi gelmedi.

Serdar gayet sakin, "Önemli bir şey değil, yalnızca Tolga Bey'in ifadesini alacağız" dedi.

"Siz nesi oluyorsunuz?" dedim.

"Nişanlısıyım."

"Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi Tolga kısık bir sesle.

"Lütfen üzerinize bir şeyler giyin, Merkez'de anlatacağız" dedim.

"Ben de geliyorum" dedi kız, Tolga'nın arkasından içeriye gitti.

"Sen evde kal hayatım."

"Olmaz, geliyorum."

"Yalnızca Tolga Bey gelecek bizimle."

Beş dakika sonra üçümüz arabayla yola çıktık.

"Beni neden aldığınızı söylemeyecek misiniz?"

"Merkez'de biraz konuşacağız" dedim.

Serdar, "İkinci adresimiz Göztepe" dedi.

"Karşıya mı geçiyoruz" dedi Tolga.

"Bir arkadaşı daha alacağız" dedim.

Köprü trafiğine Beşiktaş sapağından dahil olduk. Boğaz ışıl ışıldı.

Serdar, "Sen ne iş yapıyorsun?" dedi Tolga'ya.

"Fotoğrafçıyım."

"Yani şipşakçı."

Tolga alayla karışık güldü. "Sanat fotoğrafları çekiyorum ben."

"O işte o kadar para var mı lan?"

"Ben bu işi para için yapmıyorum."

"Karılar kuru çüküne mi geliyorlar yani?"

"Ne diyorsunuz siz?"

"Fotoğraftan kazandığın paralar, karı düzmene yetiyor mu, diyorum."

"Terbiyenizi takının, Neslihan benim nişanlım."

"Nişanlından bahseden kim, dün akşam siktiğin Sevinç'ten bahsediyoruz" dedim.

"Sevinç de kim?"

Serdar, "Sen birlikte olduğun kadının adını bilmiyor musun?"

"Sizin neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Merak etme. Biz sana anlaman için yardım edeceğiz" dedim.

"Siz sanatçılar bir de topluma örnek olacaksınız. Çek fotoğrafını, aç sergini, senin ne işin olur elin orospularıyla? Bir de nişanlanmışsın. Gül gibi bir kız almışsın. Amirim, kız bunun ne haltlar yediğini öğrenirse sizce ne yapar?"

"Tolga için iyi olmaz, değil mi?" dedim. Tolga'yla dikiz aynasında göz göze geldik.

Nefret dolu bakışlarla karşılık verdi bana.

"İstediğim kızla beraber olurum, burası özgür bir ülke."

"Bakalım Merkez'e gidince bir daha özgür olabilecek misin?" dedi Serdar arkaya dönerek. Sanki elinin tersiyle adama vurmak ister gibi bir hareket yaptı. Ama vurmadı.

Fenerbahçe Stadı'nın önünden Kızıltoprak'a çıktık. Bağdat Caddesi tenhaydı. Suadiye'den Şenesenevler'e çıktık. Şene-

senevler camiinin yanındaki sokağa park ettik. Yüksek bir binanın önünde park ettik.

"Ben adamı alıp geliyorum" dedim.

"Abi, şurada Çaykolik diye bir yer var. Ben de oraya bir bakayım."

"Ben ne olacağım?" dedi Tolga.

"Biraz uyu işte" dedi Serdar. Sonra da Tolga'yı arabaya kelepçeleyip kapıları kilitledi.

Üçüncü kata çıktım, kapıyı çaldım ve şok oldum. Karşımdaki adamın yaşı yetmişten aşağı değildi. Yaşasın haplar!

Kır saçlı, zeytin gibi kara gözlü, buğday tenli, büyük burunlu, çenesinde koca bir et benli bir yüz, yaşına göre yapılı dik bir beden, enerjik bir görüntü.

"Celal Bey?"

İçeride televizyonun sesi çok açılmıştı.

"Benim."

Otoriter bir ses. Kuşku yüklü.

Kimliğimi çıkardım. "Polis."

Dik dik kimliğime, sonra yüzüme baktı. Gözlerde nefret belirdi. Zeytin karası gözler derin bir kuyu gibi oldu, beni yutacak sandım. Zaten hiç sevimli olmayan yüzü daha da korkunçlaştı.

"Ne istiyorsunuz?" dedi sert sert.

"Bizimle Emniyet'e geleceksiniz."

"Ne amaçla alıyorsunuz beni?"

Adamın yanında minyon, beyaz saçlı, donuk mavi gözlü, yaşı en az kocası kadar olan bir kadın belirdi. Eskiden güzel kadın olduğu belliydi.

"Kim geldi Celal?"

Hep aynı mizansenle karşılaşıyordum. Uçkuruna hâkim olamayan erkekler ve hiçbir şeyden haberi olmayan, sadık eşleriyle güvenli bir dünya kurmuş zavallı kadınlar.

Kadının aklına korkunç bir şey gelmiş gibi bağırdı. "Olamaz olamaz! Bir gün bizim de kapımıza dayanacaklarını

sana söylemiştim Celal!" diye çığlık attı. "Onun bu işlerle ilgisi yok. Biz basit emekli bir asker ailesiyiz."

"Ben adalete güveniyorum" dedi Celal.

"Ne adaletinden bahsediyorsun Celal. İçeri atacaklar seni. Çürüyeceksin oralarda. Tansiyonun, şekerin var senin. Kim bakar sana oralarda? Götürmeyin kocamı! Onun bu işlerle hiç ilgisi yok Memur Bey."

Kadının yakarışları karşısında afallamıştım. Kocanız bir fahişeyi sikmiş ya da sikmeye çalışmış, onun için ifadesine başvuracağız açıklaması mı kadını rahatlatırdı, yoksa suç örgütü sanığı olarak götürmemizi sanması mı? Karar vermek zordu ama ben ikincisini seçtim. Sonuçta kocası eve dönünce, kadının endişesi sona erecekti. Ama diğerini söylersem, belki ölünceye kadar adamdan nefret edecekti.

"Üzerinize bir şeyler alın Celal Bey."

Adam hiç taviz vermeden içeri gidip hemen döndü.

"Üzülme" dedi karısına, "yaptıkları yanlışı anlayacaklar, geri döneceğim."

"Kim dönmüş ki sen döneceksin Celal" diye ağlamaya başladı kadın.

"Üzülmeyin hanımefendi, kocanız dönecek."

Bu sözlerim kadını ikna edemedi. Beni de etmezdi.

Adamı otomobile bindirirken Serdar eli kolu çay poşetleriyle göründü.

"Abi, çaylar harika. Sana da birkaç kutu aldım, içersin."

"Çayların harika olduğunu nereden biliyorsun, ben bu markaları hiç görmedim."

"Rize'den geliyormuş. İçtim dükkânda. Enfes çaylar."

"İyi, bagaja koy."

Emniyet'e doğru yola koyulduk.

Celal Bey yanında sessizce oturan Tolga'ya, "Sizin rütbeniz nedir evladım?" dedi.

Tolga adama manasızca baktı, "Ne rütbesi amca?"

"Asker değil misin?"

"Ne askeri amca. Ben tecilliyim."

"Doğru ya, yalnızca askerleri tutuklamıyorlar ki, gazetecileri filan da alıyorlar. Hangi gazetede çalışıyorsun? Neler yazdın da buradasın?"

Tolga, çattık diyen bakışlarla dikiz aynasından tekrar bana baktı.

"Biz Atatürkçüyüz. Onun yolunda yaşadık ve öleceğiz. Kimse buna mani olamaz" diye bağırarak nutuk çekmeye başladı Celal Bey.

Serdar, "Allah Allah, amca şimdi senin Atatürkçülüğüne laf eden mi var? Biz de Atatürkçüyüz."

"Bizleri yıldıramazsınız."

"Sen bize bağıracağına yanındakine bak. Kazık kadar olmuş, hâlâ tecilli" diyerek hedef şaşırttı Serdar.

Bu hareketi hoşuma gitti. Bu saatten sonra bu moruğun nutuklarını dinleyemeyecektim. Benim de olayda biraz tuzum olsun diye gaza yüklendim. Göztepe Köprüsü'nden geçip Ankara yoluna çıktık, oradan da Boğaziçi Köprüsü'ne bağlandık. Yol tenha olduğu için hızlı gidiyorduk.

"Sen niye askere gitmedin bakayım?" dedi Celal Bey, şaşkın şaşkın oturan Tolga'ya.

"Tecilliyim dedim ya amca."

Tolga, çattık diyen bakışlarını sürdürüyordu.

"Kaçmayın oğlum askerden. Atalarımızın kanlarıyla suladığı bu topraklar için askerlikten kaçmayın."

"Kaçan kim amca?"

"Sen ne iş yapıyorsun bakayım? Neler yazdın da seni de içeri alıyorlar?"

"Ben bir şey yazmadım."

"Yazmışsın, yazmışsın. Yoksa burada ne işin var?"

"Sen niye buradasın amca?"

"Askerim ben."

Köprüden geçip Merkez'e geldik.

Celal Bey, "Bizi sağlık kontrolünden geçirmeyecek misiniz?" dedi, bu işleri iyi biliyormuş gibi.

"Ne kontrolü amca? Yalnızca birkaç soru soracağız" dedim.

Celal Bey, Tolga'nın yanına yaklaştı ve fısıldayarak, "Birkaç soru soracaklarmış. Külahıma anlatsınlar. Buradan doğru savcılığa, oradan da Silivri'ye. Bir daha hayatta dışarı çıkamayız" dedi.

Serdar, "Bu moruğu boşuna getirdik abi. Niye aldın ki sen bunu?" dedi.

"Kızın saat kaçta gelip gittiğini öğrenebiliriz."

Emniyet'te hemen sorgu odalarına indik. Yaşlı adam karşımda kendinden emin bir tavırla oturuyordu.

"Yaşım yetmiş iki. Bu yaşa kadar ülkem için yaşamışım, bu yaştan sonra da ülkem için hapiste yatarım. Ben askerim, hiçbir şeyden korkmam."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Karınızdan korkar mısınız peki?"

Yüzünde bir an kararsız, şaşkın bir ifade belirdi. "Anlamadım."

"Bir şey içer misiniz?" dedim gülerek.

"Çay alayım bari. Gerçi çarpıntı yapıyor ama canım çekti."

"Umarım başka şeyler çarpıntı yapmıyordur" dedim kalkarken. "Bana yaptı da."

İki karton bardakla geri döndüm.

"Kaç şeker koyduğunuzu bilmediğim için üç tane getirdim" diyerek paket şekerleri önüne bıraktım.

"Bende şeker var, kullanmıyorum."

Çaylarımızı yudumlarken çapkın asker emeklisinin rahatladığı fark ediliyordu. O kadar vatan-millet-sakarya naralarının altında gizlenen hapsedilme korkusu, yavaş yavaş yok oluyordu.

"Rütbeniz neydi?"

"Kurmay albay."

"Kara Kuvvetleri mi?"

"Evet."

"Vatanın her toprağını karış karış bilirsiniz."

"Canımı veririm."

"Kuşkusuz. Çayı beğendiniz mi?"

"Fena değil. Ne kadar olsa da insanın evindeki gibi olmuyor tabii."

"Özellikle, insanın hayat arkadaşının yaptığı çayın yerini hiçbir şey tutmaz, değil mi?"

Yüzünün rengi attı. Sözün nereye varacağını anlamış gibiydi. Akıllı adamdı. Boşuna kurmay albay olmamış.

"Kaç yıllık evlisiniz Celal Bey?"

"Kırk sene bitti."

"Maşallah! Çoluk çocuk?"

"İki oğlum, bir kızım var. Üç tane de torunum..."

"Allah bağışlasın."

"Sağolun."

"Çocuklarınız ne iş yapıyor?"

"İki oğlum da mühendis, kızım avukat."

Çalıştıkları yerleri söyledi. İkisi de üst düzey yöneticilermiş. Kızı serbest çalışıyordu. Anası kızını haberdar etmiştir kesin. Birazdan burada olurdu.

Çayları yudumladık. Çay gerçekten kötüydü. Bu saatte ancak bu lezzette çay olurdu. Acaba bagajdaki çayları mı çıkarsaydık?

"Sigara içer misiniz?"

"Kullanmıyorum."

"Ben bir tane yakacağım. Rahatsız olmazsınız, değil mi?"

Elini uzatarak, "Buyrun içebilirsiniz" dedi.

Otoriter bir tavır takınmıştı. Asker her yerde askerdi işte.

Derin bir nefes çekip masadaki boş kül tablasını önüme aldım.

"Karınızı aldattınız, değil mi?" dedim pat diye.

Bir an soluksuz kaldığını hissettim. Yüzü kızardı.

"Ne münasebet! Nereden çıkarıyorsunuz bunu?"

"Sizi buraya, yediğiniz haltı karınız bilmemesi için getirdik."

Biraz üslubumu sertleştirme zamanı gelmişti. Karşımdaki adam asker olduğunu hatırlayıp beni de emrindeki er zanneden bir hava takınmıştı çünkü. Şimdiyse yelkenler suya inmişti.

"Dün akşam, Sevinç Güzel adlı bir kadınla beraber olmadınız mı?"

"Hayır."

"Yalan söylemeyin."

"Siz Ahlak Büro'dan mısınız?"

"Cinayet Büro."

"Nasıl cinayet?"

"Basbayağı."

Sigaradan derin bir nefes, sonra da kötü çaydan bir yudum...

Devam ettim. "Bakın Celal Bey" dedim, "Eşinizi aldatıp aldatmamanız umurumda bile değil ama işin içinde cinayet varsa beni karşınızda bulursunuz."

"Ne cinayeti? Neden bahsediyorsunuz? Hiçbir şey anlamadım."

"Dün akşam, birlikte olduğunuz Sevinç Güzel adlı hayat kadını öldürüldü."

Yüzünden kan çekilir gibi oldu. Büyük bir şok yaşadığı belli oluyordu ama bunu yansıtmamaya gayret ediyordu.

"Sevinç, öldü mü?"

"Şimdi yalanı dolanı bir kenara bırakalım. Bu kadınla saat kaçta ve nerede birlikte oldunuz?"

"Benden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Herkesten şüpheleniyorum."

"Demek Sevinç öldü" diye kendi kendine mırıldandı.

Sonra, "Çok saçma! O kadını niye öldürmek isteyeyim?" dedi sesini yükseltip ciddi bir tavır takınarak.

"Bilmiyorum, ister miydiniz?"

"Tabii ki istemezdim. Yalnızca birlikte oldum, hepsi bu. Bundan karımın haberi olmasın. Mahvolur zavallı."

"Onu, bu işlere bulaşmadan evvel düşünecektiniz."

"Benimki yalnızca masumane bir şeydi."

"Cinayet pek masumane bir şey değildir Celal Bey."

"Ben öldürmedim."

"Buna beni ikna edin."

Sigara izmaritini kül tablası yerine, yarısını içebildiğim çayın içine attım. "Dinliyorum sizi" dedim.

Adamın üzerine de çok fazla gitmek istemiyordum. Allah muhafaza kalp krizi filan geçirir. Şu anda yaşadığı şok, buraya getirilirken sandığı şeyden daha etkiliydi.

"Pardon, adınız nedir?"

"Galip."

"Yaşlılık zor, Galip Bey. Özellikle gençken aktif bir cinsel hayatınız olunca, insan o günleri arıyor ister istemez."

Sesimi çıkarmadan dinliyordum.

"Özlüyorum o günleri. Kırk yıl. Aynı kadınla tam kırk yıl. Dile kolay."

Gülerek devam etti. "Ben çapkın bir adamdım Galip Bey. Ama eşimi hiç ihmal etmedim, ona hiçbir şey hissettirmedim" dedi gururla.

"Konumuz bu değil Celal Bey. Doğruyu söylemek gerekirse, eşinizin duyguları da pek umurumda değil. Benim için önemli olan, dün akşam öldürülen zavallı kız."

"Cinsel gücü artıran şu haplar çıktığından beri, bütün hayatım değişti."

Karşımdaki bu kart zamparayla ortak bir noktamız vardı. İkimizde çükümüzü kaldırmak için kriko görevi yapan haplara muhtaçtık. Bu adamın hapları kullanmasında bir gariplik yoktu. Peki, bana ne demeliydi! Az kalsın öbür dünyayı boylayacaktım.

"Dün akşamı anlatın bana."

Artık sıkılganlıktan hiç eser yoktu.

"Ayda bir kere, birkaç arkadaş bir araya geliyoruz. Felekten bir gün çalıyoruz. Önce gidip Beyoğlu'nda Çiçek Pasajı'nda kafaları çekiyoruz. Bunu eşim de biliyor."

Bir sır verir gibi sesini alçaltarak, "Eşimin bilmediği şeyse, içtikten sonra hemen eve dönmediğimiz. Orada kiraladığımız bir dairemiz var. Asmalı Mescit'te, eski bir apartman. Küçük bir daire."

"Garsoniyer."

"Öyle bir şey. Bayanları oraya çağırıyoruz."

"Dursun'u siz mi tanıyorsunuz?"

"Evet. Bir arkadaşım telefonunu vermişti. Sağolsun her ihtiyacımızı karşılıyor. Biraz pahalı ama olsun, değer."

"Evinizi nereden biliyor?"

"Bir keresinde beni eve kadar takip etmiş. Kızlarının kimlere gittiğini öğrenmek istemiş."

"Belki de size şantaj yapacaktı."

"Nasıl?"

"Karınıza söylerim ayakları falan."

"Yok canım. Nereden çıkarıyorsunuz böyle bir şeyi?"

Biraz düşündü. Sonra kararsız bir ifade ve korkuyla gözleri büyüdü. "Doğru söylüyorsunuz, ben bunu hiç düşünmedim."

"Dün akşam saat kaçta geldi Sevinç?"

"Saat on gibi. Yarım saat benle kaldı, yarım saat arkadaşımla."

"Dursun bize arkadaşınızdan bahsetmedi."

"Bahsetmez, çünkü bilmiyor. Beni tek sanıyor. Arkadaşım kendini göstermiyor. Kız gelince arkadaşımın ücretini kıza ödüyorduk. Hem daha ucuza geliyor, hem de kız daha çok kazanıyordu. Biliyorsunuz, bu pezevenkler paranın büyük bir kısmına el koyarlar. Hep böyle yapıyorduk."

"Bir süredir Sevinç'le beraber oluyordunuz yani."

"Olmaz mıyız? Tabii oluyorduk. Bize çok iyi muamele yapıyordu. Hem hapların da hakkını vermek lazım. Gençlere taş çıkarıyorduk."

Bilirim, dedim içimden.

Adama başta kurduğum korku düzeninin yerinde yeller esiyordu. İşin boku çıkmıştı. Ben de seks hayatımı anlatmaya kalktım mı tam olacaktı.

"Kaçta ayrıldı yanınızdan?"

"Yarım saat benle kaldı, yarım saat arkadaşımla. Saat on bir gibi çıktı. Başka bir müşterisi bekliyormuş. Yalnız, işinize yarar mı bilmiyorum ama o gece bir telefon geldi. Anladığım kadarıyla telefondaki adam çok ısrar ediyordu. Sevinç ise gelemeyeceğini söyledi."

"Hâlinde, tavırlarında bir gariplik filan var mıydı?"

"Yoktu. O telefondan sonra biraz sinirli davrandı, o kadar. Zavallı kız. Şimdi bizi anlayacak yeni birini bulmak zorunda kalacağız. Bu kötü oldu."

"Bu da bir görüş tabii."

"Şu mereti yıllardır içmiyorum ama şimdi canım çok çekti."

"Siz içmemeye devam edin. Sırf merakımdan soruyorum, eşinize ne söyleyeceksiniz?"

"Bir davayla ilgili ifademe baş vurduğunuzu anlatacağım. Tanık sıfatıyla beni iyi ağırladığınızı söyleyeceğim."

"Sizden çıktıktan sonra, diğer müşteriye yalnız mı gitti?"

"Evet, köşeden taksi çevireceğini söyledi."

Adamı odada bırakıp koridora çıktım. Bir sigara daha yaktım. Serdar'ın bulunduğu odaya girdim. Burada sorgu biraz daha sert geçmişti. Tolga'nın iki yanağı kıpkırmızı olmuştu. Serdar'ın öfkeden deliye dönmüş bir hâli vardı.

"Katil bu herif" diye bağırdı.

"Sakin ol."

Sigaram ağzımda oturdum. "Kız kaçta gelmiş buna?"

"On biri geçiyormuş. Bir saat kalmış."

"Sonra?"

"Çıkıp gitmiş."

Tolga'ya döndüm. "Kızı nerede becerdin ulan?"

Ters ters bakıyordu.

"Adam gibi bak, yersin yumruğu."

"Beni aldığınız evde."

"Senin nişanlın yok mu orada?"

"Dün akşam yoktu."

"Dün akşam yoktu. Sen de bunu fırsat bilip hemen eve kadın attın."

"İstediğimi yaparım."

Serdar bağırarak araya girdi. "Abi bu ibne hep böyle ters yanıtlar veriyor. Sıçacağım ağzına."

"Kaçta ayrıldı yanından?"

"Saat yarıma geliyordu."

"Nereden bilelim bu işi senin yapmadığını? Kızın öldürülme zamanıyla, senin evinden ayrılma zamanı arasındaki süre çok az."

"Ben öldürmedim. Niye öldüreyim ki?"

"Belki sapıksın. Belki psikopatsın. Birine acı çektirerek orgazm olan çok sapık var etrafta."

"Ben kimseyi öldürmedim. Suçu bana yıkamazsınız. Bir fahişenin boktan değersiz hayatından bana ne?"

"Onlar sizin yalnızca hayvansal zevklerinizi tatmin etmek için yeryüzüne gelmişlerdir, değil mi? İnsan değildir onlar. Duyguları yoktur. Bir hayatları, aileleri yoktur, değil mi?"

"Bunlar benim sorunum değil."

Birden Alev geldi aklıma. O akşam benim kamış başarılı olsaydı, aynı şeyi ben de yapmış olmayacak mıydım? Benim bu heriften ne farkım vardı? Doğru söylüyordu.

"Seni içeri tıkacağız, durumu nişanlın öğrenince, senin de ciddi bir sorunun olacak."

Serdar, "Oğlum niye sanatınızla manatınızla uğraşmıyorsunuz, bu sikiş sokuş muhabbetlerine giriyorsunuz?"

"Siz çok mu farklısınız sanki?"

Serdar'a gözümle işaret çaktım. Tokat sağ yanağına patladı. Tolga'nın kafası tam yüz seksen derece döndü.

"Bilmediğin şeyler hakkında yorum yapma. Özellikle burada, Vatan Caddesi'nde" dedim.

Acı bir tebessüm yayıldı yüzüne.

"Bak, görüyor musun amirim, tokat hoşuna gitti. sırıtıyor. Sapık mısın mazoşist misin, nesin sen?"

Herifi böyle konuşturamayacaktık. Onun yanında görünmeye karar verdim.

"Sana inanmak istiyorum. Sen öldürmediysen bize yardımcı olman gerekiyor. Sevinç, senden sonra nereye gideceğini sana söyledi mi?"

"Bir telefon geldi. Zannedersem telefondaki kişi o gece birkaç kere aramış. Çok ısrar ediyordu. Sonunda Sevinç, Kadıköy'deki müşterisinden sonra görüşmeyi kabul etti."

"Kadıköy'deki müşteri mi?"

"Evet, benden sonra Kadıköy'e geçecekti. Hatta benden taksi parası istedi."

Bu müşteriden haberimiz yoktu. Dursun bunu söylememişti. O da mı bilmiyordu acaba? Kız kendi başına işe çıkıyordu herhâlde.

"Kadıköy'deki müşteriyi bilmiyorsun tabii."

"Nereden bileceğim? Sevinç'le işimiz bitince duşa girdim. Duştan çıkana kadar gitmişti."

"Sana içimden inanmak gelmiyor. Ne bilelim kızı takip edip bir köşede öldürmediğini?"

Serdar, "Sen bu Dursun'u nereden tanıyorsun?" dedi.

"Bir arkadaşımdan almıştım numarasını."

Serdar, "Bizim hiç böyle bir arkadaşımız yok" dedi.

Benim var, dedim içimden, Tevfik'i düşünerek, *hem de üst katta.*

"Bu Sevinç'le daha önce de beraber oldun mu?"

"Oldum."

"Kızı tanıyorsun yani."

"Tanıyorum. Ne var bunda?"

"Oğlum bak, bu kızı dün akşam biri doğradı. Kız senden ayrıldıktan sonra öldürüldü. Bu yüzden seni bırakamayız. Sabaha kadar nezarettesin. Sonra parmak izin filan alınacak."

"Ben kimseyi öldürmedim. Söyledim size her şeyi. Kadıköy'de bir müşteriye gitti."

Serdar gülerek, "Öldürmemişsen bile yanlış zamanda yanlış kızla beraber olmuşsun" dedi.

Dışarı çıktık.

Serdar, "Moruğu ne yapacağız?" diye sordu.

Bir sigara yakıp odama çıktım. "Yazılı ifadesini al, sal gitsin."

"Ya bu herifi?"

"Bu yapmamış. Daha önceki cinayetlerle alakası olduğunu zannetmiyorum. Biz, psikopat bir katil arıyoruz. Kızın Kadıköy'de gittiği müşteriyi bulmalıyız. Fotoğrafçı sabaha kadar kalsın, belki aklına bir şey gelir. Sonra gönderin."

"Olur abi."

"Ben çıkıyorum. Ufak bir işim var, yarın görüşürüz."

Sevinç Güzel'in odamdaki dosyasından fotoğrafını yanıma alıp arabaya binince telefonum çaldı. Arayan Oya'ydı. Bu kız tamamen aklımdan çıkmıştı.

Küskün ve moralsiz bir sesle, "Merhaba Galip" dedi.

"Kusura bakma Oya, işler çok yoğundu arayamadım seni."

"Ben sendeyim. Bu akşam gelecek misin? Seninle konuşmak istiyorum."

Kız arkadaşınıza evinizin anahtarını verirseniz kendi eviymiş gibi kullanabilirdi.

"Biraz işim var, istersen yarın görüşelim. Sabaha karşı gelebilirim."

"Olsun, beklerim."

Hayra alamet değildi bu. Bu yorgunluğun üzerine ciddi bir kavga ya da dert dinlemeyi çekemeyecektim.

"Oya, kaçta geleceğim belli değil. Sen git şimdi, yarın sabah dışarıda kahvaltı yaparız."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Olur" diyebildi. Sözleştik.

Yarın sabaha kadar biraz zaman kazanmıştım. Aklım öyle karışıktı ki, bir yanda Semra'ya hissettiklerim, bir yanda çükümün derdi, bir yanda da bu seri katil zırvası bütün düzenimi allak bullak etmişti. İşin içinden nasıl çıkacağımı bilsem rahatlayacaktım, ama bilmiyordum.

33

Taksim'e doğru sürdüm otomobili. Saat gece yarısına dayanmasına rağmen şehrin bu bölgesi hiç uyumuyordu. Gündüz vaktiymiş gibi hınca hınçtı. Telefonu çıkarıp son aradığım adlardan birinin üzerine tuşladım.

"Alo?"

Ses yumuşak ve seksiydi. İnsanın hemen sevişesi geliyor.

"Benim, Galip."

Sessizlik.

"Polis Galip."

"Tanıdım ayol, canın mı çekti beni, gücüne kuvvetine kavuştun mu?"

Karı iğneleyici sözü, kaş göz arasında sokuveriyordu. Unutmamış o akşamı.

"Seni görmem gerekiyor, işin var mı bu akşam?"

"Olmaz mı, müşteriye gidiyorum."

"Neredesin şimdi?"

"Arabadayım."

"Onu anladım, neredesin?"

"Harbiye'ye doğru gidiyorum."

"Ben de Taksim'deyim. Büfelerin oraya gel."

"Hangi büfelere ayol?"

"Meydan'daki."

"Gelemem ayol, çok trafik var. Ben Hilton'a gireceğim. Sen gel buraya."

"Tam nerdesin sen?"

"Nişantaşı'nı geçtim."

"Hilton Oteli'nin önünde beni bekle."

"Çabuk gel."

Büfelerin önünden, çeşitli küfürler eşliğinde bir U dönüşü yapıp gazladım.

Beş dakika sonra Ford Ka'sının içindeydim.

"Bu ne acele?" dedi. "Bu gece sana da gelirim, korkma."

"Çok incesin, sağol."

Arabanın içinde eğri büğrü olmuştum. Elimi güç bela cebime götürüp Sevinç Güzel'in fotoğrafını çıkardım. "Şu resme baksana, tanıyor musun?"

Resmi aldı. Arabanın iç ışığını yaktım. Üzerinde siyah, göğüs dekolteli, aşırı frapan bir elbise vardı. Kısa etek, güçlü baldırlar, ince bilekler, topuklu ayakkabılar. Parfümünden bir an boğuluyorum zannettim. Yanımızdan geçen araçların bile ilgisini çekiyorduk. Işığın yanmasından rahatsız oldum. Tiyatro sahnesindeymişiz gibi hissettim.

"Kim bu?" dedi.

"Dün akşam öldürüldü. O da bu işi yapıyordu."

Birden boynuma atıldı, sımsıkı sarıldı. "Ahh canım, beni mi korumaya çalışıyorsun? Sağol canım benim ama benim önlemlerim var. Kimse bana bir şey yapamaz."

Arka koltuğa uzandı, koca çantasını aldı, içinden ufak bir tüp çıkardı. "Sizin insanlara sıktıklarınız kadar etkili olamaz ama yine de iş görür."

"Bu cücük şeyin seni koruyacağını mı zannediyorsun?"

"Sıkıyım da gör bak."

"Tamam, tamam, koy onu çantaya."

Tüpü çantaya attı, çantayı da arka koltuğa. Sonra resme, sevgilisine bakar gibi tekrar baktı.

"Kimmiş bunun pezevengi?"

"Tanır mısın ki?"

"Sen bir söyle?"

"Dursun. Tanıyor musun?"

"Tanımıyorum."

"Çok yardımın dokundu."

"Nerelerde çalışıyormuş?"

"Senin gibi evlere gidiyormuş ama pezevengi, bilgisi dışında iş aldığından şikâyet ediyordu."

"Dur bakalım" dedi ve arabayı çalıştırdı. Sinyalsiz minyalsiz trafiğe dalmasıyla arkadan kornalar, küfürler havada uçuştu.

"Maşallah, güzel kullanıyorsun."

"Siktirsin gitsin hepsi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ananın karnında kaç ay kaldın?"

"Benim arabam burada kaldı!"

"Korkma, çalmazlar."

Yine Taksim Meydanı'na geldik, Sıraserviler'e girdik, taksilerin arkasından ağır aksak ilerlemeye başladık. İstanbul'da gündüz gördüğümüz insanlar gecenin bu ilerlemiş saatlerinde pek bulunmazlar buralarda. Gecenin insanları ayrıdır. Gece insanlarıdır onlar. Şehrin diğer yüzünde yaşarlar. Zevk, eğlence ve şiddet içiçe geçmiştir. Zayıflığa yer yoktur bu dünyada. Alkol ve uyuşturucu belirler yaşamları ve ölümleri.

Sıraserviler'den pezevenklerin, orospuların, travestilerin cirit attığı kaldırımları geçip Cihangir'e doğru indik. Önümüzde bir taksici kenara çekmiş, iki travestiyle pazarlık yapıyordu. Karılar ızbandut gibiydi.

Ara sokaklara girdik, çıktık, üç beş hatunun toplu bekleştiği bir binanın önünde durduk.

"Sen bekle" deyip arabadan fotoğrafla çıktı. Ben de konuşmaları duymak için camı açtım. Yan aynadan kadınların beni kestiklerini gördüm. Bunlar travesti değildi. Normal etli butlu gerçek kadınlardı. Doğruyu söylemek gerekirse hepsi afetti.

"Bakın, kimler gelmiş" dediler. Alev'e sarıldılar. Öpüştüler, koklaştılar.

"Nerelerdesin kız?"

"Hâlâ aynı pezevenkle mi çalışıyorsun?"

"Artık o benim pezevengim değil. Onu silkeledim ayol."

"Bu yenisi nasıl? Kazandığını alıyor mu?"

"Belli ki almıyor, baksanıza üstündeki elbiseye. Vakko."

"Çok güzelmiş."

"Sağolun arkadaşlar."

"Görmeyeli güzelleşmişsin kız. Buldun yeni adamı, unuttun bizi."

"Sizleri unutur muyum ayol, bir gün görüşelim, kahvaltıya gelin bana."

"Tamam geliriz kız. Şirin şey."

"Arabadaki kim, yeni mi? Yakışıklı biri."

"Sen işini bilirsin."

Alev bana baktı, yan aynadan göz göze geldik.

"Yardımınıza ihtiyacım var kızlar, bu kızı hiç gördünüz mü?"

Fotoğrafı uzattı.

Hepsi fotoğrafın başına doluştu. Sokağın lambası resmi rahat görmelerine imkân tanıyordu.

"Pezevengin dışında yalnız da çalışıyormuş. Siz bilirsiniz, içinizde onu dün akşam gören var mı?"

"Niye arıyorsun bu kızı?"

"Sonra anlatırım, tanıyor musunuz?"

Aralarından biri, "Ben tanıyorum" dedi.

Kulak kabarttım.

"Dün akşam gördüm bu kızı. Saat bire geliyordu. Sıraserviler'de siyah bir arabaya bindi."

"Emin misin?"

"Eminim. Kızın elbisesi çok hoşuma gittiği için dikkat ettim."

"Arabayla pazarlık yaptı mı?"

"Yok ayol, araba önünde durdu, bindi, gittiler."

"Araba ne markaydı?"

"Ford'du. Siyah bir Ford."

"Emin misin? Karıştırıyor olma? Başka bir model olmasın?"

"Yok kız, arka bagaj kapağında kocaman Ford amblemi vardı. Arka farı da yanmıyordu.

"Ne tarafa gittiklerini gördün mü?"

"O kadar takip etmedim artık. Detektif miyim ben?"

"Plakasını hatırlamıyorsun herhâlde"

"Kız nereden aklıma gelsin plakası mılakası. Baksam bile hatırlayamam ki. Ben doğum tarihimi hatırlamıyorum."

Katilimiz Ford kullanıyordu, siyah bir Ford. Ona güvenmekten başka şansımız yoktu. Mustafa bu işe sevinecekti. Siyah arabaları aramaktansa, yalnızca siyah Ford aramak daha kolay olacaktı.

34

Melike pencereden gecenin karanlığına umutsuzca ve üzüntüyle bakıyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı cadde, gecenin karanlığında çok ıssız görünüyordu.

Hayat ona kötü bir oyun oynuyordu bu aralar. Sevdiği adam elinden uçup gidiyordu. Annesinin son zamanlarda sağlığı bozulmuştu. Ateşi çıkıyordu. Kendini halsiz hissediyor, yatağa düşüyordu. Birkaç kere doktora gitmişler, soğuk algınlığı teşhisi konmuş, antibiyotik verilmişti. Annesi ilaçlara başladıktan bir iki gün sonra ateşi düşmüş, ayağa kalkmıştı. Ama bu sabah tekrar ateşi çıkmıştı. Yarın sabah erkenden tekrar doktora gitmeleri gerekiyordu. Kadıncağız yeme içmeden de kesilmişti.

Melike düşüncelere daldıkça yaşlar gözlerinden sicim gibi akıyordu. Dalgın gözleri apartmanın kapısında duran otomobili fark etmedi bile. Ufak bir korna sesiyle irkildi. O zaman gri Megane'ı gördü. Otomobilin sürücü koltuğunda oturan adama öfkeyle baktı. Adam ona dışarı gelmesini işaret ediyordu. Sehpanın üzerindeki şeyi aldı, sokak kapısına gidip ayakkabılarını giydi. Annesini uyandırmamak için kapıyı sessizce kapadı. Merdivenlerden inip sokağa çıktı. Dışarısı serindi. Üşüyüp kollarını kavuşturarak arabanın yanına gitti. Serdar arabadan indi ve Melike'yi öpmek için bir hamle yapınca, Melike onu sert bir biçimde engelledi. Melike'nin bakışları donuk ve ifadesizdi. Serdar afalladı.

"Bu saatte ne işin var burada?"

"Seni görmek istedim."

"Sormadan, istediğin zaman gelebileceğini mi zannediyorsun?"

"Ne oluyor Melike? Niye hırpalıyorsun beni?"

"Hırpalıyor muyum? Ben mi hırpalıyorum seni?"

"Seninle konuşmaya geldim. Tamam bazı sorunlarım oldu ama bunları zamanla halledeceğim."

"Sen bir bok halledemezsin!" diye bağırdı Melike.

Kendisinin ve annesinin acısını, patlayan bir volkan gibi karşısındaki adamdan çıkarıyordu. Şu anda önüne kim gelse yıkıp geçerdi.

Serdar sevgilisine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Melike'nin elini tutmaya yeltendi ama Melike elini çekti.

"Dokunma bana!"

"Ne oluyor sana Melike?"

"Hayatta kimsem yok benim. Anlıyor musun? Kimsem yok!"

Serdar, karşısında öfkeden çılgına dönmüş olan kadını tanıyamıyordu. Melike'nin sesinde ürkütücü bir hırçınlık vardı. Serdar çaresiz kalmıştı.

"Sana bir şey getirdim" dedi kız, acı acı gülerek.

Elinde tuttuğu künyeyi Serdar'a uzattı. "Bir bok yiyeceksen tam yap. Kız arkadaşın bunu düşürmüş arabana. Arabada yiyişirken oldu herhâlde."

Serdar künyenin üzerinde Fulya adını okuyunca, boğazına bir yumru takıldı.

Melike, "Eczanedeki kadının adı da Fulya'ydı. Ne tesadüf!" dedi ürkütücü bir alayla.

Serdar'ı derin bir dehşet ve üzüntü kapladı. Bütün dünyanın yükü üzerine çöktü o an. Melike hızla apartmana doğru yürüdü. Serdar arkasından, "Melike dur! Açıklayabilirim, sandığın gibi değil!" diye bağırdı.

Melike çoktan apartmana girmişti bile. Koşar adım merdivenlerden çıktı, kapıyı sessizce açıp içeri girdi. Yere çömelerek gözyaşına boğuldu. Yüzünde iki sıcak elin temasını hissetti. Başını kaldırınca annesinin şefkatli bakışlarıyla karşılaştı.

"Üzülme canım kızım. Her şey yoluna girer."

Melike doğruldu, annesine bütün gücüyle sarıldı ve bağıra bağıra ağladı.

"Beni bırakma anne! Beni bırakma! Ben sensiz ne yaparım!"

Serdar beyninden vurulmuşa döndü. Galip'in arabayı Melike'ye verdiği gün, içine bir kurt düşmüştü. Sanki başına böyle bir şey geleceğini hissetmişti. Fulya'yla yiyiştiği arabaya Melike'nin binmesini istememişti ve sonunda korktuğu olan olmuştu. Şimdi Melike'ye kendini nasıl affettirecekti? Zaten boka sarmış ilişkileri bir yara daha almıştı. Fulya da künyesini kaybettiğini niye söylememişti? Belki de hâlâ farkında değildi? Belki de arabada düşürdüğü aklına gelmemişti? Acaba bilerek mi söylememişti?

Canı sıkkın, evin yolunun tuttu. Doğancılar'dan Çiçekçi'ye çıktı. Arabayı Selimiye Camii'nin sokağına park etti. Gerisin geriye yürüyerek mezarlıkların önündeki sokaktan apartmanına girdi. Aslında canı evde vakit geçirmeyi hiç istemiyordu. Bu akşam uyuyamayacağından emindi. Bütün gece yatakta dönüp duracaktı. Tekrar dışarı çıktı. Mezarlığın duvarının yanına sokuldu. Mezar taşlarına baktı. "Sizden rahatı yok" diye düşündü içinden. Telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladı.

Karşı taraf telefonu hemen açtı.

"Uyandırdım mı?"

"Ben gece kuşuyum" dedi Fulya, kısık bir sesle.

"Gelebilir miyim?"

Kadın sevişmeye davetkâr bir sesle, "Uykun mu kaçtı yalnız kovboy? Bekliyorum, gel" dedi.

Serdar, sıkıntıları bir miktar azalmış olarak arabasına doğru yürüdü.

35

İstanbul'a bahar gelmesine rağmen, bu sabah hava bulutluydu. Tatlı bir serinlik vardı. Caddeler ıslaktı. Gece bir ara yağmur yağmıştı. Bu havaların değerini bilmeliydik. Yine iğrenç sıcaklar, yine o iğrenç nem musallat olacaktı. Bir Akdeniz ülkesinde yaşamanın bedeliydi bu. Bir terslik olmazsa, örneğin vurulmazsam ve sigarayı da bırakırsam, şurada en fazla yirmi-otuz yıl daha ömrüm vardı. Şehir günden güne kalabalıklaşsa da, beton yığınına dönüşse de, yeşil alanlar yok olsa da, suç ve cinayetler artsa da, trafik hareket edemeyecek bir hâle gelse de bu zamanı bir biçimde bitirebilirdim.

Oya'yı Aksaray'da pastanede beklerken, aklımdan böyle saçma sapan şeyler geçiyordu. Poğaçalar, açmalar tepsilerle geliyor, insanlar karıncalar gibi üşüşüp bu tepsileri saniyesinde silip süpürüyorlardı. Çayımdan bir yudum alıp yağlı açmaya koca bir ısırık atarken Oya içeri girdi. Lacivert bir döpiyes giymişti. Saçlarının rengini açmış, sarıya döndürmüştü. Ben bu kızı uzun zamandır görmediğimi fark ettim. Soğuk bir gülümsemeyle, bir arkadaşı öper gibi yanaklarını yanaklarıma değdirdi.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

İskemleye oturdu.

"Saçların güzel olmuş."

"Sağol."

"Ne yersin?"

Tabağımdaki açmaya bir fareye bakar gibi baktı.

"Ben de bir açma alayım."

Pastanedeki tek garson çocukla göz göze geldik, elimle tabağımı işaret ederek aynısından istediğimi söyledim.

"İşler nasıl gidiyor?" dedim.

"Biliyorsun annem rahatsızlandı. Onunla uğraştım."

"Nesi vardı?"

"Safra kesesi iltihaplanmış. Zor günler geçirdik. Neyse ki şimdi iyileşti. Sen de sağol, çok ilgilendin" dedi sitemkâr bir tonla.

Garson çocuk, elinde açmanın olduğu tabak ve çayla geldi, masaya bıraktı. Masanın üzerinde duran adisyona iki çarpı attı. Ter kokusu burnumun direğini kırdı. Oya da suratını ekşitti.

"Ne söylesen haklısın ama işler çok yoğundu. Bazen eve bile gidemiyordum."

"İşler hep yoğundur, en etkili kaçış nedeni de budur."

"Sana yalan borcum mu var? Bir seri katilin peşindeyiz. Adam çatır çatır öldürüyor."

Umursamaz bir tavırla, "Yakalarsınız inşallah" dedi.

Çayına ve açmasına dokunmadı.

"Galip" dedi. "Sen bu ilişkimizde hassasiyet göstermedin."

"Benden ne bekliyordun Oya, benim hayatım bu."

"Biliyorum ama ben şunu söylemek istiyorum aslında, nasıl söylesem, benim sana hissettiklerimi sen bana hissetmedin."

"Bunu nereden çıkarıyorsun? Annen için geçmiş olsun demedim diye mi bu kanıya vardın?"

"O da var tabii. Bu hareketin bana senin gözünde yerimi belli etti. "

Tezgâha baktım. İnsanlar mide derdinde, açmalarına kavuşmak için sırada sabırsızlanıyorlardı, biz ise bir ilişkinin muhtemelen kapanış konuşmasını yapıyorduk.

"Söylediğim gibi bunun seninle bir ilgisi yok Oya. İşler çok yoğundu, aramayı unuttum. Maalesef ben böyle bir insanım. İşim öncelikli olabiliyor. Polisim ben."

"Polisim ben, deyip kaçmak kolay, değil mi? O kadar basit değil Galip. Beni gerçekten sevsen ne yapıp edip ararsın. Aramadın."

Bir şey söylemedim. Söylemek istemiyordum. Tek istediğim, gerçekten Oya'dan kurtulmaktı.

Gözleri kederli bakıyordu ve sesi de üzgün çıkıyordu.

"Evine getirdiğim düzenden sıkıldığını da biliyorum, tiyatrodan, sinemadan da nefret ettiğini biliyorum. Bunların hepsinin farkındayım. Sen it kopuk peşinde koşmaya alışmışsın, bu senin işin, saygı duyuyorum ama birlikte olacaksak ileride ciddi sorunlar yaşayabiliriz."

Yine bir şey söylemedim.

"Günlerdir neler çektiğimi bilmiyorsun. Bir yanda annem, bir yanda sen. Çok yoruldum. İşime odaklanamıyorum. Hayatımı tekrar düzene sokmak zorundayım."

"Haklısın. Bu konuda ısrarcı olamam. Söylediğim gibi benim yaşantım bu. Daha fazlasını bekleme benden. Ben işimden başka bir şey düşünmem. Kültürlü bir adam değilimdir. Sana ayak uyduramam. Tiyatro sevmem, sinemaya gitmem, birkaç polisiye roman dışında kitap okumuşluğum yoktur, yurt dışına çıkmam, gezmem, yeni yerler görmeyi merak etmem, tatile gitmem, çocuk sahibi olmayı istemem, televizyon izlemem, müzik dinlemem, sigara içerim, çok olmasa da son zamanlarda içki de içiyorum, küfür de ederim, nazik bir polis hiç olmadım, suçlulara karşı kaba kuvvet de kullanırım, adam da öldürdüm, her an bir yerde vurulup zımbalanabilirim ve dünyanın haberi bile olmaz... daha saymamı istiyor musun?"

"Sana ayak uydurmak zor Galip."

"Ben kendime kurduğum bu hayatı seviyorum. Ben sokaklarda yaşamayı seviyorum. Yalnızlığı seviyorum. Başkası hayatıma girip kurduğum basit düzene müdahale ettiği zaman hırçınlaşıyorum. Bunu da karşımdakine yansıtamıyorum, içime atıyorum ve ilişkiden soğuyorum."

"Keşke bunları benimle en başında paylaşsaydın."

"Paylaşamam Oya. Ben kendimi değiştiremem. Beni değiştirmek isteyenlere de karşı koyarım."

"Kaçarak ve saklanarak."

"Bazen ortalarda görünmemek en iyi yoldur."

"Bunda da çok başarılısın."

"Seni üzmek aklımdan geçen en son şeydi, bunu bilmeni istiyorum."

"Üzdün ama."

Ayağa kalktı. Yanıma gelip yanaklarımdan öptü. Bu sefer dudaklarının sıcaklığını hissettim. Kulağıma fısıldadı, "Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Çünkü seni seviyorum."

Hoppala!

Çıktı gitti.

İçimde bir şeylerin eridiğini hissettim. Sevilmek hoş bir duyguydu. İnsan kendini özel hissediyordu. Aylin de bana bunu hissettirmişti. Aklıma başka bir soru takıldı ve bütün huzurum kaçtı. Peki, Semra ne olacaktı?

Serdar sıkı bir öpücükle güne gözlerini açtı.

"Günaydın komiserim" dedi Fulya mutlu bir çocuk gibi.

Yanındaki kadının dolgun vücuduna, iri memelerine, kalın ve güçlü kollarına baktı. Fulya çok güzel bir kadındı ama bu güzellik Serdar'ı hiç mutlu etmiyordu. Yataktan çıktı. Saatin geç olduğunu görünce yerdeki pantolonunu ve gömleğini üzerine geçirdi.

"Hemen gidiyor musun?"

"Geç kaldım."

"Kahvaltı hazırlayayım sana."

"Boş ver, Merkez'de yaparım."

Banyoya gidip yüzüne su vurdu, biraz açıldı. Ama içinde derin bir sıkıntı vardı. Gür siyah saçlarını ıslattı, eliyle

yana doğru düzeltti. Yüzünde iki günlük sakal birikmişti. Eliyle sıvazladı. Yatak odasına geri döndü, tabancasını beline soktu.

Fulya çırılçıplak, erkeğe yaslandı. "Neyin var, dün akşamdan beri canın sıkkın senin, işler mi?"

"Şu peşinde olduğumuz katili yakalamamız gerekiyor."

Katil matil umurunda bile değildi Serdar'ın. Aklı Melike'deydi. Bu kızı seviyorsa, burada ne işi vardı? Suçluluk duygusuyla bir an önce kendini sokağa atmak istiyordu. Fulya sabahlığını giydi. Memelerin sağa sola sallanmalarına aldırmıyordu. Serdar'ı sokak kapısına geçirdi. Kollarını boynuna dayadı, memelerini de adamın göğsüne. "Bu akşam gelir misin?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

"Hadi ama, sana yemek yapacağım."

Serdar iri memeleri öpmeyi düşündü, sonra kendini tuttu.

"Bakarız" diyebildi.

Kadın erkeğin dudaklarına yapıştı. Serdar bu öpüşmeye karşılık veremedi.

"Geç kalıyorum."

Kapıyı açtı, apartmana çıktı, otomatı yaktı, kadına, "Ha unutmadan, künyen nerede?" dedi, sonra küçümseyen gözlerle kadını süzdü.

Fulya, "Sen kaybolduğunu nereden biliyorsun?" dedi şaşırarak.

"Arabada düşürmüşsün."

Serdar künyeyi uzattı.

Fulya ellerini çırparak sevindi. Serdar kadının ifadesinden künyeyi bilerek arabada düşürmüş olamayacağını anladı.

"Kaybolduğu için çok üzülmüştüm."

"Biraz daha dikkatli ol."

"Emredersiniz amirim" deyip künyeyi hemen bileğine taktı.

36

Mustafa'ya yalnızca Ford marka siyah bir otomobil araması gerektiğinin müjdesini verdim.

"Modeli belli mi amirim?" diye sordu.

"Belli, belli; klima, ABS, çift hava yastığı da varmış" dedim bir salakla konuşur gibi.

"İşimiz daha kolaylaşır, diye sordum."

"Melike, marinalar ne oldu?"

"Pendik'e kadar gittim. Aradığımız tarzda bir tekne bulamadım. Yalnızca birkaç tane kotra gördüm ama onların bu işe karışacağını zannetmiyorum. Neredeyse bizim şehir hatları vapuru büyüklüğündeydiler."

"Nerelere baktın?"

"Bütün sahil yolunu taradım."

"Kalamış'a gitmedin, değil mi?"

"Gitmedim."

"Başımı belaya sokmayın."

Melike'nin durgunluğu gözümden kaçmamıştı.

"Senin canın mı sıkkın, bir şey mi oldu?"

Kız ağladı ağlayacaktı.

"Bir şey yok" diyebildi.

Serdar'la göz göze geldik. Delici bakışlarımı gönderdim yardımcıma. Mesaj yerini buldu, gözlerini benden kaçırdı. Sonra masamın üzerinde duran gazeteyi işaret ederek, "Abi baktın mı?" dedi.

"Yine cinayet haberini mi yazmışlar!" diye bağırdım.

"Bizim orospu çocuğu muhbir, hiç boş durmuyor" dedi.

Gazeteye saldırdım. Bu sefer büyük puntolarla baş sayfadaydık: *İstanbul'da seri katil kâbusu devam ediyor.*

Katilin üçüncü cinayeti işlediği, kurbanın kimliği, olay mahalli ve kurbanı bulduğumuz durum, en ince ayrıntısına kadar anlatılmıştı. Kadıköy halkı korku içindeydi. Akşamları sokağa çıkmaya çekiniyorlardı. Katilin ne zaman ve nerede ortaya çıkacağı belli değildi. Emniyet güçleri henüz önemli bir ilerleme kaydedememişti.

Katilin siyah bir otomobil kullandığından da bahsediyordu. Elimi alnıma vurdum. Elimizdeki tek ipucu da gazetelerdeydi.

Gazeteyi fırlattım. "Bu haberi uçuranın canına okuyacağım, az kaldı" dedim. Telefona sarılıp Necati'yi aradım. O da durumun farkındaydı. Muhbirin kendi elemanlarından olabileceğini tahmin ettiğimi söyledim. Buna karşı çıksa da araştıracağını, ayrıca ilk iki cinayetin otopsi raporlarının da hazır olduğunu, bugün gönderebileceğini söyledi.

Öğleye doğru, Yener adlı bir radyocunun benimle görüşmek istediğini haber verdiler. Cinayetlerle ilgili bir program için geldiğini tahmin ettim ve defetmelerini söyledim. Ama ısrarla benimle görüşmek istediğini ve elinde cinayetlerle ilgili önemli bir bilgi olduğunu söyleyince, odama çağırdım.

Otuz yaşlarındaydı. Kafasında tek tel saç yoktu. Mavi gözleri, gözlüklerinin ardında çok sakin görünüyordu. Krem rengi ince bir mont, kot pantolon ve spor ayakkabılar giymişti. Normal insanların polis karşısındaki tedirginliği yoktu. Tokalaştık, oturdu.

"Beni görmek istemişsiniz."

"Adım Yener" dedi. "Bir radyo kanalında, sabahları sinema programı yapıyorum."

Bunu söyler söylemez hatırladım çocuğu. O sabah kafamda çizdiğim portreden çok farklıydı.

Kendisini dinlediğimi söyleyince, çok şaşırdı. Biz

polislerin toplum tarafından ne kadar yanlış tanındığımızla ilgili bir şey söylemedim. Karşımdaki radyocunun ne yumurtlayacağını merak ediyordum.

Aramızda küçük de olsa ortak bir nokta çıkınca, "Bir şey içer misiniz?" diye sordum.

Çay söyledim. Sigara ikram ettim, istemedi.

Cinayetleri gazeteden takip ettiğini ve ilgisini çektiğini söyledi.

"Doğrudur" dedim, "Bazı insanlar için cinayet başlı başına ilgi çekici bir olaydır. Doğamız gereği boktan şeylere meraklıyız."

"Katilin verdiği mesajları anlayabildiniz mi?" dedi.

"Bu konuda elimizde bazı kanıtlar var."

"Katilin sinema sektöründen biri olduğuna inanıyorum, hatta bir tahminde bile bulunabilirim."

"Bu kanıya nasıl vardınız?"

"Anlamadınız mı? Katil, kurbanlarını filmlere göre öldürüyor."

"Filmlere göre mi öldürüyor?"

"Evet."

"Anlayamadım."

"Çok basit. Alfred Hitchcock filmleri izlemişsinizdir."

"Eskiden izlemiştim. Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Gözlerinde kurnaz bakışlar vardı. *Senin yerinde benim oturmam lazım, kimleri cinayetin başına getiriyorlar, diye düşünmüyorsa eşeğim*, dedim içimden.

"Katil, cinayetleri Hitchcock filmlerine göre işliyor."

"Nasıl?"

"*Arka Pencere*, *Kuşlar*, *Sapık*, *Cinnet*..."

"Ne?"

"Katil ilk cinayetinde, *Arka Pencere* filminin mizansenini kurmuştu. Hatırlarsanız, bir ara televizyon kanallarında da sık gösterilen filmde, karısını öldüren bir adam vardı. Onun öldürdüğünü tahmin eden bir gazeteci de dairesi-

nin arka penceresinden dürbünle adamı gözlüyor, cinayeti onun işlediğini ortaya çıkarmaya çalışıyordu."

Hatırlamamıştım.

"Şennur Yağcı cinayetinde de aynı şey oldu. Basından takip ettiğim kadarıyla şüpheliler arasında, tıpkı bu filmdeki gibi kızın evini röntgenleyen birini yakalamıştınız. Daha sonra, kadının kocasının bir sevgilisi olduğu ortaya çıktı. İlk cinayet olduğu için, bütün deliller bu iki şüpheli üzerinde yoğunlaşıyordu. Yani, katil bu aileleri yakından tanıyan biriydi. Röntgenciyi de tanıyor, kadının kocasının ne haltlar yediğini de gayet iyi biliyordu."

"İlginç."

"Kızın başının yanına bir karga ölüsü ve bir balon bırakarak, ikinci cinayetin ipuçlarını verdi. *Kuşlar* filmini işaret ediyordu. Kurbanın gözleri oyulmuştu. Cesedi, kuşların toplandığı kayalıkların üzerine bırakmıştı. O kayalıklarda yüzlerce kuş vardı."

"Katilin her cinayette bir sonraki cinayet için ipucu bıraktığını biz de anlamıştık ama Hitchcock filmleri doğrusu aklımıza gelmemişti" dedim, gururumuzu bir parça kurtarmak için.

Dinlerken sigaramın kül tablasında bittiğini fark ettim. Söndürdüm. Aynur Abla çayları getirdi. Misafirim olduğunu görünce gevezelik etmeden çıktı.

"İkinci cinayette cesede kadın ayakkabısı, peruk ve entari giydirmişti. Eline de bıçak yerleştirmişti. Yani *Sapık* filmini işaret ediyordu. Hatırlarsanız o filmde, motel işleten ruh hastası Norman, çift kişilikliydi. Annesinin kılığına girip banyoda kızı bıçaklıyordu. Tıpkı üçüncü kurban gibi."

Doğru söylüyordu. Bu filmi hatırlıyordum. O korkunç banyo sahnesini unutmak mümkün değildi. Sevinç Güzel'i de aynı biçimde bulmuştuk.

"Kızın boynunda bir kravat vardı" dedi.

Olay yerleri ve cinayetler hakkında en az benim kadar bilgiye sahip olması ve benden daha iyi akıl yürütmesi canımı sıkmıştı biraz.

"Bu hangi filmi işaret ediyor?" dedim, elimi şakağıma götürüp gözlerimi kısarak. Sanki hatırlamaya çalışıyormuşum gibi yaptım. Bir bok hatırladığım yoktu. Bugünden sonra eve bir DVD almalıydım.

Kendine güvenli bir tavırla, "*Cinnet*. Yani kravat cinayetleri. Hitchcock'un çok bilinen bir filmi değildir. Katil, bu filmde kadınları kravatıyla boğarak öldürüyor. Sizin katil de bir sonraki kurbanı boğarak öldürecek" dedi.

Gururla gülümsedi.

"Katilin kurbanlarını Hitchcock filmlerine göre öldürmesi, kuşkusuz bizim için iyi bir bilgi. Ama bunu bilmemizin bize ne gibi bir faydası dokunacağını anlamadım" dedim, karşı atağa geçerek.

"Şimdi gelelim en önemli konuya" dedi, arkasına yaslanarak. "Ben katilin kim olduğunu biliyorum."

37

Yener haftada iki kez, sabahları radyoda program yaptığını ve programında birçok ünlü sinema yazarı, yönetmen ve senaristi konuk ettiğini anlattı. Bu programların birinde Sefa Şahin'i konuk etmiş. Sinema yazarı. Ayrıca Kadıköy'de ufak bir sinema salonu sahibi.

Yener bize, Sefa Şahin'in bir cinayet filmi çekme hayalinden bahsetti. Filmde seri katil, hayran olduğu bir korku filmi yönetmeninin çektiği cinayet filmlerinden esinlenerek benzer cinayetler işliyor. Bunu söylediği anda kafamda bir şimşek çaktı. Bu programı hatırlıyordum. Söyleşi ilgimi çekmişti. Konuk yorumcunun sesi mezardan geliyormuş gibi donuktu. Filmlere göre cinayet işleyen bir katilden bahsedildiğini de hatırlıyordum.

"Ama bu onun katil olduğunu kanıtlamaz."

"Haklısınız" dedi Yener, "katil olduğunu kanıtlamaz ama Sefa Şahin bir Hitchcock hastasıdır."

Şimdi asıl bombayı patlatıyorum ifadesiyle, "Sefa Şahin'in Kadıköy'deki sinemasında peşpeşe Hitchcock filmleri oynattığını ve cinayetlerin de bu filmlerin gösterim sırasına göre işlendiğini söylesem, bunun bir tesadüf olduğunu söyleyebilir miydiniz?"

Telefona sarıldım. "Serdar hemen odama gelin."

Sefa Şahin'in Emniyet'te adam yaralama suçundan dosyasının bulunduğunu öğrenince, soluğu Kadıköy'de aldık.

Serdar ve Mustafa'yla birlikte Kadıköy Bahariye Caddesi'ndeydik. Melike, annesi rahatsızlandığı için hastaneye gitmişti. Son zamanlarda Serdar'la ilişkilerindeki sorunlar yüzünden kızın morali çok bozuktu. Üstüne bir de annesi-

nin rahatsızlığı eklenmişti. Her ikisiyle de sıkı bir konuşma yapma zamanı yaklaşıyordu. Olmazsa Melike'yi Narkotik'e geri gönderebilirdim.

Ayrıca, gazeteye bilgi sızdıran muhbir, istemeden de olsa bize yardım etmişti. Onun sayesinde ilk defa somut bir kanıta ulaşmıştık. Eğer gazeteye haber uçurmasaydı, Yener'in olaylardan haberi olmayacak ve Sefa Şahin'i ortaya çıkaramayacaktı. Artık muhbire daha az sinirleniyordum.

Sefa Şahin'in sineması, Moda İlkokulu'nun karşısında, Kadıköy'e inen caddenin üzerindeki ufak köhne bir pasajın içindeydi. Kirli camına birkaç tane kiralık ev ilanı asmış bir emlakçı, ucuz giysiler satan birkaç dükkân, bir gümüşçü, kapısında sıska bir tekir kedinin çöreklendiği bir sahaf dükkânı ve pasajın sonunda da sinema salonu... Gösterişsiz neonlarla, *Hitchcock Haftası* yazıyordu girişinde. Her gün, gece seansında bir film oynatılıyordu. Film afişleri, Yener'in söylediği sıraya göre asılmıştı. *Arka Pencere*, *Kuşlar*, *Sapık*, *Cinnet* ve *Yükseklik Korkusu*. Filmler, Pazartesi günü başlamıştı ve Cuma günü sona eriyordu. Beş günde beş film oynatılıyordu.

Bu varsayım doğruysa, katilin işleyeceği iki cinayet kalmıştı geriye. Gişede oturmuş, örgü örmekte olan zayıf, suratsız, orta yaşlı kadın, bizi görünce seyirci zannedip işini zoraki bıraktı, "Hangi seansa istiyorsunuz?" dedi bıkkın bir sesle. Önünde duran bilet koçanını eline aldı.

Başımı cama yaklaştırıp konuşma deliğine eğilerek, "Polis" dedim, "buranın işletmecisiyle görüşmek istiyoruz."

Suratsız yüzüne korku ifadesi de yerleşince iyice çirkinleşti kadın.

"Sefa Bey henüz gelmedi."

"Nerededir?"

"Müdüre haber vereyim" dedi ve telefona sarıldı.

Birkaç dakika sonra gür saçlı, bıyıklı, belediye otobüsü şoförü kılıklı bir adam yanımızda belirdi.

"Buyrun?"

"Sefa Şahin'i arıyoruz." dedim.

"Sefa Bey yok."

"Onu anladık, nerede bulabiliriz?"

"Bu saatte evdedir. Niye aramıştınız, ben yardımcı olayım."

Serdar, "Sen fazla konuşma da bize ev adresini ver" dedi.

Mustafa cebinden not defteri ve kalem çıkardı.

"Ben haber vereyim kendisine."

"Gerek yok, adresi ver."

İstemeyerek de olsa söylemek zorunda kaldı.

Bu adres bana yabancı gelmemişti.

Mustafa, "Biletler kaç lira?" dedi.

"Sabah matinesi yedi, diğerleri on beş lira."

Mustafa bana dönerek, "Amirim, insanlar bunun için kopya DVD satın alıyorlar. Kızmamak lazım. Bir filme bu kadar para verilir mi? Bir de kız arkadaşınla gittiğini düşün, patlamış mısırı, Alaska'sı, Frigo'su derken, maaşın yarısını bırakırız vallaha."

"Sinemayı sevmemekte haklıyım, değil mi?" dedim.

Pasajdan çıkıp gerisin geriye Bahariye Caddesi'nde yürüdük. Saray Muhallebicisi'nin önüne gelince, karnımızın acıktığını fark ettik. Serdar ısmarlayacağını söyledi. Benim için uygundu.

İçerisi kalabalıktı. Beyaz önlüklü garsonlar, arı gibi çalışıyorlardı. Üçümüz de tavuk suyu çorba içtik, tavuklu pilav yedik. Üzerine birer tane kazandibi ve çay. Hesap fazla gelmedi. Dışarı çıkınca hemen sigarama sarıldım.

Serdar, "Abi, sağlığın nasıl?" diye sordu.

"Turp gibiyim."

"Hiç dinlenmedin ama."

"Gerek yok."

"Bari şu sigarayı bıraksan."

"Atın ölümü arpadan olsun."
Mustafa, "Amirim, tekrar geçmiş olsun" dedi.
"Eksik olma Mustafa."

Arabayı otoparktan alıp sinema müdürünün verdiği adrese yollandık. Adresin bana tanıdık gelmesi normaldi, çünkü geldiğimiz yer benim evin yan sokağındaydı. İşin daha da ilginci, bu sokak Şennur Yağcı ve Cengiz Çolak'ın evlerinin olduğu sokaktı.

Arabayı park edip çıkmaz sokağın sonundaki merdivenleri tırmandık. Apartman, basamakların hemen başındaydı.

Serdar, "Kesin müdür arkamızdan haber uçurmuştur" dedi, umutsuz bir ses tonuyla.

Apartmanın kapısı aralıktı. Önden ilk adımı attım, muhtemel seri katil Sefa Şahin'in en az elli yıllık apartmanına. Silahlarımızı çektik. Otomatı yaktık. Apartmanın içi de dışı gibi eskiydi. Duvarların sıvaları dökülmüştü. Girişe bir bisiklet bırakılmıştı. Çalınmaması için tırabzana zincirle bağlanmıştı. Merdivenlerden bir kat yukarı çıktık. Kapının iki yanına mevzilendik. Zile bastım. Sonra bir daha bastım.

"Patlama" diyen bir ses geldi içerden.

Kapının kilidi döndü, kapı açıldı, karşımızda uzun boylu, toparlak, patates suratlı, koca burunlu, yeşil gözlü bir adam belirdi. Üzerinde ucuz bir tişört, altında kanvas türü bir pantolon vardı.

Gözleri korkuyla büyüdü. "Ne oluyor ya!" diye bağırarak, kapıyı suratımıza kapamaya çalıştı. Serdar ve Mustafa buna izin vermedi. "Biz polisiz, sakin olun" dedim.

Polis sözcüğünü duyunca korkusu geçer gibi oldu. "Baştan söylesenize" dedi, derin bir nefes aldı.

"Anlaşılan başka birilerinden daha çok korkuyorsunuz" dedi Serdar.

"İçeri girebilir miyiz?" dedim.

Bakışlarında merak ve birazcık da düşmanlık vardı. "Konu neydi?"

"Yalnızca birkaç soru soracağız."

Çıkarıp kimliğimi gösterdim. Rozeti görünce, polis olduğumuza emin olup girmemiz için kenara çekildi.

"Fazla zamanım yok, birazdan işe gideceğim."

"Uzun sürmeyecek zaten."

Silahlarımızı kılıflarına sokup eve girdik. Mustafa'yı kapıda nöbete bıraktım. Evin içi havasızdı. Salona geçtik. Eski görünümlü iki geniş kanepe karşılıklı olarak yerleştirilmişti. Birinde yastık ve battaniye vardı.

Serdar, "Uyandırdık galiba" dedi, hiç de pişman olmamış bir ses tonuyla.

"Kalkmam lazımdı zaten. Telefon da sürekli zırlayıp durdu."

Oturmamız için diğer kanepeyi işaret etti. Çalışma masası da, kütüphane de salondaydı. Masanın üzerinde bilgisayar çalışır durumdaydı. Bir sürü dergi, kitap masaya saçılmıştı. Kütüphaneyse tam bir cümbüştü. Aradığı kitabı, bu kütüphanede nasıl bulabildiğini merak ettim. Yerler parkeydi ama halı yoktu. Pencerenin tülleri grileşmiş ve loş bir hava vererek salonu daha da boğmuştu. Belki de evde çalışmanın temel sırrı buydu, depresif bir ortam ve dünyayla ilişkileri kesmek. Salondaki tek modern ve kaliteli şey, duvara sırtını vermiş devasa büyüklükteki son model televizyondu. Film kutuları etrafa saçılmıştı. Burada bir saat kalsam kafayı çizerdim.

"Sorun nedir?" dedi.

Battaniyesini kenara çekip karşımıza oturdu.

"Size birkaç soru soracağız" dedi Serdar.

"Konu neydi?"

"Son zamanlarda işlenen cinayetleri basından takip ediyorsunuzdur."

"Evet, okudum. O cinayetlerin benimle ne ilgisi var?"

"Katil, cinayetlerinde Hitchcock filmlerini taklit ediyor" dedim.

"İlginç."

Serdar biraz öne doğru eğilerek, "Sizin sinemanızdaki filmlerin sırasına göre öldürüyor."

Yüzünde tepki adına hiçbir mimik oluşmadı. "Bu daha da ilginç."

Adamın umursamazlığı ve rahatlığı karşısında sabrım tükeniyordu. Bir katil bu kadar rahat olabilir miydi?

"Bu söylediklerim size ilginç geliyorsa, şimdi söyleyeceklerim karşısında tepkinizi nasıl göstereceğinizi merak ediyorum. Öldürülen ilk kurban Şennur Yağcı bu sokakta bir apartmanda oturuyordu" dedim.

"Biliyorum."

"Geçen gün bir radyo programına konuk olmuştunuz. Sizi dinledim. O programda neler konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Ben birçok programa konuk oluyorum."

"Öyleyse yardımcı olayım size. Filmlere göre cinayet işleyen bir seri katil hayalinizden bahsettiniz. Ne tesadüftür ki, bu programdan kısa bir süre sonra cinayetler de başladı."

"Biri programı dinleyip benim fikrimi hayata geçirmiş olabilir."

"Sefa Bey, bundan on yıl önce birini tabancayla yaralama suçundan bir yıl hapis yatmışsınız."

"O hikâye başka."

"Nasıl başka? Olayı anlatır mısınız?" dedi Serdar.

Aklına korkunç bir şey gelmiş gibi, "Yoksa benden mi şüpheleniyorsunuz? Bunun için mi geldiniz buraya?" dedi.

"Şüphelenmememiz için bir neden söyleyin" dedim.

"Çünkü benim bu cinayetlerle bir ilgim yok!"

"Şu yaralama olayını anlatır mısınız?"

"Bunun tekrar gündeme gelmesini istemiyorum. Benim sinema camiasında saygın bir yerim var. Film festivallerinde jüri üyeliği yapıyorum, eleştiriler yazıyorum, radyo ve TV programlarına çıkıyorum. Bu duyulursa her şeyin sonu olur. Ben cezamı çektim. Tekrar yarayı kaşımayın."

Bir süre sessiz kaldık. Sakin bir ses tonuyla, "Bir an önce buradan gitmemizi istiyorsanız, bizimle iş birliği yapmanızı tavsiye ederim" dedi Serdar.

"Eğer yapmazsanız buradan sizinle ayrılmak zorunda kalacağız. Gideceğimiz yeri de daha önceden biliyorsunuzdur" dedim, tehditkâr bir sesle.

Adamın yüzüne dik dik bakıyordum. Korku dolu gözlerle bize baktı, ardından bakışlarını pencereye kaydırdı.

Serdar biraz daha ileri gitmeye karar vermiş ki, "Size yasal haklarınızı okumak zorundayım bayım" deyiverdi.

Adam omuz silkti ve isteksizce boyun eğdi.

"Başımdan bir evlilik geçmişti. Karım beni aldatıyordu. Onu bir başkasıyla yatakta yakaladım, kendi evimde. Sinirlerime hâkim olamayıp ikisini de öldürmek istedim, ama yapamadım. Kendi kafama sıkmak istedim ama onu da yapamadım. Adamı bacağından vurmakla yetindim."

"Vurunca siniriniz geçti mi bari?" dedi Serdar.

"Ne yalan söyleyeyim, geçti."

"Pişman değil misiniz?"

"Ben cezamı çektim."

Serdar, "Az ceza almışsınız" dedi.

"Suçun oluştuğu şartlar da dikkate alındı."

"Eşinize ne oldu?"

"Boşadım."

"Şu anda bu olayı sinema camiasında bilen kimse yok mu?"

"Duyulursa biterim. Bütün saygınlığımı kaybederim.

Ben hayatımı buradan kazanıyorum. Sinema benim her şeyim."

"Zaten sinema sizin her şeyiniz olduğu için buradayız."

"Yanlış adamı alıyorsunuz."

"Henüz daha kimseyi almıyoruz. Arabanız var mı?"

"Vardı, sattım."

Serdar ,"Ne renkti?" dedi.

"Beyaz."

"Markası?"

"Opel."

"Niye sattınız?"

"Nakite sıkıştım."

"Bir tekneniz var mı?"

"Tekne mi? Nereden olacak?"

"Kaç yıldır bu mahallede yaşıyorsunuz?"

"1990'dan beri."

"Ben de cadde üstünde oturuyorum, parkın karşısında. Bugüne kadar sizi hiç görmedim buralarda. Doğma büyüme buralıyım."

Ona komşu sayılmam hiç ilgisini çekmemişti. "Ben de sizi hiç görmedim."

"Aslen nerelisiniz?"

"Dedem Trakyalı'dır. Edirne. Yıllarca Beşiktaş'ta oturduk, sonra buraya taşındım."

"Bu ev sizin mi?"

"Evet."

"Ne kadar süredir sinema sektöründesiniz?"

"Üniversitede sinema okudum. O zamandan beri bu işteyim."

Serdar, "Bahariye'deki bu sinemayı ne kadar zamandır işletiyorsunuz?"

"Üç yıl önce devraldım."

"İşler nasıl?" dedim.

"İyi sayılmaz. Bu korsan DVD'ler belimizi büküyor."

Serdar şikâyetini hemen dile getirdi. "Bilet fiyatları da ateş pahası ama"

"Sektör başka türlü ayakta kalamaz."

"O zaman seyirci beklemeyin."

"Amirim, bizim orada bir DVD'ci var, üç film on lira. İzlediğin filmleri değiş tokuş da yapıyor. Ne gideceğim sinemaya minamaya."

Sefa Şahin'in dudaklarında acı bir tebessüm oluştu. "Allahtan herkes sizin gibi düşünmüyor" dedi.

Karşımdaki adam azılı bir seri katil miydi, yoksa suçsuz biri miydi, karar veremiyordum.

"Bakın Sefa Bey" dedim, "Az önce saydığım nedenlerden ötürü ve sabıkanızı da göz önüne alarak, sizi şüpheli görüyoruz. Eğer aradığımız kişi siz değilseniz, bize bunu ispat etmeniz gerekiyor. O zaman biz de çekip gideriz."

Ellerini yana açarak çaresizlikle, "Bunu nasıl yapacağımı söyleyin." dedi.

"Evinizi dolaşmamıza izin vererek başlayabilirsiniz" dedim.

Ayağa kalkarak, "Buyrun" dedi ve eliyle koridoru işaret ederek, "evin her köşesine bakabilirsiniz. Ama hiçbir şey bulamayacaksınız. Çünkü benim bu saçmalıkla uzaktan yakından bir ilgim yok."

Serdar'a göz kırptım. Ben kalktım, Serdar adamla konuşmaya devam etti.

Salondan çıkıp arka odalara geçtim.

Küçük ve tipik eski bir Kadıköy eviydi. İşe yatak odasından başladım. Perdeler kapalı olduğu için oda loş, yatak dağınıktı. Anlaşılan, Sefa yatmak için evin her yerini kullanıyordu. Giysi dolabını açtım. Üç tane takım elbise dışında gömlek ve üstündeki tişörte benzeyen giysiler vardı. Diğer kapağı açtım. Raflara üst üste kot pantolonlar dizilmişti. Şu an yaptığım şey, üstün körü evi kolaçan etmekti. Eğer adamın suçlu olduğu kanısına varılırsa, bu eve tekrar

gelinecek ve didik didik aranacaktı. Dolapta ilgimi çekebilecek başka bir şey yoktu.

Yatağın başucundaki komodinlerin çekmecelerini açtım ve bir tabancayla karşılaştım. Makineye dokunmadım. Perdeleri açıp arka balkona göz attım. Boş su bidonu, kovalar, saksılar, kırık bir masa... Kayda değer bir şey yoktu.

Yatak odasının tam karşısındaki küçük odaya geçtim. Koca bir dolap karşıladı beni. Kapağını açınca DVD'lerin üzerime yıkılacağını zannettim. Adam sinemacıydı. Bu karşımdaki manzaradan daha doğal ne olabilirdi ki? Bunları kendi parasıyla mı alıyordu, yoksa hediye mi geliyordu acaba? Eğer parayı bunlara gömüyorsa, evin niye böyle boktan olduğu anlaşılıyordu. Dolabın karşısına alacalı bulacalı renkli bir çekyat konmuştu. Pencereyle divan arasına, yüksekliği neredeyse benim boyuma ulaşan dergiler ve gazeteler yığılmıştı. En üstekinin sinema dergisi olduğunu gördüm, diğerleri için bir tahmin yapmadım artık. Tozluydular. Divanın üzerindeki duvara, *Arka Pencere* ve *Sapık* filmlerinin dev afişleri asılmıştı.

Odadan çıkıp banyoyu da kontrol ettim. Küçük tuvalete de göz attım. Burası kiler olarak kullanılıyordu. Ayakkabı kutuları üst üste dizilmişti. Ayakkabı kokusu sinmişti ortalığa. Plastik bir kova içine bir sürü yırtık pırtık yer bezleri doldurulmuştu. Yanında bir çift eskimiş terlik vardı.

Her şeye rağmen ev genelde temizdi.

Sefa Şahin bana meraklı gözlerle baktı ve "İşinize yarayacak bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu, kendinden emin bir ses tonuyla.

Adamı kelepçeleyip Emniyet'e götürmemiz için elle tutulur bir kanıt yoktu. Bundan sonra yapmamız gereken, adamı yakın takibe almak ve açığını yakalamaktı.

"Şimdilik hayır" dedim.

"Şimdilik mi?" dedi hayretle. Sonra sinirli ve umutsuz bir biçimde ilave etti. "Görüyorsunuz ya, insan geçmişinde

bir kere lekelenmesin. Bu pislik hayat boyu onunla birlikte geliyor. Kurtulamıyorsunuz. Değişseniz bile, geçmişteki hatalarınız peşinizi bırakmıyor."

"Komodindeki tabancanızın ruhsatı var mı?"

"Var tabii. Görmek ister misiniz?"

"Zahmet olmazsa."

Çalışma odasına geçti. Çalışma odasındaki dolabın açılıp kapandığını duydum. Geri gelip ruhsatı bana uzattı. Bulundurma ruhsatıydı.

Ruhsatı iade ettim. Eğer cinayetler tabancayla işlenmiş olsaydı tabancayı alacaktım. Ama buna şimdilik gerek yoktu.

"Sefa Bey, iş birliğiniz için teşekkür ederiz. Sizinle yeniden temasa geçebiliriz. Lütfen şehir dışına çıkmayın" dedim uyarı mahiyetinde.

"Ben buralardayım" dedi tekdüze bir sesle. Dalgın görünüyordu.

Dışarı çıktık, kapı arkamızdan kapandı. Mustafa kapının önünde volta atıyordu.

"Mustafa, sana yine nöbet yolları görünüyor" dedim.

Mustafa yüzünü ekşitti.

"Adam yaralamadan sabıkası var. Dikkatli ol. Böyle tiplerin sağı solu belli olmaz."

"Dikkatli olurum amirim."

Morali bozulmaması için konuştuklarımızı kısaca anlattım. Biz ayrılırken, Mustafa sahibi tarafından terk edilen yavru bir köpek gibi arkamızdan umutsuzca baktı.

38

Melike ve annesi Mukaddes Hanım, Koşuyolu'ndaki hastanede doktor bekliyorlardı. Yetmişlerine merdiven dayamış olan kadın çok yorgun görünüyordu. Evden çıkarlarken ateşi 39 dereceydi. Melike annesinin grip olduğunu tahmin ettiği için dahiliyeden randevu almıştı. Hastane kalabalıktı. İnsanlar, muayene olacağı doktorların odaları önündeki sandalyelere sıralanmışlardı.

"Doktor antibiyotik verecek. Dinlendin mi hemen anlatırsın" dedi, annesine güç vermek için.

"Nerede üşüttüm, anlamadım ki" dedi kadın, "hep evdeyim, doğru dürüst bir yere çıkmıyorum ki."

"Bünyen zayıf düşmüş anne. Kendine bakmalısın. Kuş gibi yemek yiyorsun."

Gerçekten de Mukaddes Hanım, kocasının vefatından sonra çok sarsılmış ve hayata küsmüştü. Orta şiddette bir depresyon geçirmiş, yaklaşık bir sene anti-depresan kullanmıştı. İştahsızlık, vitaminsizlik kadını güçten düşürmüş, bağışıklık sistemini zayıflatmıştı. Melike de işi gereği bütün gün dışarıda olduğu için, annesinin ne yiyip ne içtiğini kontrol edemiyordu. Bundan sonra Melike, annesine daha iyi bakacağına dair kendi kendine söz verdi. Annesini iyileştirecekti. Hele şu ateşi ve yorgunluğu bir atlatsınlar, gerisi kolaydı. Bir daha annesi hastalanmayacaktı. Annesi hayattaki tek varlığıydı. Kimse onun yerini tutamazdı. Serdar aklına gelince gerildi. Hayatını birleştirmeyi düşündüğü, güvendiği insandan koca bir kazık yemişti. Kalbini bu adama kaptırdığı için kendine çok kızıyordu.

Hemşirenin çağırmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. İyi

de oldu. Şu an düşünülmesi gereken son kişiydi Serdar. Doktorun odasına girdiler.

Mustafa sinirinden küplere binmişti. Bir saattir kapının önünde dikiliyordu. Adam birkaç defa perdenin arkasından Mustafa'ya bakmış, bir daha da görünmemişti. Belki vurup kafayı yatmış; Mustafa da salak gibi kapıda dikiliyor olabilirdi. Cinayetleri bu adamın yaptığından şüpheleniliyorsa, çekilirdi Emniyet'e, alınırdı sorguya, suçluysa nasıl olsa ötecekti. Öyle ya da böyle ötecekti. Telefonunu çıkarıp Tülay'ı aradı. Kız ilk çalışta açtı telefonu.

Mustafa bugün olanları anlattı. Adamın eski bir sabıkalı olduğundan da bahsetti. Tülay hazine bulmuş gibi, sevinerek dinledi olup biteni. Kardeş televizyon kanalına haber vereceklerini de söyleyince, Mustafa tedirginleşti. İşin içinde televizyon melevizyon yoktu. Eğer olursa, işler büyür ve kendisi bir biçimde açığa çıkabilirdi. Oysa haberin yalnızca gazetede çıkması, kendini güvende hissetmesine neden oluyordu. İş televizyona taşındı mı, Galip çileden çıkardı. Bir yandan, olacaklar hoşuna gitse de, bir yandan da panikledi. Zor nefes aldığını hissetti ama Tülay'a karşı gelemedi, gelemezdi. Tuhaf bir biçimde Tülay'a bağlanmıştı. Öl dese, ölecek durumdaydı. Yine de Tülay'a, adamın suçunun henüz kanıtlanmadığını ama bir gelişme olursa, hemen haber vereceğini söyledi. Ancak, bu arada adamın geçmişinin ayrıntılarını da vermemezlik edemedi.

Merkez'e gelince, daha araçtan inmeden cep telefonum çaldı.

"Alo, amirim, ben Dursun."

"Hangi Dursun?"

"Sevinç Güzel'in arkadaşı olan."

"Pezevenk Dursun!"

"Başka bir deyişle."

"Ne oldu Dursun?"

"Amirim şimdi aklıma geldi, o akşam Sevinç'in iki kişiye gittiğini söylemiştim ya, kusura bakma aklımdan çıkmış, üçüncü bir kişiye daha gitmişti."

"Şimdi mi geldi aklına?"

Serdar'a not almasını işaret ettim.

"Söyle adını, numarasını."

Önce numarayı verdi.

"Adamın adını söylesene."

"Sefa Şahin."

Boğazımı bir yumru tıkadı. Bir an nefessiz kaldım.

"Nerede oturuyor bu Sefa Şahin?" dedim, iyice emin olmak için.

Adı duyunca Serdar bana merakla baktı.

"Kadıköy'de amirim."

Serdar'a, "Geri dön, Sefa Şahin'e gidiyoruz. Adamımız, o" diye bağırdım.

Telefonu kapatıp hemen Mustafa'yı aradım, durumu anlattım. Adamı gözden kaçırmamasını tembih ettim. Hatta dışarıya çıkmaya kalkarsa, izin vermemesini söyledim. Sonra Semra'yı aradım. Şehvet kokan bir sesle, "Alo, naber aşkım?" dedi. Şu anda çükümü düşünecek zamanım yoktu. Sefa Şahin hakkında acil bir tutuklama emri çıkarmasını söyledim. Semra, karşılık görmediği için biraz bozuldu. Önemli değildi, telafi ederdim. Elinden geleni yapacağını söyledi. Acele etmesini bir amir gibi değil, yardım isteyen bir sevgili gibi rica ettim. Kadınları az çok tanıyorsam işe yarayacaktı.

Doktor, Melike'nin annesinden bir ciğer röntgeni ve ayrıntılı bir kan tahlili istemişti. Melike, doktorun bu kadar çok şey istemesini yadırgamamıştı, çünkü bütün doktorlar

doğru teşhis koyabilmek için bütün bunları hastalardan istiyorlardı. Hem ufak bir *check-up* yaptırmış olurlardı. Sonuçlar çıkınca tedaviye başlanacaktı. Kadına serum bağlamışlar ve ateş düşürücü vermişlerdi. On beş dakika sonra Mukaddes Hanım'ın ateşi otuz yedi seviyelerine inmişti. Melike rahatladı. İlaçlara da bir an önce başladılar mı, annesi kısa sürede iyileşecek, eski sağlığına kavuşacaktı.

Röntgen ve tahlillerden sonra, eczaneden ilaçları alıp evin yolunu tuttular. Tahlil sonuçları akşama çıkacaktı.

"Sen işe git kızım, ben iyiyim" dedi Mukaddes Hanım.

Zor konuşuyordu ama ateşi düşmüştü.

"Bugün gitmeyeceğim, sana çorba kaynatacağım."

"İştahım yok. Canım bir şey istemiyor."

"Yemek zorundasın anne" dedi Melike, anne sözcüğünün üzerine basa basa ve sesini yükselterek.

Anne, kızının üzülmesine tahammül edemezdi. "O zaman, şöyle mis gibi bir şehriye çorbası yap" dedi.

39

Sefa Şahin'in evine tekrar döndük. Ama sokağın ilk geldiğimizdeki gibi sessiz ve sakin olmadığını görünce, bir şeyler döndüğünü hissettim. Apartmanının önünde kalabalık toplanmıştı. TV minibüsünü görünce, henüz ele geçiremediğim muhbirin gazetelerle yetinmeyip işi televizyona kadar götürdüğünü anladım.

Arabadan iner inmez, televizyoncuların flaşları yüzümüzde patladı. Elinde mikrofonlu bir kız, arkasında kameramanla peşimize takıldı. Gözlerim Mustafa'yı aradı, giriş kapısının önünde siper olmuş, kimseyi içeri sokmuyordu.

"Seri katil bu evde oturan bir sinemacıymış."

Sinirimi belli etmemeye çalışarak, "Yorum yok arkadaşlar!" diye bağırdım, apartmanın kapısına doğru ilerlemeye çalışarak.

Serdar, "Arkadaşlar, boşuna buralara kadar zahmet ettiniz. Şu an için kayda değer önemli bir gelişme yok. Sıradan bir sorgu yalnızca."

"Yol açın arkadaşlar, size verebileceğimiz bir haber yok" dedim.

"Adam yaralama suçundan eski bir hükümlüymüş, doğru mu?"

"Yorum yok."

Mustafa bizi apartmanın kapısından içeri aldı ve kapıyı hemen arkamızdan kapatarak televizyoncuların girmesini engelledi. Apartmandakiler, kapılarının önlerine çıkmış, merak içinde olayı anlamaya çalışıyorlardı. Serdar, "Destek isteyelim mi?" dedi.

"Gerek yok, Mustafa iyi götürüyor" dedim.

Serdar, "Allah kahretsin! Bunların nereden haberi oldu?" dedi.

"Dur bakalım, benim aklıma bir şey geliyor" dedim.

Sefa Şahin'in kapısını çaldık.

"Defolun gidin buradan, her şeyi mahvettiniz!" diye bağırdı kapının arkasından.

"Sefa Bey, açın lütfen, sizi Emniyet'e götürmek zorundayız."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hayatımı mahvettiniz. Gazeteciler her şeyi öğrendi, bütün geçmişimi biliyorlar artık. Bunların hepsi sizin yüzünüzden başıma geldi."

"Kapıyı açın, yoksa kıracağız."

İçeriden ses kesildi.

Serdar, "Sefa Bey, açın kapıyı!" diye bağırdı.

Ses yoktu.

"Kapıyı açın Sefa Bey, bize zorluk çıkarmayın lütfen."

Hâlâ ses yoktu.

"Arka pencereden filan kaçmış olmasın" dedi Serdar.

"Fırla" dememle aynı anda, içeriden tek el silah sesi geldi.

Kapıya yüklendik. Allah'tan çelik kapı olmadığı için ilk denemede açıldı.

Yatak odasına koştuk, Sefa Şahin yerde yatıyordu. Gözleri tavana dikilmişti. Şakağından kan sızıyordu. Silah hemen başucunda, yerde duruyordu. Serdar adamın şah damarını yokladı. Başıyla olumsuz işaret yaptı.

Cesedin çıkarılmasından sonra, Olay Yeri İnceleme evde ayrıntılı bir inceleme yaptı. Ben de başında durdum. Adamın katil olduğundan neredeyse emindik. İlk geldiğimiz zaman kuşkularımız vardı ama Sevinç Güzel'le birlikte olduğunu öğrendikten sonra, kafamda hiçbir şüphe kalmamıştı. Tek istediğim, Olay Yeri İnceleme'nin benim bula-

madığım somut bir kanıt ortaya çıkarmasıydı. Parmak izleri alındı, kıl tüy araştırılmaya başlandı. Benim parmak izime de rastlayacakları için önceden ekibi bilgilendirdim.

Aslında delil bulunsa da, bulunmasa da bu dava kapatılacaktı. Eldeki kanıtlar, katilin Sefa Şahin olduğunu gösteriyordu. Sefa Şahin'in ilk kurban Şennur Yağcı'yla aynı sokakta oturması, üçüncü kurbanla cinayet gecesi birlikte olması ve kendi sinemasında Hitchcock filmlerinin gösterimde olması, en önemli delillerimizdi. Geçmişteki sabıkası da olayın tuzu biberiydi.

Merkez'e dönünce ilk iş, Serdar'ın ayakkabı düşkünü travestisini çağırmak oldu. Gördüğü adamın Sefa Şahin olup olmadığını teşhis ettirecektim. Bu arada Semra, Serhat Engin'in beni çağırdığını haber verdi. Yukarı çıktım, Semra'nın yanına sokuldum.

"Bu akşam yemeğe gelsene" dedi.

"Tuğçe arkadaşlarında mı yine?" dedim.

"Benim kızım evde pek durmaz."

"Gördüğüm kadarıyla annesi bu işten pek şikâyetçi değil."

Güldü.

"Balık alacağım."

"Bu akşam gelemem. Şu cinayetin raporunu filan yazacağım. Yarın akşama ne dersin?"

Ellerimi birbirine kenetleyerek yalvarıyormuş gibi durdum.

"Tamam, yarın olsun."

Uzaktan bir öpücük atıp kapıyı tıklattım, odaya girdim.

Sevgili Emniyet Amirimiz pencereden dışarı bakıyordu.

Döndü. "İşi elinize yüzünüze bulaştırmışsınız" diye hemen saldırıya geçti.

Ben daha ağzımı açamadan, "Sana o muhbiri bulmanı söylemiştim. O muhbir yüzünden biri canına kıydı" diye devam etti.

"O biri dediğiniz üç kişiyi öldürmüş bir katildi" dedim aynı sertlikte.

"Adamı canlı ele geçirmeliydik."

"Bazen olur böyle şeyler."

"Üzülmüşe benzemiyorsun."

"Katil bulundu, cinayetler sona erdi. Dosya kapandı."

"Toplum huzura kavuştu, diyorsun."

"Mutlu son."

"Delil olarak ne buldunuz?"

"Olay Yeri İnceleme'nin raporunu bekliyorum."

"Şu meşhur siyah otomobil onun muymuş?"

"İlk sorgumuzda işleri kötü gittiği için arabasını sattığını söylemişti. Bunu da araştıracağız."

Tekrar pencereye döndü. İkna olmamış bir hâli vardı.

"Muhbir hâlâ aramızda" dedi.

"Sıra ona da gelecek. Onun için bazı planlarım var."

"İşi uzatma."

Aslında Serhat Engin de durumdan memnundu. Sonuçta katili yakalamıştık, ölü ya da diri fark etmezdi. İnsanlar artık korku içinde yaşamayacaktı.

Odama inip hemen bir sigara yaktım. Bugünkü olaydan sonra, muhbirin benim ekipten olduğunu anlamıştım. Çünkü Sefa Şahin'in evine gittiğimizi yalnızca Serdar, Mustafa ve ben biliyorduk. Ben olmadığıma göre, Serdar ya da Mustafa'ydı. Muhbirin benim ekibimden olduğu düşüncesi canımı çok sıktı. Melike'yi olayların dışında tutmalıydım. Serdar ise bana asla ihanet etmezdi. Geriye Mustafa kalıyordu. Bu haberleri yapan kızın adı Tülay'dı. Kızın cep telefonunun yazılı olduğu kâğıdı cüzdanımdan

çıkardım, numaraya baktım. Tesadüfe bak ki, Mustafa'nın da kız arkadaşının adının Tülay olduğunu hatırladım. Mustafa bunu bize niye yapmış, niye bilgi sızdırmıştı? Mustafa'ya bir yandan çok kızıyordum, diğer yandan da katili bulmamıza bilmeden de olsa yardım etmişti. Eğer basına haber sızmasa, Yener adlı radyo programcısının dikkatini çekmeyecek ve biz de sittin sene Sefa Şahin'e ulaşamayacaktık. Tamam, Mustafa'nın sızdırdığı haberler adamın intihar etmesine neden olmuştu ama sonuçta adam bir katildi ve onu alt etmiştik. Bunu kabul etmek zorundaydım. Bu cinayeti Mustafa ve Yener çözmüştü. Biz yalnızca oyunculardık. Mustafa'yla ilgili acele karar vermeyecektim. Önce onun muhbir olduğunu kanıtlamam gerekiyordu.

Travestiyi getirdiler. Serdar'ı da çağırdım.

"Ayol yeni bir ayakkabı mı alacaksınız bana?" dedi.

Karı aklını fikrini ayakkabılarla bozmuştu.

Serdar kapıyı çalıp girdi, girmesiyle de karşısında travestiyi görünce dondu kaldı.

"Hoş geldin yakışıklı."

"Hayırdır abi?"

"Adli Tıp'a gidin de, şu Sefa Şahin'in cesedine bakın bakalım. Beyoğlu'ndaki ayakkabıcıda gördüğü adam mıymış?"

"İyi fikir abi."

"Ay ceset mi göreceğiz? Gelmem ben."

"Yürü."

"Bir ayakkabı alırsın artık yakışıklı."

Serdar, Adli Tıp'a gitmek iç çevreyoluna çıktı. Haliç trafiği, Okmeydanı'na kadar uzanıyordu. Bir küfür savurdu içinden. Bu, travestiyle en az bir saati arabada geçirmek anlamına geliyordu. Bir daha küfür savurdu.

"Kaç yıllık polissin sen?"

Sesi erkek gibi çıkıyordu. Eski hâlinden çok farklıydı. Çantasını açıp sigara paketini çıkardı, önce Serdar'a tuttu. Serdar istemedi. Paketin içinden bir tane çekip çakmakla yaktı. Serdar, camı iki parmak araladı.

"Çok pimpirikliyiz galiba" dedi travesti.

Serdar cevap vermedi.

Radyoyu açtı travesti. Alaturka çalan bir kanal buldu. Haliç Köprüsü'ne ancak gelebilmişlerdi.

"Senin sevgilin var mı?" dedi Serdar'a.

"Sana ne?"

"Hiç, soruyorum" dedi alıngan bir tavırla.

"Sorma. Ben sana çükün var mı diye soruyor muyum?"

"Tabii ki yok ayol, ben ameliyat oldum."

Serdar başını salladı. Bu arada Haliç Köprüsü'nü zor da olsa geride bıraktılar. Yol biraz açıldı. Serdar gaza yüklendi. Ama bir yandan da içindeki merakı yenemiyordu. Sonunda sordu. "Nasıl oluyor?"

Travesti sigarasını bir erkek gibi içiyordu.

"Ne nasıl oluyor?"

"Yani o şey, ameliyat?"

"Ayol, amma meraklı çıktın ha. Anlatayım da bilgilen bari. Gençken yaptırdığım için kolay oldu. Beden kendini yeniliyor. Bir hafta hastanede yatırıyorlar seni, bir hafta da evde istirahat. On beş gün sonra doktorum 'Erkek arkadaşlarına gidebilirsin' dedi bana."

Serdar yüzünü ekşitti. Ama travestinin anlattıkları ilgisini çektiği için arabanın hızını düşürdü.

"Ailen var mı senin?"

"Var tabii."

"Onlar nasıl karşıladılar? Bir şey söylemediler mi?"

"Babam beni evden kovdu. Kovması da iyi oldu zaten. Eğer kadın olmak istiyorsan ailenle yaşayamazsın. Severler beni ve bu olaya katlanmaya çalışıyorlar. Ben de arkadaşım Sevcan'ın evine taşındım. O da orospudur. Yani

seks işçisidir. Doktoru da onun sayesinde tanıdım. Müşterisiymiş. Adam hemen ameliyatımı yaptı.

"Memelerini nasıl büyüttün?"

"Ayol senin dünyadan haberin yok. Cesetlerle ilgilenmekten ceset olmuşsun. Bu iş için özel iğneler var. Belirli bir kür tamamladın mı, böyle füze oluyorlar. Övünmek gibi olmasın ama göğüs ölçüm tam yüz santimdir.

Sigarasından bir nefes daha çekip camdan fırlattı.

"Sen eşcinsel misin?" dedi.

"Nereden çıkardın bunu" dedi Serdar, hafiften sinirlenerek. Kendisinde öyle bir tavır mı görmüştü?

"Türk erkeklerinin yarısı eşcinsel bence."

"Atma."

"Doğru söylüyorum."

"Bir erkek niye travestiye geliyor? Sizden ne zevk alıyorlar?"

"Sapıklar da ondan. Arkadan çakmayı seviyorlar. Çükleri olan travestilere bayılıyorlar. Çoğunlukla da varoş gençleri bayılır bu işe. Dönmelere gelenler, tamamen ihtiyaçlarını karşılamak için geliyorlar. Tek dertleri düzüşmek. Gerçek karıya giderlerse âşık olmaktan korkuyorlar. Bizde öyle bir dert yok."

"Sana rağbet çok, öyleyse."

"Ben zaten o düşük gelir tabakasıyla beraber olmuyorum. Çevreyolunda filan beklemem. Benim müşterilerim özeldir. Evden giderim."

Adli Tıp Enstitüsü'nün parkına girdiklerinde sohbet Serdar'ı sarmıştı. Otomobilden inip binaya girdiler. Doğruca morga indiler. Görevli kapaklardan birini açıp sedyeyi çıkardı. Yatan ölünün üzerindeki örtüyü kaldırdı. Serdar heyecanla travestinin vereceği tepkiyi bekliyordu.

"Ayol, o adam değil bu!"

40

Akşam eve geç gelmeme rağmen, mutfaktan mis gibi balık kokusu geliyordu. Moralim iyice bozulmuştu. Serdar'ın verdiği haber canımı sıkmıştı. Acaba travesti, Sefa Şahin'i tanımamış olabilir miydi? Çünkü onun katil olmaması imkânsızdı. Bütün deliller onun katil olduğunu gösteriyordu. Öldürülen iki kurbanla ilişkisi, tesadüf olamazdı. Hem sinemasındaki Hitchcock filmleri... Katil, kesin Sefa Şahin'di. Travesti yanılıyordu.

"Hoş geldin" dedi Oya, mutfaktan çıkıp dudağıma bir öpücük kondurarak.

"Sen de hoş geldin" dedim, ama aklım başka yerdeydi. Ayakkabılarımı çıkardım.

"Kadıköy çarşısından balık aldım. Seversin değil mi?"

"Fark etmez. Ne yapıyorsun?"

"Levrek."

"Güzel."

Üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler giydim, elimi yüzümü yıkayıp mutfağa girdim. Oya balığı fırından çıkarmıştı.

"Salata da yaptım, sofraya götürsene."

Bardakları, tabakları, salatayı, pencerenin önündeki sehpaya koydum. Bu eve bir kadın geliyorsa, artık bir masa alma vakti de gelmişti. Sehpada yemek yemek, günden güne eziyet olmaya başlamıştı.

Balıklar geldi.

"Bana söylediklerini düşündüm" dedi.

"Ne söylemişim ki?"

"Şu değişme meselesi. Çok haklısın, ben seni değiştirmeye çalıştım. Kendi yoluma çekmeye çalıştım. Yanlış

yaptığımı çok geç fark ettim. Seni kaybediyordum. Sen başarılı bir polissin. Zaten bütün gün sokaklarda hayatını riske atarak dolaşıyorsun. Bir de tiyatro miyatroyla mı uğraşacaksın?"

"Öyle düşünme. Havamda olursam ona da giderim."

"Fazla üzerine geldim. Farkındayım, bir daha olmayacak."

"Ben senin gezip dolaşmana karşı çıkmam. Kıskançlık yapmam. İstediğin yere istediğin arkadaşınla gidebilirsin. Yalnızca benim hayatıma müdahale etme. "

"Biliyorum."

"Sana karşı umursamaz olduğumu düşünmeni istemem. Yalnızca fazla ilgiye alışık değilim. Biraz yabaniyim."

"Merak etme, artık seni istemediğin şeye zorlamayacağım."

Yanıma geldi ve beni öptü. Elimden tutup kaldırdı, yine öptü. Sonra yatak odasına doğru sürükledi.

Eyvah, dedim içimden. Test zamanı. Sınav zamanı. Bir başarısızlığı daha kaldıramazdım.

"Ağzım balık kokuyor" dedim, banyoya doğru hamle yaparak.

"Benim de" diyerek hamleme izin verdi.

Kamışım telaşlanmamam için gerekli kıpırdanmaları başlattı. Galip'i bu sınavdan geçirtecektim.

Soyunduk. Seksi vücudunu görünce Sefa Şahin de, travesti de, katil de aklımdan çıkıverdi. Memeleri, Semra'nın kadar büyük olmasa da ele avuca geliyordu. Serttiler. Benim kamışı yakaladı. Duşa girdik, suyu açtık. Ilık su, çıplak bedenlerimizden aşağı kaymaya başladı.

Melike dereceyi annesinin koltuk altına yerleştirdi.

"Çorbayı beğendin mi?" dedi.

"Ellerine sağlık kızım, çok güzel olmuş" dedi kadın, yorgun ve hasta bir sesle.

"Seninkiler kadar olmasa da idare eder."

"Beni çoktan geçmişsin. Serdar çok şanslı. Umarım değerini bilir."

Melike derin bir iç geçirdi. Annesine yaşadıklarını anlatıp hasta kadının canını daha fazla sıkmak istemiyordu.

"İyi misin?" dedi.

"İyiyim kızım. Seni de işinden gücünden ettim."

"Sen yeter ki iyileş anne."

Melike dereceyi çıkardı, ateşe baktı.

"İyi, ateşin düşmüş, otuz yedi."

"Hâlâ sinsi bir ateş var."

"O kadar olacak anne, daha tedaviye başlamadık bile. Bence iyi. Sen istirahat et, ben salondayım. Bir şeye ihtiyacın olursa, çağır beni."

"Ben biraz uyuyacağım."

Melike salona gidip teybi açtı. Emre Aydın'ın, "Afili Yalnızlık" parçası çalmaya başladı. Annesi rahatsız olmasın diye sesini kıstı. Pencereye gidip koltuğa oturdu, sokağı seyretmeye başladı.

Telefonu çıkarıp Galip'i aradı. Çaldı, çaldı, açılmadı. Fazla ısrarcı olmak da istemedi. Görürse, arardı nasıl olsa.

Mutfağa gidip kendine çay yaptı. Pencere kenarındaki yerine dönünce, telefonu çaldı. Galip arıyordu.

"Nasılsın Melike? Annen nasıl oldu?"

"Şimdi daha iyi amirim, ateşi düştü."

"Nesi varmış? Soğuk algınlığı mı?"

"Galiba. Tahliller yarın çıkacak. Ona göre tedaviye başlayacaklar."

"Ne tahlili? Alsın şu suya atılan grip ilaçlarından, yanına da bir aspirin, sabaha bir şeyi kalmaz. Bol bol meyve yesin."

"Ateşi çok yükselince telaşlandık biraz."

"Korkmayın, bir şey olmaz."

"Bugün gelemedim, kusura bakmayın ama yarın sabah Merkez'deyim."

"Sen annenle ilgilen. Biz nasıl olsa katili yakaladık."

"Öyleymiş, ama adam intihar etmiş. Televizyonda izledim."

"Maalesef, canlı ele geçiremedik."

"Bunda sizin kabahatiniz yok. Üzülmeyin."

"Üzülmüyorum ama kabahati olanı üzeceğim. Annenin iyi olduğuna sevindim. Gerekiyorsa, yarın da gelmeyebilirsin. Çok ciddiyim."

"Yok geleceğim, hastana mastane sıkıldım. Bana da değişiklik olur."

"Annene kim bakacak?"

"Üst kattaki komşumuz ilgilenecek. Zaten annem de pek yatmıyor, yalnızca biraz hâlsiz. O da ateşten."

"Yine söylüyorum, yarın gelmeyebilirsin. Sıkıntı yok."

"Teşekkür ederim. Geleyim, olmazsa biraz erken çıkarım."

"Sen bilirsin. Tekrar geçmiş olsun."

Galip'in sesini duymak Melike'yi rahatlatmıştı. Bu adama güven duyuyordu. Sığınacak bir liman gibiydi. Onunla çalışmaktan mutluydu.

Telefon tekrar çaldı. Arayan Serdar'dı. Melike'nin tüyleri diken diken oldu. Açmadı telefonu. Serdar ısrarla çaldırmaya devam edince, meşgule aldı. Biraz sonra mesaj geldi.

Annene geçmiş olsun dileklerimi ilet. Umarım en kısa sürede sağlığına kavuşur. Yarın görüşürüz.

41

Siyahlar içindeki hayalet, elinde kılıcıyla atın üzerinde dört nala peşimden geliyordu. Var gücümle atımı kamçılamama rağmen, hayaletin aradaki mesafeyi kapatmasını bir türlü engelleyemiyordum. Umutsuzluğum artıyordu. Başımı arkaya çevirince, kılıcının ay ışığı gibi parladığını gördüm. Önümdeki sık ağaçlar, atımın hızlı koşmasına izin vermiyordu ama hayalet ağaçları yara yara geçiyordu.

Nefesini ensemde hissediyordum. Öne doğru eğilerek gelecek bir kılıç darbesine karşı kellemin uçmasını engellemeye çalıştım. Hayaletin atının nal sesleri çok yaklaşmıştı... Nereye kadar kaçabilirdim ki? Peşimdeki insan değildi, bir ölüydü. Onunla dövüşemezdim.

Birden karşıma bir şato çıktı. Sislerin arasında zar zor seçilebiliyordu. Korkunç bir görüntüsü vardı. Hayaletten kurtulabilmem için son şansımdı. İçeri sığınabilirdim. Şatonun büyük kapısına doğru atımı var gücümle sürdüm. Hayalet kılıcını salladı, başımı eğdim, bir milim üzerimden geçti. Kapıya çok yaklaştım. Birden kapı yavaş yavaş açıldı ve karşıma büyücü kılıklı, uzun beyaz saçlı bir adam belirdi. Eliyle dur işareti yapıyordu. Bu adam Serhat Engin'di. Önünde durdum. Arkama bakınca, hayaletin kaybolduğunu gördüm.

"Katili yakalayamadın" dedi bana.

"Yakaladım ama öldü" dedim, onu inandırmak için sesime samimi bir tını vererek.

"Yanılıyorsun" dedi, "birini daha öldürdü."

"Bu imkânsız" dedim, "Başkası yapmıştır."

"Mustafa bana her şeyi anlattı, cezalandırılacaksın" dedi.

"Mustafa bir muhbir!" dedim bağırarak.

Karanlık bir avluya çıktık. Avlunun ortasına bir giyotin kurulmuştu. Hayalet de cellat olmuştu.

"Bunu yapamazsınız" dedim.

"Yaparız" dedi gülerek

Bıçağın altına yatırdılar beni.

"Çok insan öldü senin yüzünden Galip. Katili yakalayamadın, ipuçlarını değerlendiremedin, cinayetlerin şifresini çözemedin. Cezan ölüm" dedi Serhat Engin ve işaretini verdi.

Hayalet, ipi indirdi. Bıçağın boynuma inerken tahtada sürtünme sesini duydum...

Telefonun sesiyle gözlerimi açtım. Ter içinde kalmıştım. Ne sikim bir rüyaydı böyle! Saate baktım, üçe geliyordu. Arayan Serdar'dı. Kesin bir cinayet haberi verecekti. Oya yanımda hafifçe kıpırdadı ama uykusuna devam etti.

"Ne var Serdar?"

"Cinayet abi."

"Nerede?"

"Acıbadem'de. Gelecek misin?"

Birkaç saniye düşündüm, nasıl olsa uykum kaçmıştı.

"Gelirim, geçerken beni de al."

"On beş dakika sonra sendeyim."

Yataktan çıktım. Eski gücüme kavuşmuştum. Kalbim teklememişti ve gerçek Galip'i, yanımda yatan hatuna göstermiştim. Hem de çok sıkı göstermiştim. Banyoya gidip yüzüme su vurup iyice açıldım.

Odaya geri dönüp sessizce giyindim. Sigara, çakmak, tabanca, telefon.... Birkaç dakika sonra sokaktaydım. Sokağa çıkınca bir sigara yaktım. İyi gitti. İyi bir sevişmeden

sonra daha da iyi gidiyordu meret. Caddenin karşısına geçip uyuyan apartmana baktım. Parkta birkaç köpek havladı.

Sigaramı söndürünce, boş sokağın ucunda bir çift far belirdi. Önümde durdu.

"Günaydın abi."

"Sana da."

"Bu saatte ne kadar dinç görünüyorsun."

"İyiyim."

Boş caddede yola koyulduk.

"Sana bir şey soracağım Serdar. Ben senden eminim ama yine de sormak zorundayım. Muhbir sen misin?"

Yüzünün rengi attı. "Abi ne diyorsun sen? Benden mi şüpheleniyorsun?"

"Hayır ama sormak zorundaydım. Çünkü Sefa Şahin'in şüpheli olduğunu, sen, ben ve Mustafa'dan başka kimse bilmiyordu. Bugüne kadar olay mahallerinde Olay Yeri İnceleme'nin elemanları da olduğu için hep onlardan kuşkulanmıştım. Ama bu son olayda üçümüzden başka kimse yoktu ve olay televizyona yansıdı."

"Mustafa mı diyorsun?"

"Bu haberleri yapan Tülay adında bir muhabir. Mustafa'nın kız arkadaşının adı da Tülay. Sence tesadüf mü?" dedim, inanmayan bir tavırla.

Düş kırıklığına uğramış bir hâli vardı.

"Vay yavşak vay!"

Acıbadem dört yoldan Çamlıca'ya doğru devam ettik. Ağır giden birkaç taksiyi solladık.

"Mustafa puştluk etti ama faydası da dokunmadı değil. O haberleri sızdırmasaydı, şu radyocu ortaya çıkmayacaktı ve Sefa Şahin'den haberimiz olmayacaktı" dedim.

"Haklısın. Biz gece gündüz çalıştık bir sikim bulamadık, adam geldi cinayetin nedenini anlattı. Bir de üstüne, katilin kim olduğunu söyledi."

Olay mahallinde üç polis otosu, bir ambulans ve küçük bir kalabalık vardı.

Arabadan inince Mustafa yanımıza koştu.

"Hoş geldiniz amirim, ceset yukarıda" dedi, eliyle apartmanın en üst katının balkonunu işaret ederek.

Başımı kaldırıp gösterdiği yere baktım ve dondum kaldım.

En üst kattaki dairenin balkonundan aşağı bir kadın sallanıyordu. Boynundaki ip balkonun demirine bağlanmıştı. Kesinlikle ölü görünüyordu.

Apartmandaki bütün pencerelerin ışıkları yanıyordu. Millet balkonlara çıkmış, olan biteni seyrediyordu.

Apartmanın içi temizdi. Çift asansör vardı. Birine binip en üst kata çıktık. Dairenin kapısı açıktı, Olay Yeri İnceleme işe koyulmuştu. Gerçi incelenecek fazla bir şey yoktu, çünkü tamamen boş bir daireye benziyordu. Balkona, cesedin yanına çıktım. Necati ve elemanları kadının cesedini yukarı çektiler, sırt üstü zemine yatırdılar. Kadının boynunda bir kravat olduğunu görünce, başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

"Cesedi kim görmüş?" dedim.

"Yoldan geçen biri."

"Başka bir şey görmüş mü?"

"Görmemiş."

"Apartman görevlisi nerede?"

Adamı getirdiler.

"Sen misin kapıcı?"

"Benim amirim."

Zayıf, uzun boylu gençten bir delikanlıydı. Çok korkmuş ve şaşırmış ifadesi, yüzüne maske gibi yapışmıştı.

"Bu kadını tanıyor musun?"

"Tanıyorum amirim, Öznur Hanım. Giriş katında oturuyor. İki numarada."

Necati cesetten başını kaldırdı. "Kadın boğulmuş" dedi.

"Bilmediğim bir şey söyle" diye tepki verdim.

"Hemen söyleyeyim. Asılmadan önce elle boğulmuş, sonra asılmış."

Maalesef adamımız Sefa Şahin değildi. Katil hâlâ elini kolunu sallayarak, cinayet işlemeye devam ediyordu. Hitchcock filmlerine göre öldürmeye devam ediyordu.

"Kadıköy'deki sinemada son Hitchcock filmi hangisiydi?" diye sordum Serdar'a.

"Galiba *Yükseklik Korkusu*'ydu."

"Al sana ipucu" dedim. "Katil bir sonraki cinayeti haber veriyor. Kadını bu yüzden önce boğdu, sonra apartmanın tepesine astı."

"Öznur Gülay. Kırk beş yaşında. İzmir doğumlu. Dul. Yalnız yaşıyormuş" dedi Serdar.

Güzel bir kadındı. Biz erkeklerin çıtır sınıfına dahil ettiği türdendi. Yaşını kesinlikle göstermiyordu. Kumral saçlıydı. İnce bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri vardı. Beli inceydi ve çok küçük bir ayva göbeği belli oluyordu. Üstünde şort vardı. Bacakları muntazamdı.

Olay Yeri İnceleme elemanına, "Katil içeri nasıl girmiş?" diye sordum.

"Kapıdan amirim."

Bir salağa bakar gibi baktım, "Kapıyı nasıl açmış?"

"Kilitte bir zorlanma olmamış. Anahtarla açılmış gibi."

Kapıcıya, "Bu dairenin anahtarı sende mi?" diye sordum.

"Evet amirim. Bir tane bende var, gelen müşterilere gösteriyorum."

"Başka kimde var?"

"Arka sokaktaki emlakçıda."

"Bu Öznur Gülay ne iş yapıyordu?"

"Yolun karşısındaki eczanenin sahibiydi."

"Senin adın ne?"

"Abdullah."

"Arkadaşlar senin yazılı ifadeni alacaklar Abdullah" dedim.

"Peki amirim."

Apartmandaki daireleri gezmeye başladım. İlk önce, cinayet işlenen dairenin alt komşusuna indim. Belki bir şey duyan, gören olmuştur umuduyla, kapısı açık olan bir daireye yanaştım. Dairenin kapısında şişman, kel kafalı bir adam duruyordu. Üzerinde beyaz bir atlet vardı; gözleri kapanıyor, âdeta ayakta uyuyordu.

"Bu gece öldürülen Öznur Hanım hakkında size birkaç soru soracağım."

"Evet, çok kötü bir olay."

"Gece yukarıdan hiç ses duydunuz mu?"

"Uyku ilacı aldığım için maalesef top patlasa duymuyorum."

Karşı daireye geçtim. Onun da kapısı açıktı. Kapıda bir çocuk. On yaşlarında. Elinde plastikten ışın kılıcı. Sağa sola sallıyor.

"Yok ederim seni!"

"Aman acı bana" dedim.

Kılıcı bana doğru salladı.

"Anneni, babanı çağırır mısın?"

"Evde yoklar."

"Nasıl yoklar?"

"Kılıcımla yok ettim onları."

İçeriye uzanıp salona baktım. Annesi ve babası camdan bakıyordu. Kendilerini o kadar çok kaptırmışlardı ki, çocuklarını unutmuşlardı. Seslendim, geldiler.

Kendimi tanıttım.

"Arada sırada ses gelir yukarıdan. Alıştık, aldırmıyorduk" dedi kadın.

"Nasıl ses gelir? Ev boş" dedim.

"Vallahi orasını bilemem. Boş mudur, dolu mudur?"

Soruları sordum, tabii ki yanıt olumsuzdu. O akşam kimse bir şey görüp duymamıştı. Katil, hayalet gibi girip işi bitirmişti.

Burada yapacak fazla bir şey kalmamıştı. Bir cinayet daha işleyecekti. Hiçbir cinayete mani olamamıştım. Travestinin söylediği maalesef doğruydu. Katilimiz Sefa Şahin değildi. Herif bizim yüzümüzden boşuna ölmüştü. Katilin Hitchcock filmlerini taklit ettiğini öğrenmek de bir boka yaramamıştı. Adam çatır çatır öldürmeye devam ediyordu.

Sabaha karşı yattığım için uyandığımda bok gibiydim. Saat altı buçuktu. Olay mahallinden Merkez'e gelmiştik. Kendime gelmek ve biraz hava almak için bahçeye çıktım. Hava ılıktı. Yokuşu tırmandıktan sonra nefesimi kontrol ettim. İyiydi. Seks hayatım düzene girince, hayatın tadı yeniden geri gelmişti. Puslar yok olmuştu. Yaşamak güzeldi. Kadınlar güzeldi. Seks güzeldi. Şu andan itibaren sigarayı bıraktım. Cebimdeki paketi çıkarıp eski dostuma üzüntüyle baktım. Onunla vedalaştım ve en yakın çöp tenekesine fırlattım. Çakmağımı da yanına yolladım. Bir rahatlama hissettim. Daha uzun yaşamak için ilk adımımı atmış oldum.

Yokuşun sonundaki büfeye gittim, iki kepek ekmeğine kaşarlı tost, bir portakal suyu içtim. Nakit para kalmadığı için kredi kartını kullandım. Bu sefer yokuş aşağı indim, eski dostu fırlattığım çöpün önünden geçerken başımı çevirip bakmadım bile. Kafamdan silip atmıştım. Dostluklar bu kadar çabuk bitirilebiliyor muydu? Dostunuz bir katilse, evet.

Bizimkilerin odasına girdim. Yalnızca Melike gelmişti.

"Naber Melike? Annen nasıl oldu?"

"İyi sayılır, bugün tahlil sonuçları çıkacak."

"Kaç yaşında annen?"

"Yetmiş iki."

"Öyle de çok yaşlı değilmiş. Bir şey olmaz."

"Umarım. Bir cinayet daha işlenmiş."

"Maalesef. Serdar, Mustafa gelmediler mi daha?"

"Gelmediler."

"Gelince odamda toplanalım."

"Peki."

Yüzündeki sıkıntılı ifade gözümden kaçmadı. "Bir şey mi oldu?"

"Şey, bugün de öğle çıkabilir miyim? Hastaneye falan gideceğiz."

"Sorman bile kabahat. İstediğin zaman gidebilirsin dedim ya."

"Çok teşekkür ederim."

Yarım saat sonra odamda toplandık. Serdar'la Melike'nin arasındaki gerginlik çok belli oluyordu. Mustafa da kendi kabuğuna çekilmiş görünüyordu. Katili bir türlü yakalayamayışımız, üzerimize kara bulutlar gibi çökmüştü. Ekibimin morali sıfırdı. Bir şeyler yapmalıydım. Bu yüzden Mustafa'yı bir süre daha açığa çıkarmama kararı aldım.

"Mustafa, bugün sen benimle gel. Karşı apartmandaki komşularla görüşürsün. Belki, katil kadını balkondan sarkıtırken, bir şeyler görmüşlerdir. Ben de kadının şu eczanesine gideyim, emlakçıya da bakacağım."

"Melike, sen çıkabilirsin."

Kızın solgun yüzü gülümsedi, "Teşekkür ederim."

Emniyet'ten çıkıp Acıbadem'e gitmek için arabaya bindik. Mustafa kullanıyordu. Çevreyoluna çıktık, Köprü ağır akıyordu.

Ortaköy viyadüğünün üzerindeyken, "Tülay nasıl Mustafa?" dedim. Camı sonuna kadar açtım, arabanın içi serinlik doldu.

Yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "İyi amirim, çalışıyor" dedi. Dudakları titredi.

"Gazeteciydi değil mi?"

Biran kararsız kaldı. "Yok, bankacı" dedi.

Yalan söylüyordu. Eğer birine yalan söylerseniz, o yalanı sürdürmeniz gerekir. Yoksa bir süre sonra söylediğiniz yalanı unutabilir, başka bir yalan söylersiniz. Tıpkı Mustafa'nın şu an düştüğü durum gibi. Kız bana reklamcı olduğunu söylemişti. Mustafa bu yalanı unuttuğu için bankacı diyerek salladı. Kuşkularım doğru çıkıyordu. Haberi yapan, Mustafa'nın arkadaşı Tülay'dı. Bundan hiç kuşkum kalmamıştı.

"Evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Tavırlarındaki tedirginlik belli oluyordu. Trafik aniden durunca, önümüzdeki arabaya çarpmaktan son anda kurtulduk.

"Yavaş."

"Pardon amirim."

"Dikkatli ol."

"Aramızda evlilik bahsi geçmedi amirim."

Köprünün üzerinde trafik rahatladı.

"Bence geçsin. Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz."

"Tam evlenme yaşı. Sakın beni örnek almayın."

"Olur mu öyle şey amirim!"

"Öyle, öyle. Evlilik iyidir. Hem gördüğüm kadarıyla da güzel kız. Yakışır sana."

Kederli kederli güldü. O anda bütün dizginlerin kızın elinde ve bu salağın da aptal gibi âşık olduğunu anladım.

Köprüden sonra Acıbadem sapağından girip evin önüne çıktık. Eczanenin önüne park ettik.

Mustafa karşı apartmana, ben de Öznur Gülay'ın eczanesine girdim.

Geniş, ferah ve modern bir eczaneydi. Tezgâhın önündeki raflar, cilt bakım ürünleriyle doluydu. Beyaz önlük giymiş, yirmi yaşlarındaki kalfa, yaşlı ve şişman bir teyzenin tansiyonuna bakıyordu.

Teyze iri bir deniz anasına benziyordu. "Büyük on altı, küçük dokuz buçuk" dedi kalfa, tansiyon aletini kadının kolundan çıkarırken.

Kadın bana döndü, "Yaşlılık zor şey oğlum, bu tansiyon illeti çok kötü. Öznur'u öldürmüşler, sabahtan beri kendime gelemedim."

Sohbeti kısa kesmek için kalfaya döndüm. Çok üzgün görünüyordu.

"Başın sağolsun" dedim.

"Sağolun" dedi sıkkın bir tavırla. Kim bilir, başsağlığı dileyen kaçıncı müşteriydim ben.

Kimliğimi çıkarıp gösterdim. "Sana birkaç soru soracağım."

Teyze olaya dahil oldu hemen. "Çok iyi, çok yardım sever bir kızcağızdı. Kim böyle bir şey yapar?"

"Bir düşmanı var mıydı ya da anlaşamadığı birileri?"

"Yoktu" dedi kalfa.

Teyze boş durmadı, "Melek gibi kızdı evladım."

"Son zamanlarda hiç tartıştığı müşteri olmuş muydu?"

"Hayır."

Teyze, "Buranın müşterileri tanıdıktır oğlum, yabancı pek gelmez."

"Siz bu eczanede mi çalışıyorsunuz?" dedim kadına gergin bir ses tonuyla.

Kalfa sinirlendiğimi fark ederek, "Saliha Teyze'nin tansiyonu yüksek olduğu için günde birkaç kez gelir. Öznur Abla kendisini çok severdi."

Teyze ağlamaya başladı, "Tansiyonum çıktı yine."

Kalfa tekrar tansiyon aletiyle teyzenin yanına geldi. Aleti koluna taktı.

Kalfa, "Saliha Teyze konuşma, tansiyonun yüksek çıkacak."

"Bir erkek arkadaşı var mıydı?"

"Bir aralar işe yaramaz bir adamın tekiyle çıkmıştı. Sonra ayrıldılar" dedi kadın dertli dertli.

Kalfa, "Saliha Teyze!" diye uyardı.

Kalfa tansiyon aletini çıkardı. "On yediye on bir. Saliha Teyze, konuşarak yükselttin tansiyonunu."

"Fazla konuşma, bana su getir."

Kalfa içeri gidip bir bardak suyla geri döndü. Kadın çantasından ilaç kutusunu çıkardı, bir tane yuttu.

"Ah, ah, ah" diye hayıflanmaya başladı. "Kim yapar böyle bir şeyi? Kim yapar, kim yapar?"

Kalfaya, "Cesedin bulunduğu dairenin hangi emlakçıda olduğunu biliyor musunuz? Aşağı sokaktaymış."

Teyze araya girdi, "Özgür Emlak" dedi. "Şu karşıdaki sokaktan içeri girip sola döneceksin, hemen orada. Sahibi Selçuk, iyi bir çocuktur. Benden selam söyle."

"Olur söylerim Muhtar Teyze" dedim, ama *muhtar* kısmını içimden ekledim.

Eczaneden çıkınca daraldığımı fark ettim. Canım sigara çekti. Aldırmadım. Karşıya geçip emlakçıya yollandım.

Emlakçı, yeni görünümlü bir apartmanın altındaydı. Geçen gün Bahariye'deki pasajdaki, içinde sineklerin uçuştuğu köhne emlakçıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Dışarıdan bakınca, aradığınız evi "şıp" diye bulabilecekleri duygusuna kapılıyordunuz. Diğer emlakçılarda olduğu gibi camlarına bir sürü satılık ve kiralık ilanları asılmamıştı. Onun yerine dükkânın üzerine bir elektronik tablo yerleştirilmiş, borsa hisseleri gibi emlakçının elindeki satılık ve kiralık dairelere dair bilgiler, kırmızı yazılarla geçiyordu. Masraftan kaçınılmamıştı.

İçeri girdim. Dışarıdaki şıklık içerde de devam ediyor, hayal kırıklığı yaratmıyordu. Yerler parlak ve şık mermerlerle döşenmişti. Çok ferah bir dükkândı. "Müşteri velinimetimizdir" sözünü vurgulamak için iki tane ikili ve bir tane üçlü deri koltuk konmuştu. Kapının tam karşısında

beyaz gömlek giymiş, sarışın ve kibar görünümlü bir kız oturmuştu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı. Kız beni görünce, başını bilgisayardan kaldırdı ve hemen güler yüzlü bir ifade takındı.

"Selçuk Bey'le görüşebilir miyim?"

"Kim diyelim?"

Kimliğimi çıkardım. "Polis."

Polis olduğumu öğrenince sırtını dikleştirdi.

"Biraz bekletebilir miyim?" dedi ve telefonu kaldırdı. Numaraları tuşladı.

"Selçuk Bey, burada bir polis var efendim, sizinle görüşmek istiyor."

Birkaç saniye dinledi.

"Bilmiyorum, peki efendim."

Telefonu kapatıp beni içeri odaya yönlendirdi.

Meraklı gözlerle beni karşılayan adam, beyaz gömlek, lacivert blazer ceket giymiş, bordo kravat takmıştı. Elini uzattı, tokalaştık.

"Cinayet Büro, Başkomiser Galip" diye kendimi tanıttım. Bu pek yapmadığım bir şeydir ama ortamın ciddiyeti ve adamın şıklığı beni buna mecbur etti.

"Selçuk Dikmen" dedi, hâlâ merakını yitirmemiş gözlerle.

Tıraşlı parlak bir yüzü vardı. Kırk yaşlarındaydı. Kaşları biraz kalın, burnu okka gibiydi.

"Buyrun, oturun."

Aynı deri koltukların siyahı ve ikilisi buraya da konmuştu. Rahattı. Kocaman masada evraklar düzenliydi. Dizüstü bilgisayar, çalışma lambası, iki telefon... Sanki holding patronunun odasına gelmiştim.

"Güzel yer" dedim, "Kendimi Nişantaşı'da bir mağazada zannettim."

Söylediklerimden memnun olduğunu gösteren içten bir gülümseme belirdi yüzünde. "Çok doğru söylüyorsunuz. Biz köşebaşı emlakçılardan olmamaya gayret ettik ve zan-

nedersem bunu da başardık. İnanın, portföyümüzdeki evler de en az burası kadar iyidir."

"İyi bir müşteri portföyünüz olduğu belli."

"İyi müşterilere iyi evler sunuyoruz."

"Güzel iş."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Odanın bir köşesinde bina maketleri vardı.

"Bu binalar tamamlandı mı?"

"Bitmek üzere. Bir sene sonra teslim edilecek. Size de bir tane verelim."

Benimle alay mı ediyordu, anlayamadım.

"Kaç para?"

"Dairesine göre değişiyor ama üç yüz binden başlıyor."

Kesin alay ediyordu pezevenk!

"Yer neresi"

"Kurtköy."

"Çok uzak."

"Uzak ama sakin. Gelişiyor oralar. Huzur dolu. Bir şey içer misiniz?" diye sordu.

"Sağolun içmem."

Çok kibar günümde olduğumu gururla hissediyordum.

"Cadde üzerinde bir daireniz var. Eczanenin karşısındaki apartmanda."

Apartmanın adını söyledim.

"Elimdeki güzel dairelerden biridir. Ama hemen belirteyim, deniz manzarası olduğu için kirası biraz yüksektir."

"Dün akşam, bahsettiğiniz kadar güzel değildi."

"Nasıl, anlamadım?"

"O apartmanın iki numarasında oturan Öznur Gülay adlı genç bir kadın dün akşam öldürüldü."

"Yapmayın ya! Çok üzüldüm. Nasıl olmuş?"

"Boğmuşlar kadını."

Adam öne doğru eğildi. Eliyle masanın uçlarını tuttu. "Konunun benim dairemle ne ilgisi var, anlamadım. Öldürülen hanımefendi bizim müşterimiz değildi ki."

"Hanımefendinin cesedi sizin o güzel manzaralı dairenin balkonunda asılıydı."

"Ne! Ne diyorsunuz siz!"

Yüzü gerginleşti. "Nasıl girmiş daireye?" dedi hayretini gizlemeden.

"Bilmem, nasıl girmiş?" dedim.

"Nasıl?" dedi tekrar.

"Dairenin kapısı anahtarla açılmış. Yani anahtarı olan birinin işi bu. Anahtar iki kişide varmış. Kapıcıda ve sizde. Sizden son zamanlarda bu daireyi gösterdiğiniz kişilerin adlarını ve telefonlarını isteyeceğim."

Yüzünde aptalca bir ifade belirdi. Sonra aklına çok korkunç bir şey gelmiş gibi irkildi.

"Yani biz katile daireyi mi gösterdik?"

"Öyle görünüyor."

Öne doğru eğildim. "Bu, sıradan bir cinayet değil. Bir seri katilden bahsediyoruz. Bu yüzden işbirliğinize ihtiyacımız var."

Olayları kısaca anlattım.

"Bu daire ne kadar zamandır boş?"

"Yaklaşık yedi sekiz aydır."

"Ev sahibinde anahtar var mı?"

"Var tabii."

"Onunla da görüşmemiz gerekiyor."

"Bu imkânsız."

"Niye?"

"Yurt dışında yaşıyorlar, İngiltere'de. Bu yüzden dairenin hemen satılması önemli değil onlar için. Karı koca yabancı bir firmada çalışıyorlar."

"Evi gösterirken anahtarların müşteride kalma olasılığı var mı?"

"Kesinlikle yok. Bizim elemanlarımız müşteriyle birlikte eve giderler. Kapıyı biz açar, evi dolaştırır, çıkarken de kapıyı kilitleriz."

"Elemanlarınız güvenilir midir?"

"Elbette."

"Görüşebilir miyim?"

"Şu anda hepsi müşterilerle."

Tam onda kapı açıldı, bir adam hışımla içeri girdi. Arkasından da kız. "Çok özür dilerim Selçuk Bey, misafiriniz olduğunu söylememe rağmen Ceyhun Bey dinlemedi" dedi dudakları titreyerek.

"Önemli değil" dedi Selçuk.

Ceyhun denilen adam masaya yaklaştı. Kızgın boğa gibiydi. Kırk yaşlarında, kazınmış bir kafa, geniş omuzlar, uzun boy, kravatsız, koyu gri bir takım elbise.

"Selçuk, bu yaptığın yakışık alıyor mu?" dedi. Horoz gibi diklenmişti.

Selçuk kaşlarını çattı. "Hoop Ceyhun! Önce bir destur de" dedi, dudaklarında sinirli bir gülümsemeyle.

"Sen benim müşterimi elimden almaya utanmıyor musun?"

"Şu Çamlıca'daki dubleks daireyi mi kastediyorsun?"

"Dubleks daire ya."

"Ev sahibi bize de yetki verdi kardeş. Ne yapabilirim?"

"Sen bilmiyor musun orayı bizim satacağımızı? Niye ekmeğimize engel oluyorsun. Hadi anladık, ev sahibi kahpelik yapıp sana da yetki verdi, ulan niye daha düşük fiyata satıyorsun?"

Selçuk'un bakışları sıcaklıktan uzaklaştı. Önce bana baktı, sonra o bakışları karşısında duran adama çevirdi.

"Doğru konuş Ceyhun! Öyle ulan mulan yok! Misafirim var burada! Ayıp oluyor ama."

Ceyhun o anda beni fark etti. Başını çevirip baktı, sonra hiç oralı olmadan horozluğuna devam etti. Masaya biraz daha yaklaştı. "Vazgeçeceksin arkadaş o daireden ya da fiyatını artıracaksın."

"Ev sahibi yedi yüz bin bana kalsın, kaçtan verirseniz verin dedi. Sen yüksek fiyat çakmışsın, bu senin sorunun."

"Müşteri ilk önce bana geldi. Onu elimden aldın. Çekil bu işten Selçuk, sonra kötü olmayalım."

Elini beline götürüp ceketini sıyırdı, gri makine aslanlar gibi ortaya çıktı. Benimkinden daha güzel olduğu kesindi.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit ediyorum, ne yapacaksın? Şikâyet mi edeceksin?" dedi Ceyhun ürkütücü bir gülümsemeyle.

"Evet, şikâyet edeceğim" dedi Selçuk gayet sakin bir ses tonuyla. Ayağa kalktı. Ben de kalktım.

"Yiyim senin şikâyetini, kime edeceksin?"

"Polise" dedi.

"Ha ha ha!.. Nerede polis?"

"Burada."

"Hani?"

"İşte."

Beni gösterdi.

Adam, "Ha?" dedi, bana bakarak.

Ben de, "Ha?" dedim, ikisine bakarak.

"Beyefendi polistir" dedi Selçuk.

"Silah taşıma ruhsatınızı görebilir miyim?" dedim bir şey söylemiş olmak için.

Şimdi tam da sırasıydı, iki hıyar emlakçının ortasında kalmak.

Horoz bir anda tavuk oldu. Ceketini düzeltti, makine kayboldu.

"Ruhsat şu anda yanımda değil Memur Bey" dedi uysal bir sesle.

"Cezası çok büyük, sıçtın" dedim. "Şikâyetçi misiniz Selçuk Bey?"

"Kesinlikle."

"Buyrun" dedim, "hep birlikte Acıbadem İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne gidiyoruz."

Adam, "Tamam" dedi Selçuk'a, "ben aradan çekiliyorum, daireyi sen sat."

"Emin misin?"

"Gayet eminim, canım arkadaşım."

"Oldu öyleyse" dedi Selçuk. "Ben şikâyetimi geri aldım. Ama hâlâ başın belada. Daha halletmen gereken bir ruhsat işin var."

"Yarın sabah Gayrettepe Emniyet'e geleceksin" dedim Ceyhun'a. "Hakkında yasal işlem yapılacak."

Yelkenler çoktan suya inmişti. "Bu seferlik görmeseniz Memur Bey."

"Sen herkese silah mı gösteriyorsun?" dedim, sesimi yükselterek. "Ver, bakayım şu makineye. Bir vukuatı var mı acaba?"

"Temizdir Memur Bey."

"Memur değil, başkomiser."

"Anladım."

Silahı diğer belime soktum. Kendimi kovboy gibi hissettim. Çift silah taşımak daha bir güven verdi. Bunu ciddi ciddi düşünmeliydim. Eğer bu makine temizse, buna konabilirdim. Sıkı bir silahtı.

"Elemanlarınız yarın Vatan Caddesi'ne gelsinler, beni bulsunlar" dedim Selçuk'a. Çıkarıp kartımı uzattım.

"Sen de doğru dur" dedim Ceyhun'a.

"Dururum başkomiserim."

Tekrar Öznur Hanım'ın öldürüldüğü apartmanın kapısına gittim. Apartman görevlisinin ziline bastım, kapı açıldı. Bir kat aşağıya indim: Apartmanın elektrik panoları, merdiven altında eski bir bisiklet, çöp kovaları, kapının önünde eski püskü ayakkabılar, kazan dairesinden gelen hidraforun sesi... Zayıf oğlan beni tekrar karşısında görünce korkusunu gizleyemedi. Sanki kabağın onun başında patlayacağından emindi. Ne de olsa evin bir anahtarı ondaydı.

"Hoş geldin amirim" diyebildi güçlükle. İçeri doğru

baktı. Başörtülü genç karısı, kucağında üç yaşlarındaki bir oğlan çocuğuyla, kocasına destek vermek için kapıda beliri-p masum bir aile portresi çizmeye çalıştı.

"Allah bağışlasın" dedim.

"Sağolun amirim" dedi, çocuğun başını okşayarak.

"Dışarı gelsene, biraz konuşalım."

Bahçeye çıktık.

Karşımda el pençe duruyordu.

"Bu sendeki anahtarı birine verdin mi?"

"Evi göstermek için mi amirim?"

"Yok, arkadaşına filan kıyak çekmek için. Boş ev ya, karı kız atmaları için."

"Aman derim amirim. Yok bende öyle şeyler."

"Emin misin?"

"Hilmi'nin suçunu bana yıkmayın amirim."

Kuşkuyla baktım. "Hilmi kim ulan?"

"Emlakçıda çalışıyor. Müşterilere evleri gezdiriyor."

"Bu aşağıdaki emlakçıda mı?"

"Evet, amirim."

"Ne yapıyor bu Hilmi?"

"Amirim benden duymuş olmayın ama, bu daireyi gezdirdiği birkaç müşterinin, daha sonra yabancı kadınlarla birlikte birkaç kez apartmana girdiklerini gördüm. Takip ettim, o daireye gittiler. Bir gün çektim bunu kenara, böyle şeyler yapmamasını söyledim. İnkâr etti, daireyi denemek için, bir günlüğüne anahtarları müşterilere verdiğini falan söyledi, ama bütünüyle palavra."

"Belki doğru söylüyor."

"Yok amirim, adamlarla birlikte gelen kadınları görseniz, böyle söylemezdiniz. Resmen daireyi geceliğine o işler için kiralıyordu."

"Evde hiç eşya yok. Nerede yapıyorlar o işi?"

"Yatak odasında bir yatak var amirim. Perde de taktılar."

Tekrar emlakçıya gittim. Bu sefer sekreter kız yerinde yoktu. Masasında otuz yaşlarında, kaslı bir bedene sahip, jöleli siyah saçlı bir delikanlı sırıtarak bilgisayarla ilgileniyordu.

Şansımı denemeye karar verdim.

Beni görünce elmas bulmuş gibi parladı gözleri, "Hoş geldiniz" dedi.

"Hilmi Bey'le görüşmek istiyorum"

"Buyrun, benim."

"Merhaba Hilmi Bey. Adınızı şu yukarıdaki apartmanın görevlisinden aldım. Elinizde şöyle güzel, hesaplı bir daire var mı?"

"Var tabii. Nasıl bir daire arıyorsunuz? Kiralık mı satılık mı? Hangi fiyat aralığında düşünüyorsunuz?"

Söyledim. "Kiralayacağım. İki oda, bir salon yeterli bizim için."

Çekmeceyi açtı, anahtar sesleri geldi, aralarından bir tane çıkardı, "Buyrun gidelim" dedi.

Dükkânın kapısını kapatıp kilitledi.

"Dükkânda kimse yok galiba."

"Yok, yok" dedi sırıtarak. "Merak etmeyin, kimseyi kilitlemiyorum içeride. Patronumuz az önce çıktı. Sekreter de yemekte."

Espriydi bu herhâlde.

"Arabanız var mı?" dedi.

"Yok. Uzakta mı ev?"

"Hemen şurada."

"Şu cadde üzerinde, eczanenin karşısındaki apartmanda, üst katta bir daire gördüm. Oraya da siz mi bakıyorsunuz?"

"Evet, bizim daire."

"Pahalı mıdır?"

"Sizin aradığınız özelliklere göre büyük."

"Görebilir miyiz?"

"Maalesef ev sahibi daireyi kiralamaktan vazgeçti. Bu-

gün kiralık tabelasını çıkaracağız. Elimde hoşunuza gideceğine inandığım başka bir daire var."

"Patron sensin."

"Motora biner misiniz?"

Dükkânın önünde duran motosiklete oturdu. "Buyrun" dedi, "rahattır."

Emlakçının hizmeti, göründüğü kadar bir numara değildi.

Acıbadem'in arka sokaklarından geçerek, ön cephesi çevreyoluna bakan bir apartmanın önüne geldik.

"Burası mı?"

"Evet, üçüncü kat."

Başımı kaldırıp daireye baktım. Emlakçının adı ve dairenin kiralık olduğu yazılı bir tabela vardı camında.

"Yolun gürültüsü olmaz mı?"

"Camlar pimapen, ses geçirmez."

"Güzel."

Apartmanda asansör yoktu. Temiz bir apartmandı. Üç kat tırmandık. Cebinden anahtarları çıkararak kapıyı açtı. Kapıya birkaç kez vurup tam not vermiş bir hoca edasıyla, "Çelik kapı" dedi.

"Fark ettim."

Önce salona girdik. Pencereden çevreyoluna baktım. Camlar pimapen olsa bile, bir miktar ses alıyordu içerisi. Esas konum bu olmadığı için oralı olmadım. Eğer bir daireye ihtiyacım olsaydı, kesinlikle çevreyolunun civarında aramazdım. Benim muhitimin sessizliğiyle burası karşılaştırılamazdı bile. Tabii bu düşüncelerimi paylaşmadım. Birazdan onunla başka şeyler paylaşacaktım.

Yatak odası, salon, banyo filan, evi dolaştık.

Duvarlara bakarak, "Biraz boyaya ihtiyacı var" dedim şikâyetçi bir tonla.

"Ev sahibiyle konuşuruz, olmazsa kiradan düşer."

Mutfağa girdik.

"Tezgâhlar da hayli eski" diye salladım.

"Ama kirası çok iyi."

"Buranın manzarasını sevdim. Gözlerden uzak."

"Doğru söylüyorsunuz."

Rakamı söyledi.

Hiç de uygun değildi.

Yanına yaklaştım. "Buranın anahtarını bana yaptır, başka bir müşteri kiralayıncaya kadar kullanayım" dedim.

Kuşkuyla yüzüme baktı. "Anlamadım."

"Anlasana işte, seni her ay görürüm."

Bir an gergin bir ifade takındı, yüzüme dikkatlice baktı. Devam ettim.

"Benim emlakçım bu işi yapıyordu. Böyle üç daire değiştirdim. Bilirsin, her apartmanda, her mahallede bu işi rahat yapamıyorsun. Meraklısı var, kapıcısı var... Garsoniyer kiralamak çok masraf. Ben bu daireyi sevdim. Ayda iki üç kez gelirim. Seni görürüm. Kimsenin ruhu duymaz."

Gözlerinde mangır parıltıları çaktı.

"Olur" dedi, "ama öyle ucuz olmaz."

"Sen rakamı söyle."

Söyledi.

"Şimdi mi istiyorsun?"

"Mümkünse."

Cüzdanımı çıkardım, para yerine kimliğimi gösterdim.

İnanmamış gibi kimliğe bir süre baktı. Kaçmayı düşündüğünden kuşkulandığım için önüne dikildim.

"Ama amirim" diyebildi.

Az önce mangır parlayan gözler, bütün sevincini yitirmişti.

"Bir gün yakalanacağını hiç düşünmedin mi?"

"Ben kanunsuz bir şey yapmıyorum ki amirim."

"Daha ne yapacaksın! Fuhuşa teşvik ve yataklık. Patronunun haberi var mı çevirdiğin bu dümenden?"

"Yok amirim. Haberi olursa anında kovar."

"En hayırlısı da bu olur bence. Sen de akıllanır, işini doğru dürüst yaparsın."

"Aman amirim, işler zaten kesat. Doğru dürüst daire satılmıyor. Biz daire başına para alıyoruz. Bu iş olmazsa mahvolurum, yalvarırım beni bırakın."

"Tamam ulan, ağlama. Asıl ben sana başka bir şey soracağım. Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsun?"

Mutlu bir çocuk gibi gülümsedi. "Emlakçılığı mı amirim?"

"Bu işi lan, garsoniyer işini."

"Bir senedir yapıyorum ama öyle herkese yapmam. Adamına göre."

"Şu, az önce sana sorduğum, eczanenin karşısındaki dairenin anahtarını kimlere verdiğini bir hatırla bakalım."

"Nasıl hatırlayacağım amirim?"

"Bir yerde kaydın kuydun yok mu? Ev satılınca, anahtarları geri almıyor musun?"

"Gerek kalmıyor ki amirim, ev sahibi taşınınca kapının kilidini değiştirmesini tembih ediyorum."

"Sana yarına kadar süre. Yoksa patronuna her şeyi anlatır, sonra da seni Ahlak Büro'ya teslim ederim. Benim gibi hoşgörülü davranmazlar. Sana cep numaramı veriyorum, yarın beni arayacaksın."

Numarayı söyledim, telefonuna kaydetti.

Tekrar motorla döndük. Mustafa arabanın başında dikiliyordu.

"Bir şey çıktı mı?" dedim, arabaya binerken.

"Bütün apartmanlara baktım, herkes uyuyormuş. Kimse bir şey görmemiş."

Yola koyulduk.

"Cesedi görenlerle konuştun mu?"

"Onlar çalışıyorlarmış, evde kimse yoktu. Siz bir şey bulabildiniz mi?"

"Bakacağız. Benim karnım acıktı, Bağlarbaşı'nda bir yer biliyorum."

"Olur, ben de acıktım amirim."

Ben seni yiyeceğim, dedim içimden.

42

Öğle saati olduğu için lokanta kalabalıktı. Umutsuzca boş masa bakınırken iki kızın kalktığını fark ettim. Anında ışınlandık masaya. İşin en önemli yanı bitmişti. Geriye bu kalabalık içinde garsonu yakalamak kalıyordu. Bu işi Mustafa'ya bıraktım. Mustafa garsonu yakalamak için sinek yakalar gibi el kol hareketleri yapıyordu karşımda. Komikti. Sonunda garsonlardan birinin ilgisini çekmeyi başardı. Ben sosis porsiyon ve kola söyledim. Mustafa, tavuklu salata ve diyet kola siparişi verdi.

"Rejim durumları mı?"

"Bu aralar yediklerime dikkat ediyorum amirim. Çok kilo aldım."

"Aldın aldın, ama maşallah Kadıköy'den Üsküdar'a taksinin peşinden tazı gibi koşabiliyorsun."

"O akşam biraz hırs yapmıştım amirim. Yoksa her zaman koşamam."

Garson tahminimden çabuk getirdi siparişlerimizi. Seri hareketlerle tabakları ve içecekleri masaya bıraktı. Sosisleri görünce iştahım kabardı. Mustafa'nın salataya tamah etmesine, onun adına üzüldüm. Biraz sonra o salatayı da yiyemeyecek durumda olacaktı. Şimdiden iştahını kapatmak istemedim.

Yemeklerimizi yerken konuşmadık.

Yemekten sonra, "Tülay güzel kız, böylesini bir daha kolay kolay bulamazsın, peşini bırakma sakın" diye başladım.

Mahcup mahcup gülümsedi.

"Çay da söyle bakalım Mustafa."

"Hemen amirim."

Bu defa garsonun görüş alanı içindeydik. Hem hesabı, hem de çayları söyledi.

"Ben bir lavaboya gideyim" dedi.

"Sen git, ben de gideceğim."

Cep telefonunu masada bıraktı. İçeri girince hemen cep telefonunu aldım, rehbere girip Tülay'ı buldum. Kendi telefonumdan Tülay'ın numarasını da çıkardım. Numaralar aynıydı. Mustafa'nın sevgilisi Tülay'la benim muhabir Tülay'ım aynı kişilerdi. Artık emindim.

Mustafa'nın telefonundan Tülay'ı aradım.

Hemen açıldı. "Ne haber Mustafa? Yeni cinayet mi var?"

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp masaya geri bıraktım.

Telefon anında çalmaya başladı. Bir süre çaldıktan sonra sustu.

Mustafa döndüğü zaman, garson da hesabı ve çayları masaya bıraktı.

"Ortak ödeyelim amirim."

"Ben öderim, sen telefonuna bak. Az önce biri aradı."

Merakla ekrana baktı, rengi attı.

"Tülay mı?"

"Eee, evet."

"Arasana, kıza ayıp olmasın."

"Sonra ararım."

"Oğlum benden çekinme."

"Yok yok, önemli değildir. Sonra ararım ben."

"Ben tuvalete gidiyorum, sen rahat rahat konuş."

Kalktım, tuvalete gittim. Çişim olmamasına rağmen zorla birkaç damla işedim. Ellerimi yıkayıp çıktım. Masaya dönünce, Mustafa'yı suratı asık buldum. Bütün enerjisi tükenmiş gibiydi. Oturdum. Hesabı ödedim, garsona uzattım, üstünü bıraktım.

Mustafa'nın gözlerinin içine sert sert baktım. Bir şey söylemek istedi, vazgeçti. Gözlerini kaçırdı.

"Bu kızı çok mu sevdin Mustafa?"

"Şey..."

"Bilgilerimizi verecek kadar mı çok sevdin?"

"Amirim ben..."

"Niye böyle bir şey yaptın Mustafa? Günün birinde bunun ortaya çıkacağını hiç tahmin etmedin mi? O kız için hava hoş. Peki, sen ne olacaksın? Arkadaşlarının yüzüne nasıl bakacaksın?"

Çaresizlik içindeydi. Sözlerime bir miktar tehdit yansıttım.

"Bana hep yalan söyledin. Bunu fark edemeyeceğimi mi zannettin? Bundan sonra bu bölümde işin zor Mustafa."

"Ben Cinayet'siz yaşayamam amirim."

"Belli, belli. Bir kız için sattın bizi Mustafa."

Sözüm ağır kaçmış olabilirdi ama umurumda değildi. Bu sözleri çoktan hak etmişti.

"Amirim, ben günlerdir sıkıntı içindeyim. Yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ama işin içinden de çıkamadım."

"Senin iraden çok zayıfmış Mustafa. Duyduğun aşka hükmedememişsin. Onun kölesi olmuşsun. Bu kız senden canını istese, onu da mı vereceksin?"

Başını çaresizce, olumlu anlamda salladı.

"Bak adama ya! Veririm diyor. Ben sana daha başka ne söyleyeyim Mustafa?"

Masadan kalktım.

"Kendimi kötü hissediyorum" dedi.

"Hissetmelisin. Serhat Engin'in karşısında ne duruma düşeceğimi biliyor musun? Emniyet'te alay konusu olacağız. Elemanlarından haberi yok, diyecekler."

"Ben konuşayım amirim."

"Sen bir süre Emniyet'e gelme."

"Yapmayın amirim. Beni açığa mı alıyorsunuz?"

"Sen bir süre gelme."

Lokantadan çıkıp arabaya bindim. Nedense sinirli değil-

dim. Mustafa'nın yeterince sıkıntı içinde olması beni rahatlatmıştı.

Doktor, Melike ve annesini odasına aldı. Kadının yürümeye hâli yoktu. Ateşi hâlâ yüksekti.

"Sizden ek tahliller isteyeceğim" dedi bilgisayarına bakarak.

Melike endişeyle, "Annemin nesi var Doktor Bey?"

"Kesin bir şey söylemek zor. Bu tahlillerde bazı değerler normal, bazıları da yüksek. Doğru teşhis koyabilmek için yeni tahliller gerekiyor. Çok sağlam bir üşütme görünüyor. Ciğerlerin durumu kötü değil. Röntgenler temiz. Başka bir şey var mutlaka. Sizi bir muayene edeyim, şöyle geçin lütfen" diyerek muayene masasını gösterdi.

"Kendimi iyi hissediyorum Doktor Bey" dedi kadın.

"Kendinizi iyi değil, kötü hissetmelisiniz" dedi doktor otoriter bir tavırla. "Lütfen geçin, muayene edeceğim."

Doktor kadının sırtını dinledi, öksürttü, yatırıp vücudunda tetkikler yaptı. Tansiyonunu ölçtükten sonra yerine döndü.

"Tahliller çıkıncaya kadar bir ağrı kesici, bir ateş düşürücü yazıyorum. Günde üç kere yemeklerden sonra alın. Yarın tekrar konuşalım."

Tahlil istek fişini Melike'ye uzattı. Kız, Doktor'un istediklerinden hiçbir şey anlamadı. Boyunları bükük, odadan çıktılar.

"Melike, bu tahlillere boşuna para vereceğiz. Antibiyotik bana iyi gelirdi. Biraz da dinlendim mi, hiçbir şeyim kalmaz."

"Öyle deme anne. Doktorun bir bildiği vardır. Ne söylüyorsa yapacağız."

"Bir sürü para be kızım."

"Anne! Sağlık bu, boş ver parayı marayı."

"Bak, yakında evleneceksiniz, bir sürü masraf olacak."

Melike'nin içinde bir şeyler eridi. Kabaran öfkesini dışarı yansıtamıyordu. Önüne geleni ezip geçemiyordu, olmuyordu.

Hemşire gülümseyerek, kadını koltuğa oturtturdu. Melike annesinin elini tuttu.

"Korkmam ben kızım. Şu kadarcık kandan mı korkacağım?"

Hemşire kanı alırken, Melike başını diğer tarafa çevirdi. Koskoca Cinayet Büro Komiseri, kan görünce fenalaşıyordu. Başkomiser'in kan alınırken yalnızca fenalaşmayıp küt diye bayıldığını bilseydi, hoşuna giderdi kuşkusuz.

Merkez'de daha ilk basamağa adım atar atmaz, canım şiddetle sigara istiyordu. Bakalım daha ne kadar dayanabilecektim? Son basamağa çıkınca, dayanamayacak duruma geldim. Keşke sigaramı çöpe atmasaydım. Mustafa konusunu şimdilik Serhat Engin'e açmayacaktım. Odama girip koltuğuma oturdum, ayaklarımı masaya uzattım. Yeni silahımı belimden çıkarıp inceledim. Sıkı bir makineydi. Çekmeceye koydum. Telefon zırlamaya başladı. Masaya uzanıp telefonu açtım.

"Nerelerdesin?" dedi üst kattaki dilber.

İri memeler gözümün önünde canlandı hemen.

Oya'yı düşünmeden, "Akşam geliyorum" deyiverdim.

"Bekliyorum."

"Serhat Engin odasında mı?"

"Az önce çıktı. Bir toplantısı varmış. Bir şey mi söyleyecektin?"

"Öylesine sordum."

"Sabah, katille ilgili gelişmeleri sorup duruyordu."

"Eminim."

"Gelince ne söyleyeyim?"

"Benimle konuşmadığını."

"Yalancı" dedi kıkırdayarak.

"Öptüm o iri memelerinden" dedim, tabii ki *meme* kısmını içimden söyledim.

"Anne bak göreceksin, tahlillerin temiz çıkacak. Yalnızca üşütmüşsün. Ben sana çok iyi bakacağım, merak etme."

"Kendini bu kadar yıpratma kızım" dedi kadın. Yavaş ve nefes nefese konuşuyordu.

"Olur mu öyle şey anne? Senden başka kimim var benim bu dünyada? Sen bana babamın yadigârısın, tabii ki bakacağım sana. Sen yeter ki, bir an önce iyileş."

Kadının gözleri doldu. "Biliyor musun, babanı çok özledim."

Melike duygulu bir sesle yanıtladı, "Ben de anne, ben de..."

Kadın, kızının elinden tutarak kanepeye getirdi.

"Otur kızım, sana söylemem gereken bir şey var."

Annesinin sesi titriyordu.

Melike heyecanlandığını hissetti. Konu yakınlarının sağlığı olunca hep heyecanlanır, kendini bir kapandaymış gibi hissederdi. Serdar vurulunca da aynı duyguyu yaşamıştı. Annesinin karşısına oturdu.

"Bak kızım" dedi kadın, "bunu sana nasıl söyleyeceğimi günlerdir düşünüyordum ama artık öğrenmen gerekiyor."

Melike'nin heyecanı giderek artıyordu. "Neyi öğrenmem gerekiyor anne?"

"Ben sana söyleyemedim. Daha önce doktora gitmiştim."

"Ne zaman?"

"Altı ay önce."

"Niye bana söylemedin?"

"Seni telaşlandırmak istemedim."

"Aynı şikâyetler için mi gittin?"

"Evet."

"Ne dedi doktor? Soğuk algınlığı mı?"

"Hayır."

"Ne peki?"

Melike'nin gözlerinden yaşadığı heyecan belli oluyordu. "Ne çıktı?" diye ısrar etti.

Kadın birkaç saniye durdu. Derin bir iç geçirdi.

"Kızım hayat bu, hepimiz bir gün öleceğiz."

"Anne ne çıktı?" diye bağırdı Melike. Ayağa kalktı. Göz yaşları boşalmak üzereydi.

"Ben kanserim kızım."

Melike duyduğuna inanamıyordu. Gözlerini keder bürüdü. "Kanser mi? Ne diyorsun anne sen? Niye bana söylemedin?"

"Seni üzmek istemedim. Nasılsa olan olmuştu."

"Altı aydır bunu biliyordun ve bana söylemedin."

Kadın bir şey söylemedi.

Melike boşluğa bakıp kilitlendi bir süre. "Ne kanseriymiş?"

"Meme."

Melike'nin omuzları çöktü. "Tedavi?"

"Olmadım."

"Niye anne?"

"Geç kalınmış, yayılmış. Kemiklere de sıçramış. Doktorlar fazla ümitli konuşmadı. Açıkçası ben de o yorucu tedavi sürecine başlamak istemedim."

"Sen her şeyi biliyordun. Ben öğrenmeyeyim diye tekrar kan aldırdın, röntgen çektirdin."

"Üzülmeni istemedim."

"Benden nasıl saklarsın böyle bir şeyi?"

"Sen benim en değerli varlığımsın. Takdir yüce Rabbim'in. O böyle istediyse, bize söz düşmez."

Melike annesinin yanına oturdu, sarıldı. Göz yaşları yükünü boşaltan yağmur bulutu gibi akmaya başladı gözlerinden.

Annesi kızının başını okşadı.

Melike, eliyle burnunu sildi. "Anne neden tedaviye başlamadın? Ne olacağını kim bilebilir ki?"

"Yoruldum kızım, çok yoruldum."

"Yaşamaktan mı yoruldun anne?"

"Babanı özledim."

"Yarın hemen tedaviye başlayacağız."

"Çok yorgunum. Bırak huzurlu öleyim."

"Olmaz anne."

"İnan bana, doktorlar kadar iyi biliyorum. Kendimi yorgun hissediyorum, biraz yatacağım."

Kadın yatak odasına geçti. Bu ev Melike'ye ilk defa bu kadar yabancı geldi. Kendini terk edilmiş gibi hissetti. Serdar yanında olsaydı, ona destek olurdu. Sarılırdı ona. İki kişi olmak, her zaman tek başına olmaktan iyiydi.

Annesi iki saat kadar uyudu. Melike pencereden dışarı baktı. Ölümü düşündü. Annesinin her zaman başında olacağını düşünmüştü. Ölüm onların kapısını çalmayacakmış gibi yaşamıştı. Oysa ne kadar da yakınlarındaymış. Annesi resmen intihar ediyordu. İnatçı kadındı. Aklına bir şey koydu mu, kimseyi dinlemezdi. Altı aydır hastalığını saklamayı başarmıştı. Bunun en büyük nedeni, Melike'nin çoğu zamanını Emniyet'te geçirmesi ve kalan kısmını da Serdar'ın doldurmasıydı. Gün geliyor, aynı evde yaşamalarına rağmen annesinin yüzünü görmüyordu. Eve gelince kadın hep uyuyor oluyordu. Kendini suçlu hissetti. Annesiyle doğru dürüst ilgilenemediği için hastalığını fark edememişti. Oysa evde biraz daha zaman geçirseydi, kadının rahatsızlığını, şikâyetlerini anlayabilirdi.

Annesi akşam üstü uyanınca, Melike annesine çay koydu.

Kadın çayından bir yudum aldı, gülümsedi. "Seni yal-

nız bırakacağım için üzülüyorum ama Allahtan Serdar var. Seni ona emanet edeceğim."

"Hiç özlemeyecek misin beni anne?"

"Ben olmayacağım ki kızım. Sen beni özleyeceksin, diye üzülüyorum."

Akşam çökerken, Serdar arabayla serseri mayın gibi tenha sokaklarda dolaşıyordu. İki kez Melike'nin evinin önünden geçmişti. Ama durup onunla konuşacak cesareti kendinde bir türlü bulamamıştı. Sonra Kızıltoprak'a Fulya'nın yanına gitmeye karar verdi. Melike'den kaçmak için ona sığınıyordu. Ne zaman Melike aklına düşse, kendini Fulya'nın sıcak kollarında buluyordu. Fulya, üstesinden gelemediği gerçekleri unutturuyordu ona. Yalancı bir dünyada dolaşmasına yardımcı oluyordu. Serdar, hayal dünyasının güvenli topraklarında dolaşırken, gerçek dünyadaki Melike giderek kayboluyordu. Serdar gerçeklerle yüzleştiği zaman ise, Melike'ye ulaşmanın daha da zor olduğunu anlıyordu. Oysa bütün bunların nedeni kendisi değil miydi? Kendi kararsızlığı yüzünden uzaklaşmamışlar mıydı birbirlerinden? Melike'nin arabada bulduğu o künyeye dair bir açıklama bile yapmamıştı. Bir güç buna engel olmuştu.

Bunları düşünürken üçüncü kez Melike'nin evinin bulunduğu caddeye girdiğini fark etti. Apartmanın önünde durdu, pencereye baktı. Karanlıktı. Telefonu çıkarıp numarayı buldu. Bir süre arayıp aramamak konusunda tereddüt etti. Aradı. On kere çaldı ama açılmadı. Melike açmıyordu. Kızgındı ona. Arabayı park edip indi. Sokak kapısına giderek zile bastı. Heyecanlıydı. Annesiyle karşılaşacaktı. Kadını yalnızca bir kez görmüştü. Sokak kapısı açıldı. Bir kat çıktı, Melike kapıda hayretle kendisine bakıyordu. Kızın gözleri ağlamaktan şişmişti. Sanki bütün dünyanın

yükü üzerindeydi. İyi görünmüyordu. Hiç iyi görünmüyordu. Serdar kızın yanında olmadığı için kendini suçlu hissetti.

"Merhaba Melike."

Melike onun varlığını fazla önemsememiş, aklı başka yerdeymiş gibi bakıyordu.

"Ne işin var burada?"

"Seni merak ettim, telefonunu açmıyorsun."

"Niye açayım ki?"

"Sen iyi misin?"

Başını salladı, "İyiyim."

İçerden annesinin sesi duyuldu. "Kim geldi Melike?"

Yorgun, hasta bir sesti.

"Git" diyebildi kız, ama gözleri bunun tam tersini söylüyordu. Ya da Serdar'a öyle geldi. Algılamak istediği biçimde algılıyordu. Serdar gitmek istemiyordu.

"Yalnızca seni görmek istedim."

"Gördün işte, ben iyiyim."

"Emin misin? Bir şey mi oldu?"

Anne kapıda belirdi. Serdar kadını daha uzun boylu hatırlıyordu. Oysa şu anda karşısında duran bitkin görünüşlü kadın, hatırladığından epeyce kısalmış gibiydi.

"Hoş geldin oğlum."

"Nasılsınız efendim?"

Serdar bir basamak daha çıkıp yaklaştı. Annenin gelmesinden cesaretini toplamıştı. Apartmanın ışığı söndü. Düğmeye basarak tekrar yaktı.

"Gelsene oğlum içeri. Kızım, çocuğu niye kapıda tutuyorsun? Alsana içeri."

Melike bir an karasız kaldı. Gözleri sürekli boşluğa kayıyordu. O kendine güvenen Melike gitmişti.

Serdar çekinerek eve adımını attı. Melike önüne terlik koydu Serdar'ın.

"Geç salona oğlum."

Serdar ikili koltuğa oturdu. Hiç tanımadığı insanların evine gelmiş gibi hissetti kendini. Anne pencerenin yanındaki tekli kanepeye, Melike de Serdar'ın karşısındaki üçlü koltuğun ortasına oturdu. Ellerini birleştirerek bacaklarının arasına soktu.

"Nasılsın oğlum bakalım?"

"İyiyim efendim, siz nasılsınız?"

"İyiyim oğlum ben de. Biraz rahatsızlandım, Melike bana iyi bakıyor ama."

"Duyduk efendim, geçmiş olsun. Umarım önemli bir şeyiniz yoktur."

"Yok yok, soğuk algınlığı."

Anne kız bir an umutsuzca bakıştılar.

"Kızım, bir şeyler ikram etsene."

Melike'nin huysuz ve sinirli bakışları, Serdar'ın üzerinde dolaştı.

"Teşekkür ederim efendim. Hiç zahmet etmeyin, fazla kalamayacağım. Bu akşam nöbetim var, Emniyet'e geçmem gerekiyor."

Saatine baktı. Tam o anda telefonu çalmaya başladı. Arayanın tahmin ettiği kişi olmamasını umdu. Ekrana bakınca şansına bir küfür savurdu. Melike gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Açmayacak mısın?" dedi sert ve alaycı bir biçimde.

"Emniyet'in numarası" dedi yalan söylediğini belli eden bir sesle.

Açtı telefonu. "Alo."

"Neredesin sevgilim?" dedi şehvetli kadın sesi.

"Tamam, birazdan geliyorum" dedi aceleyle Serdar.

Melike'nin gözü hâlâ üzerindeydi.

Telefonu kapadı, hemen eski konuya geri döndü.

"Sizi merak ettiğim için uğradım."

"Eksik olma oğlum."

Melike zar zor, "Sağol" diyebildi. Aklı başka yerdeydi.

Serdar, sorunun kendisi olmadığını hissediyordu. Başka bir şey vardı.

"Serdar oğlum, seni daha sık bekliyorum. Seni daha yakından tanımak istiyorum. Melike senden çok iyi bahsetti ama ben de kızımı emanet edeceğim kişiyi tanımak isterim."

Yer yarılsa da Serdar içine girseydi. Melike'nin bakışları suratına tokat gibi çarpıyordu.

"Tabii efendim. En kısa zamanda tekrar geleceğim. Ben de sizinle konuşmayı çok isterim."

"Seni görevden almayalım o zaman, en kısa zamanda tekrar bekliyoruz."

Kadın zor konuşuyor, nefes nefese kalıyordu. Bu durum, Serdar'ın dikkatinden kaçmadı.

Serdar kalkıp annenin elini öptü. Melike kapıya kadar geçirdi. Serdar terlikleri çıkarıp ayakkabısını giydi.

"Annen iyi mi?"

"İyi."

"Biraz yorgun görünüyor."

"Dinlenince geçer."

Kız ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Serdar'ın omzuna sarılmaya çok ihtiyacı vardı.

"Hiçbir şey düşündüğün gibi değil" dedi Serdar.

"Ne düşünmüşüm?"

"O künye, düşündüğün gibi değil."

"Ben bir şey düşünmüyorum Serdar."

"Neyin var öyleyse?"

"Serdar, gider misin artık lütfen?"

"Yeni bir hayata başlamak üzereydim, bu yüzden stresi kaldıramadım. Sana saçma sapan kaprisler yaptım. Tamam yapmamalıydım, ama oldu işte! Seni çok seviyorum Melike. Berduş gibi dolaşıyorum sokaklarda. Evlere giremez oldum."

"Bunun nedeni ben miyim?"

"Değilsin tabii ki, ama bağışla beni."

"Bunun için biraz geç kaldın."

"Neden geç olsun?"

"Telefonunu ver."

"Ne?"

"Telefonunu ver."

"Niye? Ne yapacaksın telefonumu?"

"Verecek misin, vermeyecek misin?"

Serdar çıkarıp uzattı. Kız bir iki tuşa bastı.

"Emniyet'in numarası, sende Fulya diye mi kayıtlı?" dedi acı acı tebessüm ederek.

Telefonu geri uzattı.

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil" dedi Serdar umutsuzca.

"Şu anda bunu düşünecek ruh hâlinde değilim. Açıkçası umurumda da değil. Güle güle Serdar."

Kapıyı Serdar'ın yüzüne kapadı.

Serdar apartmandan çıkıp arabasına bindi. Başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Her şeyi mahvetmişti. Durumu bir daha toparlayabileceğini zannetmiyordu.

Melike'yi tamamen kaybetmişti.

Eve geldiğim zaman, dairemin ışığı yanıyordu. Hırsızlar ışık yakmazlardı. Anahtarları çıkarıp kapıyı açma zahmetine girmedim. Giren girmişti nasıl olsa. Zili çaldım.

Bir kadın tarafından karşılanmayı özlemiştim. Oya boynuma sarıldı. İş hayatında hiçbir şey yolunda gitmese de, özel hayatımda durumlar değişiyordu.

"Hoş geldin" dedi sevimli bir ifadeyle. Öpüştük. Bal gibi dudaklar. Tamam, dudaklar bal gibiydi, ama Semra ne olacaktı? İşler karışacaktı. Semra'yı küstürmek ve üzmek istemiyordum. Çünkü Serhat Engin'in asistanıydı ve eli kolu her yere uzanabiliyordu. Beni bir sürü sıkıntıya sokabilirdi.

Oya ise tam bir çıtırdı. Askılı bir bluz giymişti. Altında dar bir kot vardı. Kollar, memeler, popolar, her şeyi yerli yerindeydi. Benim ufaklık hemen harekete geçti.

Sofrayı her zamanki gibi pencerenin yanındaki sehpanın üzerine kurmuştu. Yemekten sonra muhabbetin nerede sonlanacağı belliydi. Elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gittim. Tam o anda telefonum çaldı. Semra!

"Alo" dedim kısık sesle.

"Geliyor musun?"

"Bu akşam gelmesem, çok yorgunum."

"Tuğçe yok, hatırlatayım."

"Senin bir kızın var mı cidden?"

Bir kahkaha attıktan sonra, "Hoşuna gitmiyor galiba" dedi alıngan bir sesle.

"Şaka yaptım."

"Biliyorum. Hadi gel, bir şeyler atıştırırız."

Salondan Oya seslendi, "Galip hadisene, yemekleri koydum."

Semra evde bir kadın sesi duymasın diye panikle musluğu sonuna kadar açtım.

"Çok isterdim ama şimdi Serdar ve Mustafa gelecek. Sonra gelsem."

"Niye geliyorlar?"

"Bu seri katil hakkında konuşacağız."

"Tamam öyleyse, işiniz bitince gel. Ben oturuyorum."

Ses, otoriter çıkmıştı.

Telefonu kapatıp ne olur ne olmaz diye sessize aldım. Tuvaletten çıkıp tabancamı baş ucuma koydum, salona geçtim.

"Kiminle konuşuyordun sevgilim?"

"Serdar'la. Bir cinayet varmış."

"Gidiyor musun?"

"Onlar halledecekler. Ben sonra bir uğrayıp bakacağım."

Ayağa kalkıp kolumdan tuttuğu gibi beni divana itti. "Desene kaybedecek zamanımız yok."

"Şey..."

"Beni sakın bırakma Galip" diye fısıldadı kulağıma. Eliyle yanağımı okşadı.

"Ben sana göre değilim. Senin zevk aldığın şeylerden ben nefret ediyorum."

"Bunu söylemiştin."

"Benimle hayat geçirmek zordur. Hep sokaklarda yaşarım."

"Biliyorum" diye yine şehvetle fısıldadı.

Dudakları, dudaklarımın üzerinde geziniyordu. Parfümü başımı döndürmeye yetmişti. Ufaklığın eski kötü günlerinden eser yoktu. Pantolonu zorluyordu. Oya eliyle onu yakaladı. Oynamaya başladı. Zevkten kendimden geçmek üzereydim. Ufaklık ve ben bu geceye hazırdık.

"Genel kültürüm de yoktur. Çok akıllı bir adam da değilimdir."

"Cinayetleri çözüyorsun ama."

"Henüz yakalayamadığım bir katil dolaşıyor dışarda."

"Üzülme, yakalarsın."

Üzerime oturup askılı bluzunu çıkardı. Çıplak vücudu karşımdaydı.

"Beni terk edersen intihar ederim" dedi ciddi bir ses tonuyla.

Gülümsedim.

"Çok ciddiyim. Beni bırakırsan intihar edeceğim."

Üzerime kapandı.

Gece geç saatlerde, cinayet bahanesiyle Oya'yı evde bırakıp arabaya atladım. Yürüyerek gitsem daha çabuk varırdım ama Oya kesin kuşkulanırdı.

Telefonumu sessize aldığımı hatırladım. Telefonu cebimden çıkarınca, on tane cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Dokuzu Semra'dandı, diğer numarayı tanımıyordum.

Önemliyse tekrar arardı. Beşiktaş İskelesi'nin önünden geçip Kumluk Yokuşu'ndan çıktım. İlk gördüğüm boşluğa arabayı soktum. Serin havada yürümek hoşuma gitti. Oya'yla işler yolunda gitmişti. Ufaklık bana itaat etmeye başlamıştı. Üç köpekten oluşan ufak bir çeteyle karşılaştım sokağın ucunda. Ne ben onlara, ne onlar bana bulaştı. Kalabalık olsalardı bulaşabilirlerdi. Ben de çeker vururdum.

Semra, tartışmasız Oya'nın iki katı cüssedeydi. Hayatımda gördüğüm en seksi, iri yapılı kadındı. Uzun askılı bir elbise giymişti. Bu akşam çok şanslıydım. Kalın kolları çok güçlü duruyordu. Derin göğüs yarığı, iştahımı kabarttı. Ayaklarında yüksek topuklu terlikler vardı. Kırmızı ojeli ayakları çok seksiydi. Sağ ayak bileğinde ince bir halhal vardı. Kapıda sarıldı bana. İri memelerini göğsüme bastırdı. Kendimi gücüne teslim ettim. Kalın dudaklarına yapıştım.

Söylediğim gibi, ufaklık ve ben bu geceye hazırdık.

Çıplak iri vücudu karşımda görünce, Oya'yı hemen unutuverdim. Başımı iri memelerin arasına sokup orada tuttum. Bir an zevkten bayılacakmış gibi oldum. Ne biçim adamdım ben! Çıtırlar da hoşuma gidiyordu, iri vücutlu kadınlar da.

Elleriyle yanaklarımı kavrayarak başımı memelerinden uzaklaştırdı. "Bu akşam gelmeseydin canını yakardım" dedi.

"Nasıl yakacakmışsın bakalım?" dedim.

"Seni sürdürürdüm" dedi tehditkâr bir tonla.

Ellerini yüzümden çektim. Anlamadım anlamına gelen bir ifadeyle baktım yüzüne.

"Beni kendine bağladın. Senden çok hoşlanıyorum. Eğer bana bir yamuk yaparsan seni sürdürürüm."

Bu sefer gülüyordu.

Başımı tekrar memelerinin arasına soktum.

"Şaka yapıyorsun" dedim.

Tırnaklarını sırtıma geçirdi. Canım acayip yandı.

"Bir dene istersen" dedi.

Saçımdan tutup başımı tekrar memelerden uzaklaştırdı. Sağ eli havaya kalktı ve hiç de hafif olmayan bir tokat patladı yanağımda.

"Ne yapıyorsun?"

Eli tekrar kalktı, aynı yanağıma bu sefer biraz daha sert indi tokat. Yüzünde gayet ciddi bir ifadeyle karşılaştım. Canım çok yanmıştı. Üçüncü tokadı atmaya kalkışırsa izin vermeyecektim. O kadar da değildi. Gelmedi zaten. Tokat yerine daha farklı bir şey geldi.

"Şimdi söyle bakalım, evindeki o kadın kimdi?"

43

Emniyet'te bizimkilerin odasına girince Mustafa'nın olmayacağını biliyordum. Serdar gazete okuyordu. Beni görünce gazeteyi bırakıp ayağa kalktı. "Günaydın abi."

"Günaydın. Melike gelmedi mi?"

Melike adını telaffuz etmem, Serdar'ın yüzünün sıkıntıyla gölgelenmesine neden oldu.

"Gelmedi."

"Aradın mı?"

"Aramadım."

Sinirli sinirli yüzüne baktım, telefonumu çıkarıp Melike'yi aradım. Kapalıydı.

"Neyse" dedim, "birazdan gelir herhâlde."

Üzerinde çalıştığımız tahtada kurbanların resimleri, altında da, aldığımız bir sürü not vardı.

"Bir cinayet daha kaldı" dedim.

"Emin miyiz? Bu son cinayeti de bizim adamımız mı işledi?"

"Bence o işledi."

"Münferit bir cinayet olmasın?"

"Kurban kravatla boğulmamış olsa, ben de şüphelenebilirdim. Hem niye öldürdükten sonra balkondan sarkıtsın ki?"

"Doğru söylüyorsun."

Tahtaya göz attım.

"Bu kurbanların ortak bir noktası olmalı."

Mustafa'nın masasına oturdum. Düzenli, toplu bir masası vardı. Ajandası, masanın üzerinde kapalı olarak duruyordu.

"Görünüşe göre tek ortak noktaları, hepsinin Kadıköy'de öldürülmüş olarak bulunması."

"Başka bir şey daha olmalı. Hadi diyelim, Şennur Yağcı'nın dışındaki kurbanları rastgele seçti. Ama Şennur Yağcı'nın röntgencisini bilecek kadar kızı tanıyordu. Bu mizansen *Arka Pencere* filmine tıpatıp uyuyor. Nasıl bilebiliyor?"

"Takip etmiş olmalı, aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Sinema yazarı Sefa intihar etmemiş olsaydı, bütün bu soruları soruyor olmayacaktık."

"Evet, ölmesi kötü oldu. Kendimize yeni bir katil bulmak zorundayız."

Garip garip yüzüne baktım. "Gerçek katili demek istiyorsun."

Mustafa'nın ajandasının kapağını açtım. Sayfaları karıştırmaya başladım. Kargacık burgacık yazılarla doluydu. Son sayfalara doğru *Siyah otomobil araştırılacak, kiralama firmalarına bakılacak* notunu almıştı.

"Bu Mustafa siyah otomobilleri araştırdı mı?"

"Bilmiyorum abi, habire küfür edip duruyordu. Arayım mı?"

"Boş ver. Acaba şu aradığımız siyah Ford, çalıntı olamaz mı? Bütün bu mizansenleri hazırlayan katil, otomobil kiralayacak kadar ya da kendi aracını kullanacak kadar salak değildir herhâlde. Son zamanlarda hiç siyah Ford marka bir otomobil çalıntı ihbarı yapılmış mı? Araştırsana."

Serdar mutlu bir çocuk gibi gülümsedi. "Bakarım."

Ajandayı alarak masadan kalktım, odama gittim. Ajandayı masama koydum, tekrar sayfaları karıştırdım. Tülay'a ilettiği bilgilerle ilgili bir şey yoktu. Olsaydı, şaşardım zaten. Gizli bir iş çeviriyorsan, asla delil bırakmayacaksın. Her şeyi aklına yazacaksın.

Notların sonuna doğru gelirken, Mustafa'yı ne yapacağım konusunda da bir karar vermem gerektiğini düşündüm. Bunu düşünürken, sayfanın ortasına çizdiği kocaman kuşa bakıyordum. Güzel çizmişti. Kuşun üstüne karga

yazmıştı. Hemen altında bir cep telefonu numarası yazıyordu. Karganın gagası uzundu, içini kalemle tamamen siyaha boyamıştı. Daha doğrusu karalamıştı. Karganın iki yeri dışında her tarafı siyahtı. Başının üstünde ufak bir bölge ile kuyruk kısmı, karalanmadığı için beyaz kalmıştı. Bir an soluğumun kesildiğini sandım. Telefonu çıkarıp Mustafa'yı aradım. Açtı.

Kırgın ve mutsuz bir sesle, "Günaydın amirim" dedi.

"Şu çizdiğin karga" dedim, "hani bir kadın aramıştı seni. Balkonda bir adamın kargayı öldürdüğünü söylemişti. Hatırladın mı?"

"Evet, 'cinayet' ihbarında bulunmuştu."

"Bu çizdiğin karganın niye başını ve kuyruğunu boyamadın?"

"Çünkü kadın, karganın başının ve kuyruğunun beyaz olduğunu, cins bir karga olduğunu söylemişti."

"Ajandandaki numara kadının numarası mı?"

"Ajandama mı bakıyorsunuz?"

"Numara kadının mı?" diye bağırdım.

"Evet, kadının numarası. Öylesine almıştım."

Telefonu kapadım.

Şennur Yağcı'nın kesik başının yanında katilin bize bıraktığı yavru karganın da başında ve kuyruğunda beyazlar vardı. Kaç tane karga böyle olabilirdi ki? Kırk yaşındayım ve bu yaşıma kadar yüzlercesini gördüğüm siyah karga dışında, farklı renklerde başka bir karga hiç görmemiştim. Tamam, dünyanın oluşumu, yaşamın başlaması tesadüfler zincirine bağlı olabilirdi ama bu beyaz karga kesinlikle bir tesadüf değildi. Telefona sarıldım ve ajandadaki numarayı aradım heyecanla.

44

Önünde durduğumuz apartman, Eczacı Öznur Gülay'ın öldürüldüğü apartmanın iki sokak arkasındaydı.

"Melike'yi aradın mı?" dedim Serdar'a.

"Aradım, telefonu kapalı."

Neredeydi bu kız? Kesin annesine bir şey olmuştu. Ama yine de telefonunu kapatmazdı.

"İçim huzursuz."

Apartmanın zillerine baktık. Yalnızca numara yazıyordu.

"Bu da yeni güvenlik önlemi" dedi Serdar.

Apartman görevlisinin ziline bastık. Megafondan "Kim o?" diyen Doğulu bir aksan işittik.

"Polis."

Bir yetmiş boylarında, yaklaşık yüz kilo bir adam merdivenlerden çıkarak bizi karşıladı.

"Buyrun beyim?"

Serdar atıldı, "Beyim değil, amirim"

"Pardon amirim."

Kadının tarif ettiği daireyi söyledik. Dördüncü kattaydı. Kadir Özyavaş oturuyormuş o dairede. Yalnız yaşıyormuş. Sabah çıkarken görmüş kapıcı onu. Siyah bir arabası yokmuş. Hep birlikte asansöre bindik, dördüncü kata çıktık. Asansörün aynasında kendime baktım. Mutlu yüz ifadem moralimi yerine getirdi. Son zamanlarda hayatımda olumlu değişiklikler oluyordu. İki kadını idare edebilmek zor da olsa çok hoş bir duyguydu. Ufaklık eski gücüne kavuşmuştu. Üstüne üstlük belki de az sonra katilin evine adım atacaktık.

"Kadir Bey iyi bir insandır. Kendi hâlindedir. Aidatlarını hiç aksatmaz. Suçu neymiş amirim?"

Söylediklerini duymazdan geldim.

"Ne kadar zamandır burada oturuyor?"

"Yeni taşındı sayılır. Bir yıl falan olmuştur."

Serdar'a, "Çalıntı arabalardan bir haber çıktı mı?" dedim.

"Araştırıyorlar, haber verecekler."

"Çabuk olsunlar."

"Söylerim."

Dördündü kata geldik, asansör sallanarak durdu. Kapıyı açıp koridor çıktık.

"Hangi daire?"

"Bu."

"Sende anahtar var mı?"

"Yok amirim."

Serdar, "Olsaydı şimdi kapıyı kırmak zorunda kalmayacaktık" dedi.

Kapının çelik olmayışı iyiydi.

"Kırabilir misin?"

"Arama emri mi çıkarsak?"

Ters ters baktım. Akıllı çocuktu, hemen anladı.

"Kenara çekilin" dedi.

Gerildi, koşarak gelip sıkı bir tekme geçirdi kapıya. Evin içindeydik.

Kapıcı tereddüt ederek, "Ben girmesem amirim" dedi.

"Bir yere ayrılma" dedim.

Eve adımımızı attık. Atmamızla da Serdar'ın telefonu çalmaya başladı.

"Alo?"

Dinledi.

"Tamam, bütün ekiplere haber verin. Durum çok ciddi. Araç trafikte. Hemen bulun onu."

Kapadı. "Abi, haberler iyi. İki hafta önce siyah bir Ford için çalınma ihbarı yapılmış."

Antreden salona girdik. Duvarlar, perdeler, salon takımı, gri tonlardaydı. Ortalık derli topluydu. Yemek takımı yoktu. Doğal olarak, burada karıştırılacak çekmece de yoktu. Serdar mutfağa, ben yatak odasına geçtim. Perdeler sıkı sıkıya örtülüydü. Yatak topluydu. Sanki evde hiç kimse yaşamıyordu. Giysi dolabını açtım. Üç adet koyu renkli takım elbise asılıydı. İki tanesinde göze çarpan bir şey yoktu. Bildiğimiz klasik takım elbiselerdi. Problem üçüncüsündeydi. Beynimden vurulmuşa döndüm.

"Serdar, gel buraya!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Ne buldun abi?"

"Şuna bak!"

Önce üniformaya sonra bana baktı. "Allahım! Allahım" diyebildi.

Çenesi öfkeden titremeye başladı.

Çekmecelere saldırdık. Rozet, nişanlar, madalyalar, bir adet tabanca, ve çeşitli kalınlıkta ipler çıktı karşımıza. Bir seri katilin inine girmiştik ve o katilin kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Dolabı bırakıp diğer odaya girdik. Bir çekyat, ufak bir dolap... Dolabı açtım, bir resim albümü buldum. İçinden bir resmi çıkardım. Serdar çekyatın içini açtı. İki adet plaka yatıyordu. Aradığımız Ford'un plakalarıydı.

"Sahte plaka takmış orospu çocuğu" dedi.

"Gerçek plakayla dolaşacak kadar salak değil herhâlde."

"Nerede bulacağız bu herifi?"

"Emin olmamız gerekiyor, yürü."

Daireden çıktık, kapıcıya ev sahibi dönerse bir şey çaktırmadan bize haber vermesini söyledik. Korkudan gözleri parladı.

Arabaya binip emlakçının önüne park ettim. Hilmi masada oturuyordu. Beni görünce ayağa fırladı.

"Şu resme bak, adam bu muydu?"

Resme dikkatlice baktı. "Evet amirim, adam buydu."

"Emin misin?"

"Eminim amirim. Az beklerseniz adını da bulabilirim."

"Boş ver."

Dükkândan çıktım, arabaya bindim. "Hemen Emniyet'e dönelim."

Bir anda kafamda şimşek çaktı. Emniyet'in bahçesindeki konuşmamızı hatırladım. Herif bana Hitchcock filmlerine hayran olduğunu ve o akşam da bir tane izleyeceğini söylemişti.* Bunu nasıl atlamıştım? Ama nereden aklıma gelsindi ki? O kadar zeki olsam, Emniyet Müdürü olurdum.

Serdar ana caddeye çıkınca telefonu çaldı. Ben de Melike'yi aradım. Telefonu kapalıydı. Neredeydi bu kız? Mustafa'yı aradım. Hemen Emniyet'e gelmesini söyledim. Sevindi.

Telefonu kapadıktan sonra, Serdar'ın beti benzi atmıştı.

"Ne oldu?"

"Kızıltoprak İlçe Emniyet'inden haber geldi. Siyah bir Ford kaza yapmış. Duran bir arabayı biçmiş."

"Nerede?"

"Senin evinin önünde."

"Ford'tan çıkan adam, bir kızı yaka paça sizin apartmanın çatısına çıkarmış. Abi bu kız..."

"Melike!"

* Bkz. Çağatay Yaşmut, *Beni Yavaş Öldür*, Oğlak Yayınları, İstanbul, 2010.

45

Mahallem, ana baba günü yaşıyordu. Siyah Ford, benim oturduğum apartmanın kapısında duran bir araca gövdeden girmişti. Bu kazayı bilerek, dikkat çekmek için yapmıştı. Apartmanın önü çembere alınmıştı. Ortalık polis arabalarıyla kaynıyordu. Bir ambulans ve itfaiye de gelmişti. Meraklı kalabalık, sarı bantların dışında zorlukla tutuluyordu. Mustafa bizi aşağı kapıda bekliyordu. Apartmanın içi de ana baba günüydü. Mustafa'ya aşağıda, bahçede kalmasını, etrafa göz kulak olmasını söyledim. Serdar'la koşarak çatıya çıktık. Hiç tıkanmadım.

Ekrem, elinde tabancayla Melike'yi boynundan tutmuştu. Kızın elleri arkadan, evde bulduklarımıza benzeyen iplerle sıkı sıkıya bağlanmıştı. Ekrem kızı boynundan sıktığı için nefes almasını da zorlaştırıyordu. Melike'nin gözleri donuklaşmıştı. Çok geç kalmıştık. Ekrem çıldırmış gibiydi. Silahlarımızı çektik.

Serdar, "Melike'yi bırak Ekrem!" diye bağırdı.

"Sen bu işe karışma orospu çocuğu. Senin işini en başta bitirmeliydim."

Gözlerini bana çevirdi. "Ne oldu büyük Komiser? Yakalayamadın beni!" dedi alay ederek.

Birkaç adım yaklaştık.

"Yaklaşmayın, kızı aşağı atarım. Biliyorsun, daha bir film eksik. Bilin bakalım hangi film?"

"*Yükseklik Korkusu.*"

"Aferin, dersini sonunda çalışmışsın. Ama biraz geç kaldın. Sınavı geçemedin. Artık yeni bir sınav yok. Bu son. Bu son, büyük Komiser!"

"Kızın bir suçu yok. Mesele ikimizin arasında."

Birkaç adım daha yaklaştım.

"Bir adım daha atarsan aşağı atacağım."

"Kızı aşağı atarsan kurtulabileceğini mi zannediyorsun" dedi Serdar. "Seni delik deşik ederim."

"Gözlerim yaşardı, bu ne aşk böyle! Görüyor musun Melike? Sevgilin senin için, beni delik deşik edecekmiş."

Ekrem'le Melike, çatının ucunda duruyorlardı. Kız bitkin hâlde Serdar'a bakıyordu. Yüzünden süzülen gözyaşlarından başka, hiçbir tepki ya da mimik hareketi yoktu.

Serdar, "Abi, Melike'nin yükseklik korkusu var" dedi.

"Seninle oyun oynadım ama cinayetlere engel olamadın. Sana bıraktığım ipuçlarını değerlendiremedin.Senin yeteneğin bu kadar işte Galip!"

"Sen onlara ipucu mu diyorsun? Bir ölü kuş, atkı, Acıbadem kurabiyesi! Son cinayetinde kadının yanına bir de yoğurt bıraksaydın da bari Yoğurtçu Parkı'na geleceğini anlasaydım. Hakikaten aptalmışsın sen Ekrem. Hiç mi film izlemedin?"

"Kes sesini Galip. Beni kızdıramazsın."

Her şey ortaya çıkmıştı. Kurbanların ortak noktaları Ekrem'di. Ekrem Şennur Yağcı'yı Cengiz Çorak'tan dolayı tanımıştı. Böyle sadist bir plan tasarlayınca bir şekilde kadınla tanışmış olmalıydı. Yoksa kadın Ekrem'in arabasına binmezdi. Muzaffer Çakmak ve hayat kadınının yolları zaten Narkotik'ten geçmişti. Öznur Gülay'ı da aynı semtteki eczaneden tanıyordu. Dolayısıyla Ekrem, bütün kurbanlarının hayatlarını az çok biliyordu. Ekrem haklıydı, çuvallamıştım.

"Ruh gibi sizi izledim. Hiçbir cinayeti çözemediniz. Bana yaklaşamadınız bile. Aklınıza bile gelmedim. Ne diyorsun buna Galip?"

"Senin derdin benimle mi, ekibimle mi?"

"Her ikisiyle de. Senin suyun ısındı. Bu kadar cinayet-

ten sonra koltuğunda biraz zor otursun. Benim düştüğüm duruma sen de düşeceksin. Bu son cinayet de senin apartmanında gerçekleştikten sonra, yarınki gazetelerin başlıklarını şimdiden görüyorum. Yeteneksiz Komiser, elamanını koruyamadı. Ha ha ha!.."

Deli gözlerle bakıyordu. Bizi aşağılamaktan da büyük haz duyuyordu.

"Şimdi sıra Melike'yi cezalandırmaya geldi. Sonra hepinizle işim bitiyor."

Kızı boşluğa doğru tuttu. Yüzü hâlâ bana dönüktü. Aşağıdan çığlıklar yükseldi.

"Ekrem yapma! Melike'yi öldürmen kimseye fayda sağlamaz!"

"Ben rahatlayacağım. Beni sevmiyorsa, kimseyi sevemez. Ben onun için karımı boşadım ulan!"

Melike, Serdar'a boş boş bakıyordu. Durumunu kabullenmiş bir hâli vardı.

"Bu deli, kızı atacak. Harekete geçmeliyiz" diye fısıldadım Serdar'a.

"Son filmin, adı *Yükseklik Korkusu*." Kızın saçlarını, yanağını öptü. "Yüksekten artık korkmayacaksın Melike'ciğim" dedi ve Melike'yi boşluğa savurdu. Kızın arkasından aşağı bakmadı bile. Bize doğru bakarak sırıtıyordu. Çığlıklar koptu. Beynimden vurulmuşa döndüm. Serdar, "Melike!" diye bağırarak koştu ve peşinden aşağı atladı.

Ekrem'le silahlarımızı aynı anda kaldırdık. Üç kurşun göğsüne, iki kurşun başına isabet etti. Boşluğa düştü.

46

Uca geldim, aşağı bakmaya korkuyordum. Üç ceset gördükten sonra, nasıl kendime geleceğimi düşünüyordum. Bunun altından kalkamazdım. .

İtfaiyenin açtığı yuvarlak atlama bezinde, üç kişi yatıyordu. Ekrem'in cansız bedeni kanlar içinde, yüzü gökyüzüne dönük, boylu boyunca uzanıyordu. Diğer ikisi turp gibiydiler. Koca bir alkış koptu mahallede. Yere çöktüm. Üniformalı polisler başıma gelip bana yardımcı olmaya çalıştılar. "İyi misiniz amirim?"

"Şok geçiriyor."

"Doktoru çağırın!"

Ben iyiyim, işareti yaptım elimle. Kalktım, silahımı belime sokup apartmanımın merdivenlerine yöneldim. Oyun bitmişti. Biz kazanmıştık.

Ertesi gün, bütün Cinayet Büro ekibi işinin başındaydı. Mustafa'yı uzaklaştırmamıştım. Eğer basına bilgi sızdırmasaydı ve ajandasında kargayı ayrıntılı çizmeseydi, ihbar eden kadının telefon numarasını almasaydı ya da Ekrem binanın tepesindeyken aşağıda itfaiyecilere brandayı gerdirtmeseydi, hiçbirimiz şu an burada olamayacaktık.

Mustafa'yı affettim.

Melike de Serdar'ı affeder diye umuyordum. Sonuçta adam sevgilisinin peşinden beş kat aşağı atlamıştı. Hem de branda olduğunu bilmeden. Bu aşk değilse nedir?

Bense Cinayet Büro patronu olarak işime devam ediyorum. Hayatımda iki kadın var. İkisini de seviyorum. İkisiyle de ilgili sorunlarım var. Mutlu muyum? Evet, mutluyum. Ne diyeyim, macerayı seviyorum.

Çağatay Yaşmut polisiye roman yazmaya 2008'de yayımlanan *Beyoğlu Çıkmazı* ile başladı; onu *Şarkılar Susunca* izledi. Üçüncü yapıtı ise *Beni Yavaş Öldür* idi. Şimdi onun kahramanı "Başkomiser Galip"in son macerasını okuyacağız.

Yazarımızın polisiye romanlarının kahramanı "Başkomiser Galip" polisiye romanın ana damarlarından biri olan "Kara Roman" okulunun detektifleri gibi yaşamda kaybetmiş bir kişi. Hercule Poirot gibi "beynindeki gri maddeleri çalıştırarak" sorunları çözen bir çıkarsama ustası yahut Mike Hammer gibi "yumruklarıyla sevişen, dudaklarıyla dövüşen" bir faşist it değil. Suç ve muamma ögeleri yanına seks, şiddet ve bilimsel palavraları katıp artık yazıla yazıla cılkı çıkmış masonluk öyküleri anlatan Dan Brown yahut olağanüstü durumlar ve karakterler çizmek için sonunda kurbanlarının rahmini yiyen ultra sapıklar yaratan Grangé'ın kahramanlarına da hiç benzemiyor. Yaşmut'un Başkomiser Galip tiplemesi ile bütün yaptığı, polisiye romanın o karşı konulamaz, baştan çıkarıcı iplerini kullanarak, meraklı bir kurgu içinde okuyucuya, "polisiye roman okuma zevkini" vermek.

Başkomiser Galip, sevdiği kadını koruyamamış ve ölümden kurtaramamış olmanın ezikliği içinde yaşama tutunmak için görevini yapmaya çalışıyor; aslında işini seviyor, işi onu heyecanlandırıyor, işi olmasa yaşama tutunmasının imkânsız olacağının da farkında... Karamsar, yaşama sevincini yeniden yakalayabileceğinden umutsuz bir kişi. Yalnız Başkomiser Galip için iyimser olabileceğimiz bir husus var. Yapayalnız değil ya da kendini yalnızlığa isteyerek mahkûm etmiş değil. Yönettiği ekipteki insanların; Komiser Serdar'ın, komiser Melike'nin ve gizli bilgileri kendini sevdiğini zannettiği fettan gazeteci kıza sızdırma salaklığını gösterse de Mustafa'nın sımsıcak desteğine sahip. İyi niyetli ve iyi yürekli Oya'yı da unutmayalım.

"Başkomiser Galip" öyküleri usta bir kalemin elinden çıkmış, halisinden polisiye romanlar...

Erol Üyepazarcı

ISBN 978-975-329-800-1

THG
0038550
BGG

Macera Perest
kitaplar